KEIGO HIGASHINO

ĐỒNG PHƯƠNG

Tiểu thuyết trinh th

Yên Châu dịch

ĐINH TỊ BOOKS vh NXB VĂN HỌC

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK

SÁCH MỚI.NET

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN

WWW.SACHMOI.NET

HIGASHINO KEIGO
Yên Châu *dịch*

ĐƠN PHƯƠNG

dựa theo bản in của
Đinh Tị & NXB Văn Học
01-2020

Chương 1

1

Tetsuro đã có linh tính không hay khi mọi người nhắc đến trận đấu theo thể thức vòng tròn hồi năm bốn. Bằng cách nào mà câu chuyện lại bị lái sang hướng đó nhỉ? Anh cúi đầu, hớp một ngụm bia, cảm giác cơ thể ấm lên được đôi chút.

“Tớ đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, làm gì có Kicker nào có thể ra quyết định chính xác ở khoảng cách ấy.” Sugai nói, dùng tay và miệng để tách đũa. Hiện anh đang làm cho một công ty bảo hiểm mọi rủi ro tài sản. Với ngoại hình hiện tại, Kicker át chủ bài ngày xưa của Đại học Teito được mọi người trong công ty đặt cho biệt danh là Gấu. “Sau Field goal ấy chúng ta chiếm được khoảng ba mươi bảy, ba mươi tám, mà không, có khi tới bốn mươi yard rồi ấy chứ.”

Ngồi kế bên Anzai, Matsusaki đang ăn sukiyaki, suýt thì bị nghẹn trước lời bình phẩm của Sugai. Tay vẫn cầm đũa, anh chỉ về phía Sugai.

“Cái thằng này, cứ mỗi lần nhắc đến chuyện Kicker hồi xưa là lại tăng khoảng cách lên. Trước đây mới chỉ khoảng ba mươi hai, ba mươi ba yard.”

“Làm gì có!” Sugai ra vẻ phật ý.

“Đúng rồi chứ gì nữa!” Anzai vỗ đùi nói. “Nishiwaki nhỉ?”

Đột nhiên bị gọi tên, Tetsuro miễn cưỡng tham gia vào câu chuyện.

“Chắc thế.” Tâm trạng buồn rầu của anh thể hiện rõ qua giọng điệu.

“Đừng nói cậu quên chứ.”

Matsusaki dùng cùi chỏ thọc vào sườn của Anzai, người đang mang bộ mặt bất mãn.

“Không lẽ nào Nishiwaki lại quên được trận đấu ấy.”

Anzai cũng bật cười trước câu nói này. “Ha ha ha, phải rồi.”

Tetsuro chỉ biết cười trừ. Quả nhiên câu chuyện đang phát triển theo hướng anh không muốn đón nhận chút nào.

Câu chuyện về trận đấu vòng tròn cuối cùng. Nếu thắng trận ấy, chức vô địch chắc chắn sẽ nằm trong tay đội bóng của Tetsuro.

“Tám giây cuối cùng.” Matsusaki khoanh tay, vừa thở dài vừa nói. “Chọn được vị trí ấy quả thật mang lại lợi thế bất ngờ. Không hổ danh là Thầy phù thủy Nishiwaki. Không hổ danh chút nào.”

“Chỉ cần một cú ném bóng cho Hayata thôi, giấc mơ vô địch của chúng ta sẽ thành hiện thực. Hayata nhỉ? Cậu có nghĩ vậy không?” Anzai gọi người đang ngồi uống bia ở vị trí tận cùng mép bàn.

“Ờ, nói sao nhỉ?” Người được gọi là Hayata hờ hững đáp lại. Dường như anh không có hứng thú tham gia vào câu chuyện. Có lẽ bản thân anh cũng đã phát chán với chủ đề này.

“Chắc chắn là phải chuyền cho Hayata rồi.” Anzai quả quyết. “Lúc đó tớ đã bao quát hết. Vị trí của Hayata đang trống, còn góc trái khu vực End zone thì lại đông đúc. Không có trung phong nào lại bỏ qua mục tiêu ngon lành như vậy. Chỉ còn chờ cú ném của Nishiwaki thôi là trận đấu sẽ kết thúc êm đẹp. Một quả Touch-down đầy hân hoan. Tớ đã nghĩ mình có thể hét lên sung sướng. Vậy mà...” Anh dừng lại. Chi tiết toàn bộ câu chuyện như thế nào mọi người có mặt ở đây đều biết rõ.

“Lúc ấy tớ không hề nghĩ quả bóng sẽ bay về phía mình.” Matsusaki nói thêm như để tiếp nối câu chuyện. “Chúng ta đã bị quan sát rất kĩ, ngay cả chiến thuật cũng bị bắt bài, cầu thủ phòng ngự của đối phương lại là danh thủ Ogasawara. Ngay khoảnh khắc Nishiwaki ném bóng, tớ đã thầm nhủ thế là hết.”

Tetsuro chỉ biết im lặng lắng nghe. Anh ăn một ít sukiyaki đã đậm màu, rồi hớp một ngụm bia. Bia có vị đắng hơn nhiều so với lần cạn ly ban đầu.

Toàn bộ những người có mặt ở đây đều xuất thân từ câu lạc bộ bóng bầu dục Mỹ trường Đại học Teito. Họ trở thành những người đồng đội, cam kết cùng nhau hy sinh phần lớn cuộc sống cho môn bóng bầu dục. Phân nửa thành viên câu lạc bộ thời ấy đều ly tán sau kỳ tốt nghiệp, duy chỉ có những thành viên sống tại Tokyo thì hẹn nhau một năm tụ tập một lần. Lần gặp mặt này là lần thứ mười ba. Địa điểm là một nhà hàng lẩu ở Shinjuku, mỗi năm đều không thay đổi. Thời gian cố định là ngày thứ Sáu thứ ba của tháng Mười một.

“Trong giới trung phong thì Nishiwaki của trường Teito

được mệnh danh là một trong những cầu thủ hàng đầu đấy.” Anzai nói với giọng điệu ngà ngà say. “Vậy mà lúc đó không hiểu có chuyện gì nhỉ? Bọn tớ vẫn nghĩ không ra lý do. Chuyện như vậy sao có thể xảy ra được?”

“Nói đủ chưa?” Tetsuro cau mày giận dữ. “Các cậu hơi cố chấp rồi đó. Năm nào cũng chỉ nói cùng một chuyện. Tại sao không quên phắt chuyện cũ đi?”

“Tớ nhất quyết không quên.” Anzai đập bàn tay to tướng như thể đang mang găng lên bàn. “Tớ gia nhập câu lạc bộ là vì các đàn anh đi trước đã vẽ cho tớ thấy tương lai câu lạc bộ sẽ giành cúp vô địch, tớ thậm chí còn từ bỏ môn Judo đã từng theo đuổi cho đến thời phổ thông. Mọi thứ thay đổi hẳn khi chúng ta không thể vô địch. Nếu tớ không chơi bóng bầu dục mà tiếp tục luyện tập Judo thì bây giờ không chừng đã ở Barcelona hoặc Atlanta rồi.”

“Chí ít chúng ta cũng có huy chương đồng, đúng chứ?” Sugai thở dài. Câu chuyện này mà bắt đầu thì đúng là không có hồi kết.

“Im lặng uống bia thôi.” Matsusaki vừa cười vừa nói.

Hayata cầm chai bia đưa đến trước mặt Tetsuro đang trong tâm trạng ngán ngẩm bởi mớ ký ức vừa bị khơi dậy. Tetsuro đưa ly lên để bạn rót bia cho.

“Takakura tối nay cũng bận việc à?” Hayata hạ giọng hỏi.

“Ừm, đi Kyoto rồi.”

“Kyoto?”

“Nghe đâu hiệu trưởng một trường dạy cắm hoa mới xây một hội trường khá rộng, nên đã tổ chức một bữa tiệc kết hợp với lễ khánh thành. Buổi lễ sẽ được đăng trên tạp chí nào đấy nên cô ấy đi chụp hình rồi.”

“Ra vậy.” Hayata gật đầu, hớp một ngụm bia. “Cô ấy giỏi thật. Nghề nhiếp ảnh cũng khá vất vả ngay cả với đàn ông con trai, vậy mà...”

“Cô ấy bảo vì đam mê nên không thấy mệt.”

“Cũng đúng.” Hayata một lần nữa lại gật đầu.

“Takakura không đến được thì cũng không được mất hứng nhá!” Giọng điệu của Anzai khi nói lộ rõ vẻ đáng ngờ.

Risako là vợ của Tetsuro, từng làm quản lý cho câu lạc bộ bóng bầu dục. Takakura là họ trước khi kết hôn. Tuy hai người đã kết hôn được hơn tám năm nhưng nhóm bạn của họ đến giờ vẫn giữ cách gọi tên trước đây của cô.

“Hiura lâu nay cũng không thấy đâu nhỉ?” Sugai sực nhớ ra nên lên tiếng.

“Hiura à, nhắc mới nhớ.” Anzai một lần nữa lại đập tay lên bàn. “Hồi đó có cảm giác cô ấy không hề giống một nữ quản lý câu lạc bộ bình thường. Cô ấy còn am hiểu luật chơi và chiến thuật chơi bóng hơn bọn mình ấy chứ.”

“Đúng rồi Anzai, cô ấy đã hướng dẫn luật chơi cho cậu rất nhiệt tình nhỉ?” Sugai gật gù nói.

“Tuy là con gái nhưng quả thật không thể xem thường, thậm chí còn thảo luận chiến thuật với huấn luyện viên hết

sức tự tin và thẳng thắn. Bây giờ cô ấy làm gì rồi?"

"Nghe nói là đã kết hôn và sinh con." Tetsuro thông báo. "Tớ nghe Risako nói. Nhưng đó cũng chỉ là cuộc trò chuyện qua điện thoại với Hiura khoảng ba năm trước."

"Phụ nữ hễ kết hôn thì quan hệ xã hội cũng thay đổi nhỉ." Sugai nói.

"Đàn ông cũng vậy." Matsusaki nghiêm mặt. "Thằng Nakao hôm nay cũng vắng mặt kìa. Kết hôn xong nó cư xử ngày càng tệ. Mới đó đã biến thành ông bố hoàn hảo của gia đình rồi."

"Cô vợ đáng sợ lắm." Sugai cười nói. Anh hạ thấp giọng một cách không cần thiết. "Sống cùng một tiểu thư nhà giàu như thế quả thật không dễ dàng, chẳng mấy chốc đã bị điều khiển rồi. Nhập họ vợ cũng có cái khổ."

"Ôi trời! Ngay cả trung vệ đáng tự hào của chúng ta cũng không chạy thoát khỏi lưới nhện vợ giăng." Anzai chồm lấy chai bia rồi tự rót vào cốc của mình. Nhưng trong chai chẳng còn giọt nào.

Buổi gặp mặt đến mười giờ thì kết thúc. Nhóm cựu thành viên câu lạc bộ bóng bầu dục chia tay nhau trước cửa quán. Trước đây còn kéo nhau đi tăng hai tăng ba, bây giờ thì không đứa nào thèm mở lời. Dần dà ai cũng lập gia đình, rồi rơi vào hoàn cảnh không thể tiêu tốn thời gian và tiền bạc cho bản thân mình được nữa.

Tetsuro và Sugai cùng đi bộ hướng về ga tàu điện ngầm.

"Cả bọn lúc nào cũng nói mãi một chuyện không biết chán nhỉ?" Sugai nói. "Dù chuyện đã xưa lắc xưa lơ, vậy mà mỗi lần

tớ nhắc đến quả Field goal ấy thì cú chuyền của Nishiwaki lại bị khơi lên. Cả đội vụt mất chức vô địch tớ cũng tiếc lắm chứ, nhưng đã mười ba năm rồi. Có lẽ bình thường người ta khó mà dứt bỏ được quá khứ."

Tetsuro chỉ im lặng mỉm cười. Anh biết thực tâm Anzai hay Matsusaki không hề bị ám ảnh bởi trận đấu ấy. Bọn họ lặp lại chuyện xưa chẳng qua chỉ vì muốn níu kéo một cái gì đó.

Chiếc điện thoại di động reo lên trong bọc áo trước ngực của Sugai. Anh rút điện thoại ra, tiến sát mép vỉa hè.

"Ái chà, mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay... Hừm, cả bọn mới tạm biệt một lúc thôi. Nishiwaki cũng đang ở đây. Bọn tớ chuẩn bị lên tàu điện ngầm." Sugai dùng tay che phần loa của chiếc điện thoại, quay về phía Tetsuro. "Nakao gọi."

Tetsuro gật đầu, miệng hơi hé cười. Tào Tháo chắc là tên đó rồi.

"Ngoài cậu ra thì cả bọn đều có mặt đông đủ cả. À Takakura và Hiura không đến... Ha ha ha, ừ đấy, cả lũ đàn ông với nhau. Anzai còn bảo Nishiwaki ở nhà cũng được, Takakura đến thay thì tốt biết mấy... Ừm, mọi người vẫn vậy, không có đứa nào thay đổi."

Tetsuro đứng bên cạnh, mỉm cười theo dõi cuộc trò chuyện giữa Sugai và Nakao. Nakao từng là trung vệ có tốc độ rất tốt, Tetsuro chưa hề gặp lại anh kể từ lần cả đội tụ họp năm ngoái.

Dường như không còn gì đặc biệt thú vị để tiếp tục cuộc trò chuyện với Nakao, Sugai dập máy.

“Cậu ta nói sau này nhất định sẽ tham dự buổi họp mặt.”

“Vậy à?” Tetsuro đáp lại. Hình như năm trước tên đó cũng nói y hệt như vậy.

Ngay khi chuẩn bị bước đi tiếp, Sugai đột nhiên dừng lại. Anh nhìn về phía sau lưng Tetsuro, nét mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, miệng há ra không nói gì.

“Chuyện gì vậy?” Tetsuro hỏi, nhìn về hướng Sugai đang nhìn. Trên vỉa hè trước mắt anh có vô số người qua kẻ lại, những nhóm thanh niên vẫn còn rong chơi, hay những người làm công ăn lương đang trên đường về nhà. Một khung cảnh quen thuộc hằng ngày.

Chuyện gì vậy, Tetsuro toan hỏi một lần nữa thì ngay lúc ấy, anh để ý thấy một cô gái xuất hiện giữa dòng người qua lại, nhìn chằm chằm về phía anh. Cô đứng quay lưng về phía đường xe chạy.

“Người đó...” Tetsuro lầm bầm. “Chẳng phải là Hiura ư?”

“Đúng rồi ha. Cô ấy đang làm gì ở đó thế?” Sugai vẫy tay.

Cô gái đó chắc chắn là Hiura Mitsuki, không thể nhầm được. Trong trí nhớ của anh, đúng là đôi mắt hơi xếch và chiếc mũi cao thanh tú ấy. Nhưng có vẻ như chiếc cằm bây giờ nhọn hơn trước, hai bên má thì hóp lại như bị gọt bớt đi. Cô mặc chiếc váy ngắn màu đen, áo khoác màu xám, tay cầm một cái túi thể thao cỡ lớn.

Mitsuki vẫn đang nhìn về phía Tetsuro và Sugai. Cô đoán hai người đã nhận ra mình nên băng qua dòng người tiến lại gần. Ánh mắt hướng đến vị trí của Tetsuro.

“Tóc dài ghê.” Sugai ở bên cạnh nói.

Mitsuki có mái tóc dài quá vai, hơi ngả vàng nhưng có thể do nhuộm, đang rối tung do gió thổi. Tetsuro nghĩ đây chính là lý do khiến anh không thể nhận ra cô ngay. Hiura Mitsuki trong ký ức của anh luôn gắn liền với mái tóc ngắn vừa phủ hai tai.

Ngoài điểm đó ra thì Tetsuro vẫn cảm thấy có gì đó khác lạ ở bầu không khí xung quanh cô. Cũng có thể do một khoảng thời gian dài không gặp mặt.

Đến trước Tetsuro và Sugai thì Mitsuki dừng lại, nhìn thẳng vào mặt hai người. Trên gương mặt cô xuất hiện một nụ cười hết sức bối rối.

Ngay khoảnh khắc giao mắt với Mitsuki, tâm trí Tetsuro thoáng xuất hiện một cảm giác khó chịu. Cảm giác như thể bị một thế lực bên ngoài xâm chiếm.

Khuôn miệng của cô chuyển động. Nhưng giọng nói không đến được tai anh.

“Cậu làm gì ở đây vậy? Hôm nay là ngày thứ Sáu thứ ba của tháng Mười một đấy, biết không?” Giọng điệu khi hỏi của Sugai cho thấy anh đang thắc mắc nhiều hơn là trách móc.

Mitsuki đưa tay ra trước mặt tỏ ý muốn xin lỗi. Sau đó cô đặt túi xách xuống đất, lấy ra một cuốn sổ nhỏ và một cây bút bi.

“Này, rốt cuộc cậu đang làm gì thế?”

Sugai hỏi nhưng cô không đáp lại. Thay vào đó cô hí hoáy

ghi chú gì đó vào sổ, rồi quay sang đưa cho Tetsuro đọc.

Trên trang giấy là dòng chữ: “Mình tìm chỗ nói chuyện được không?”.

2

“Cậu sao vậy?” Tetsuro hỏi, nhìn thẳng vào mặt Mitsuki. “Cậu không nói được à? Cổ họng bị sao à?”

“Hay là bị cảm?” Sugai đứng bên cạnh hỏi thêm.

Cô lắc đầu, tiếp tục ghi chép gì đó vào sổ, rồi cho hai người bạn xem. “Bây giờ tớ không thể trả lời được, tớ sẽ giải thích sau.”

Tetsuro và Sugai quay sang nhìn nhau, rồi lại đưa mắt về phía Mitsuki.

“Đúng là có chuyện rồi. Nhưng đến mức cậu không thể nói nên lời luôn á?”

Mitsuki vẫn ngậm miệng, chỉ vào dòng chữ cô đã ghi trong sổ.

“Quái lạ. Chuyện gì vậy nhỉ?” Sugai nói.

“Nếu cứ đứng đây thì chúng ta sẽ không biết được câu trả lời đâu, trước mắt cứ tìm quán nào có thể nói chuyện được đã.”

Tetsuro vừa nói xong thì Mitsuki nhíu mày, lắc đầu nguầy nguậy.

“Cậu không muốn đến chỗ đông người?” Anh thử hỏi.

Cô liền gật đầu.

Sugai thở hắt một cái rõ to.

“Gì chứ nơi không người thì chỉ có mấy phòng mini để hát karaoke thôi.”

“Vậy được không?” Tetsuro hỏi Mitsuki.

Cô nghiêng đầu có vẻ lưỡng lự. Mái tóc hơi lượn sóng bay nhẹ trong gió.

Trong khoảnh khắc ấy, Tetsuro nhận ra điểm khác biệt lớn nhất giữa cô với Mitsuki hồi xưa chính là lớp trang điểm. Cô trang điểm có phần đậm hơn. Nhưng lớp trang điểm không được gọn gàng lắm, như thể cô đã tô trét lung tung lên mặt bằng toàn bộ đống đồ trang điểm mình có, ngay cả son cũng bị lem ra khỏi môi. Có thứ gì đó khiến cô bận tâm, thậm chí còn không nói nổi thành lời, hơn là chăm chút cho lớp trang điểm.

“Vậy đến chỗ của tớ được không?” Tetsuro đề nghị dứt khoát.

Mitsuki ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Tetsuro. Ánh mắt thể hiện sự đồng tình.

“Tớ thì không vấn đề gì. Sugai thì sao?”

“Ờ, tớ sao cũng được.” Sugai kéo tay áo lên để xem đồng hồ. “Nhưng giờ này rủ nhau đến chỗ cậu có phiền không? Tối nay Takakura sẽ về nhà chứ nhỉ?”

“Cô ấy về trễ nhưng chuyện đó các cậu không cần bận tâm.” Tetsuro nhìn sang Mitsuki. “Cậu thấy sao? Nhà của tớ cách đây cũng không xa.”

Miệng của cô chuyển động như thể sắp nói điều gì đó nhưng rốt cuộc lại không có âm thanh phát ra. Cô gật nhẹ đầu ra vẻ hối lỗi.

“Quyết định vậy đi.” Tetsuro vỗ cái bốp vào lưng Sugai.

Họ chọn tuyến Marunochi từ khu phố thứ ba ở Shinjuku. Trước khi lên tàu, Sugai rút điện thoại gọi điện về nhà. Nghe anh giải thích loáng thoáng là đang trên đường đến nhà Nishiwaki vì giữa chừng đụng phải nữ quản lý thời đại học. Sau đó anh chuyển điện thoại cho Tetsuro.

“Vợ tớ nhờ chuyển máy cho cậu.”

“Tớ ư?”

“Ờ.” Sugai trề môi gật đầu.

Tetsuro nhận điện thoại rồi chào hỏi. Anh và vợ của Sugai cũng có quen biết. Lễ đính hôn của hai người anh có đến dự. Đó là cô gái có khuôn mặt dài, đậm nét phụ nữ Nhật.

Vợ của Sugai có ý muốn hỏi chồng đến thăm nhà giờ này có gây phiền phức gì cho anh không. “Không có vấn đề gì, xin chị đừng bận tâm.” Tetsuro đáp lại.

“Vợ cậu chu đáo ghê. Chắc là sợ chồng mình đi phá rối người khác.”

“Không hề có chuyện phá phách nhé. Cô ấy sợ tớ đi nhậu xong còn lang thang chưa chịu về nhà đấy.”

“Chỉ nhậu xong rồi về thì không thành vấn đề chứ nhỉ? Bọn mình cũng đâu có ghé Ginza chơi bời gì.”

“Có muốn cũng không được. Đứa bé nhà tớ sắp vào lớp

Một rồi, có nhiều thứ phải lo toan lắm đây. Chưa kể còn khoản nợ phải thanh toán.”

Cuối năm ngoái Sugai đã mua một căn hộ ở Ogikubo.

“Cậu thì sướng rồi. Takakura cũng đi làm mà.”

“Chưa chắc nhé.”

Cả ba người cùng bước xuống cầu thang của ga tàu điện ngầm. Nửa chừng thì Mitsuki bỗng dưng đeo kính mát lên. Tetsuro toan hỏi tại sao trời tối rồi mà cô lại mang kính nhưng thôi.

Tuyến Marunochi khá đông. Bên trong chật kín người, chỉ có Sugai tách nhóm đứng ở vị trí khác. Còn Tetsuro và Mitsuki thì bị xô đẩy đến tận cửa ra vào phía đối diện. Mitsuki đứng dựa vào cửa, còn anh đứng đối mặt với cô, hai tay chống vào vách bên trong tàu, tách cô khỏi áp lực xô đẩy của những người xung quanh. Cứ mỗi lần tàu rung lắc, anh lại gồng mình lên chịu lực, cảm giác mình y hệt một Lineman vậy.

Mitsuki nhìn chăm chăm xuống chân để khỏi phải chạm mắt với anh. Tetsuro nhìn thấy hàng mi dài xuất hiện qua kẽ hở của chiếc kính mát. Hình như cô không chuốt mascara.

Lớp trang điểm luộm thuộm của cô bị phơi bày rõ ràng hơn dưới ánh đèn bên trong tàu điện ngầm. Ngay cả đường ranh giới lớp phấn nền cũng hằn lên rất rõ. Trước kia dù da không được đẹp nhưng cô cũng không hề tô trét gì lên mặt.

Ngoài ra anh còn để ý thấy một điểm lạ nữa. Với lớp trang điểm dày như thế nhưng không hề có lấy một mùi thơm nào phát ra từ cô, thay vào đó là thứ mùi mồ hôi khó chịu xộc

thẳng vào khoang mũi anh.

Mùi mồ hôi còn khiến anh liên tưởng đến một hành lang tối tăm. Một cánh cửa tồi tàn đang mở hé. Trên cửa có dán tờ giấy đã phai màu, với dòng chữ mờ nhạt "*Câu lạc bộ Bóng bầu dục Mỹ.*"

Phía bên kia cánh cửa là một căn phòng chìm trong bầu không khí trộn lẫn mùi bụi, mồ hôi và nấm mốc.

Chính giữa căn phòng với đống đồ bảo hộ và mũ bảo hiểm vứt rải rác xung quanh là một cô gái. Một phần bên phải cơ thể của cô hiện rõ nhờ luồng ánh sáng chiếu xuyên qua mặt kính cửa sổ đã mấy năm chưa được lau chùi.

"Tớ hiểu cảm giác của QB." Cô gái đó, Hiura Mitsuki, nói.

Chính là ngày kế sau ngày diễn ra trận chung kết. Trong phòng không có ai ngoài cô và Tetsuro. Tuy vậy bên trong vẫn có cảm giác hừng hực khí thế của các cầu thủ.

"Như thế là tốt rồi, QB không làm gì sai cả." Mitsuki tiếp tục, gật đầu chậm rãi. Khoảng thời gian ấy cô gọi Tetsuro là QB. Tất nhiên QB là viết tắt của Quarterback.

"Là lỗi của tớ." Tetsuro đáp lại. "Do tớ mà cả đội không giành được chức vô địch." Anh thở dài vẻ đau khổ.

Cách biệt là năm điểm. Mười chín – mười bốn. Quả Touchdown thành công sẽ giúp lật ngược tình thế.

Vốn bị đánh giá thấp hơn đội kia nên đội bóng của Tetsuro cũng đã chuẩn bị tinh thần từ trước, cầu thủ phòng ngự của đối phương rất mạnh. Trong khi đó đội của Tetsuro sở hữu vũ

khí lợi hại nhất chính là tốc độ của trung vệ Nakao. Chỉ cần kỹ năng này bị phong tỏa thì cơ hội giành chiến thắng của cả đội càng trở nên mong manh.

Đội của Tetsuro chỉ còn biết trông chờ vào những đường chuyền khi tấn công. Mục tiêu là đánh lừa hàng phòng ngự của đối thủ bằng cách giả vờ ném bóng đến vị trí của Nakao. Đó là chiến thuật tung hỏa mù. Nói cách khác cả đội chỉ "diễn kịch" để đối thủ nghĩ rằng bóng sẽ được chuyền cho Nakao. Nakao cũng hợp tác "diễn kịch" đón bóng, sau đó bắt đầu chạy như thường lệ. Trong khi đội hình phòng ngự của đối phương hướng sự chú ý vào chuyển động của Nakao, Tetsuro sẽ mở một đường chuyền đến vị trí của cầu thủ bắt bóng Matsusaki hoặc cầu thủ nút chặn Hayata. Đối thủ trên sân lúc ấy cứ nghĩ rằng Đại học Teito rất ít khi dùng lối chơi chuyền bóng nên đã hoàn toàn bị đánh lừa. Họ đột nhiên quên mất cái tên Nishiwaki Tetsuro, trung phong có một sức ném tuyệt vời đã từng chạm trán một, hai lần ở vòng đấu tròn mùa giải trước.

Nhưng chiến thuật không phải lúc nào cũng được áp dụng thành công. Đến nửa hiệp sau, đối phương không còn bị bất ngờ trước phương án tấn công của Tetsuro và Nakao nữa. Và thế là thời gian trôi về tám giây cuối cùng của hiệp đấu.

Sau đó cả đội cũng không lên bóng được lần nào, khoảng cách về gôn tận mười tám yard.

Tay phải nắm chặt quả bóng mới bắt được, Tetsuro lùi về khá sâu để tìm kiếm mục tiêu. Cầu thủ phòng ngự của đối

phương lao đến anh như bầy thú dữ. Tiền vệ nhanh chóng ngăn cản nhưng chỉ kéo dài được chút ít thời gian cho trung phong. Bức tường phòng thủ bị phá vỡ, nhóm cầu thủ húc tiến về phía Tetsuro. Nếu anh bị bắt trong khi vẫn cầm bóng trên tay thì xem như chấm hết.

Tetsuro ném bóng. Bóng bay theo đường xoắn ốc đến vị trí của Matsusaki. Matsusaki dốc hết sức lao đi đón bóng. Tay anh chỉ còn cách bóng mười centimet, đường chuyền ắt sẽ thành công. Nhưng bóng đã bị hậu vệ của đối phương tóm lấy. Trong giây phút ấy, toàn bộ cầu thủ đối phương hò reo vui mừng, còn đội bóng trường Teito thì thất vọng tràn trề. Sau này khi xem lại băng ghi hình trận đấu, Tetsuro mới nhận ra là cầu thủ nút chặn Hayata không bị kèm.

“Tất cả là lỗi của tớ.” Tetsuro nhắc lại trong căn phòng chỉ có hai người.

“Không phải vậy. QB đã cố gắng hết sức rồi.” Mitsuki nhặt quả bóng dưới chân mình lên rồi ném về phía anh. Tetsuro đón bóng vào lồng ngực. Quả bóng cứng hơn anh nghĩ. Cô nói thêm: “Thẳng người lên!”

Tetsuro nhìn xuống quả bóng mới bị ném, rồi đưa mắt nhìn về phía Mitsuki. Cằm cô vẫn đang thu lại, răng cắn chặt môi dưới, ánh mắt ngước lên đầy tự hào nhìn thẳng vào Tetsuro. Một đôi mắt rực lửa.

Từ đó về sau cô không hề nhắc lại chuyện trận đấu hôm ấy nữa. Sau này trong những buổi tụ tập hằng năm của đội, cô cũng chỉ tham dự được ba lần đầu rồi biến mất tăm.

Ba người cùng xuống tàu ở ga Higashi-Koenji. Từ đây về căn hộ của Tetsuro chỉ mất thêm vài phút đi bộ.

Đó là căn hộ thuộc loại 2SLDK, được xây dựng cách đây ba năm, vẫn còn kiên cố, ngoài ra còn được trang bị thêm khóa tự động. Mỗi lần nghe đến số tiền thuê nhà ai cũng khuyên hai vợ chồng nên mua luôn, nhưng ý tưởng đó chưa từng được đề cập trong những lần trò chuyện giữa anh và Risako.

Thang máy dừng lại ở tầng sáu. Phòng ốc ở đây được bố trí theo hình chữ "ko", căn hộ của Tetsuro nằm trong cùng. Anh mở cửa, bên trong tối đen như mực. "Mời vào." Anh nói với hai người sau khi bật đèn.

"Đồ đạc nhìn xịn dữ! Cả đồ dùng lẫn đồ trang trí đều xịn. Làm nghề viết báo thể thao cũng kiếm được khối tiền nhỉ?" Vừa đặt chân vào phòng khách, Sugai vừa nói vừa nhìn khắp phòng một lượt.

"Xịn gì chứ, toàn mấy món đồ bình thường cả thôi."

"Không hề nhé. Tớ cũng khá am hiểu đó." Sugai ngắm nghía bộ dụng cụ ăn kiểu ngoại quốc được xếp trên tủ búp phê. Hầu hết những món đồ trong nhà đều được Risako mua khi có dịp ra nước ngoài. Cô có sở thích sưu tầm dụng cụ ăn uống.

"Sao cũng được. Các cậu ngồi đi."

"Ừ nhỉ!" Sugai ngồi xuống chiếc xô pha bằng da. Anh đặt hai tay lên thành ghế. "Đồ xịn đúng là mang lại cảm giác khác hẳn."

Bộ xô pha gồm một ghế cho ba người và một ghế cho hai người ngồi, được xếp vuông góc với nhau. Tetsuro ngồi

xuống chiếc ghế cho ba người bên cạnh chỗ Sugai đang ngồi. Mitsuki thì vẫn đứng im.

“Sao vậy? Cậu cứ ngồi xuống trước đã.” Tetsuro nói, chỉ vào ghế xô pha còn lại.

Mitsuki không nói gì. Cô lại lôi cuốn sổ nhỏ quen thuộc ra.

“Lại viết nữa à...” Sugai lầm bầm.

Cô viết gì đó nhìn rất đăm chiêu, rồi đưa cuốn sổ về phía Tetsuro. Trên trang giấy là dòng chữ “Nhà vệ sinh ở đâu?”.

“Cánh cửa thứ hai trong hành lang ấy.”

Mitsuki cầm theo túi xách trên tay và rời khỏi phòng khách. Có lẽ cô muốn rửa mặt. Giá mà cô xóa luôn lớp trang điểm kỳ quặc ấy thì tốt, Tetsuro nghĩ.

“Có vẻ cậu ấy không nói được thật. Không chừng là cổ họng có vấn đề gì đó.” Sugai nói.

“Có thể cậu ấy đã đứng đó chờ chúng ta ra khỏi quán cũng nên. Nhưng tại sao lại không chịu vào nhỉ?”

“Rõ ràng là cậu ấy không muốn gặp những người còn lại chứ còn gì nữa.”

“Tại sao?”

“Biết chết liền. Tớ cũng không tài nào hiểu nổi...” Sugai vò đầu.

Tetsuro tiến vào quầy bếp. Anh đổ nước vào máy pha cà phê và điều chỉnh phin lọc bằng giấy.

Có tiếng cửa phòng vệ sinh mở ra. Mitsuki đang quay lại. Tetsuro cho bột cà phê của Tây Ban Nha vào phin giấy, nhấn

nút khởi động máy pha cà phê. Anh mở cửa tủ bếp và lấy vài chiếc cốc đặt lên quầy.

Tetsuro có thể cảm nhận từ phía sau rằng Mitsuki đang bước trở lại phòng khách.

“Hơ... Ai đó?” Sugai hỏi, miệng cứng đờ. Mitsuki không đáp lại. Chuyện này là sao, Tetsuro nghĩ, anh đang định rời khỏi quầy.

Đứng trước cửa là một chàng trai có dáng người nhỏ bé anh chưa từng gặp bao giờ. Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi màu đen và quần jeans. Người con trai đó chậm rãi xoay mặt về phía Tetsuro đang đứng.

Cậu là ai, Tetsuro toan hỏi thành tiếng, nhưng trước đó anh đã sớm nhận ra khuôn mặt của Mitsuki. Người đang đứng trước mắt anh chắc chắn là Mitsuki, tuy tóc có ngắn đi và lớp trang điểm đã được rửa sạch.

Sugai vẫn giữ nguyên tư thế hơi nhổm dậy khỏi xô pha, miệng há hốc, mắt mở to quan sát. *Tớ cũng khá chắc đó là khuôn mặt của cùng một người...* Ngạc nhiên đến mức không nói nên lời, Tetsuro chỉ có thể suy nghĩ trong đầu như vậy.

Quan sát lần lượt khuôn mặt của hai người, khóe miệng của Mitsuki hơi chuyển động. Nhìn không giống một nụ cười lắm, như thể đó là sự kết hợp giữa cái cười lạnh lùng trước sự ngơ ngác của hai người bạn và cái cười mỉa mai vẻ ngoài của chính mình.

Cảm giác cô đang hít một hơi rất sâu, còn Tetsuro thì ngược lại, đang nín thở.

“Đã lâu không gặp, QB.” Cuối cùng thì Mitsuki cũng chịu lên tiếng.

Và đó là giọng của con trai.

3

Cảm giác thật kỳ lạ. Hình ảnh trước mắt và âm thanh lọt vào tai hoàn toàn không khớp nhau. Hệt như lúc tivi phát sóng chương trình nghệ thuật hội họa phương Tây nhưng lại dưới giọng lồng tiếng của một ngôi sao Hollywood vậy.

“Tại sao lại không trả lời tớ, QB?” Mitsuki hỏi. Giọng nói xa lạ ấy hoàn toàn khớp với chuyển động miệng của cô. “Cả Sugai nữa, đừng có há miệng ra như thế!”

Tetsuro đưa mắt nhìn từ đầu đến chân của cô không biết bao nhiêu lần.

“Cậu là Hiura?” Anh hỏi khó nhọc.

“Tất nhiên. Nhưng có hơi khác so với Hiura Mitsuki mà các cậu từng biết.” Mitsuki mỉm cười.

“Nhưng tại sao cậu lại ở trong bộ dạng này? Với cả...” Tetsuro chỉ vào miệng của cô. “Giọng nói đó.”

Trong một thoáng cô hơi cúi đầu, rồi nhanh chóng ngẩng mặt lên.

“Chuyện dài lắm. Nhưng tớ đã kiên nhẫn chờ đợi với hy vọng các cậu có thể lắng nghe tớ kể.”

Tetsuro gật đầu. “Lại ngồi xuống đã nào.”

Với những bước chân dài, Mitsuki tiến lại ngồi xuống ngay

giữa ghế xô pha với tư thế hai chân hơi mở.

Sững sờ trước những gì mình thấy, Sugai lại há hốc mồm.

“Này, tớ đâu có mặc váy.”

Mitsuki cười để lộ hàm răng trắng. “Thôi, nghiêm túc nào.”

Sugai day day thái dương, có vẻ đang rất bối rối.

Tetsuro ngồi xuống cạnh Sugai rồi nhìn sang Mitsuki lần nữa. Anh cảm thấy biểu hiện trên gương mặt cô giống hệt biểu hiện của người sắp phải chịu đựng một án phạt nặng nề.

“Vậy thì...” Tetsuro mở lời. “Rốt cuộc chuyện này là sao?”

Mitsuki đặt hai tay lên gối, duỗi thẳng lưng dậy.

“Lần cuối tớ gặp các cậu là khi nào?”

“Hình như là khoảng mười năm trước nhỉ?” Tetsuro quay sang xác nhận với Sugai.

“Tớ nghĩ cũng khoảng đó.” Sugai nói. “Hình như thời gian ấy cậu còn đang đi làm, tớ nhớ không nhầm là một công ty kiến trúc.”

“Trí nhớ tốt ghê.” Mặt Mitsuki giãn ra. “Đúng vậy, lúc đó tớ còn đi làm. Sau ba năm vẫn chỉ được giao mỗi việc photo tài liệu và đánh máy những bản báo cáo người khác viết. Cho đến lúc tớ nghỉ việc thì vẫn chỉ dừng lại ở đó.”

“Tớ nghe Risako nói cậu đã kết hôn.”

“Ừ, mùa thu năm tớ hai mươi tám tuổi.” Mitsuki đáp. “Tớ nghỉ làm sớm hơn dự định. Nghĩ lại thấy ngớ ngẩn hết sức. Vì đam mê thiết kế nên mới quyết tâm đi làm cho bằng được, vậy mà cuối cùng ngay cả một bản vẽ cũng không được rờ tay

vào. Phụ nữ đúng là bị áp bức quá đáng, suy nghĩ ấy cứ bám theo tớ mãi."

"Mà này..." Sugai có vẻ mất kiên nhẫn nên chen vào. "Tớ hiểu chuyện đó quan trọng nhưng trong hoàn cảnh này..."

"Ý cậu muốn hỏi về bộ dạng này của tớ phải không? Tóc tai, quần áo, và cả giọng nói nữa nhỉ?"

"Nói thẳng ra là vậy. Nếu chưa tìm ra câu trả lời thì tớ không thể ngồi yên được. Phải vậy không?" Sugai nói, quay sang cầu cứu Tetsuro.

"Hiểu rồi, tớ sẽ không dông dài nữa." Mitsuki nhìn hai người. "Các cậu nghĩ vì sao tớ kết hôn?"

"Tất nhiên là vì cậu có tình cảm với đối phương chứ sao." Sugai đáp.

"Không. Đó là hôn nhân sắp đặt. Đối phương là nhân viên ngân hàng lớn hơn tớ tám tuổi. Ấn tượng đầu tiên là một con người chăm chỉ, sau khi kết hôn thì quả đúng như thế, anh ta rất lo làm ăn. Nhưng đó không phải là lý do tớ quyết định kết hôn, kiểu người như anh ta trên đời này không thiếu, chỉ là lúc đó tớ bị áp lực phải kết hôn thôi."

"Tại sao cậu phải vội vàng như thế?" Sugai hỏi.

"Nói ngắn gọn là tớ đã từng muốn từ bỏ bản thân. Tớ cố gắng tự thuyết phục mình rằng bản thân là phụ nữ thì chỉ còn cách sống với tư cách của một phụ nữ thôi. Kết hôn là một cách để chứng minh điều đó. Và những giấc mơ kỳ quái cũng sẽ không còn ám ảnh tớ nữa."

Trong lòng Tetsuro dấy lên một cảm giác bất thường trước câu chuyện được kể vội vàng của cô. Anh chưa hiểu được ngay lý do tại sao, chính đôi mắt đầy lo âu ấy đã khơi dậy trực giác trong anh.

“Hiura, lẽ nào cậu...”

Mitsuki im lặng gật đầu đáp lại lời nói thì thào của Tetsuro. *Lẽ nào,* Tetsuro lặp lại trong suy nghĩ. Nhưng biểu hiện ngay lúc này của cô cho thấy trực giác của anh đã đúng.

“Hơ, chuyện gì vậy? Nghĩa là sao?” Vẫn chưa nắm bắt được tình hình, Sugai bất lực quay đi quay lại quan sát nét mặt của Mitsuki và Tetsuro.

“Hiura không phải là con gái.” Nghe thật ngớ ngẩn, Tetsuro vừa nghĩ thầm vừa nói. Anh vẫn chưa dám tin đó là sự thật.

“Đúng vậy.” Với khuôn mặt lãnh cảm, cô đáp lại.

“Nếu cậu không phải con gái thì là gì?” Sugai trề môi.

“Chịu, tớ là gì nhỉ? Tớ cũng không rõ nữa. Nhưng tớ nghĩ mình là con trai.” Trên khóe môi Mitsuki thoáng xuất hiện một nụ cười kỳ quặc.

Đến đây Sugai vẫn đang ở trong tình trạng chưa muốn chấp nhận sự thật nên quay sang cầu cứu Tetsuro.

“Đây chắc không phải là trò đùa đâu nhỉ?” Tetsuro xác nhận với Mitsuki.

Cô thu cằm lại như muốn nói đó là điều tất nhiên.

Tetsuro hít một hơi sâu, như để chuẩn bị cho một lời tuyên bố trọng đại.

“Là chứng rối loạn nhận diện giới tính phải không?”

“Hả?” Sugai lỡ lời chen vào. Tetsuro quay sang nhìn anh.

“Trong đó có từ nào cậu không hiểu à?”

“Tớ hiểu, nhưng có điều...” Sugai lí nhí gãi đầu. “Chứng bệnh đó, nói sao nhỉ, chẳng phải là bẩm sinh và có biểu hiện khác thường dễ thấy hay sao? Nhưng Hiura trước đây không có những biểu hiện đó. Cô ấy hoàn toàn giống một cô gái bình thường.”

“Nghe này.” Mitsuki nói. “Tớ sẽ giải thích toàn bộ. Nhưng trước hết tớ cần các cậu chấp nhận hai chuyện. Một là những gì tớ sắp nói không phải là chuyện đùa. Ngoài ra, chuyện này đã hành hạ tớ suốt từ hồi đó đến giờ.”

“Tớ?” Tetsuro lặp lại từ Mitsuki vừa nói. Mặc dù đã hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại nhưng phần nào đó trong anh vẫn còn cố chấp chối bỏ sự thật này.

“Đúng vậy.” Mitsuki tiếp lời. “Tớ là con trai. Ngay từ đầu. Thậm chí từ trước khi gặp các cậu nữa.”

4

Có tiếng máy điều hòa kêu rù rù phát ra từ bếp. Một mùi thơm thoang thoảng lan tỏa trong không khí. Nhớ ra mình chưa tắt nút nguồn máy pha cà phê, Tetsuro đứng dậy.

Mitsuki lẫn Sugai đều chìm vào im lặng. Mitsuki có lẽ đang chờ đợi phản ứng của đối phương sau lời thú nhận, còn Sugai thì không biết phải phản ứng lại như thế nào.

Tetsuro rót cà phê vào hai chiếc cốc lớn và một tách cà phê nhỏ, bỏ lên khay rồi bưng đến chỗ hai người. Anh đặt hai cốc lớn trước chỗ của mình và Sugai, tách cà phê nhỏ anh đẩy về phía Mitsuki.

Cả ba người cùng đưa tách lên nhấp cà phê trong sự im lặng khó xử. Tetsuro và Sugai có cho thêm sữa, còn Mitsuki thì uống đen nguyên chất.

Đang cầm tách cà phê trên tay, cô bỗng nhiên mỉm cười.

“Chắc các cậu ngạc nhiên lắm. Tự dưng bị buộc phải nghe chuyện kiểu này.”

“Ừ thì cũng có hơi, Tetsuro nhỉ?” Sugai quay sang Tetsuro tìm dấu hiệu đồng tình.

“Ừm.” Tetsuro gật đầu. “Cậu nói từ lâu đã như vậy rồi?”

“Ừ. Có lẽ là từ lúc tớ mới sinh.”

“Nhưng tớ thấy cậu giống y hệt con gái.” Sugai nói. “Đúng là có vài điểm khác biệt nhưng nhìn chung trong đầu tớ chưa hề xuất hiện suy nghĩ cậu không phải là con gái.”

“Tớ cũng vậy.” Tetsuro lầm bầm thú thật.

“Con người khi bị dồn vào đường cùng thì có thể diễn đủ trò.”

“Như cậu lúc nãy là đang diễn?” Sugai hỏi.

“Nếu bị hỏi đang diễn vai gì thì chắc tớ sẽ không cười nổi mất. Mọi thứ phức tạp lắm. Vấn đề tâm lý của một người trong hoàn cảnh như tớ không hề đơn giản. Tớ nghĩ người ngoài sẽ không thể hiểu được.”

Đúng là Tetsuro không tài nào hiểu nổi nên anh không biết phải nói gì. Có vẻ Sugai cũng vậy.

“Trường mẫu giáo tớ từng học có một cái hồ bơi nhỏ.” Mitsuki một lần nữa cầm tách cà phê lên và bắt đầu kể. “Mỗi mùa hè đến, đứa nào cũng mong ngóng tới lúc được nhảy xuống hồ. Chỉ mỗi tớ cảm thấy có gì đó là lạ. Tại sao mình lại mặc đồ không giống với những người khác?”

“Là đồ bơi phải không?” Tetsuro hỏi.

“Đúng vậy. Những đứa trẻ khác chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc màu đen, còn riêng tớ phải mặc bộ đồ liền để che cả phần trên nữa. Hơn nữa nó thường là màu hồng hoặc đỏ. Tớ đã nghĩ mấy thứ này chỉ dành cho bọn con gái hay mặc váy. Còn tớ thì lúc nào cũng mặc quần, nên đáng ra phải mặc chiếc quần bơi màu đen ấy như những thằng con trai khác chứ.” Mitsuki nhấp một ít cà phê, đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn. “Ký

ức đau khổ nhất của tớ chính là việc bản thân bị đối xử như một đứa con gái. Sau đó là những bài tập rèn luyện thể lực liên tục cùng với mẹ. Tớ không muốn bị bắt phải mặc váy. Tớ không muốn bị bắt chơi những trò chơi của con gái. Tớ không muốn bị bắt phải thắt ruy băng lên tóc. Mẹ của tớ được nuôi dạy trong một gia đình nền nếp, vì thế bà luôn muốn có một gia đình kiểu như thế, nhưng khi mọi chuyện rẽ theo hướng khác, bà không những trách cứ chồng con mà còn tự oán trách bản thân mình. Tớ nghĩ bà thà để người khác xem tớ như là một đứa con gái với tính cách kỳ quặc thì tốt hơn, nên đã vội vã sửa chữa sớm nhất có thể."

"Nhưng đây đâu phải là chuyện có thể sửa chữa được?"

Mitsuki gật đầu đồng tình với Tetsuro.

"Đáng tiếc là vậy. Nhưng bà vẫn tin rằng có thể sửa chữa được mọi thứ."

"Bằng cách nào?"

"Khi bắt đầu nhận thức được thế giới xung quanh, trẻ con sẽ để ý đến rất nhiều thứ. Chỉ cần biết vì mình mà mẹ khóc thì đứa trẻ đó sẽ bắt đầu tìm cách chiều lòng mẹ ngay."

"Vì thế nên cậu phải đóng giả?"

"Có lẽ vậy. Tớ mặc váy dù không muốn, chơi mấy trò con gái dù không thấy vui. Ngay cả cách xưng hô cũng phải bắt chước tụi con gái. Chỉ cần tớ đáp ứng được kỳ vọng của mẹ thì cả nhà cũng yên ổn. Nhưng chuyện này không đúng, lúc nào tớ cũng có cảm giác mình không phải là mình."

Sugai kêu lên thành tiếng nhỏ. Anh cởi áo khoác và nới lỏng

cà vạt.

“Nói sao nhỉ, chuyện cậu kể cứ như đùa ấy.” Anh nói. “Vì đối với tớ, Hiura luôn là con gái. Cho dù bây giờ cậu có nói vậy đi nữa thì...”

“Nhưng bên trong tớ vẫn vậy mà. Hơn nữa khoảng thời gian được ở cùng với mọi người trong đội bóng, tớ thật sự rất vui. Mọi người không hề giữ khoảng cách vì nghĩ tớ là con gái. Không những thoải mái thay đồ trước mặt tớ, mà còn đối xử với tớ hết sức bình thường. Risako đôi lúc có nổi nóng nhắc nhở nhưng tớ thì khác. Thật sự tớ đã rất vui.”

“Đó là vì Hiura không đơn giản chỉ là một cô gái.” Sugai nói. “Anzai lúc nãy có nhắc đến cậu. Cậu ta bảo chưa từng thấy ai am hiểu bóng bầu dục như vậy cả.”

Khuôn mặt Mitsuki giãn ra khi nghe thấy cái tên quen thuộc. “Anzai khỏe không?”

“Cậu ta vẫn vậy, chỉ có bụng thì càng ngày càng phình to.”

“Cậu ấy đúng là người tốt. Bình thường không đứa con trai nào chịu để cho con gái dạy đâu. Thật sự tớ đã rất vui khi gia nhập câu lạc bộ.” Mitsuki hơi cúi mặt. “Nếu được mang đồ bảo hộ ra thi đấu nữa thì tốt biết mấy.”

“Ừ, biết thế cho cậu cải trang thi đấu là hay rồi.” Sugai cười nói rồi nhìn sang Tetsuro.

“Phải ha.” Tetsuro tán đồng.

“Nhưng đó chính là quãng thời gian tuyệt vời duy nhất của tớ.” Tâm trạng của Mitsuki lại tụt dốc. Chất giọng khàn khàn

có phần chùng xuống. “Lúc nãy tớ có nói đấy, giai đoạn đi làm đúng là ác mộng. Tớ phải chịu rất nhiều thiệt thòi trong thân phận con gái.”

Không biết mình nên thể hiện mức độ quan tâm đến đâu, Tetsuro cầm cốc đưa lên miệng. Anh biết rằng công ty ấy trên nhiều phương diện có đối xử bất công với nhân viên nữ, nhưng có vẻ nỗi khổ tâm mà Mitsuki phải chịu đựng lại thuộc khía cạnh khác.

“Sau khi bỏ việc, tớ đã làm rất nhiều thứ. Tớ cố quên chuyện mình đang mang cơ thể con gái đi và tìm một công việc ổn định. Nhưng vấn đề không phải ở nội dung công việc, mà là ở mối quan hệ với mọi người xung quanh. Vì khi tiếp xúc với mọi người, tớ ngày càng ý thức rõ hơn sự khác biệt giữa cơ thể và tâm hồn của mình.”

“Sau đó cậu bỏ cuộc?” Tetsuro hỏi. “Và kết hôn?”

“Tớ nghĩ là bên trong tớ có gì đó thay đổi. Nếu kết hôn và sinh con thì...” Ánh mắt Mitsuki có vẻ đau đớn.

“Vậy là cậu đã có con?” Tetsuro hỏi.

“Được sáu tuổi rồi. Là con trai và có hẳn một “thằng nhỏ” thực thụ khiến tớ phải ghen tị.”

Mitsuki nói đùa nhưng Tetsuro không thể cười nổi. Sugai cũng chỉ biết nhìn chăm chăm vào đáy cốc.

Lúc đó bỗng có tiếng mở khóa cửa bên ngoài tiền sảnh vẳng lại. Ba người cùng nhìn nhau.

“Risako về.” Tetsuro nói.

Mitsuki bối rối, mắt nhìn lơ đãng vào không trung. Đây là lần đầu tiên trong ngày hôm nay cô tỏ ra hoảng loạn như vậy. Cô chỉnh lại tư thế, cố gắng che đậy sự lúng túng ban nãy.

Tetsuro tiến vào hành lang. Ở tiền sảnh, Risako đang cởi giày.

“Em về rồi à?”

Hơi bất ngờ, cô dừng lại, vẫn giữ nguyên tư thế ấy trên một chân.

“Cũng trễ rồi nhỉ?”

“Em không báo là mình sẽ về trễ à?” Sau khi tháo giày ở chân còn lại, Risako để ý thấy sự xuất hiện của hai đôi giày lạ. “Nhà đang có khách ư?”

“Mấy tên trong đội bóng ấy mà.”

“Em biết. Nhưng là ai mới được?”

“Một người là Sugai. Người còn lại em nghĩ là ai?”

Risako làm bộ mặt chán nản trước câu hỏi của Tetsuro.

“Anh đừng bày trò nữa. Bây giờ em mệt lắm rồi.”

Cô hạ túi đựng máy móc chụp ảnh xuống và tiến vào phòng khách. “Chờ đã.” Tetsuro chụp lấy cánh tay đang rảnh của cô.

“Gì vậy?” Risako nhíu mày. Phần tóc mái phủ lên đôi lông mày.

“Là Hiura.”

Hả, mắt cô mở to, cơ thể thôi phản kháng.

“Là Hiura Mitsuki. Cậu ấy đang ở đây.”

“Mitsuki à? Ra vậy.” Hình như cô cũng muốn gặp người đó

ngay, niềm vui thể hiện rõ trên môi.

Nhưng Tetsuro vẫn chưa chịu buông tay cô.

“Trước khi em gặp cậu ấy, anh có chuyện muốn hỏi.” Anh nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Risako và tiếp tục. “Cậu ấy không còn như trước nữa.”

“Nghĩa là sao?”

Ngay lúc ấy cánh cửa hé mở, Risako liền nhìn sang phía đó. Mitsuki đang đứng ở đấy.

“Nghĩa là thế này.” Mitsuki nói.

5

Theo như Tetsuro quan sát thì Risako không tỏ ra quá ngạc nhiên. Ban đầu đúng là cô không nhận ra người trước mắt mình, nhưng ngay lập tức niềm vui gặp lại người bạn cũ của cô hiện rõ trên mặt.

Mitsuki cũng bộc bạch với Risako những điều tương tự. Risako ngồi đúng vị trí cách đây mấy phút Tetsuro đã ngồi, cô vừa hút thuốc lá vị bạc hà vừa chăm chú lắng nghe Mitsuki kể, hầu như không ngắt lời nửa chừng. Giọng nói hơi trầm của Mitsuki vang vọng khắp căn phòng yên ắng, khó mà tưởng tượng được nó lại xuất phát từ một gương mặt như thế.

Khi câu chuyện có chiều hướng chùng xuống, Risako dụi điếu thuốc đang hút vào gạt tàn.

“Quả là tớ có bị bất ngờ.” Cô nói. “Nhưng đồng thời cũng cảm giác đúng như mình nghĩ.”

“Cậu đã biết rồi ư?” Sugai tròn mắt hỏi.

“Không hẳn là tớ biết. Tớ chưa bao giờ có suy nghĩ Mitsuki là con trai. Tớ chỉ nghĩ rằng giữa tớ và Mitsuki có gì đó khác biệt. Bấy lâu nay tớ vẫn không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó. Đến bây giờ thì mọi thắc mắc đều đã được giải đáp.” Risako mỉm cười với người đã từng là cô bạn thân của mình. “Giá như cậu thổ lộ với tớ sớm hơn.”

“Tớ đã rất muốn nói nhưng mãi vẫn không thể mở miệng.”

“Ừ, tớ hiểu cảm giác ấy. Ở một khía cạnh nào đó.”

Hai người từng là nữ quản lý của đội bóng bầu dục Đại học Teito hồi xưa quay sang nhìn nhau. Vô vàn những ý nghĩ chỉ hai người mới hiểu đã được chuyển tải toàn bộ chỉ qua ánh mắt. Chứng kiến khung cảnh đó, Tetsuro chợt nghĩ rằng dù tâm hồn Mitsuki là con trai đi nữa, thì cơ thể giống con gái ấy quả nhiên cũng là một phần con người cậu. Có lẽ đó là tình bạn vượt lên trên cả khoảng cách về giới tính.

“Vậy thì...” Risako nói. “Làm cách nào mà cậu kết hôn và có con được thế? Chưa kể ngoại hình của cậu khi cải trang làm con gái chưa được đạt.”

“Ừ, cậu nói đúng.” Mitsuki chỉ vào gói thuốc đặt trước chỗ Risako đang ngồi. “Tớ xin một điếu được không?”

“Tất nhiên.” Risako đẩy gói thuốc về phía trước. Cô chờ Mitsuki rút một điếu ra rồi mời lửa. “Cảm ơn cậu.” Mitsuki nói, miệng ngậm thuốc đưa lại gần.

“Như lúc nãy tớ kể, người tớ kết hôn không phải là người xấu, siêng năng làm việc, lúc nào cũng nghĩ cho gia đình, đối xử với tớ rất dịu dàng. Nhưng rất tiếc, kiểu dịu dàng đó chỉ phù hợp với đối tượng là phụ nữ thôi. Tuy thấy hơi có lỗi nhưng với tớ, điều đó chỉ gây phiền hà.”

“Phiền hà?” Risako nghiêng đầu.

“Cảm giác khó chịu lắm. Anh ta lại gần tớ sẽ thấy không thoải mái, anh ta bắt chuyện thì tớ lại thấy cáu kỉnh. Mỗi khi bị chạm vào người thì tớ nổi cả da gà. Tất nhiên không phải lỗi

tại anh ta, nguyên nhân đều xuất phát từ tớ. Tóm lại tớ đã có suy nghĩ rằng nếu kết hôn và có con thì bản chất của tớ sẽ biến đổi. Nhưng hiện thực không phải vậy. Ngược lại, tớ ngày một ý thức rõ ràng hơn về khoảng cách giữa cơ thể và tâm hồn. Tớ đã rất cố gắng để được là chính mình, trong một khoảng thời gian dài cố duy trì vai diễn ấy. Đúng là nếu cứ tiếp tục như thế thì cũng tới lúc tớ sẽ không thể diễn được nữa. Thật vô nghĩa. Tâm hồn là thứ không thể bị đánh lừa."

"Vậy nên cậu bỏ nhà đi?"

Mitsuki nhả ra một đám khói.

"Mọi chuyện kết thúc vào năm ngoái. Tớ đã muốn kết thúc sớm hơn nhưng mẹ lại mất đúng vào thời điểm ấy."

"Mẹ cậu đã qua đời rồi ư?" Tetsuro hỏi.

"Ừ. Ung thư thực quản. Cuối đời bà ấy gầy trơ xương. Vì phải chăm sóc người đó mà tớ chưa thể bỏ nhà đi được."

"Thế còn bố cậu?"

"Bố vẫn khỏe. Cảm giác như ông cũng nhẹ nhõm phần nào khi mẹ tớ mất. Nói mới nhớ, tớ vẫn chưa gặp lại ông từ hồi đám tang của mẹ."

"Mà này." Risako lên tiếng. "Cậu nói bỏ nhà đi tức là ly hôn với chồng hả?"

Tetsuro cũng đang thắc mắc điều này.

Mitsuki rít thuốc hai, ba lần rồi lắc đầu. "Ngày hôm đó tớ bỏ đi đột ngột. Ngay sau khi tiễn chồng đi làm và đưa con trai đến trường mẫu giáo. Hành lý đã chuẩn bị từ trước, tiền riêng

tớ có để dành được một ít, chỉ còn phụ thuộc vào quyết định lúc nào đi thôi. Nếu phía cảnh sát phát lệnh tìm kiếm người thân thì sẽ rắc rối to nên tớ đã để lại một lá thư trên bàn bếp."

"Trong thư, cậu kể lại toàn bộ sự thật chứ?"

"Không."

"Tại sao?"

"Tớ có nghĩ đến chuyện đó." Mitsuki đưa tay lên trán, vẫn kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay. "Vì đã lừa dối người ta quá lâu nên tớ không dám thú nhận. Hơn nữa tớ không muốn con trai mình biết chuyện. Nếu biết mẹ mình thật ra là đàn ông thì không biết nó sẽ bị tổn thương đến mức nào... Nghĩ đến đó thì tớ không thể viết được nữa."

"Vậy chẳng phải chồng và con trai sẽ đi tìm cậu ư?" Sugai lo lắng hỏi.

"Có lẽ."

"Như vậy thì tội cho hai cha con quá." Sugai nhìn sang Tetsuro và Risako.

Tetsuro không gật đầu nhưng cũng có vẻ đồng ý với Sugai. Cũng có khả năng chồng của Mitsuki đã lờ mờ nhận ra điều gì đó.

"Sau khi bỏ nhà đi thì cậu làm gì?" Risako hỏi.

"Nhiều thứ lắm. Tớ từng làm thêm ở một quán bar..."

"Với thân phận là con gái?"

"Không thể nào." Mitsuki lắc đầu nguầy nguậy. "Tất nhiên là con trai chứ. Cực khổ lắm tớ mới được tự do, sao lại để vụt

mất cơ hội được.” Cô dụi thuốc vào gạt tàn rồi dang hai tay ra. “Thế nào? Các cậu nhìn tớ có giống con trai không?”

Tetsuro thấy cô giống thiếu niên hơn là con trai. Không hẳn chỉ vì thân hình nhỏ con, mà còn vì Mitsuki trông như đang ở giai đoạn thiếu niên khó phân biệt được giới tính.

Sugai bảo nhìn kiểu gì cô cũng giống con trai, còn Risako thì nhận xét cũng tàm tạm.

Tetsuro đề cập đến điểm khác thường mà anh nhận ra. “Cậu có tiêm hóc môn phải không?”

Mắt Mitsuki sáng lên, tràn đầy vẻ nghiêm túc. Cô vẫn nhìn chằm chằm vào Tetsuro, hếch cằm lên. “Chính xác.”

“Từ lúc nào?”

“Ngay khi bỏ nhà đi không lâu. Tớ tiêm suốt từ hồi đó. Các cậu xem này, nhờ vậy mà tớ mọc râu luôn ấy.” Mitsuki chỉ vào cằm của mình, đưa mặt lại gần chỗ Risako.

“Có râu thật này.” Risako nói. Sugai ghé qua nhìn.

“Còn phần ngực thì mãi vẫn không chịu nhỏ đi tí nào.” Mitsuki đứng dậy, bắt đầu cởi nút áo sơ mi đen. Không để cho mọi người kịp thắc mắc mình đang làm gì, cô đã cởi áo xong. Sau lớp áo là làn da rám nắng và một dải băng màu trắng được quấn kĩ xung quanh ngực. Nhờ vậy mà phần ngực phồng lên giống con gái mới được che giấu hoàn toàn.

Nhưng có vẻ như đó không phải là thứ mà Mitsuki muốn cho mọi người xem. Cô đưa tay phải lên ngang vai, cuộn bàn tay thành nắm đấm, gập cùi chỏ lại để khoe cơ bắp ở cánh

tay.

“Thế nào? Cũng được chứ nhỉ? Với cánh tay này thì có thể thực hiện một đường chuyền dài tám mươi yard ấy chứ!”

Đúng là cô có luyện tập, Tetsuro nghĩ, nhưng cơ thể ắt hẳn phải chịu nhiều áp lực.

Risako cũng im lặng quan sát. Tetsuro nhận ra có một khoảng thời gian trước đây đôi mắt của Mitsuki đã từng gây xôn xao. Cũng khá đấy, chỉ có mỗi Sugai là đưa ra nhận xét.

“Giọng cậu cũng là do tiêm hóc môn à?” Tetsuro hỏi.

Mitsuki liền nhếch mép đầy ẩn ý. “Không chỉ có hóc môn đâu.”

“Vậy cậu còn làm gì nữa?”

“Cũng vài thứ.” Mitsuki đưa ngón tay trỏ vào miệng. “Tớ dùng thanh kim loại làm tổn thương các dây thanh âm. Phải vài thanh như thế. Dù có hơi quằn quại và khổ sở một chút nhưng tớ đã nhanh chóng có được chất giọng này.”

Sugai nhăn nhó trước những lời kể của Mitsuki. “Mới nghe thôi tớ đã thấy đau rồi.”

“Cậu phải làm tới mức đó ư?” Tetsuro hỏi.

Đang mặc áo giữa chừng thì Mitsuki lại cởi ra một lần nữa.

“Bằng mọi giá tớ muốn cơ thể này trở thành cơ thể con trai. Dù bị giết chết rồi bán đi cũng không sao. Tớ muốn sửa chữa lỗi lầm của ông trời khi tạo ra cơ thể này.”

6

Toàn bộ bia trong tủ lạnh đều bị vét sạch, kể cả chai brandy được tặng cũng bị khui ra. Thế là một bữa tiệc họp mặt lần hai ngoài dự kiến đã được tổ chức, chủ đề xoay quanh những kỷ niệm thời đại học. Không ai đề cập đến chuyện chơi bóng, vì nó chỉ toàn khơi lại những tai nạn, không thì là thất bại.

“Các cậu còn nhớ đại chiến Kyoto hồi năm ba không?” Sugai cười toe toét với khuôn mặt đỏ bừng. Khi đối phương bắt đầu di chuyển vì nghĩ đường chuyền của Nishiwaki bị chặn và cầu thủ húc tấn công khiến bóng bay nhẹ trong không trung theo quán tính.

“Không biết vì lý do gì lại rơi gọn vào tay của Anzai nhỉ.” Risako làm giả động tác chụp bóng. “Sau đó thì mọi người vừa chạy vừa la hét.”

“Ngay cả Anzai cũng chạy dù không hiểu mô tê gì, phía trước hoàn toàn trống. Có khi là nhờ cái duyên của cậu ấy với bóng bầu dục nên đã ghi được một quả Touch-down trọn vẹn vào phút cuối trận đấu.”

“Đúng thế. Lúc đó tớ cực kì phấn khích.”

“Cứ như trận chiến Zama ấy. Cả bọn thường hay đùa nhau vậy.”

Lời nói của Sugai khiến Tetsuro bật cười khi nhớ lại. Cầm bóng trên tay, Anzai sống chết chạy thẳng một mạch về vạch gôn ở phía trước.

“Tên đó bắt đầu phát phì từ lúc ấy nhỉ?” Sugai lại nói và cười to.

Chuyện cũ đúng là kể mãi không hết. Dường như bàn tán về bóng bầu dục khiến mọi người tạm quên đi hoàn cảnh đặc biệt của Mitsuki. Tất cả đều nói cười và cụng ly liên tục, tốc độ ngày một nhanh hơn.

Sugai là người gục xuống đầu tiên. Sau khi chuyển anh sang căn phòng kiểu Nhật bên cạnh phòng khách thì bữa tiệc cũng kết thúc.

“Hiura cùng ngủ trong phòng ngủ với Risako nhé.”

Mitsuki từ chối khi nghe Tetsuro nói.

“Tớ ở đây được rồi. Tớ sẽ ngủ trên xô pha.”

“Nhưng...”

“Cứ đối xử với tớ như với Sugai vậy.” Cô nhìn thẳng vào Tetsuro.

Tetsuro thở dài. Anh nhận ra bản thân vẫn chưa thể chấp nhận được hoàn cảnh rối rắm này.

Tớ hiểu rồi, anh chỉ biết đáp lại như vậy. Risako cũng im lặng đi chuẩn bị chăn gối.

Đồng hồ điểm ba giờ sáng. Tetsuro nằm xuống cạnh Risako trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ. Thật ra cũng đã lâu lắm rồi anh mới nằm trên chiếc giường này. Nhưng cả hai đều

không đề cập đến chuyện đó mà chỉ vươn tay tắt đèn ngủ trên hai chiếc tủ đặt cạnh giường.

Tetsuro nhắm mắt lại. Nhưng anh hoàn toàn không buồn ngủ. Cứ mỗi khi chuẩn bị rơi vào giấc ngủ là anh lại bị tỉnh giấc. Anh mở mắt. Trần nhà dần hiện lên trong ánh sáng tối mờ.

Hình ảnh ấy đột nhiên xuất hiện trong tâm trí anh một cách sống động.

Mitsuki trần truồng. Cô đang trong tư thế quỳ gối, hai chân hơi mở, còn hai tay thì thu về phía sau. Cơ thể cô săn chắc không có mỡ thừa. Hai bầu ngực tuy nhỏ nhưng có hình dáng đẹp đang hướng về phía Tetsuro. Ánh sáng bóng đèn huỳnh quang cứ thế phơi bày toàn bộ cơ thể cô.

Đó là vào tháng Năm hồi năm tư đại học. Những hạt mưa nhỏ đến mức mắt thường không thể nhìn thấy đang liên tục rơi bên ngoài cửa sổ. Rèm để mở nên bóng của Tetsuro hiện lên trên mặt kính. Anh mới từ nhà vệ sinh ra, bất chợt nhìn thấy hình ảnh đờ đẫn của chính mình.

“Lại đây.” Mitsuki đang ngước lên nhìn anh. Trên mặt cô xuất hiện một nụ cười lạnh lùng. “Hay là cậu không muốn?”

“Không phải vậy...” Tetsuro tránh ánh mắt của cô. Cơ thể trở nên nóng bừng.

Lúc ấy là sau bữa tiệc liên hoan của câu lạc bộ. Không hiểu sao Mitsuki lại đến chỗ của Tetsuro. Tớ muốn đến phòng của QB uống thêm chút nữa, ừ cũng được... chắc là hai người đã nói với nhau như thế. Có vài điểm anh không nhớ chính xác.

Hai đứa đã uống không biết bao nhiêu rượu bourbon rẻ tiền. Mitsuki say bí tỉ còn Tetsuro thì không đến nỗi. Nhưng anh nghĩ lúc ấy ắt hẳn cả hai phải say mèm.

Mitsuki đã cởi hết quần áo trong lúc Tetsuro đi vệ sinh. Cô chờ Tetsuro trở lại trong tình trạng khỏa thân hoàn toàn.

Ký ức của anh về lúc đó khá mơ hồ, nhưng cảm giác khi chạm vào cơ thể của Mitsuki đến bây giờ anh vẫn nhớ rất rõ. Làn da mềm mại, cơ thể dẻo dai, khi ôm cô cảm giác như đang ôm một cây tre nhỏ vậy.

Mitsuki không còn trinh, nhưng khi anh tiến vào, cô nhăn mặt vì đau đớn. Tuy đèn đã tắt nhưng ánh sáng yếu ớt còn sót lại trên bóng đèn nhẹ nhàng phủ lên gương mặt cô. Tetsuro vừa ôm lấy cơ thể cô, vừa nhiều lần xác nhận phản ứng của cô để đoán biết tình hình. Trong khi đó cô nhắm chặt mắt, môi cũng mím chặt, không để bất kỳ âm thanh nào thoát ra khỏi miệng. Tiếng động duy nhất chính là tiếng thở. Chính vì vậy Tetsuro mới nghi ngờ liệu mình có đang làm cô đau hay không.

Nhưng ngay sau lần đầu tiên, Mitsuki đưa tay chạm vào anh. “Thêm một lần nữa nhé.”

Ngay tức thì cơ thể Tetsuro lại phủ lên người cô. Ở độ tuổi ấy luôn có thừa ham muốn. Anh tiến vào Mitsuki với toàn bộ tuổi trẻ và sức lực. Một lần nữa cơ thể cô lại miễn cưỡng đáp lại. Hai người quan hệ nhiều lần từ tối cho đến lúc gần sáng. Đó là một tối trời ẩm dịu nhưng cơ thể vẫn toát nhiều mồ hôi. Tấm nệm trải trên chiếu cũng ướt đẫm, thậm chí còn thấm

sang cả phần chiếu. Hai người cứ như vậy lăn ra ngủ như chết, đến khi tỉnh dậy thì bên trong căn phòng sặc mùi tanh tao, những miếng khăn giấy bị vo tròn nằm rải rác khắp nơi.

Đến bây giờ Tetsuro vẫn không hiểu nổi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vào đêm hôm ấy. Chính vì vậy nên anh đặc biệt không thể chấp nhận chuyện Mitsuki mang giới tính khác. Việc hai người đã từng quan hệ không thể chỉ là mơ được. Có lẽ cô cũng nghĩ vậy nên cả hai đều không hề do dự lúc chỉ có hai người trong phòng. Cái cách cô mời gọi như thế không thể chỉ do cao hứng được.

Tetsuro không thể nhớ rõ hình ảnh của Mitsuki khi bước ra khỏi phòng sáng hôm ấy. Có lẽ cô bỏ về và xem như không có chuyện gì xảy ra cả. Thật ra mối quan hệ của hai người sau đó cũng không hề vượt quá ranh giới bạn bè, chủ yếu chỉ gặp gỡ và trò chuyện như mọi khi. Giữa hai người chỉ là mối quan hệ của một trung phong và nữ quản lý trong câu lạc bộ bóng bầu dục, ngoài ra không có tiến triển gì thêm. Những lúc chỉ có hai người với nhau thì không ai nhắc đến chuyện đêm hôm đó.

Tetsuro cố gắng không suy nghĩ quá nhiều. Anh tự nhủ với mình rằng chuyện đó không có ý nghĩa gì cả. Đơn giản chỉ là anh đã được nếm đủ hương vị tuổi trẻ khi làm tình chỉ trong một đêm hôm ấy.

Nhưng tất nhiên anh cũng không dễ dàng chấp nhận chuyện ấy. Anh chưa bao giờ nghĩ Mitsuki là cô gái coi nhẹ cảm xúc và mời gọi con trai làm những chuyện đó. Mặt khác,

anh không có đủ dũng khí để hỏi thẳng cô có ý gì khi hành động như thế. Anh có cảm giác nếu làm vậy anh sẽ bước ra khỏi ranh giới an toàn và tiến vào khu vực nguy hiểm. Thế là anh quyết định né tránh.

Hơn mười năm trôi qua, sự cố đêm hôm ấy trở thành một kỷ niệm kỳ lạ chìm sâu vào ký ức của Tetsuro. Cho đến lúc này, anh vẫn chưa hiểu ra ý đồ thật sự của Mitsuki và cũng từ bỏ hy vọng biết được sự thật. Chắc có điều gì đó khiến cô rối trí... Anh chỉ có thể tự giải thích với mình như vậy.

Bên trong Mitsuki thật ra là con trai, từ lâu lắm rồi. Đó chắc chắn là lời nói của người con gái Tetsuro đã từng ôm ấp trong quá khứ. Tetsuro không thể lý giải nổi tâm lý của một con người bên trong thật ra là đàn ông lại đi quan hệ với một người đàn ông khác. Anh biết tình yêu đồng tính có tồn tại nhưng cảm giác vẫn có gì đó rất khác.

Đang mải quanh quẩn với suy nghĩ ấy trong đầu thì anh nghe thấy có tiếng động ở bên ngoài. Đó là âm thanh quen thuộc phát ra từ nền nhà lót gỗ. Ai đó đang bước đi.

Có lẽ ai đó muốn dùng nhà vệ sinh. Nhưng anh lại nghe thấy tiếng giày vẳng lại từ tiền sảnh. Theo sau đó là tiếng cửa mở một cách chậm rãi.

Tetsuro ngồi dậy. Bên cạnh Risako vẫn đang ngủ say.

Anh bước xuống giường, nhặt lên và mặc lại chiếc quần thể thao mới cởi ra lúc nãy, phía trên anh khoác chiếc áo gió mỏng rồi tiến vào hành lang. Ở tiền sảnh không thấy đôi giày thể thao của Mitsuki đâu. Anh mở cửa phòng khách thì thấy

xô pha trống không, chỉ nghe thấy tiếng ngáy o o của Sugai vọng lại.

Tetsuro mở ngăn kéo tủ trong phòng khách, lấy chìa khóa và ví rồi trở lại tiền sảnh. Anh để nguyên chân trần xỏ vào giày đi bộ rồi mở cửa. Ngoài trời se se lạnh nhưng bây giờ anh không có đủ thời gian quay lại tròng thêm áo phông.

Anh dùng thang máy xuống thẳng tầng một, sau đó chạy một mạch ra ngoài qua cánh cửa ra vào rộng lớn. Anh định sẽ băng qua con đường to ở phía trước khu căn hộ. Nhưng trước đó Tetsuro dáo dác nhìn về phía đường cho người đi bộ. Không thấy bóng dáng của Mitsuki đâu. Nếu cô bắt taxi thì chắc chắn anh sẽ không thể đuổi kịp.

Tetsuro đi như chạy hướng về ga Higashi-Koenji. Trên đường anh kiểm tra từng con hẻm giữa các tòa nhà và những chỗ có thể trú mưa nhưng chỉ thêm thất vọng. Mãi vẫn không thấy Mitsuki đâu.

Anh đi ngang qua một công viên nhỏ, quyết định dừng chân và ghé vào xem thử. Hình như quanh đây không có ai. Anh tính quay trở lại đường đi tiếp nhưng ngay lúc ấy bỗng có thứ gì đó lọt vào tầm mắt.

Trước lối vào công viên có đặt một cái thùng rác. Anh bắt gặp một vật khá quen nằm ngoài rìa miệng thùng. Anh tiến lại gần và lấy ra xem thử.

Không thể nhầm được. Đó chính là bộ tóc giả mà Mitsuki đã đội, chính xác là đồ dùng giả trang con gái. Anh cúi xuống thử nhìn vào bên trong thùng rác. Chiếc váy đen và áo khoác

xám cũng bị cô vứt đi.

Tetsuro tiến vào công viên. Anh căng mắt tìm kiếm quanh những bụi cây. Giá mà anh mang theo đèn pin.

Bỗng có thứ gì đó chuyển động lọt vào tầm mắt, anh lập tức quay sang nhìn và thấy một bóng đen phía dưới cầu trượt, hình như ai đó đang trốn. Anh lại gần thì nhìn thấy một phần lưng áo sơ mi đen.

Mitsuki đang ngồi ôm gối, mặt úp vào giữa hai chân. Hành lý duy nhất của cô là chiếc túi thể thao kẹp bên hông.

Tetsuro tiến đến đặt tay lên vai cô. Mitsuki giật mình thu người lại rồi ngẩng mặt lên, ánh mắt hung dữ. Nhưng khi nhận ra khuôn mặt của anh, cô như trở thành đứa trẻ chỉ chực òa lên khóc.

“QB...”

“Tại sao cậu lại bỏ đi?” Tetsuro hỏi. “Có gì không hài lòng à?”

Cô cúi gằm mặt, lắc đầu. “Tớ không muốn gây phiền phức.”

“Có gì phiền phức đâu. Cậu nghĩ nhiều quá rồi. Nào, về thôi.”

Cô lại lắc đầu.

“Được gặp mọi người là tớ mãn nguyện rồi. Những gì kể được tớ cũng đã kể hết, nên phần còn lại là chuyện riêng của tớ.”

“Tớ hiểu ý cậu. Nhưng đột nhiên bỏ đi không nói gì như vậy thì đâu có được. Cậu nghĩ bọn tớ sẽ không lo lắng ư?”

“Xin lỗi. Nhưng tớ nghĩ nếu nói ra sẽ bị giữ lại.”

“Chắc chắn là vậy rồi. Cậu nghĩ bọn tớ để cậu ra đường giờ này à?”

Ngay tức thì Mitsuki đứng dậy, đưa tay phủi quần và xách túi lên. Cô cứ thế bước đi về hướng ngược với đường về căn hộ của Tetsuro.

“Nhà tớ ở hướng này.”

“Tớ đi bắt taxi rồi tìm khách sạn nào đấy ở lại. Cậu không cần phải lo đâu.”

“Chờ đã!” Tetsuro nắm lấy cánh tay khi cô toan bước đi. “Sao cậu bướng bỉnh thế?”

“Tớ không bướng bỉnh.” Mitsuki giằng tay khỏi Tetsuro. “Tớ không muốn gây phiền phức cho Risako và QB. Thật ra ngay cả việc gặp mặt thôi cũng đã không ổn rồi...” Cô cúi đầu, cắn chặt môi.

“Cậu vẫn không chịu hiểu à?” Tetsuro bật cười. “Tại sao lại phiền phức? Bạn bè lâu năm ở lại nhà thì có vấn đề gì chứ?”

“Không. Không phải vậy.” Mitsuki lấy tay vò mái tóc ngắn, giậm chân xuống đất. “Tớ không muốn các cậu bị cuốn vào rắc rối của mình. Chỉ cần liên quan đến tớ, cuộc sống của các cậu sẽ bị đảo lộn. Thế thì tớ sẽ cắn rứt đến chết mất.”

“Làm gì phải phóng đại lên như thế? Không có chuyện đó đâu. Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Trước mắt cứ về chỗ tớ đã. Nếu cậu có điều muốn nói thì tớ sẽ lắng nghe.”

Tetsuro lại nắm lấy cánh tay Mitsuki lần nữa. Nhưng cô lùi

lại phía sau. Thấy anh chuẩn bị tiến đến, cô đưa tay ra phía trước để ngăn cản.

“Không được. Tớ không thể đi được.”

Lời nói của cô ngập tràn đau khổ. Tetsuro cuối cùng cũng bắt đầu nhận ra mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ.

“Cậu đang che giấu điều gì à?”

Mitsuki đảo mắt đi chỗ khác, rồi chìm vào im lặng. Cô đang tìm lời để nói.

“Cậu nói đi. Tớ sẽ không để cậu đi cho đến khi nghe cậu nói.”

Cảm giác như tâm trí Mitsuki đang trôi dạt về đâu đó. Cô nhìn chăm chăm vào một điểm, tiếng thở to và đều đặn.

Sau một hồi cô cũng chịu ngước nhìn Tetsuro. “Dù hôm nay tớ không nói thì một ngày nào đó cậu sẽ biết thôi.”

“Ý cậu là sao? Ngày nào đó là ngày nào mới được chứ?”

“Nếu nhanh thì ngày mai, cùng lắm là ngày kia.”

“Ngày mai hoặc ngày kia ư? Tớ chẳng hiểu mô tê gì cả. Nếu đằng nào tớ cũng biết thì chi bằng cậu nói ra bây giờ luôn đi.”

“Nếu tớ nói ra, cậu sẽ để tớ về một mình chứ?”

“Phải nói bao nhiêu lần thì cậu mới hiểu đây? Còn tùy vào điều cậu sắp sửa nói nữa.”

Anh nghĩ cô sẽ nổi nóng khi nghe mình nói vậy, nhưng hầu như không có bất kỳ phản ứng gì từ cô cả. Cô hơi mỉm cười, lắc đầu.

“Nghe tớ nói xong chắc chắn QB sẽ không cố giữ tớ lại nữa

đâu. Có khi tớ nên nói hết ra luôn thì tốt hơn.”

Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lần này đến phiên Tetsuro nghĩ ngợi.

Mitsuki thở hắt ra một cái. “Tớ đang bị truy lùng.”

“Hả?” Tetsuro nói. Anh nghĩ mình nghe nhầm ở chỗ nào đó. “Bị truy lùng?”

“Đúng vậy, bị truy lùng. Nói chính xác thì giờ này họ đã bắt đầu truy bắt tớ rồi... có lẽ thế.” Mitsuki gật gù tỏ vẻ chắc chắn. “Cảnh sát ấy, việc họ bắt được tớ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Sau đó mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“Cảnh sát á? Hiura, cậu...” Tetsuro cảm thấy hoang mang. “Đã làm gì vậy?”

“Cậu thật sự muốn biết?”

“Tất nhiên.”

“Ừ. Tất nhiên nhỉ?” Mitsuki nhún vai rồi nhìn Tetsuro lần nữa. “Tớ phạm tội sát nhân. Tớ đã giết người.”

Những lời nói đó đi vào tai và đâm thẳng vào tim của Tetsuro. Tetsuro bị sốc đến mức bất động. Miệng không nói nên lời.

“Có nghe tớ nói không?” Mitsuki hỏi. Biểu hiện của cô phảng phất chút ranh mãnh. *Quả nhiên là gương mặt của con gái...* Từ sâu thẳm trong tâm trí Tetsuro nghĩ như thế.

7

Tetsuro không biết nên nói gì nên vẫn cứ đứng như trời trồng, thấy vậy Mitsuki lôi thứ gì đó trong túi quần jeans ra và ném về phía anh. Theo phản xạ Tetsuro đón lấy tức thì. Đó là chiếc bật lửa dùng một lần. Ở phần đáy màu đen có hình vẽ hai con mắt màu vàng, ngay chính giữa là hai chữ “Mắt Mèo” . Nó làm anh nhớ đến vở nhạc kịch *Cats.*

“Đây là gì?” Cuối cùng Tetsuro cũng chịu lên tiếng.

“Của quán tớ làm gần đây.”

Tetsuro nhìn xuống chiếc bật lửa, mặt sau có ghi địa chỉ và số điện thoại, có vẻ như đó là một quán bar ở Ginza.

“Tớ từng làm pha chế ở đó.”

Tetsuro mân mê chiếc bật lửa trên tay. “Với thân phận con trai à?”

“Tất nhiên.” Mitsuki dứt khoát trả lời. “Với bộ dạng thế này, cơ bắp thế này cơ mà.”

Tetsuro gật đầu, bật lửa lên thử. Lửa bùng lên mạnh hơn anh nghĩ.

“Ở quán có một cô tiếp viên tên là Kaori, tuổi tầm trên dưới ba mươi, vào làm khi mới hai mươi tám tuổi.”

Tetsuro chưa thể đoán ra câu chuyện của Mitsuki sẽ đi về

hướng nào nên quyết định im lặng lắng nghe.

“Có một gã đàn ông tối nào cũng rình mò Kaori. Hắn đợi cô ấy rời khỏi quán rồi bám theo. Nếu cô ấy đến quán khác cùng với khách thì lần tiếp theo gã sẽ chờ sẵn ở đó. Thậm chí khi cô ấy bắt taxi đến chỗ khách thì gã cũng lái xe đuổi theo. Nói tóm lại gã sẽ không rời mắt khỏi cô ấy một giây cho đến khi Kaori trở về nhà.”

“Một kẻ bám đuôi à?”

“Cũng dễ đoán nhỉ?” Mitsuki gật đầu. “Không chỉ bám đuôi thôi đâu. Mỗi ngày gã đều liên tục gọi điện thoại. Hộp thư thoại thì chỉ toàn là những tin nhắn sởn gai ốc của gã, thỉnh thoảng cô ấy còn nhận được những bức hình chụp lén gã gửi tới.”

“Những kẻ bám đuôi thường hành động kiểu đó.”

“Mỗi ngày Kaori đều thấy bất an. Những ngày không được khách đưa về tận nhà, cô ấy vừa đi một mình vừa nơm nớp lo sợ. Những lúc như vậy tớ sẽ đưa cô ấy về nhà. Cả hai cùng bắt taxi về căn hộ của cô ấy, tớ chờ cho đến khi thấy cô ấy đã vào nhà an toàn thì mới quay về. Cô ấy sống ở Kinshicho, còn tớ ở Kikugawa nên cũng tiện đường.”

“Cậu như vệ sĩ ấy nhỉ?”

“Kiểu vậy. Cho đến tối muộn ngày hôm qua, tớ cũng đưa cô ấy về đến tận nhà. Gã đàn ông bám đuôi lại xuất hiện như thường lệ. Có một chiếc ô tô dừng lại cách căn hộ của Kaori không xa. Đến trước cửa căn hộ thì điện thoại di động của Kaori reo. Chắc chắn là gã đó gọi. Nếu cô để hắn ta vào trong

thì liệu hồn, có vẻ ý gã muốn nói như thế. Còn "hắn" ở đây tất nhiên là tớ. Gã không thể không chú ý đến tên nhân viên pha chế ở quán bar tối nào cũng đưa cô ấy về tận nhà. Kaori tắt điện thoại và ngay lập tức rơi vào tình trạng hoảng sợ như mọi khi. Trước đó gã chưa bao giờ gọi vào điện thoại di động. Không hiểu xoay xở như thế nào mà gã lại có được số di động của cô ấy."

"Rõ ràng là gã có những chiêu thức riêng."

"Toàn những mưu tính bẩn thỉu. Thế là lúc đó tớ quyết định sẽ đối diện với gã. Sau khi chờ cô ấy vào nhà, tớ tiến lại chỗ gã để nói chuyện cho ra nhẽ."

Tetsuro kinh ngạc nhìn Mitsuki.

"Nói chuyện kiểu gì?"

Cô đưa nắm đấm lên trước mặt.

"Đối với tên khốn biến thái đó thì phải nói chuyện kiểu này thôi chứ sao nữa? Loại người như hắn sẽ không bao giờ chịu lắng nghe người khác nên tớ đã quyết tâm và thu hết can đảm giải quyết theo cách của mình, để không phải bắt gặp những trò quấy phá phiền hà của gã lần nào nữa."

Với thân hình đó ư, dù là con trai đi nữa thì... Tetsuro nhìn thân hình mảnh mai của Mitsuki và nghĩ.

"Nhìn vậy thôi chứ ngày nào tớ cũng tập thể hình đấy. Không thể bì với cậu được nhưng tớ nghĩ mình sẽ không thua khi vật tay với đám con trai bình thường đâu." Mitsuki nói như thể đọc được suy nghĩ của anh.

“Vậy sau đó thì sao?”

“Tớ lại gần xe của gã rồi cứ vậy leo vào xe luôn. Quả nhiên gã bị bất ngờ. Tớ bảo là sau này tuyệt đối không được lại gần Kaori nữa. Nhưng gã không những không nghe tớ nói mà còn dám mở miệng bảo là sẽ chơi cô ấy cho bằng được. Tức điên lên, tớ cho gã một cú đấm vào mặt. Bị chọc tức, gã cũng quay sang tóm lấy tớ. Không nói thì cậu cũng đoán được sau đó là một trận giằng co trong không gian chật hẹp của ô tô. Tớ nghĩ tên khốn đó cũng xoàng thôi nhưng quả nhiên không thể phủ nhận sức mạnh của đàn ông. Lúc ấy tớ như mất hết ý thức, không hiểu từ lúc nào hai tay đã siết chặt cổ đối phương.”

Mitsuki thản nhiên kể lại. Cảm giác như cô chỉ đang thuyết minh một cảnh trong phim vậy. Tetsuro cảm thấy khó mà chấp nhận nổi sự thật.

“Đến một hồi gã không còn phản kháng nữa. Dù có lay người hay vỗ vào mặt gã vẫn không chịu nhúc nhích. *A, mình lỡ giết hắn rồi...* ngay lập tức tớ hiểu ra.” Mitsuki mỉm cười. “Tớ không cố ý phạm tội nhưng cũng không cảm thấy tội lỗi khi làm điều đó. Nhưng sao có thể dễ dàng giết chết một con người chỉ vì nóng giận nhỉ?”

“Vì thế nên cảnh sát sẽ không truy bắt cậu.”

“Tớ không nghĩ vậy. Vì tên khốn này mà tớ phải ngồi tù thì thật vô lý. Nghĩ như vậy nên tớ đã chạy trốn.”

“Cậu để mặc thi thể của gã ở đó?”

“Tớ chuyển cả người lẫn xe đến nơi vắng người rồi bỏ đi.”

“Cậu định sẽ chạy trốn như thế này mãi ư?”

Mitsuki nhún vai khi nghe Tetsuro hỏi.

“Tớ biết mình nên đi đầu thú. Nhưng hoàn cảnh của tớ có hơi rắc rối và khác thường một tí, nếu bị cảnh sát hỏi cung thì sau này sẽ khó mà sống bình thường được.”

Cũng đúng, Tetsuro nghĩ.

“Thật ra tối hôm qua tớ không thể ngủ yên được, suốt đêm cứ băn khoăn không biết có nên đầu thú không. Sau khi tình cờ nhìn vào quyển lịch, tớ nhớ ra một chuyện. Chính là ngày thứ Sáu thứ ba của tháng Mười một. Bỗng dưng tớ muốn gặp các cậu kinh khủng nên mới suy nghĩ lại. Nhìn mặt mọi người xong mình sẽ quyết định mọi chuyện...”

“Lúc ấy cậu mà vào tham gia cùng mọi người thì vui biết mấy.”

“Tớ đã định như thế. Nhưng giả sử sau khi gặp, tớ không đi đầu thú mà lại bỏ trốn thì sẽ gây rắc rối cho mọi người mất. Nghĩ vậy nên tớ không vào nữa.” Mitsuki đưa tay vỗ trán rồi lắc đầu. “Tớ tệ thật. Nếu đã nghĩ tới mức đó thì đáng ra nên rời đi sớm hơn...”

“Sau đó cậu muốn bọn tớ chạy đi tìm cậu? Hay là bọn tớ phải giả vờ không quan tâm?”

Mitsuki hơi cúi mặt.

“Không phải vậy. Tớ cũng không hiểu nữa. Tớ đã rất vui khi được nói chuyện với QB và mọi người. Được thành thật với cảm xúc của mình, với tớ như vậy là đủ rồi.”

Cô nhìn lên bầu trời đêm, hai vai rũ xuống, nghiêng đầu qua trái qua phải. “Tớ sẽ đầu thú.” Cô nói và mỉm cười nhìn Tetsuro.

“Vậy là lúc nãy cậu vẫn chưa quyết định được?”

“Không, chỉ là lúc này tớ cảm thấy chắc chắn nhất.” Mitsuki chớp mắt. “Trời sáng tớ sẽ đến đồn cảnh sát để đầu thú.”

“Cậu nghĩ như vậy là cách tốt nhất?”

Mitsuki tròn mắt khi nghe được câu nói bất ngờ của Tetsuro.

“Ý cậu là tớ nên rút lại suy nghĩ đó?”

“Không, ý tớ là sẽ rất khó cho cậu khi nói ra sự thật. Tớ cũng không muốn để cậu đến đồn cảnh sát. Nhưng với trường hợp này thì đúng là nên đầu thú. Hiện tại chưa thể xác định được hành vi của cậu liệu có động cơ và kế hoạch từ trước không nhưng yếu tố bất ngờ là quan trọng nhất. Cậu mất kiểm soát vì bị bất ngờ.”

“QB quả thật là người rất thực tế. Được rồi, dù có phải nói ra sự thật cũng không sao. Nhìn cậu phiền não như thế chỉ khiến tớ thêm cắn rứt. Bây giờ tớ không muốn nghe gì nữa, cậu nên về nhà đi.”

Tetsuro không thể cứ vậy mà bỏ về được nên tiếp tục đứng yên.

“Vẫn không chịu về à...” Mitsuki nói như thể đọc được suy nghĩ của anh. “Vậy tớ sẽ đi trước, cảm ơn cậu về mọi thứ. Gửi lời chào Risako giùm tớ.” Cô cầm túi xách lên, quay lưng về

phía Tetsuro, bước đi không chút lưỡng lự.

“Chờ đã!” Tetsuro gọi. Nhưng Mitsuki vẫn tiếp tục bước đi. Anh đuổi theo rồi tóm lấy vai của cô. “Tớ nói là chờ đã.”

Mitsuki hất tay anh ra. Nhưng anh nhất quyết không buông. Cô dồn lực vào đầu ngón tay, nắm lấy cổ tay của anh để kéo tay ra.

Mitsuki cười cay đắng, vẫn nắm chặt cổ tay của anh.

“Đúng là sức trai nhỉ? Cổ tay con trai phải như thế này mới được.”

“Trước mắt cứ quay trở lại căn hộ của tớ đã. Tớ sẽ tìm cách để giải thích với Risako.”

“Tốt nhất cậu nên nói lại những gì cậu đã nghe được từ tớ.”

“Cậu tự kể đi. Cô ấy chắc chắn sẽ muốn nghe chính cậu nói.”

Bàn tay Mitsuki đang nắm lấy cổ tay của Tetsuro bỗng chốc mất hết sức lực. Đồng thời cô buông một tiếng thở dài và lắc đầu.

“Cậu đừng cứng đầu nữa, QB. Cậu muốn tớ phải kể chuyện mình không muốn kể thêm một lần nữa à?”

“Nếu đến gặp cảnh sát thì cậu sẽ còn phải kể nhiều lần hơn. Cậu toàn suy nghĩ không đâu thôi. Làm ơn thử nói chuyện với Risako đi.”

“QB...”

“Tớ nhất định sẽ không buông tay. Nếu cậu bỏ chạy thì tớ sẽ đuổi theo. Đôi chân dùng để tranh bóng này vẫn đang

trong trạng thái tốt nhất đấy.”

“Tớ hiểu rồi.” Mitsuki thả lỏng vai. “Đáng lẽ tớ không nên gặp các cậu. Nếu vậy lúc này tớ đã có thể đi thẳng đến đồn cảnh sát rồi.”

“Vẫn còn thời gian cho cậu suy nghĩ trước khi đi đến quyết định đó.” Tetsuro ấn nhẹ vào lưng Mitsuki.

Khi gần về đến căn hộ, hai người bắt gặp ai đó đang ngồi ở lối vào căn hộ. Là Risako. Cô đứng dậy khi nhìn thấy Tetsuro và Mitsuki.

“Về rồi à?” Câu nói này hướng về Mitsuki.

“Anh phát hiện cậu ấy bỏ trốn nên đuổi theo và tìm thấy ở công viên.”

Vậy à, Risako chỉ đáp lại ngắn gọn với lời giải thích của Tetsuro. Ánh mắt của cô dừng lại ở Mitsuki.

“Hiura có chuyện muốn nói với em. Cậu ấy muốn em lắng nghe vì đây là chuyện rất quan trọng.”

Risako gật đầu không nói gì. Nét mặt cho thấy cô đang suy nghĩ gì đó. Dù cô có tưởng tượng đủ kiểu về điều Mitsuki sắp nói đi nữa thì chắc chắn nó sẽ không bao giờ sát với sự thật.

“Cậu nên nói thẳng ra bây giờ luôn thì tốt hơn.”

“Không phải lúc này thì không còn lúc nào nữa. Nếu qua ngày mai tớ sẽ không thể nói được nữa.” Mitsuki nói rồi liếc nhìn Tetsuro.

8

Tiếng kim đồng hồ tích tắc chẳng mấy ai để ý nhưng sao tối nay nghe rất chói tai. Tiếng xe chạy bình thường cũng to như thế này à?

Sugai đã tỉnh dậy và cùng Risako chuẩn bị lắng nghe lời thú nhận thứ hai của Mitsuki. Khi nghe cô kể lại đầu đuôi câu chuyện mình trở thành kẻ sát nhân như thế nào, ngay cả Risako cũng rơi vào trạng thái hoang mang, hầu như không chen vào giữa chừng, Mitsuki đã hút hết năm điếu thuốc trong khi kể, Sugai thì cứng đờ chẳng khác gì tượng đá.

Mitsuki cúi đầu im lặng sau khi thú nhận toàn bộ. Risako khoanh hai tay trước ngực, đưa mắt nhìn vào không trung. Sugai thì đưa tay day trán liên tục. Tetsuro quan sát bộ dạng đó của ba người từ chiếc ghế trong phòng ăn.

Anh đã bổ sung cho mình vài chi tiết mới. Mitsuki đã gọi điện cho chủ quán Mắt Mèo và xin nghỉ việc vì lý do cá nhân. Căn hộ hiện tại của cô ở Kikugawa thuộc về một người quen hiện đang sống ở nước ngoài. Cô cũng đã gọi cho người đó thông báo rằng mình dự định sẽ chuyển ra ngoài, đồng thời sẽ gửi trả chìa khóa qua đường bưu điện.

Tetsuro nghĩ việc cảnh sát tìm thấy Mitsuki chỉ còn là vấn đề thời gian. Có lẽ bây giờ mọi người cũng đã hay chuyện gã

đàn ông rình mò tiếp viên của quán Mắt Mèo bị sát hại. Vì thế nên sự biến mất đột ngột của nhân viên pha chế trở nên đáng ngờ hơn cả.

“Tớ có một chuyện muốn hỏi.” Risako cuối cùng đã chịu lên tiếng.

“Cậu hỏi đi.” Mitsuki đáp lại.

“Khi đầu thú, cậu định sẽ trình báo như thế nào?”

“Ý cậu là sao?”

“Lúc nãy cậu đã kể hết cho bọn tớ nghe về giới tính thật của cậu và bảo là muốn sửa chữa lỗi lầm của ông trời. Bây giờ cậu tính thế nào?”

“Cũng không quan trọng nữa. Tớ đã quyết rồi.”

“Nhưng nếu đầu thú chắc chắn cậu sẽ bị bắt, ước muốn của cậu cũng sẽ trở nên dang dở. Cậu sẵn sàng chấp nhận điều đó à?”

“Tớ định sẽ vào tù với tư cách là con trai.”

“Không thể được.” Risako gắt. “Nếu bị buộc phải đi tù chắc chắn một trăm phần trăm cậu sẽ phải vào nhà tù dành cho nữ. Dù nghi phạm có nói gì đi nữa thì phía bộ phận xử lý chắc chắn sẽ ưu tiên thông tin trên hộ tịch.”

“Nếu vậy thì đành chịu. Nghĩ lại thì tớ cũng đã từng đi học ở trường nữ rồi.”

“Vậy còn việc tiêm hóc môn thì sao? Vào tù rồi cậu đâu thể đi tiêm được nữa!”

Mitsuki tỏ ra bối rối, cô vẫn chưa tính tới trường hợp này.

Nhưng sau đó Mitsuki liền lấy lại vẻ bình tĩnh, cô lắc đầu.

“Chuyện gì tới sẽ tới. Dù không được sống với bản chất thật của mình đi nữa, tớ vẫn sẽ cố gắng giữ vững tư tưởng của một người đàn ông.”

“Cậu đang nói nghiêm túc?”

“Ừ.”

“Tớ không nghĩ đó là điều Mitsuki thật sự muốn. Lúc nãy cậu đã thú nhận hết với bọn tớ một cách rất tự hào đấy thôi. Mong muốn được sống với tư cách là con trai đã ám ảnh cậu bao lâu nay rồi. Cậu làm phẫu thuật cũng chỉ vì nghĩ cho gia đình. Nhưng rõ ràng tiềm thức mạnh mẽ luôn thôi thúc cậu trở về với bản chất là con trai, đến mức cậu còn dám làm tổn thương cổ họng mình cơ mà. Vậy mà cậu có thể dễ dàng từ bỏ tâm hồn lẫn cơ thể của mình thế à?”

“Thôi đi Risako, em làm sao hiểu được. Hiura đâu có lường trước được bản thân sẽ lâm vào hoàn cảnh như hiện tại.”

“Nghe này...” Risako hít một hơi sâu sau khi hơi cao giọng. Cô quay về phía Mitsuki. “Tớ không hề muốn cuộc đời của Mitsuki kết thúc dang dở như thế. Cuộc đời thật sự của cậu chỉ mới bắt đầu thôi. Nếu bây giờ phải vào tù thì mọi nỗ lực của cậu xem như chấm hết. Được làm con trai nội trong phòng giam thôi đã khiến cậu mãn nguyện rồi ư?”

“Vậy cậu ấy phải làm sao? Nói không thôi thì dễ lắm!” Tetsuro đứng dậy, nóng nảy hét lên.

Risako ngồi thẳng lưng dậy. Cô liếc nhìn Mitsuki trong khi hơi nghiêng người về phía Tetsuro.

“Tớ sẽ chịu trách nhiệm. Vậy là tốt nhất.” Cô tuyên bố.

“Chịu trách nhiệm... ý cậu là gì?”

“Không thể để Mitsuki đến đồn cảnh sát được, cũng như không thể tiết lộ chuyện của cậu với bất kỳ ai.”

Chương 2

1

Kim đồng hồ chỉ năm giờ rưỡi sáng, Tetsuro đứng dậy đi lấy báo. Xung quanh vẫn còn tờ mờ tối. Bốn người bao gồm cả anh cứ như vậy bước sang một ngày mới.

Trên đường trở lại bằng thang máy, anh mở báo ra đọc và ngay lập tức để ý thấy một tiêu đề bài báo.

Vào khoảng bảy giờ tối thứ Sáu, một thi thể đàn ông đã được phát hiện tại khu phế phẩm của một nhà máy sản xuất giấy ở Shinozaki thuộc Edogawa, người phát hiện là một công nhân làm việc cho nhà máy nói trên. Thi thể đã được giấu phía sau những chiếc thùng phuy. Nạn nhân khoảng từ ba mươi đến năm mươi tuổi. Trang phục gồm áo phông xám và quần màu xanh đậm. Không tìm thấy ví, bằng lái hay các loại giấy tờ khác có thể giúp xác minh danh tính. Nội dung bài báo chỉ có vậy.

“Báo đã đăng tin rồi.” Tetsuro nói sau khi về đến phòng và đặt tờ báo xuống bàn. Sugai cầm tờ báo lên đầu tiên và bắt đầu đọc tin tức về vụ án. Risako ghé nhìn.

“Là vụ này phải không?” Risako hỏi Mitsuki.

“Ừ.” Mitsuki trả lời cộc lốc.

“Cậu đã lấy ví và bằng lái xe của gã à?” Tetsuro hỏi.

“Tớ muốn tạo hiện trường giống một vụ giết người.”

“Cậu vứt chúng ở đâu?”

“Tớ không vứt.”

“Vậy chúng...”

“Ở trong này.” Mitsuki mở túi xách ra rồi thọc tay vào bên trong túi. Cô lôi một cái ví màu đen cùng với cuốn sổ ra, sau đó đặt chúng lên bàn.

Tetsuro huơ tay huơ chân tính ngăn cản nhưng đành bỏ cuộc. Anh nghĩ tốt nhất không nên để lại dấu vân tay nhưng Risako thì cầm cả hai vật lên không chút lưỡng lự.

“Tại sao cậu lại giữ chúng lại?”

“Lúc đầu tớ định sẽ tiêu hủy ngay, nhưng vì có ý muốn đầu thú nên tớ nghĩ giữ lại sẽ tốt hơn. Nếu đây là một vụ hình sự thì họ sẽ không thể kết luận ngay tớ là thủ phạm được nhỉ?”

Risako lắc đầu, có phần hơi ngạc nhiên.

“Về điểm này thì cậu vẫn vậy, không thay đổi chút nào. Thứ này là vé hay là...”

“Đưa tớ xem.” Tetsuro đưa tay ra với cùng một suy nghĩ ấy khi Risako chạm vào tấm vé.

Trong ví có tấm bằng lái xe với bức ảnh chụp gương mặt của một người đàn ông. Ẩn sâu trong hai hốc mắt là một đôi mắt xếch đang nhìn về phía họ. Gã để tóc ngắn, trán rộng, hai bên má hóp lại, phần răng cửa hơi lộ ra ngoài, sắc mặt gần như ngả về xám.

Tên gã là Togura Akio, địa chỉ cư trú ở khu phố thứ ba

thuộc Itabashi. Theo ngày tháng năm sinh thì bây giờ gã bốn mươi hai tuổi.

Trong ví của gã có hai tấm danh thiếp. Một là của Togura Akio, tấm còn lại thuộc về xưởng sắt Kadomatsu. Hình như ở Itabashi có doanh nghiệp này. Vị trí của gã là quản lý. Có vẻ chỉ cần làm quản lý doanh nghiệp vừa và nhỏ thì dư sức lui tới Ginza.

“Cái gì thế này?” Đang lật sổ tay phành phạch, Risako tức tối kêu lên. Lại có thêm dấu vân tay trên cuốn sổ cũ kĩ đây.

“Một tên đồi bại.” Mitsuki nhếch mép.

“Sao vậy? Trong cuốn sổ đó có gì thế?”

Risako đưa cuốn sổ với ngụ ý xem xong sẽ hiểu.

Tetsuro tròn mắt kinh ngạc khi mở cuốn sổ ra. Bên trong là những dòng chữ nhỏ chen chúc nhau. Gã dùng bút chì nên toàn bộ trang giấy đều nhem nhuốc màu đen. Lực đè bút có vẻ khá mạnh làm mặt giấy lỗ chỗ khắp nơi.

Tetsuro còn sốc hơn khi đọc đến nội dung được ghi bên trong cuốn sổ. Đó là hoạt động sinh hoạt hằng ngày của một người được ghi chú hết sức chi tiết và tỉ mẩn.

Ngày 9 thắng 5, 3 giờ 15 phút chiều, cửa hàng tiện lợi, mua khăn giấy, thực phẩm (sandwich và sữa: đã xác nhận), bình xịt (loại xịt tóc?). Đúng 7 giờ tối, quán Mắt Mèo (áo vest xanh đậm, giày cao gót đen, túi xách đen). 1 giờ 25 phút sáng, rời quán và đến Darts ở khu phố 7 cùng với hai khách và một tiếp viên. 3 giờ 25 phút sáng, tiễn một khách (béo phục phịch, tầm 50 tuổi, mặc vest), trở về nhà lúc 3 giờ 30 phút, liên lạc cố

định không thấy có dấu hiệu đáng ngờ.

Ngày 11 tháng 5, 5 giờ 3 phút chiều, rời căn hộ (áo vest xám, giày cao gót đen, túi xách trắng và túi giấy), đến khu phố 4 của Ginza, dùng máy ATM của ngân hàng Taito, tiệm Matsuya (vài món đồ trang điểm), nhà sách Ando (một tờ tạp chí). 6 giờ 20 phút chiều, vào quán café Sepia. 9 giờ 10 phút rời quán. 9 giờ 32 phút đến quán Mắt Mèo. 11 giờ 24 phút, tiễn một tên béo phệ với bộ vest vàng. 1 giờ 28 phút sáng, rời quán với một tiếp viên khác (hình như là Nami) bằng taxi. 2 giờ 5 phút về tới căn hộ. 2 giờ 8 phút, liên lạc cố định không thấy có dấu hiệu đáng ngờ.

Những ngày tiếp theo cũng được ghi chép với hình thức và nội dung tương tự. Thời gian kéo dài khoảng nửa tháng Mười một, tức là gã mới bắt đầu theo dõi gần đây.

“Thật kinh khủng. Chẳng khác gì nhân viên điều tra.” Sugai ở bên cạnh ghé người qua xem rồi kinh ngạc nói.

“Thế này là sao?” Tetsuro ngẩng mặt lên hỏi.

“Như cậu thấy đấy. Gã Togura này không những theo dõi sinh hoạt hằng ngày của Kaori mà còn ghi chép lại toàn bộ. Mức độ đeo bám lì lợm đến đâu thì nội dung cuốn sổ đã nói lên tất cả.”

“Ông chú này đi làm kiểu gì nhỉ?” Sugai ngờ vực.

“Theo như lời Kaori nói thì hiện gã khá chểnh mảng trong công việc.”

““Liên lạc cố định” nghĩa là sao?” Tetsuro hỏi.

“Gã gọi điện thoại cho Kaori và tra hỏi đủ thứ. Kiểu như lúc nãy về nhà cùng thằng nào, tại sao hôm nay đột nhiên về sớm...”

“Hừm. Giống hệt lời đồn tớ được nghe về những kẻ bám đuôi.” Sugai lầm bầm tỏ vẻ khó chịu.

Risako vươn tay lấy ví và sổ từ tay Tetsuro.

“Trước mắt tớ sẽ cất hai thứ này. Mitsuki mà cầm thì chỉ cần một phút phân vân có khi lại đi đầu thú không chừng.”

“Không cần hai thứ đó tớ vẫn đi đầu thú được.” Mitsuki nói.

Nhưng Risako vẫn giữ nguyên vẻ mặt điềm tĩnh, cầm ví và sổ đứng dậy.

“Cậu có thể nhưng sẽ không làm. Chỗ này là nơi cất giữ vật chứng, chắc cậu không muốn gây rắc rối cho bọn tớ đâu nhỉ?”

Mitsuki đưa tay lên vò đầu bứt tóc. Trong tình thế này thì lời nói của Risako rõ ràng là có cơ sở.

“Hay để tớ bỏ trốn? Nhưng nếu bị bắt thì còn gây phiền phức cho các cậu hơn.”

“Bọn mình sẽ cùng nghĩ cách để cậu không phải bỏ trốn, cũng không phải đi đầu thú.”

“Làm gì có cách nào thuận tiện đôi đường như thế.”

“Tớ đang động não đây. Tớ đã nói là sẽ không để cậu phí phạm cuộc đời vì lý do ngớ ngẩn như thế rồi mà.” Risako nói, tay vung vẩy cuốn sổ rồi tiến vào hành lang. Có tiếng mở cửa phòng ngủ vọng lại.

Sau khi quay lại cô đi thẳng một mạch vào phòng bếp, rót

cà phê vào cốc rồi mang ra.

“Ví và sổ tay đâu rồi?” Mitsuki hỏi.

“Bí mật.” Risako đáp, lần lượt đặt cốc cà phê trước mặt mỗi người.

“Risako, đầu thú không có nghĩa là phải vào tù đâu.” Tetsuro lên tiếng sau một hồi suy nghĩ. “Cuốn sổ tay đó sẽ giúp chứng minh hành vi bám đuôi của Togura. Vì muốn cứu cô gái tên Kaori ấy, hành vi phạm tội là cần thiết, nên có khả năng trường hợp của Mitsuki sẽ được xem xét để giảm nhẹ hình phạt.”

“Ngây thơ quá đi.” Risako ngồi xuống xô pha, hớp một ngụm cà phê.

“Tại sao?”

“Anh không nghe Mitsuki kể à? Tối hôm ấy Togura không hề có ý muốn gây hấn gì với Kaori lẫn Mitsuki cả. Người động tay động chân trước là Mitsuki. Anh nghĩ cảnh sát sẽ chịu chấp nhận động cơ phạm tội đơn thuần là vì cứu Kaori à?”

“Tất nhiên không phải là hoàn toàn vô tội. Nhưng cũng không đến mức bị kết tội giết người chứ? Mitsuki không hề có ý muốn giết đối phương.”

“Làm sao để chứng minh điều đó? Mitsuki đã siết cổ gã. Dù xuất phát từ bản năng đi nữa thì anh nghĩ chỉ với nỗi sợ hãi có thể đủ khiến người ta ra tay giết người?”

“Đúng là không thể nói như vậy được.” Tetsuro cầm cốc cà phê lên hớp một ngụm. Đắng quá. Cà phê Risako pha lúc nào

cũng có vị đậm.

“Không sao đâu. Cứ để em lo.”

“Để em lo?”

“Em đã bảo là sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm liên quan đến vụ án rồi mà. Anh và Sugai tốt nhất không nên biết gì thêm. Rủi kế hoạch có bị cảnh sát vạch trần thì hai người sẽ vô can.” Cô nhìn sang Mitsuki, miệng mỉm cười. “Tất nhiên là tớ sẽ không để cái “rủi” đó xảy ra.”

“Anh đã nói rồi, đừng tự đưa mình vào rắc rối như thế. Bây giờ chúng ta chỉ cần nghĩ cách tốt nhất cho Hiura thôi.”

“Anh nghĩ vào tù và vứt bỏ ước mơ được sống như con trai là cách tốt nhất cho Mitsuki? Anh đừng đùa.”

“Anh chỉ nói sự thật thôi. Em có biết nhân viên điều tra có thể làm tới mức nào không?”

“Anh cũng đâu biết rõ.”

“Đúng là anh không biết. Vậy nên không thể xem thường họ được. Em cũng đâu có kế hoạch gì cụ thể, chỉ biết nói cho sướng miệng mà không thèm suy nghĩ.”

“Thôi đủ rồi.” Mitsuki đập hai tay lên bàn.

Tetsuro bị giật mình, quay sang nhìn Mitsuki. Giọng cô không được to, rõ ràng không phải là giọng của con trai.

“Các cậu thôi đi.” Mitsuki khổ não nhắc lại. Hai gò má hơi ửng đỏ. “Tớ không muốn các cậu cãi nhau vì chuyện của tớ.”

Mitsuki cúi đầu ủ rũ, hai tay vẫn để yên trên bàn. Tetsuro nhìn cô rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh bình minh đã

mất, thay vào đó là bầu trời bị mây bao phủ.

“Điều tớ sắp nói đây có hơi sến sẩm nhưng hy vọng cậu có thể lắng nghe mà không cười.”

Anh nghe thấy giọng điệu có chút căng thẳng của Risako. Tetsuro cùng với Mitsuki chờ Risako nói tiếp.

“Đối với tớ, Mitsuki là một người bạn tốt. Không quan trọng cậu là con trai hay con gái. Nếu chẳng may cậu có gặp bất trắc gì thì tớ cũng sẽ làm tất cả để bảo vệ cậu. Chuẩn mực hay luật lệ gì tớ không cần quan tâm. Nếu không làm được điều đó thì tớ trở thành bạn của cậu để làm gì? Không, nếu như vậy thì ngay từ đầu đã không phải là bạn rồi.”

Nghe giọng nói điềm tĩnh của Risako khiến lòng Tetsuro rối bời. Anh nhận ra rằng những lời nói đó không chỉ dành cho Mitsuki mà còn dành cho người chồng của cô nữa. Đồng thời anh cũng đã hiểu lý do tại sao Risako lại trở nên cứng đầu đến mức này.

“Cảm ơn cậu.” Mitsuski cúi đầu. Và sau đó cô ngẩng mặt lên với nụ cười tươi rói y hệt một cậu nhóc.

Risako gật đầu, với tay lấy bật lửa và thuốc lá vứt trên bàn.

“Quả là sến sẩm. Xin lỗi cậu.”

Cô tỏ ra hơi bối rối và châm thuốc hút, khói thuốc bay lờn vờn trên đầu.

“Đối với bọn tớ…” Tetsuro nói. “Cậu là một người bạn.”

Sugai ở bên cạnh cũng gật đầu.

Không rõ Risako có nghe thấy anh nói không nhưng cô

không phản ứng lại, chỉ tiếp tục hút thuốc với vẻ mặt vô cảm. Tuy nhiên cô có chớp mắt nhiều hơn bình thường.

“Cảm ơn các cậu.” Mitsuki nói thêm lần nữa.

2

Tetsuro đề xuất mọi người cùng thử phân tích tình huống. Xác minh thử có dấu vân tay để lại hiện trường không, những người liên quan đã biết được gì, từ đó thử suy luận phương thức cảnh sát sẽ tiến hành để truy lùng Mitsuki. Risako cũng đồng ý với cách này.

Theo như Mitsuki nói thì cô không rõ có bị nhìn thấy trong khi đang phạm tội hay vận chuyển thi thể không. Chỉ là cảm giác xung quanh không có ai.

“Tớ có một chuyện muốn hỏi.” Tetsuro nói với Mitsuki. “Cậu nói là đã di chuyển thi thể cùng với xe của Togura?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng theo bài báo đăng tin thì chỉ có thi thể của Togura được tìm thấy phía sau thùng phuy. Vậy chiếc xe đâu?”

Mitsuki gật đầu.

“Tớ vứt xe ở một nơi khác. Như vậy sẽ gây khó khăn cho quá trình điều tra danh tính của thi thể hơn, tớ cũng che giấu được dấu vết của mình nữa. Lúc đánh nhau trong xe, có lẽ tớ đã để lại vài sợi tóc, và cả dấu vân tay nữa.”

“Cậu vứt xe ở đâu?”

“Tớ không nhớ rõ... vị trí cụ thể. Tối đó tớ chỉ chạy lòng

vòng rồi tấp vào một nơi bất kỳ trên đường để bỏ xe lại thôi. Có rất nhiều xe đậu lại nên tớ nghĩ sẽ khó bị phát hiện."

"Cậu không nhớ mang máng chỗ đó được ư?"

"Tớ không thể nhớ ra nổi. Chắc vì lúc ấy bị hoảng loạn quá."

"Sau khi vứt xe thì sao?"

"Tớ ra đường lớn để bắt taxi."

"Cậu không còn ký ức nào khác trong đầu ư? Như là đặc điểm của con đường hay những tòa nhà quanh đó chẳng hạn?"

"Xin lỗi. Thật sự tớ không nhớ thêm được gì khác. Sau khi lên taxi, tớ không còn tâm trạng để ý xung quanh nữa, trong đầu chỉ có mỗi suy nghĩ là từ bây giờ phải làm sao thôi."

"Tất nhiên rồi. Trong tình huống ấy thì ai mà chẳng lo sợ." Risako bênh vực Mitsuki, Tetsuro chỉ biết gật đầu. "Nơi vứt bỏ chiếc xe quan trọng đến thế à?"

"Nếu phát hiện có xe bị bỏ lại, chắc chắn người dân xung quanh sẽ trình báo. Cảnh sát sẽ lập tức truy ra được chủ xe ngay. Nếu biết được chủ xe đã bị sát hại thì chiếc xe chắc chắn sẽ được khám xét toàn diện. Lúc đó giả sử Hiura đang nằm trong danh sách nghi phạm, thì việc tìm thấy tóc và dấu vân tay của cậu ấy trên xe sẽ đủ cơ sở để cảnh sát kết luận ngay thủ phạm là Hiura."

"Chết rồi, vậy thì nguy quá." Sugai làm vẻ mặt khốn khổ nhìn sang Mitsuki. "Làm sao đây? Cậu nghĩ chiếc xe có dễ bị

phát hiện thế không?"

"Tớ không biết." Mitsuki bất lực đáp lại. "Tớ không thể nhớ ra mình đã vứt xe ở chỗ nào."

Sugai lấy tay ôm mặt. Risako cũng tỏ ra bối rối, một lần nữa cô đưa mắt xuống bản tin đăng trên báo. Cô mân mê mép của tờ báo có hơi mạnh tay.

Tetsuro chuyển hướng đặt câu hỏi cho Mitsuki.

"Ngoài cậu ra thì còn ai biết Togura là kẻ bám đuôi Kaori không?"

"Tớ nghĩ mama của quán Mắt Mèo biết chuyện. Còn lại thì tớ không rõ."

"Togura gần đây có lui tới quán không?"

"Hai, ba tháng gần đây thì không. Gã chỉ đợi Kaori ở bên ngoài thôi. Cô ấy nói bấy lâu nay gã không phải là khách quen của quán."

"Nghĩa là nếu phát hiện ra thi thể của Togura, cảnh sát chưa chắc sẽ tìm đến quán Mắt Mèo."

Vấn đề là có bao nhiêu người đã biết đến hành vi bám đuôi của Togura Akio. Tetsuro khoanh tay lại, anh hơi đau đầu vì ngủ chưa đủ giấc. *Mình cần thêm thông tin,* Tetsuro sốt ruột suy nghĩ.

Risako ngẩng mặt lên từ tờ báo.

"Nhân viên trong quán có biết cậu thật ra không hoàn toàn là con trai không?"

Mitsuki tỏ ra hơi bất ngờ trước câu hỏi này nhưng không có

thái độ phản đối.

“Tớ cũng không rõ. Có lẽ mọi người không mấy ai nhận ra. Tớ trông giống con gái lắm à?” Cô lần lượt nhìn mặt cả ba người bạn.

“Cậu giống một anh chàng đẹp trai, cộng với chất giọng đó thì... Nói thẳng ra tớ nghĩ sẽ không có ai biết đâu.”

Risako và Sugai cùng gật đầu đồng ý với Tetsuro.

“Chắc vậy nhỉ?” Mitsuki hơi ngẩng mặt lên vẻ hài lòng. “Tớ nghĩ chỉ có mama và Kaori biết thôi. Tớ đã kể cho hai người đó nghe rồi.”

“Hai người đó biết tên thật của cậu ư?” Tetsuro đoán Mitsuki dùng biệt danh khi làm việc ở quán.

“Tớ có nói nhưng không biết hai người đó có để ý không. Tớ nhớ mình cũng không ghi lại tên thật ở chỗ nào cả.”

“Vậy là cậu không nộp sơ yếu lý lịch?”

“Tớ không muốn viết.” Mitsuki nói dõng dạc, sau đó mím môi lại thành đường thẳng.

“Địa chỉ gốc và đăng ký hộ tịch thì sao?”

“Tớ cũng không khai. Nếu quán liên lạc với gia đình thì sẽ phiền lắm. Cũng may là tớ không nộp hộ tịch.”

Tetsuro sực nhớ đến “gia đình” mà cô đã từng có. Bây giờ chồng và đứa con mà cô đã sinh ra có lẽ vẫn đang sống trong ngôi nhà ấy.

“Quán Mắt Mèo có lưu lại ảnh của cậu không?”

“Chắc chắn là không, trừ trường hợp tớ bị chụp lén. Tớ

luôn tránh ống kính máy ảnh.”

“Nếu vậy thì chúng ta có hy vọng rồi đây.” Tetsuro thì thầm. “Dù cho phía cảnh sát có lần ra quán Mắt Mèo đi nữa thì cũng không thể xác định được đối tượng cần tìm.”

Vẫn giữ nguyên vị trí ngồi trên ghế xô pha, Risako thở dài. Có vẻ như cô đang chuẩn bị tinh thần cho điều gì đó sắp xảy ra.

Mitsuki ngồi chống hai tay lên bàn, đăm chiêu suy nghĩ. Tetsuro đoán lúc này cô vẫn đang phân vân với quyết định của mình.

“Mitsuki.” Risako gọi. “Ở quán cậu dùng tên gì?”

“Mitsuru.” Mitsuki hơi cúi đầu vẻ lưỡng lự rồi trả lời.

“Mitsuru? Hiura Mitsuru?”

Mitsuki lắc đầu.

“Kanzaki Mitsuru.”

“Kanzaki? Là Kanzaki đó ư?” Sugai tròn mắt.

“Đúng vậy. Chính là Kanzaki đó. Kanzaki Quỷ dữ.” Khuôn mặt Mitsuki hiện lên nụ cười.

Ồ, ngay cả Risako cũng tỏ ra thư giãn. Nghe hai người nói chuyện bỗng nhiên miệng của Tetsuro cũng giãn ra. Kanzaki là tên vị huấn luyện viên “quỷ dữ” huyền thoại của câu lạc bộ bóng bầu dục trường Đại học Teito.

3

Sugai bảo phải về nhà trước giờ trưa. Tetsuro tiễn anh đến cửa ra vào của tòa nhà.

“Chuyện của Hiura tính sao bây giờ?” Sugai hỏi với vẻ mặt đầy bất an.

“Ừ thì...” Tetsuro hiểu ý Sugai muốn nói. “Tớ nghĩ sẽ khó mà trốn được.”

“Tất nhiên rồi. Như trên phim truyền hình ấy, không thể bao che cho thủ phạm mãi được. Tớ nghĩ là nên chuẩn bị tinh thần để đi đầu thú thôi. Như vậy cũng tốt cho Hiura.”

“Ừ, có lẽ vậy. Bọn tớ sẽ thử bàn bạc thêm xem sao. Cậu tốt nhất không nên nhúng tay vào nữa để tránh rắc rối.”

Sugai liền tỏ ra khó xử, gãi đám râu chưa kịp cạo dưới cằm.

“Là bạn bè lâu năm nên tớ cũng muốn góp sức giúp đỡ cậu ấy lắm, có điều vụ này liên quan đến chuyện giết người, mà nhà tớ thì đang nợ nần, chưa kể đứa nhỏ còn sắp vào tiểu học nữa.”

“Ừ, cậu cũng có nhiều thứ phải lo. Tớ hiểu mà.” Tetsuro vỗ vai bạn. “Cho tớ gửi lời hỏi thăm vợ cậu.”

“Tớ nghĩ cả hai cậu cũng không nên can dự vào.” Sugai nói thêm rồi mới ra về.

Khi Tetsuro quay trở lại phòng thì Risako và Mitsuki đã nằm thu mình say ngủ trên ghế xô pha. Tờ báo vẫn để mở. Tetsuro đi vào phòng ngủ, ngả lưng xuống giường. Lâu nay chỉ có một người nằm trên chiếc giường này.

Tetsuro hiểu rõ nỗi lòng của Sugai. Không thể trách anh được, chuyện này hoàn toàn bình thường, tình bạn thì vẫn còn đó, chỉ có thứ tự ưu tiên là thay đổi thôi.

Mặt khác Tetsuro cũng đã hiểu ra lý do tại sao Risako lại một mực bảo vệ Mitsuki như thế. Nó có liên quan đến nhiều vấn đề trong cuộc sống mà cô đã trải qua, trong đó bao gồm cả cuộc sống hôn nhân với Tetsuro.

Hai người kết hôn năm hai mươi bảy tuổi, cả hai từng sống chung với nhau một thời gian rồi sau đó quyết định làm thủ tục kết hôn để bố mẹ hai bên yên tâm. Lúc ấy Tetsuro vừa mới thôi việc ở một công ty xuất bản nhỏ, còn Risako thì tiếp tục chọn theo đuổi nghề nhiếp ảnh độc lập. Hai người cùng hợp tác với nhau chắc chắn sẽ mang lại nhiều lợi thế.

Cho đến lúc này Tetsuro vẫn tin tưởng vào lựa chọn của mình. Không quá trông chờ vào thu nhập ổn định, cả hai không chỉ động viên nhau làm việc mà còn bù đắp cho nhau những lúc túng thiếu, nhờ vậy mỗi người mới có thể phát triển nền tảng của bản thân.

Anh thường nghĩ có lẽ đó là quãng thời gian tốt đẹp nhất trong mối quan hệ giữa hai người. Tất nhiên anh không hề muốn quay trở lại giai đoạn mình trở thành gánh nặng vì không kiếm được đồng nào từ mớ bản thảo mình viết ra.

Nhưng nếu chỉ xét đến mối quan hệ với Risako thôi thì những tháng ngày đó khiến anh hoàn toàn mãn nguyện. Anh biết Risako từ lâu đã thật tâm mơ ước được trở thành một nhiếp ảnh gia độc lập. Giá như một ngày nào đó hai đứa mình có thể cùng hợp tác làm việc nhỉ... Anh đã nhiều lần nói với cô như thế, những lời nói không hề có chút giả dối nào.

Sự hỗn loạn bắt đầu bước những bước vững chắc tiến đến mục tiêu của nó. Ban đầu anh chưa nhận thấy dấu hiệu gì. Những cuộc nói chuyện ít dần, thời gian chia sẻ với nhau cũng không có mấy, anh nghĩ đơn giản chỉ vì bận rộn. Anh tự giải thích với mình rằng cả hai đều đặt công việc lên trên đối phương nên mỗi người chỉ cần làm tròn trách nhiệm của mình ở nhà là được.

Cho đến khi đống chén bát chất cao như núi trong bồn rửa đung đưa trước mặt Tetsuro. Lúc ấy khoảng tháng Sáu, trời bắt đầu chuyển sang mùa mưa. Ngày hôm đó trời cũng mưa lất phất. Núi chén bát là kết quả của việc hai người cùng thay phiên nhau chồng chất. Thời điểm ấy cơ hội dùng bộ đồ ăn của cả hai giảm đi đáng kể. Tính chất công việc lẫn thời gian sinh hoạt lệch nhau nên cũng dễ hiểu. Những bữa ăn chủ yếu là đồ mua ở tiệm hoặc cơm hộp ở cửa hàng tiện lợi, nên có ít chén bát bẩn hơn so với những gia đình bình thường. Vậy mà nào là tách cà phê, ly thủy tinh và dĩa nhỏ đủ loại từng nằm trên tủ bếp bây giờ chuyển sang nằm ngổn ngang trong bồn rửa. Ngay khi bước vào bếp, Tetsuro đã thấy nản chí. Đống chén bát rõ ràng ngày một cao lên. Có khi Risako cũng nhìn

đống chén bát ấy với một tâm trạng giống anh cũng nên.

Không có quy định cụ thể về việc phân chia việc nhà. Cả hai chỉ thỏa thuận rằng người nào rảnh tay và thấy cần thiết phải làm hơn thì làm thôi. Cho tới lúc đó thì mọi chuyện vẫn đâu vào đấy.

Khoảng thời gian ấy cả hai người đều bận rộn. Không, khách quan mà nói thì không hẳn là vì bận việc, rửa mỗi cái chén đôi đũa thì ai cũng có thể sắp xếp để làm nếu muốn. Dù Tetsuro có bị thời hạn công việc quan trọng đuổi sát nút, phải tìm tòi và viết bài nguyên ngày đi nữa thì chẳng nhẽ không thể dành ra hai, ba phút để dọn rửa? Risako cũng vậy.

Nếu cả hai cùng dọn dẹp hoặc đề xuất cùng nhau làm thì đã không có vấn đề gì. Nhưng cả Tetsuro lẫn Risako đều không chịu mở lời. Lý do không phải vì không muốn nói mà là không muốn làm. Cả hai đều kỳ vọng người còn lại sẽ làm. Điều này chứng tỏ ai cũng ngạo nghễ tin rằng rằng bản thân mình đang phải làm việc vất vả hơn.

Sợi dây căng thẳng cuối cùng bị đứt bởi một việc vặt vãnh. Đó là thời điểm hiếm hoi cả hai người cùng có mặt trong một căn phòng. Tetsuro đang uống hồng trà túi lọc. Cái tách anh đang dùng là cái cuối cùng còn sót lại trên giá.

Nhưng Risako lại nổi nóng khi nhìn thấy cảnh đó. Đó là cái tách hôm qua cô mới rửa.

“Anh dùng thì sao?”

“Anh không biết trơ trẽn là gì à? Anh có đời nào chịu rớ tay rửa dọn cái gì đâu.”

“Em cũng vậy thôi.”

“Nhưng em đã rửa cái tách đó. Vì hôm nay muốn dùng nên đã rửa sẵn. Vậy mà anh tự tiện lấy dùng, có biết xấu hổ không?”

“Hiểu rồi. Vậy từ bây giờ không phải là đồ mình rửa thì không được dùng chứ gì? Vậy thì em cũng không được dùng đồ anh rửa.” Tetsuro đứng dậy, trước tiên anh đi rửa cái tách mình đang cầm trên tay. Tiếp theo anh với lấy cái dĩa nằm ở nơi cao nhất trên núi chén bát.

“Anh chỉ được rửa những thứ mà anh đã dùng thôi.” Risako lên tiếng. Tetsuro quay lại thì thấy cô đang đứng khoanh tay phía sau. “Những món em đã dùng thì để lại đó.”

“Tất nhiên.” Tetsuro nói hơi gắt, tiếp tục rửa chén.

Thật sự thì anh cũng không rõ cái nào là đồ mình đã dùng nên chỉ còn cách chừa lại chừng một nửa số chén bát bẩn. Phần còn lại này vài giờ sau đã quay trở lại tủ bếp nhưng là một tủ khác so với trước đây. Có lẽ như thế dễ phân biệt được đồ của mỗi người hơn.

Thói quen này không kéo dài được lâu. Bây giờ cả hai đều thống nhất rằng đồ người nào dùng xong thì người đó rửa sạch ngay tại chỗ. Trận cãi vã không khoan nhượng lúc ấy chẳng bao lâu sau đã được giảng hòa. Tuy nhiên từ đó về sau nó luôn nằm trong ký ức của Tetsuro như một điềm báo không hay.

Sự ít tiếp xúc tạo nên khoảng cách về giá trị quan lẫn nhân sinh quan mà bấy lâu nay hai người tin tưởng. Tiêu biểu trong

số đó là cách nghĩ về việc có con.

Ban đầu Risako muốn có con sớm. Cô nghĩ rằng nếu sinh con sớm thì sau này có thể buông tay sớm hơn và có thể thoải mái tận hưởng cuộc đời này. Tetsuro thì ngược lại, anh hy vọng có thể chờ đến lúc mình đủ tự tin để theo đuổi công việc của một nhà văn. Nếu có con chắc chắn Risako sẽ không thể tiếp tục công việc hiện tại. Một mình Tetsuro phải gánh vác trách nhiệm nuôi sống gia đình, nên anh nghĩ rằng cách suy nghĩ của mình là hợp lý. Thời gian này Risako cũng ưu tiên cho ước mơ của anh.

Tuy nhiên khi Tetsuro đã đạt được mức thu nhập ổn định, tình hình công việc của Risako lại thay đổi. Risako ngày một thành công với sự nghiệp nhiếp ảnh của mình. Tạm ngưng hoạt động để mang thai, sinh đẻ và giáo dục con cái lúc này không phải là ý hay.

Risako vẫn muốn có con nhưng hiện tại thì cô không thể sinh con được. Vậy thì lúc nào mới được, cô không thể đáp lại câu hỏi ấy của Tetsuro. Em không biết, cô đau khổ trả lời.

Bản thân cô cũng hoang mang. Cô không nghĩ mong muốn có con của mình đột nhiên biến mất nhưng đồng thời lại không muốn để vụt mất cơ hội thành công.

Ngay cả Tetsuro cũng thay lòng đổi dạ sau khi khẳng định được vị thế của mình với tư cách là nhà báo viết về thể thao. Anh bắt đầu đòi hỏi một sự yên tĩnh nhất định trong gia đình, nhưng nơi anh đang sống đó không thể gọi là gia đình được.

Tetsuro buộc phải chấp nhận từ bỏ hy vọng một người như

Risako có thể mang hình ảnh của một người vợ mẫu mực bình thường. Một người vợ muốn được chồng mình bảo bọc và luôn tạo bầu không khí của một gia đình ấm êm. Anh hiểu hình ảnh đó chỉ là ảo tưởng mà những gã đàn ông tự cao tự đại tạo nên. Vì vậy anh không nói gì, cũng không tỏ thái độ. Bên ngoài có vẻ như anh đang ủng hộ Risako nhưng thật ra bên trong, anh cầu mong cho cô thất bại. Anh vẫn mơ một ngày nào đó có thể thấy cô mang chiếc tạp dề đứng trong bếp.

Và một biến cố đã xảy ra cách đây hai năm.

Risako đột nhiên muốn ra nước ngoài một thời gian. Không hẳn là đi du lịch. Cô nói là muốn làm phóng sự với một cô bạn thân làm nghề viết báo. Tetsuro phát hoảng khi nghe tới đích đến của hai người. Dù là châu Âu đi nữa nhưng nơi đó hiện tại đang trong tình trạng cực kì bất ổn.

“Chẳng phải chúng ta đã bàn là sẽ cùng hợp tác khi nào anh xuất bản sách ư?”

Risako làm vẻ mặt khó hiểu khi nghe Tetsuro nói.

“Nhưng anh chuyên viết về thể thao mà?”

“Sắp tới anh có dự định sẽ mở rộng sang lĩnh vực khác ngoài thể thao.”

“Vậy em phải chờ anh đến lúc đó sao?” Risako chống nạnh. “Rất tiếc là kế hoạch lần này anh không thể tham gia được. Tiêu đề dự kiến cũng được quyết định rồi, là “Những người phụ nữ trên chiến trường”.”

“Hơn nữa,” cô nói thêm. “Sẽ có nhiều việc phải làm lắm, đối

tác là phụ nữ sẽ dễ làm việc với nhau hơn. Nếu có đàn ông thì có thể sẽ gặp khó khăn trong một vài trường hợp."

Điều Risako vừa nói không khiến anh bất ngờ. Anh có thể lờ mờ đoán trước được tất cả.

"Thật lòng mà nói anh không tán thành chút nào. Dù gì nơi đó cũng quá nguy hiểm."

"Nhưng công việc thì vẫn phải có người làm. Có như vậy người dân Nhật Bản mới có thể chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh."

"Em không cần thiết phải là người đó."

"Em muốn làm."

Cô không hề có ý định rút lui. Tetsuro đồng ý có thể đó là một cơ hội lớn. Anh cũng hiểu mình không có quyền tước đi cơ hội đó. Nhưng hiểu và chấp nhận là hai chuyện khác nhau. Anh chưa nói là mình sẽ cho phép.

Nhưng Risako đã tất bật bắt tay vào công tác chuẩn bị. Ngày nào cô cũng bàn bạc với cô bạn nhà báo đến tối muộn, không thì hẹn gặp những nhiếp ảnh gia có kinh nghiệm chụp ảnh chiến trường. Thậm chí còn đăng ký lớp học giao tiếp tiếng Anh ngắn hạn.

Cứ như vậy một tháng trôi qua. Và cơ thể của Risako bắt đầu xuất hiện những triệu chứng lạ, trong đó có một vài dấu hiệu chứng tỏ cô đang mang thai.

"Thật kỳ lạ hết sức!"

Cô lao ra khỏi nhà với khóe mắt đỏ hoe, đến tiệm thuốc

mua một que thử thai, sau đó về nhà và đi thẳng một mạch vào phòng vệ sinh. Một lúc sau cô thẫn thờ bước ra ngoài, im lặng cầm que thử màu trắng đưa cho Tetsuro xem. Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy que thử thai.

“Tại sao không phải những lúc khác mà lại nhằm vào lúc này...?”

Risako ngồi thụp xuống tại chỗ cô đang đứng, hai tay ôm gối và úp mặt vào giữa hai chân.

“Em sao thế?”

Risako không trả lời. Cô vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế đó.

“Em làm sao à?” Cuối cùng cô đã chịu ngẩng mặt lên, mắt nhìn thẳng Tetsuro. “Anh vẫn dùng biện pháp đàng hoàng chứ?”

“Anh lúc nào cũng cẩn thận mà.”

“Vậy à... thế thì lạ quá.” Risako hất tóc mái phía trước lên, day trán như để xoa dịu cơn đau đầu. “Trước mắt cứ đi đã.”

“Đi đâu?”

“Không phải quá rõ rồi à? Bệnh viện chứ đâu.” Cô đứng dậy với cơ thể và tâm trạng nặng trĩu.

Quay trở về từ khoa phụ sản, Risako thẫn thờ như người mất hồn. Bác sĩ bảo đã được hai tháng, cô nhìn Tetsuro và lạnh lùng thông báo.

Tetsuro gật đầu, khuôn mặt không chút biểu cảm. “Vậy em tính sao?”

Risako hơi nhăn mặt. “Ý anh là bây giờ em muốn phá thai

cũng được phải không?”

“Không, anh không nói vậy.”

“Đây là điều anh luôn mong muốn nhỉ?”

“Đúng là vậy nhưng thời điểm không được lý tưởng lắm.”

“Quá tệ ấy chứ!” Cô ngồi xuống xô pha, xoa bóp phần sau gáy. “Phải liên lạc với cô ấy thôi, nhưng biết nói gì bây giờ? Chỉ còn khoảng một tháng nữa là xuất phát rồi...”

Tetsuro không rõ chi tiết nội dung cuộc trao đổi giữa cô và cô bạn phóng viên. Nhưng có vẻ như đối phương đã thẳng thắn chia sẻ là không thể hợp tác với một người đang mang thai được.

Risako chắc đã chuẩn bị tinh thần trước khi gọi điện rồi nên cô không tỏ ra bất ngờ. Có lẽ việc có con đã khiến cô đi đến quyết định từ bỏ ước mơ.

Cho đến thời điểm mười ngày sau, lúc cô bạn nữ phóng viên khởi hành một mình, cô mang vẻ mặt dài thườn thượt suốt một ngày, không hề có ý định mở bất kỳ cuốn sách mang thai nào cô đang tham khảo vào khoảng thời gian ấy.

Tối muộn ngày hôm sau, Tetsuro đột nhiên bị đánh thức. Risako làm vẻ mặt nghiêm trọng.

“Em có chuyện muốn hỏi.” Cô nói ngắn gọn.

“Gì vậy?” Tetsuro đáp lại giọng khó chịu. Thật lòng mà nói thì anh thấy có chút bất an.

“Cái này...” Cô nói và trải thứ gì đó lên giường.

Đó là những bì thuốc có chứa chất diệt tinh trùng. Đây là

biện pháp tránh thai mà lâu nay Tetsuro và Risako dùng. Loại thuốc này được chia thành từng bì nhỏ cỡ bằng một tấm phim.

Trên giường có bốn bì.

“Cái này thì sao?” Tetsuro hỏi, trong lòng anh đang dao động.

“Tại sao lại còn tới bốn bì?”

“Còn dư lại chứ sao.”

“Kỳ lạ ghê. Nó không khớp với số lần chúng ta quan hệ. Nếu lần nào cũng dùng thì chắc chắn phải còn lại ba bì chứ?”

“Chắc em nhớ nhầm thôi.”

Risako lắc đầu.

“Không thể có chuyện đó được. Em ghi chú lại mọi thứ. Nếu anh nghĩ em nói dối thì em có thể chứng minh cho anh xem.”

Tetsuro cảm giác mặt mình đang nóng lên.

“Tóm lại ý em là gì?”

Risako nhìn chằm chằm vào mặt Tetsuro. Ánh mắt như thể xuyên thấu bất kỳ thay đổi nào diễn ra bên trong anh.

“Lúc ấy có thật là anh đã dùng không?”

“Lúc ấy?”

“Ngày mồng Bảy tháng trước.”

“Ngày mồng Bảy? Ngày đó thì làm sao?”

“Là một ngày rất đáng nghi. Ngày hôm đó tuy anh phải ra ngoài để phỏng vấn nhưng lại hiếm hoi dẫn em theo.”

“Vậy à?”

“Thế tóm lại anh có dùng không?”

“Có chứ. Chắc chắn anh có dùng.” Tetsuro cao giọng.

Risako tiếp tục với biểu cảm không thay đổi. “Nhưng ngày hôm ấy em lại đậu thai.”

“Có lẽ thuốc mất tác dụng. Anh từng nghe người ta nói xác suất thất bại của thuốc diệt tinh trùng cũng khá cao đấy.”

“Em cũng nghĩ thế. Nhưng khi nhìn thấy những cái này thì em lại nảy ra một suy nghĩ khác.” Cô hất cằm về phía bốn bì thuốc đặt trên giường. “Số lượng không khớp.”

“Anh chịu.” Tetsuro dùng tay nhặt một bì lên. “Sao mà chẳng được. Quan trọng là bây giờ không thể thay đổi sự thật em đang mang thai.”

“Đối với em thì việc này rất quan trọng. Vì em là người phải hy sinh một thứ gì đó.”

“Phiền ghê. Nếu em nói vậy thì phải tự mình có biện pháp tránh thai riêng đi chứ. Lúc nào cũng ném trách nhiệm cho người khác, đến lúc xảy ra chuyện lại như thế này đây.”

“Muốn tránh thai hiệu quả thì phía đàn ông cũng nên hợp tác mới được. Em nghĩ điều quan trọng nhất là hai bên phải tin tưởng nhau.”

“Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Risako không trả lời, cô cúi xuống nhặt những bì thuốc rơi dưới sàn, nhặt xong cô quay lưng về phía Tetsuro.

“Sao thế? Nếu có điều gì muốn nói thì em nói ra đi.”

Tetsuro mất kiên nhẫn kêu lên nhưng sau đó anh liền ngậm miệng lại. Anh nhìn thấy tấm lưng của cô đang run rẩy, và nghe tiếng khóc thút thít.

“Bây giờ em đang buồn nên không có tâm trạng nói chuyện.” Cô chỉ nói vậy rồi ra khỏi phòng ngủ.

Tetsuro bỏ một chân ra khỏi giường, định sẽ đuổi theo cô. Nhưng đuổi theo rồi anh không biết phải nói gì nên rốt cuộc lại rút chân về.

Những đám mây mù ảm đạm đang giăng kín trong lồng ngực anh.

Anh đã nghĩ nguyên nhân mang thai không quan trọng, chỉ cần có con chắc cô sẽ thấy vui. Nhưng không phải vậy, giờ anh mới thấm thía trực giác của phụ nữ nhạy bén như thế nào.

Risako đã đoán đúng. Tối hôm ấy anh không dùng thuốc.

Có thể xem đó là một kế hoạch anh đã chuẩn bị từ trước. Anh nghĩ làm cô có thai là cách duy nhất để cô phải suy nghĩ lại về việc đi xa. Anh đoán dù có muốn theo đuổi ước mơ của mình đến mấy thì mong muốn có con của cô vẫn không thay đổi. Chưa chắc anh có thể khiến cô có thai hay không, nên đối với anh đây chính là một phen đánh cược theo nhiều nghĩa.

Kết quả xem như anh đã thắng cược. Tuy không tránh khỏi cảm giác tội lỗi về sau nhưng anh tự thuyết phục bản thân rằng như thế sẽ tốt hơn cho hai người.

Nhưng việc Risako nhận ra sự thật dường như đã khiến cô tổn thương. Tetsuro tự nhủ anh sẽ phải hít thở trong một bầu

không khí không mấy thoải mái trong khoảng thời gian tới. Khi đứa con trong bụng lớn lên thì bản năng làm mẹ trong cô cũng sẽ thức tỉnh, anh quyết định nhẫn nhịn cho đến lúc đó.

Nhưng sự tình không được suôn sẻ như anh nghĩ. Một thời gian sau, trở về nhà sau một đêm ngủ ở ngoài để thu thập thông tin, anh phát hiện Risako nằm vất vưởng trên giường với khuôn mặt hốc hác. Khi anh hỏi có chuyện gì, cô vẫn nằm xoay lưng lại với anh và đáp: “Em phá thai rồi.”

Tetsuro sững sờ. Anh nghĩ mình nghe nhầm, hoặc là cô nói đùa. Nhưng nhìn bầu không khí đang bao trùm lấy cô thì rõ ràng không phải là hai trường hợp anh nghĩ đến.

Anh tức điên lên, yêu cầu một lời giải thích. Tại sao, tại sao không hỏi ý kiến anh mà tự mình đi làm chuyện ấy, cô bị ngốc à, cô đã nghĩ gì thế? Anh hiểu cô đang bị tổn thương nặng nề cả về thể chất lẫn tinh thần nhưng không thể tránh khỏi cơn nóng nảy và la hét om sòm.

Trong khi anh đang gào thét, cô chỉ nằm yên bất động như chết. Có lẽ không nghe lọt tai lời nào anh vừa nói.

Từ đó hai người bắt đầu ngủ riêng.

Tetsuro nghĩ rằng bản thân anh cũng có lỗi. Nhưng từ trước đến giờ anh vẫn có cảm giác mình làm như vậy là đúng. Anh có nên làm tất cả những gì cô muốn? Như vậy nghĩa là hai bên tôn trọng lẫn nhau?

Anh nghĩ rằng có lẽ cuối đời mình sẽ giống hệt những ông già đầu tóc bạc phơ khác, chỉ biết tự căm ghét chính bản thân mình. Ngoài miệng thì nói muốn vợ độc lập, còn bên trong thì

phản đối quyết liệt. Hay ngay chính bản thân người đàn ông cũng không ý thức được điều này nhỉ?

Tetsuro phần nào hiểu được tâm lý muốn bảo vệ Mitsuki của Risako. Vì cô biết nỗi đau khi làm phụ nữ và mong muốn có một cuộc đời mới là như thế nào. Ngoài ra từ "bạn thân" mà cô nhắc đến bây giờ vẫn còn vang vọng trong tai Tetsuro. Tình bạn cô từng có với cô bạn phóng viên đã bị sự cao ngạo của một gã đàn ông phá hoại. Trong suy nghĩ bây giờ có lẽ là tình bạn giữa con gái hết sức mong manh.

Cô bạn phóng viên đó bây giờ đã biệt tăm biệt tích. Chỉ có vỏn vẹn hai lá thư được gửi về cho Risako. Hơn một năm nay không có tin tức gì mới. Sự thật đó có lẽ vẫn đang khiến cô đau lòng.

Vì vậy cô không muốn lại đánh mất thêm một người bạn nào nữa.

4

Tiếng chuông cửa làm anh tỉnh giấc, từ lúc nào anh ngủ thiếp đi không hay. Hình như là tiếng chuông gọi nội bộ từ cửa chính của tòa nhà. Chắc Risako cũng đã nghe thấy.

Trong hành lang vang lên tiếng bước chân, Risako mở cửa phòng ngủ với vẻ mặt lo âu.

“Có người đến không đúng lúc lắm.”

“Ai vậy?”

“Nakao.”

“Hả?” Tetsuro vội vàng ngồi dậy. “Tại sao lại là Nakao?”

“Em không biết. Cậu ấy đang chờ ở dưới.”

“Tại sao nhỉ?” Tetsuro cố gắng tập trung suy nghĩ nhưng vô ích vì tâm trí chưa thể tỉnh táo.

“Làm sao đây? Không thể bảo cậu ấy về được.”

“Ừ. Để anh xuống dưới xem sao.”

Tetsuro thay áo quần và đi xuống cửa ra vào ở sảnh chính. Một người đàn ông đang đứng ở lối vào. Anh mỉm cười nhìn Tetsuro.

Ban đầu anh có cảm giác không quen, nhưng đồng thời lại thấy quen thuộc. Anh nhớ ánh mắt, vẻ mặt, và cả điệu cười ấy, chắc chắn chúng thuộc về cầu thủ trung vệ Nakao Kosuke, vũ

khí bí mật của trường Đại học Teito.

Tetsuro mở cửa, Nakao chậm rãi bước vào trong. Anh mặc chiếc áo khoác ngoài giản dị với đường may tinh tế.

Tetsuro không thể nhận ra ngay bởi Nakao bây giờ trông khác hẳn với lần gần đây nhất anh gặp. Hai má hóp lại và chiếc cằm nhọn hơn. Tetsuro nhớ ra Sugai có cười nói về sự khó khăn của một người đàn ông phải nhập họ vợ.

“Lâu ngày nhỉ.” Nakao nói.

“Nakao... sao cậu lại đến chỗ tớ?”

“Vì muốn gặp.”

“Muốn gặp?”

“Thôi mà.” Nakao gật gù, rồi lấm lét nhìn lên. “Cô ấy đang ở trên phải không?”

Tetsuro thở dài. Anh biết Nakao đang ám chỉ điều gì.

“Hôm nay tớ đã gọi điện về nhà Sugai. Vợ cậu ấy bắt máy, cô ấy bảo là Sugai chưa về nhà. Sau khi hỏi han một hồi thì mới biết cậu ta qua đêm ở nhà cậu, tớ còn nghe nói có cả nữ quản lý tham gia nữa, nên lao như bay đến đây.”

“Thế cậu đã nói chuyện với Sugai chưa?”

“Chưa.”

Vậy là Nakao chưa biết gì về vụ án lẫn bộ dạng hiện tại của Mitsuki.

“Cô ấy đang ở trên phải không?” Nakao hỏi lại, ngón tay chỉ lên trên. “Cho tớ gặp đi.”

Tetsuro khó xử không biết trả lời thế nào. Anh không thể

nghĩ ra lý do để từ chối. Nếu bảo cô ấy không ở đây và đuổi Nakao về thì có vẻ không được tự nhiên lắm.

Đi thôi, Nakao chủ động tiến về phía thang máy trước. Tetsuro chỉ còn cách bước theo.

Trong thời gian thang máy đi lên, Tetsuro đau đầu nghĩ cách. Đã đến nước này rồi thì đành để Nakao gặp Mitsuki thôi, nhưng anh vẫn băn khoăn không biết làm thế nào để giữ bí mật về hoàn cảnh của cô. Nếu Nakao không ở đây, và Mitsuki không phạm tội giết người thì anh đã không cực khổ thế này.

Vô tư không biết chuyện gì, Nakao chỉ chăm chăm nhìn bảng hiển thị số tầng trong thang máy. Khi liếc nhìn vẻ mặt ấy, Tetsuro nhớ lại ánh mắt sắc lẹm một thời. Mỗi khi bóng rơi vào tay Nakao thì anh sẽ lập tức lao về phía cột gôn như con thú hoang. Tuy thuộc loại nhỏ con trong hàng cầu thủ chơi bóng bầu dục nhưng năng lực của anh đã được thể hiện rõ ràng với tư cách là một trung vệ. Hàng phòng ngự đối thủ di chuyển loạn xạ chẳng khác gì những con đười ươi bất lực đuổi bắt một con thỏ.

Rời thang máy, đang trên đường đến cửa căn hộ thì Tetsuro dừng bước.

Nakao làm vẻ mặt khó hiểu.

“Tốt nhất cậu nên chuẩn bị tinh thần trước đi.”

Sau một phút bối rối, Nakao liền nở nụ cười ra vẻ mình có thừa sự chín chắn.

“Cậu nghĩ tớ còn non nớt như thế à?”

“Không phải vậy. Chỉ là nếu nhìn thấy Hiura của hiện tại, cậu sẽ bị sốc đấy. Nên tớ muốn cậu chuẩn bị trước.”

“Không biết sau chừng đó năm cô ấy thay đổi đến mức nào nhỉ?”

“Cũng có nhiều kiểu thay đổi.”

Có lẽ vì thái độ nghiêm túc của Tetsuro nên Nakao dần cảm thấy đây không phải là một trò đùa, nụ cười trên khuôn mặt anh từ đó cũng nhạt dần. Nhưng ngay lập tức anh đã lấy lại tinh thần.

“Tớ đến đây chẳng qua chỉ vì muốn ôn lại chuyện ngày xưa thôi, cũng không đặc biệt mong đợi điều gì. Vì vậy hiện tại không có gì khiến tớ phải thất vọng cả.”

Tetsuro thở dài. Thứ khiến anh thất vọng không phải là “hiện tại”, mà là “ngày xưa” cơ.

Risako từ bên trong xuất hiện khi cánh cửa căn hộ mở ra, nét mặt cô cứng đờ.

“Cậu ấy nghe tin từ vợ của Sugai nên đến để gặp Hiura.” Tetsuro nói.

“Vậy à?” Cô tỏ ra lưỡng lự nhưng cũng nhanh chóng hiểu rằng không còn đường thoát trong tình huống này nữa. “Đành vậy.”

“Ừm.” Tetsuro gật đầu.

Risako cau mày khi nhìn thấy Nakao. “Nakao bữa nay gầy đi nhỉ?”

“Tớ làm việc chăm chỉ quá ấy mà. Takakura vẫn ngăm đen

như hồi xưa nhỉ?”

“Tớ làm việc chủ yếu ở ngoài trời mà.”

Risako nặn ra một nụ cười thiếu tự nhiên, quay sang nhìn Tetsuro ngầm hỏi phải làm gì tiếp.

“Hiura có ở trong không?”

“Có.” Cô hất cằm vào trong.

“Vậy gọi cô ấy ra chơi.”

“Ừ.”

“Tớ sẽ chờ.” Nakao nói. “Gặp xong tớ sẽ đi, tớ cũng không muốn phiền các cậu đâu.”

Tetsuro trao đổi ánh mắt với Risako và gật nhẹ đầu. “Ừ, được rồi.”

Nakao tháo giày và tiến vào hành lang, “Ơ...” Tetsuro đưa tay ra hiệu dừng lại khi Risako tính nói gì đó.

Nakao mở cửa phòng khách, tiến một bước vào bên trong. Và rồi anh dừng lại, ánh mắt bất động. Tetsuro bỗng nhiên cũng cứng đờ. Tình trạng này cứ như vậy kéo dài thêm vài giây nữa.

Cuối cùng cũng có tiếng động vang lên. Mitsuki đang đứng đối diện với Nakao. Cả hai cùng im lặng thêm một lúc nữa. Bầu không khí kỳ quặc bao trùm lên họ và lan đến tận chỗ Tetsuro và Risako.

“QB.” Mitsuki rời mắt khỏi Nakao và nói. “Xin lỗi nhưng cậu có thể để tớ và Kosuke nói chuyện riêng được không? Mười phút, à không, năm phút thôi cũng được.”

Tetsuro nhìn sang Risako. Cô gật đầu.

“Mười hay năm phút gì cũng được, cậu cứ nói bao lâu tùy thích. Bọn tớ ở trong này nhé.”

“Xin lỗi cậu.” Mitsuki khép cửa phòng khách lại.

Tetsuro mở cửa phòng ngủ và cùng Risako bước vào.

5

Tetsuro hoàn toàn không thể nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người. Anh ngồi xếp bằng dưới đất, Risako nằm trên giường, chờ đợi tiếng gõ cửa.

Tetsuro đang mường tượng cảnh Mitsuki giải thích hoàn cảnh phức tạp và khó khăn của bản thân bằng chất giọng đều đều theo đúng trình tự như những lần trước. Nhưng đối phương lại là Nakao, thuộc kiểu nhân vật khó nói chuyện nhất trong số những người nghe.

Tetsuro nhớ lại cảnh đồi tuyết trắng vào mùa đông đại học năm bốn. Lúc ấy anh cùng Risako đi cáp treo và nhìn thấy một cặp đôi bóng dáng quen thuộc ngồi phía trước. Chính là Nakao và Mitsuki. Mùa đông ấy cả bốn người rủ nhau đi trượt tuyết ở Naeba.

Chuyện Nakao và Mitsuki hẹn hò lúc ấy chỉ có Tetsuro và Risako biết, cả hai được nhờ giữ bí mật. Đến tận bây giờ lời hứa đó vẫn được giữ gìn trọn vẹn.

Tetsuro không nắm rõ chi tiết câu chuyện dẫn đến mối tình của hai người. Anh cũng không có hứng thú để hỏi han. Ngoài ra anh còn một bí mật khác phải giữ, chính là mối quan hệ giữa anh với Mitsuki. Hình như Risako cũng không nghe Mitsuki kể gì.

Chuyến đi trượt tuyết là do Risako đề xuất, Nakao là người đầu tiên đồng ý tham gia. Tetsuro thì vì chuyện của Mitsuki nên lúc đầu có hơi lưỡng lự, nhưng không tìm được lý do chính đáng nào để từ chối. Sau khi nghe Mitsuki đồng ý đi thì anh liền đổi ý, tự nhủ mình không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.

Ở khách sạn nằm trong bãi trượt tuyết, thỉnh thoảng anh lại vô tình chạm mặt Mitsuki. Những lúc chỉ có hai người với nhau như thế thì Tetsuro trò chuyện bình thường và tránh không nhắc đến "sự cố" trong căn hộ của anh đêm hôm ấy.

"Cậu với Nakao dự định sau này sẽ thế nào chưa?"

Tóm lại ý Tetsuro muốn hỏi hai người đã tính chuyện tương lai chưa.

Mitsuki nghiêng đầu.

"Bọn tớ chưa tính đến mức đó. Tớ có cảm giác một đứa con gái như mình không được thích hợp cho lắm."

"Cậu đang khiêm tốn đấy à?"

"Ý tớ không hẳn là vậy."

Những đoạn hội thoại đa phần chỉ dừng lại ở đó.

Nghĩ lại thì những lời nói hôm ấy của Mitsuki đúng là có ẩn ý sâu xa hơn anh nghĩ. Mặc dù đang hẹn hò với Nakao nhưng nỗi phiền muộn trong cô vẫn còn đó.

Hình như thời gian Nakao và Mitsuki hẹn hò kéo dài chưa được một năm. Dịp Tết năm sau đó, Tetsuro nghe Nakao báo tin hai người đã chia tay.

“Tình cảm giữa bọn tớ đúng là không được mặn mà lắm nhưng tớ không nghĩ sẽ đến mức bị từ chối.” Nakao nói vậy. “Nói sao nhỉ, cảm giác bọn tớ không giống một cặp đang yêu nhau lắm, mọi chuyện xảy ra không mấy suôn sẻ. Nên tớ mới nghĩ làm bạn với nhau không chừng sẽ tốt hơn. Vì vậy kể từ bây giờ cả hai vẫn sẽ đi chơi cùng nhau nhưng tạm gác quan hệ yêu đương sang một bên.”

“Như vậy cũng tốt.” Tetsuro đáp lại khi nghe chuyện, nhưng thật ra anh không mấy đồng tình. Suy cho cùng thì đấy là thất tình còn gì.

Nhưng có khả năng tất cả chỉ là nói dối. Nakao không biết thực hư thế nào nhưng có thể anh đã phần nào nhìn thấu được con người mà Mitsuki cố gắng che giấu.

Tetsuro nhìn đồng hồ. Đã hai mươi phút trôi qua từ lúc hai người bắt đầu nói chuyện.

“Anh này.” Risako lên tiếng. “Nakao chắc là sẽ bị sốc nhỉ?”

“Có lẽ thế.”

“Nhưng cậu ấy sẽ không giận chứ?”

“Giận gì?”

“Vì từng bị lừa dối…”

“Không có chuyện đó đâu.”

Tetsuro nói vậy nhưng không tự tin lắm. Bản thân anh đã từng một lần quan hệ với Mitsuki nhưng việc đó không ảnh hưởng nhiều đến mặt tình cảm. Tuy vậy khi biết bản chất cô là con trai thì tâm trí anh không khỏi bị cuốn theo những suy

nghĩ phức tạp.

“Nakao…” Risako nói. “Dạo này gầy đi nhiều nhỉ?”

“Anh cũng thấy vậy. Có vẻ cậu ấy khá lao lực.”

“Ngược đời ghê.”

“Đời không như mơ mà.”

Nakao kết hôn với con gái của giám đốc một doanh nghiệp lớn chuyên sản xuất thực phẩm. Thời điểm câu lạc bộ bóng bầu dục lên ngôi ở Nhật, họ quen biết nhau khi cùng tham dự một bữa tiệc mừng, Nakao hồi ấy lại là trung vệ át chủ bài. Con gái ông giám đốc không mấy hứng thú với bóng bầu dục nhưng thỉnh thoảng có ghé chơi, nên hai người gặp được nhau có lẽ do duyên số.

Doanh nghiệp đó thuộc kiểu doanh nghiệp gia đình nên xem ra trước mắt Nakao là cả một tương lai xán lạn đang chờ sẵn. Hiện anh cùng vợ và hai con đang sống trong một ngôi nhà biệt lập ở Seijo. Không cần nói nhiều cũng đoán được ngôi nhà ấy được bố vợ chu cấp.

Bây giờ họ của Nakao là Takashiro, nhưng nhóm Tetsuro hầu như không ai gọi anh theo kiểu đó. Họ vẫn xem anh là người đồng đội Nakao Kosuke trước đây. Tương tự như việc mọi người vẫn gọi Risako là Takakura vậy.

Bỗng có tiếng mở cửa phòng khách. Theo sau đó là tiếng bước chân. Risako đang nằm trên giường thì nhổm dậy, Tetsuro hướng mắt về phía cửa.

Có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Tetsuro đáp lại.

Cánh cửa hé mở, Mitsuki ló mặt vào. “Bọn tớ xong rồi.”

“Nakao sao rồi?”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu ấy phản ứng thế nào?”

“Ý cậu là có bị sốc không ấy hả?”

“Ừ.”

“Nói sao nhỉ?” Mitsuki hơi hé môi. “Gặp cậu ấy thì các cậu sẽ hiểu thôi.”

Biết là vậy nhưng Tetsuro và Risako đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng đứng dậy.

Nakao đang đứng trước tủ đồ trong phòng khách, tay mân mê quả bóng bầu dục trang trí đặt trên tủ. Khi Tetsuro và Risako bước vào thì anh vẫn cầm quả bóng và ngoảnh mặt lại.

“Lúc ấy tớ đã không nghĩ đến chuyện phải chạy.” Nakao hướng về phía Tetsuro nói.

“Lúc ấy?” Vừa hỏi xong thì anh hiểu ngay Nakao đang nói đến chuyện gì. “Là trận chung kết nhỉ?”

“Tớ tưởng đối thủ chỉ còn cách chuyền. Không ngờ lại có thêm đòn tấn công bất ngờ nữa.”

“Tới mười tám yard cơ mà.” Tetsuro bật cười.

“Đúng là hơi khó.” Anh chàng trung vệ một thời nghiêng đầu, đặt quả bóng về lại vị trí cũ, sau đó nhìn sang Risako. “Có vẻ các cậu đã ngăn Mitsuki đi đầu thú nhỉ?”

“Ý cậu là không nên làm vậy?”

“Không, tớ nghĩ các cậu đã làm đúng. Cậu ấy vốn có thói quen xấu là hành động không biết suy tính trước sau. Dù có thành con trai đi nữa thì vẫn y như vậy.”

Vừa cười nói xong Nakao liền quay sang dò xét biểu cảm của Mitsuki. *Quả nhiên là không thể tránh khỏi cảm giác đau lòng được,* Tetsuro nghĩ và nhìn đi chỗ khác.

“Không thể...” Nakao tiếp lời. “Để Mitsuki bị bắt vào tù được. Tớ cũng muốn giúp.”

Risako thở phào và gật đầu. “Tớ cũng đoán cậu sẽ nói thế.”

“Nhưng cậu đã nghĩ ra phương án nào cụ thể chưa?” Tetsuro dò hỏi.

Nakao cúi mặt, có vẻ anh chưa nghĩ ra được gì, hai má như thể hóp sâu thêm.

“Tớ có một phương án.”

Cả ba người còn lại cùng hướng mắt về Risako. Cô chỉ về phía xô pha như muốn nói trước mắt mọi người hãy ngồi xuống đã.

Tetsuro ngồi cạnh Nakao, Risako ngồi xuống chiếc xô pha đôi, còn Mitsuki thì ngồi bó gối ở bậc cửa ngăn phòng khách với phòng kiểu Nhật.

“Tớ sẽ bắt đầu từ kết luận của phương án nhé. Tớ nghĩ cách tốt nhất để che giấu Mitsuki khỏi tai mắt của cảnh sát là biến cậu ấy thành người khác. Nói ngắn gọn là thay đổi nhân dạng của cậu ấy.”

“Nghĩa là sao?” Tetsuro hỏi.

“Giả sử cảnh sát có điều tra ra cái tên Kanzaki Mitsuru đi nữa thì trên thực tế con người đó không hề tồn tại. Nhưng Kanzaki Mitsuru lại là đối tượng nằm trong diện truy bắt của cảnh sát. Vậy thì Mitsuki không làm “người đó” nữa là được.”

“Tóm lại...” Nakao xác nhận. “Ý cậu là Mitsuki nên từ bỏ diện mạo là con trai?”

Chính xác, Risako gật đầu thay lời nói.

“Tớ không muốn chút nào.” Mitsuki ôm gối lầm bầm. “Bây giờ lại phải quay trở về làm con gái thì...”

“Nhưng trong trường hợp cảnh sát đặc biệt quan tâm đến việc nhân viên pha chế đột nhiên nghỉ việc ở quán Mắt Mèo, giả thiết tốt nhất họ có thể theo đuổi chính là đối tượng thật ra là một cô gái giả trai.”

Tetsuro không thể không đồng tình với ý kiến của Risako. Chủ quán Mắt Mèo biết chuyện Mitsuki thật ra là con gái. Và anh nghĩ chị ta không có lý do gì để từ chối nói thật với cảnh sát.

“Như vậy cảnh sát sẽ khoanh vùng tìm kiếm những nơi nghi phạm có khả năng xuất hiện. Chẳng hạn những quán mà đối tượng có thể mang lớp giả trang đó.”

“Ý cậu là các quán bar đồng tính?” Nakao rên rỉ. Anh tỏ ra không thoải mái khi sử dụng cụm từ đó.

“Tớ sẽ không bao giờ đến những chỗ đó.”

“Ừ. Vì vậy cảnh sát sẽ không bao giờ tìm thấy cậu. Nhưng đâu sẽ là địa điểm tiếp theo họ nhắm đến?”

Cô nhìn quanh một lượt, chờ đợi phản ứng của mọi người, nhưng không ai có ý định lên tiếng.

“Rõ ràng là bệnh viện rồi.” Risako đáp.

“Ra vậy.” Tetsuro lập tức hiểu ra vấn đề. “Tiêm hóc môn.”

“Sau khi nắm bắt thông tin từ những người có liên quan ở quán Mắt Mèo, cảnh sát sẽ suy đoán tên nhân viên pha chế đang mất tích có thể đến bệnh viện làm phẫu thuật hoặc ít nhất là tiêm hóc môn. Những trường hợp như vậy cần phải đến bệnh viện định kỳ nên họ nghĩ khả năng bắt được nghi phạm rất cao.”

“Không nhất thiết phải là bác sĩ mới tiêm được.” Mitsuki cộc lốc nói.

“Đúng là vậy. Nhưng cũng không loại trừ khả năng cảnh sát sẽ tìm thấy ông bác sĩ chưa được cấp phép mà cậu biết.”

Mitsuki không thể đáp trả trước suy luận hợp lý của Risako.

“Vậy trong khoảng thời gian này Mitsuki không thể đến bệnh viện ư?” Nakao dùng hai ngón tay ấn nhẹ hai mắt.

“Tình hình là vậy. Cậu ấy tuyệt đối không thể giữ diện mạo của con trai, nếu không sẽ rất nguy hiểm.”

“Tại sao?” Tetsuro hỏi.

“Vì nếu ngưng điều trị bằng hóc môn thì cơ thể cậu ấy sẽ dần trở lại là con gái. Hiện tại vẻ ngoài của cậu ấy là con trai nhưng chẳng mấy chốc sẽ không khác gì một cô gái giả trai. Như vậy có khi còn thu hút sự chú ý hơn. Bọn mình không thể để điều đó xảy ra trong khi đang cố che giấu cậu ấy.”

“Nhưng cảnh sát vẫn có thể suy luận theo hướng nghi phạm trở về bộ dạng con gái.”

“Tớ cũng nghĩ thế.” Risako trả lời câu hỏi của Nakao.

“Vậy thì đành chịu. Nhưng tớ không nghĩ chúng ta đang ở thế bất lợi hơn. Cảnh sát không biết tên thật của Kanzaki Mitsuru. Ngay cả những người liên quan cũng không ai biết được vẻ bề ngoài của “anh ta” khi trở lại làm con gái. Chỉ cần Mitsuki tiếp tục làm con gái, mọi nỗ lực truy bắt của cảnh sát sẽ trở nên vô ích.”

Trong đầu Tetsuro đang phân tích toàn bộ nội dung Risako vừa nghiêm túc trình bày. Anh nghĩ phương án này hoàn toàn hợp lý.

Nhưng đối với Mitsuki thì kế hoạch hoàn hảo này có vẻ không làm cô vui lên được. Cô ngồi bẻ đốt ngón tay trỏ răng rắc.

Tetsuro nói với Risako.

“Lúc nãy khi Hiura định đi đầu thú, em có nhớ mình đã nói gì không? Em nói với cậu ấy là sao có thể cất công chỉnh sửa cơ thể con trai mà cậu ấy mong muốn rồi lại dễ dàng từ bỏ như thế. Nhưng lần này em lại ủng hộ cậu ấy từ bỏ.”

“Em thừa nhận là lời nói của mình bị mâu thuẫn, nhưng em nghĩ cần phải xây dựng một kịch bản thật hợp lý.” Risako đứng dậy bước đến đứng đối diện với Mitsuki. “Nếu vào tù, cậu sẽ phải chịu cảnh bị tước đi những thứ quý giá của bản thân một cách vô nghĩa, những dự định và cả nguyên tắc của cậu đều sẽ bị rơi vào quên lãng. Về cơ bản nó hoàn toàn khác

so với việc tạm chấp nhận hoàn cảnh đó một thời gian trong tương lai.”

Mitsuki ngẩng đầu lên. “Nhưng tình trạng đó sẽ kéo dài đến lúc nào?”

“Chuyện này...” Risako tỏ ra hơi ngập ngừng. “Tớ không biết chính xác, nhưng chắc chắn sẽ có tiến triển theo thời gian.”

“Không chừng nó sẽ kéo dài mãi.”

“Tớ nghĩ không đến mức đó...”

“Kỳ hạn cho tội sát nhân hình như là mười lăm năm nhỉ?” Mitsuki quay sang Tetsuro hỏi.

“Ừ.” Anh gật đầu.

Mitsuki mỉm cười cay đắng và thở dài. “Tớ cứ tưởng là có thể vứt bỏ thân phận con gái rồi, không ngờ lại phải trải qua thêm mười lăm năm gian khổ nữa.”

Tiếng lầm bầm của cô khiến mọi người chìm vào im lặng, tất cả đều đang theo đuổi những suy nghĩ riêng trong đầu mình.

“Mitsuki.” Risako phá vỡ sự im lặng. “Đã đến nước này thì tớ sẽ nói suy nghĩ thật của tớ với cậu. Nếu cậu chỉ chú tâm vào hình ảnh của bản thân thì kế hoạch này là bất khả.”

Tetsuro vừa quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của vợ mình vừa thắc mắc không rõ cô đang nói gì. Mitsuki cũng nhìn cô với vẻ mặt thẫn thờ.

“Tớ nghĩ mình hiểu cậu nhưng tớ vốn là con gái, và tất

nhiên tớ mang cơ thể của con gái. Với tư cách đó tớ muốn nói điều này. Cơ thể con gái có chỗ nào không tốt chứ? Tớ chưa hề nghe ai kêu ca cho đến khi gặp cậu."

"Tâm hồn và cơ thể của em thống nhất với nhau." Tetsuro ở bên cạnh nói. "Hiura đau khổ vì không được như thế."

"Em biết, nhưng có nhất thiết phải thống nhất không? Tâm hồn là con trai, cơ thể là con gái thì sao nào?"

"Tớ muốn được đối xử như con trai." Mitsuki nói. "Vì vậy tớ mới cần vẻ bề ngoài giống con trai. Cậu hiểu không?"

Risako lập tức chống tay lên hông và hít một hơi thật sâu.

"Cậu đang trầm trọng hóa vấn đề đấy thôi. Cậu nghĩ cách đối xử của một người với những người xung quanh sẽ thay đổi tùy thuộc vào đối tượng là con trai hay con gái à?"

Tetsuro cúi đầu thở dài trước góc nhìn khó hiểu của phụ nữ. Lại bắt đầu rồi đây.

"Ngay từ đầu cậu không thấy vậy rất kỳ quặc sao?"

"Hiện thực vốn như vậy nên đành chịu thôi." Mitsuki tranh cãi.

"Cậu không nghĩ mình sẽ thay đổi hiện thực đó à? Nếu không có sự khác biệt trong cách đối xử và thể hiện thái độ giữa con trai và con gái thì Mitsuki đã không phải dằn vặt như thế."

"Đó không phải là chuyện có thể thay đổi một cách dễ dàng được." Tetsuro nói. "Chính vì Hiura cảm thấy không thể thay đổi được thế giới này nên mới cố gắng thay đổi bản thân.

Điều em nói chỉ là lý tưởng tồn tại trong mơ thôi.”

Risako bây giờ đã quay về phía anh.

“Em biết chứ, vì thế nên em mới tôn trọng ý kiến của Mitsuki. Nhưng điều em muốn nói là những sự điều chỉnh hướng với cơ thể chẳng qua chỉ là một kiểu thỏa hiệp thôi. Trong thâm tâm em cảm thấy đó không phải là một giải pháp đúng đắn. Đây là những lời thực tâm em muốn Mitsuki nghe. Ngoài ra còn một chuyện nữa...” Cô quay về phía Mitsuki. “Những khó khăn và tức giận mà cậu cảm thấy trong thời gian làm con gái, dù lớn hay nhỏ đi nữa thì đó là tất cả những gì con gái nói chung đều phải trải qua. Không có chuyện họ là con gái đích thực nên không cảm thấy điều đó đâu. Đơn thuần chỉ vì họ đã quá quen với điều đó nên dễ dàng chấp nhận hơn thôi.”

Risako quay về vị trí cũ trên ghế xô pha, ra hiệu mình đã nói hết những điều muốn nói. Cô với tay lấy điếu thuốc trên bàn và châm lửa. Khói phả ra từ miệng cô trôi lững lờ trong không trung. Bầu không khí trắng đục như đang thể hiện nỗi lòng của những người có mặt trong phòng.

“Risako quên mất một điều quan trọng đấy.” Mitsuki nói. “Không chỉ người khác mới có thể nhìn thấy bản thân mình đâu. Trên đời này vẫn có cái gương đấy.”

“Cậu không nghĩ hình ảnh phản chiếu trên gương trong mắt cậu cũng sẽ bị méo mó à?”

“Có thể. Nhưng tớ đã hết cách rồi.”

Môi Risako hơi giật. *Tớ thì không nghĩ vậy...* có lẽ ý cô

muốn nói như thế nhưng miệng không bật ra thành tiếng.

Tiếng chuông điện thoại reo phá vỡ bầu không khí ngày một nặng nề. Tetsuro nhận cuộc gọi. “A lô?”

“Nishiwaki hả? Tớ Sugai đây.”

“Ừ, có chuyện gì vậy?”

“Thật ra vợ tớ có hơi lỡ lời. Cô ấy đã tiết lộ chuyện Hiura có mặt ở đó với Nakao rồi.”

“Chuyện đó thì tớ biết rồi. Bây giờ cậu ấy đang ở đây.”

“Cái gì? Thật ư?” Sugai lạc giọng. “Vậy tình hình thế nào?”

“Không vấn đề gì. Nakao khá bình tĩnh.”

Sugai thở phào nhẹ nhõm. “Vậy thì tốt. Tớ cứ lo là mình đã gây rắc rối cho các cậu.”

“Cậu không cần phải lo. Bọn tớ có thể tự xoay xở được.”

“Xin lỗi vì tớ không thể góp sức nhé. Nhưng về mặt thu thập thông tin thì cứ tin ở tớ. Có vẻ phía cảnh sát chưa có động tĩnh gì mới. Vì vậy nếu bây giờ đầu thú...”

“Khoan đã. Làm sao cậu nắm được thông tin?”

“Có gì ghê gớm đâu. Tớ gọi điện cho Hayata.”

“Hayata?” Tay Tetsuro ghì chặt ống nghe điện thoại. Risako, Mitsuki và cả Nakao đều tỏ ra bất an. Anh vừa quan sát nét mặt của ba người vừa hỏi: “Cậu gọi điện hỏi như thế nào?”

“Ờ thì, tớ nhờ cậu ta thông báo nếu có tin tức gì mới về vụ giết người ở Edogawa. Cậu ta có người quen sống gần hiện trường nên cũng tỏ ra quan tâm. Ngoài ra tớ không nói gì đáng ngờ cả.”

“Hayata bảo là sẽ báo tin ngay à?”

“Cậu ấy bảo cần chút thời gian để điều tra nhưng ngay sau đó liền gọi lại cho tớ. Hình như hiện tại cậu ấy là phóng viên lưu động, không thuộc đội nhóm nào. Theo như những gì mới thu thập được thì tung tích của kẻ sát nhân vẫn chưa được xác định. Nạn nhân quả nhiên là ông chú ở Itabashi. Cảnh sát có vẻ vẫn chưa nắm thông tin ông ta là kẻ bám đuôi thường hay lui tới một quán bar ở Ginza.”

Giọng nói của anh có chút gì đó đắc chí, như thể tự hào vì tin rằng thông tin mình vừa cung cấp mang lại lợi thế. Về phía Tetsuro, anh chưa nhìn thấy giá trị nào từ thông tin của Sugai, ngược lại nó khiến anh chú ý đến một chi tiết khác.

“Tớ hiểu rồi. Mà này, cậu đừng nói gì thêm với Hayata nhé, về hoàn cảnh của Hiura chẳng hạn.”

“Tất nhiên rồi. Tớ đâu có ngu đến mức ấy.”

Không ngu nhiều cũng ngu ít, Tetsuro muốn đốp lại như thế nhưng kịp kìm mình lại.

“OK. Cảm ơn nhé. Nhưng nhớ đừng nhận điện thoại của Hayata nữa. Cậu ta có hỏi gì thì cậu cũng bảo là mình không liên quan.”

“Tại sao? Có cậu ta giúp thì dễ nắm bắt thông tin hơn mà.”

“Trước mắt cứ làm như tớ dặn đã. Cậu cũng không muốn vướng vào rắc rối, đúng chứ?”

“Đúng là vậy, nhưng...”

“Hứa đi. Cậu sẽ không liên lạc với Hayata nữa.”

“Biết rồi.” Sugai có vẻ bị bối rối trước thái độ nghiêm túc của Tetsuro nên sau một lúc im lặng, anh đồng ý với giọng điệu miễn cưỡng.

Tắt điện thoại, Tetsuro truyền đạt lại nội dung cuộc nói chuyện cho ba người. Nakao cười khổ còn Risako thì ôm đầu.

“Tớ nghĩ Hayata sẽ nghi ngờ.” Mitsuki nói.

“Có lẽ. Không thể coi thường trực giác nhạy bén của cậu ấy.” Tetsuro cũng đồng tình.

Hayata hiện tại đang làm việc cho một tờ báo. Nghề phóng viên là nguyện vọng thời còn học sinh của anh.

“Nhưng Sugai chỉ hỏi thăm thông tin từ cậu ấy thôi đúng không? Chuyện liên quan đến Mitsuki và cả bọn chắc chắn vẫn chưa bị phát hiện chứ?”

“Tạm thời là vậy. Chỉ còn cách hy vọng cậu ấy sẽ chóng quên. Nếu cậu ấy đột nhiên mò tới đây vì cảm thấy có gì đó bất thường thì quả là cao tay.”

“Nếu trường hợp đó có xảy ra thì bọn mình chỉ còn cách thuyết phục cậu ấy nhập hội.”

“Vô ích thôi.” Nakao nói giọng điềm tĩnh. “Dẫu có ý tốt hay ý xấu đi nữa thì cậu ta là người không bao giờ phân định phải trái dựa vào tình cảm. Cậu ta sẽ tư duy với cái đầu lạnh rồi bắt đầu hành động. Trường hợp của cậu ta có khi là người chọn nghề.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Mitsuki nhấn mạnh. “Đó là lý do cậu ấy chơi ở vị trí nút chặn.”

Cầu thủ chơi ở nút chặn đảm nhận vai trò cản trở sự di chuyển của cầu thủ húc đội đối thủ. Nhưng cũng tùy trường hợp mà cầu thủ này có thể xuyên qua các cầu thủ phòng ngự, chuyền và chụp bóng, rồi tăng tốc một mạch về vạch đích. Đây là vị trí đòi hỏi người chơi phải có khả năng tùy cơ ứng biến tốt.

“Sau khi nhận điện thoại của Sugai, không chừng Hayata đã bắt tay vào điều tra chúng ta rồi cũng nên. Phải hết sức cẩn thận.” Tetsuro nói với Risako và Nakao.

Đêm đã xuống nên Nakao phải về nhà. Tetsuro tiễn anh ra đến phía trước tòa nhà.

Xe của anh đang đậu trên con đường phía trước. Đó là một chiếc Volvo màu xanh lá đậm. Bên cạnh đèn ở đuôi xe có một vết lõm lớn, Tetsuro chỉ tay vào hỏi: “Chỗ này bị sao vậy?”

“À, tớ mới bị húc từ phía sau.”

“Có sao không?”

“Va chạm nhẹ thôi. Cũng không có ai bị thương. Quan trọng hơn là…” Nakao nhìn thẳng vào mắt Tetsuro. “Chuyện của Mitsuki trông cậy vào cậu nhé.”

“Tớ biết rồi.”

Nakao gật đầu rồi leo lên vị trí lái. Khởi động máy xong, anh hạ kính cửa sổ xuống nói: “Gặp cậu sau.”

“Nakao này, tớ hỏi thêm một chuyện này được không?”

Nghe Tetsuro nói khiến anh hơi mỉm cười.

“Cậu muốn hỏi về suy nghĩ của tớ sau khi biết Mitsuki thật

ra là con trai đúng không?”

“Ừ thì...”

“Đúng ha. Tuy có hơi sốc nhưng suy cho cùng tớ cũng không bận tâm lắm.”

“Không bận tâm?”

“Ý tớ là khoảng thời gian ấy, tất cả chúng ta đều tin chắc rằng Mitsuki là con gái mà.”

“Ừ.” Tetsuro cười đáp lại. “Cũng đúng.”

“Chào nhé.” Nakao giơ một tay lên, rồi đóng kính cửa sổ lại.

Chiếc Volvo lăn bánh xuất phát một cách êm ru. Tetsuro đứng trông ánh đèn đuôi xe đi xa dần.

Chương 3

1

Dưới bầu trời mang gam màu ảm đạm, một vài nữ vận động viên đang chạy lùi băng qua một nhà máy cũ. Sự chuyển động của tay và chân hết sức mạnh mẽ và nhịp nhàng, thể hiện rõ quyết tâm hoàn thành đường chạy. Tetsuro luôn cảm thấy những vận động viên chạy đường dài có tốc độ chạy nước rút bỏ xa tốc độ của người bình thường. Nếu cần họ có thể chạy thêm vài ngàn đến vài chục ngàn mét nữa.

Huấn luyện viên Arikasa Hideyo nhìn xuống chiếc đồng hồ bấm giờ kỹ thuật số. Sao nào, anh hỏi Tetsuro, ánh mắt tràn đầy tự tin, chờ đợi một phản ứng tích cực. Tất nhiên Tetsuro không có ý định làm anh mất hứng.

“Tốt đấy chứ, hơn hẳn so với lần trước.”

Arikasa gật đầu, thọc tay vào chiếc áo khoác thể thao màu xanh đậm khiến lớp áo lồi lên lổm nhổm. Không quá béo nhưng xung quanh phần cổ của anh đã xuất hiện một ít thịt thừa, khác hẳn với hình ảnh chàng cầu thủ gầy như khúc cây trong khoảng thời gian còn chơi bóng. Anh được triệu tập vì tạo được sự chú ý ở đường chạy Hakone, sau khi gia nhập đội thì thành tích bắt đầu đi xuống. Hồi ấy anh gặp khá nhiều chấn thương.

“Mà nhân tiện hôm nay cậu muốn thu thập thông tin về cái

gì vậy? Nếu là về đường đua Hakone thì vừa mới kết thúc rồi." Arikasa hỏi.

"Thật ra tớ có chuyện này muốn nhờ. Cậu có nhớ đã từng sắp xếp cho tớ buổi nói chuyện với tuyển thủ trường cấp ba Daiichi không?"

"Daiichi?" Vừa lặp lại cái tên xong, có vẻ như Arikasa đã nhớ ra. "À, Suenaga ấy hả?"

"Ừ. Suenaga Mutsumi... Tớ có vài điều muốn hỏi tuyển thủ đó."

"Nếu vậy thì cậu thử nói chuyện với Nakahara đi. Cậu ấy biết khá rõ về Suenaga. Nhưng..." Arikasa nhìn Tetsuro. "Cậu muốn phỏng vấn trực tiếp luôn hay sao?"

"Tớ muốn thử gặp một lần xem sao."

"Hừm. Tớ nghĩ cậu nên sớm từ bỏ ý định ấy đi."

Hai người vừa trở vào phòng câu lạc bộ thì có một anh chàng dáng người thấp bé, mặc chiếc áo khoác gió màu trắng lại gần Arikasa.

"Thầy Ari, tôi để dữ liệu phân tích thể lực hằng ngày ở trên bàn rồi ạ."

"Ừ, cảm ơn nhé. Cậu Nishiwaki đây đang có việc muốn nhờ."

"Ồ, việc gì thế?"

Chàng trai nhìn Tetsuro cười. Có vẻ như cậu chính là Nakahara, bác sĩ đội điền kinh vừa được nhắc đến, kiêm luôn vị trí trợ giảng trường đại học.

“Cậu ta muốn hỏi về Suenaga.”

“Hả?” Nụ cười trên môi Nakahara vụt tắt. Cậu ta ngồi xuống băng ghế ở bên cạnh. “Anh muốn hỏi về chuyện gì?”

“Tôi muốn tìm hiểu nhiều hơn về vấn đề liên giới tính.”

“Liên giới tính nghĩa là không có sự phân biệt rõ rệt về giới tính. Cơ quan sinh sản mang những đặc điểm của cả nam lẫn nữ.”

“Trên hộ tịch em ấy là nữ?”

“Vâng. Lúc mới sinh không thể xác định được dương vật. Vì là trường hợp liên giới tính bẩm sinh nên em ấy có cả buồng trứng lẫn tinh hoàn. Giai đoạn trẻ sơ sinh thì đa phần khó có thể phân biệt được nam nữ.”

“Vậy tuyến thủ đó chính xác là gì?”

“Không là gì cả. Bản thân em ấy cũng thừa nhận như vậy.” Arikasa ở bên cạnh lên tiếng.

Theo lời Arikasa thì có vẻ như mọi người chỉ mới biết chuyện của nữ vận động viên Suenaga Mutsumi vào mùa hè này. Tetsuro hỏi han về thành viên câu lạc bộ điền kinh trường cấp ba Daiichi chẳng qua chỉ là cái cớ. Thật ra anh muốn biết vận động viên liên giới tính có thể tham gia những cuộc thi dành cho nữ không.

Suenaga Mutsumi duy trì nếp sống của một nữ sinh bình thường cho đến khi vào trung học cơ sở. Bản thân cô ấy không có mối nghi ngờ nào về cơ thể của mình. Tuy nhiên vào mùa đông năm hai trung học, cô ấy phải nhập viện vì tai nạn

giao thông. Vị bác sĩ phụ trách lúc ấy đã phát hiện ra bí mật trong cơ thể của cô bé.

Nhưng sau khi bố mẹ cô bé biết được sự thật, họ thậm chí cũng không có ý định cho cô ấy làm phẫu thuật. Nghe nói lý do chủ yếu là vì cơ thể hiện tại của cô ấy không gây ra khó khăn đáng kể nào, nhưng một phần có thể do hoàn cảnh kinh tế nữa. Suenaga tiếp tục học lên trung học và gia nhập câu lạc bộ điền kinh với tư cách là con gái.

Chẳng bao lâu sau thì những dấu hiệu bất thường bắt đầu xuất hiện. Cơ thể của Mutsumi dần bị nam tính hóa, đồng thời thành tích của cô ấy ngày một giảm sút. Cố vấn của câu lạc bộ thì chỉ biết ôm đầu. Chuyện cô ấy mắc chứng bệnh liên giới tính vốn đã được trình bày rõ ràng trước khi gia nhập câu lạc bộ.

“Vì có tinh hoàn nên sẽ sản sinh ra hóc môn nam giới. Trường hợp này được xem là tương đương với việc vận động viên nữ sử dụng chất kích thích khi thi đấu. Thực tế với thân hình cơ bắp của Suenaga lúc ấy thì không ai tin em ấy là con gái cả. Dù cho thành tích của em ấy phá kỷ lục đi nữa thì mọi người đều vin vào lý do ấy để giải thích.” Nakahara kể lại.

“Tuy kỷ lục không được chính thức công nhận nhưng theo lời cố vấn thì đó là thành tích năm ngàn mét trong vòng mười lăm phút.”

Tetsuro tròn mắt trước lời Arikasa vừa nói.

“Chẳng phải đó là kỷ lục quốc gia ư?”

“Ngoài ra em ấy còn phá kỷ lục ba ngàn mét trong chín phút

nữa.”

“Ấn tượng thật.” Tetsuro nâng giọng. “Nhưng kết quả của bài kiểm tra giới tính chứng minh em ấy không phải là con gái nhỉ?”

Nakahara lắc đầu khi nghe Tetsuro nói.

“Không, kết quả xác nhận em ấy là con gái.”

“Thật ư?”

“Hình thức kiểm tra thì vô số kể, em ấy chọn kỹ thuật PCR khuếch đại một đoạn ADN có vẻ phổ biến hiện nay, nhưng về cơ bản thì cũng tương tự các phương pháp cũ, tức là xác định nhiễm sắc thể quy định giới tính, chắc anh đã từng nghe qua nhiễm sắc thể XY ở nam và XX ở nữ rồi chứ?”

“Vâng.”

“Kỹ thuật này sẽ giúp xác định được người mang nhiễm sắc thể Y. Nó được áp dụng lần đầu tiên ở Barcelona. Tuy nhiên những người mắc bệnh liên giới tính bẩm sinh không mang nhiễm sắc thể Y. Vì vậy sau khi xét nghiệm vẫn cho ra kết quả là nữ.”

“Vậy là trường hợp của Suenaga không có vấn đề gì?”

“Đúng là kết quả xét nghiệm không gây khó khăn gì. Trước đây đã từng có những vận động viên như thế tham gia thi đấu.”

“Bây giờ thì xác suất tham gia không còn nhiều như lúc trước nữa nhỉ?” Arikasa nói. “Trong số các vận động viên nước ngoài thì thỉnh thoảng cũng có những trường hợp đặc biệt

tham gia thi đấu.”

“Tuy nhiên không thể đưa ra kết luận dựa trên ngoại hình được. Cách duy nhất để biết là phải thông qua kiểm tra giới tính.”

“Nếu vậy chỉ cần chọn phương pháp mà Suenaga đã dùng là được.” Tetsuro thử góp ý.

“Cái khó khăn ở đây chính là vấn đề đạo đức.” Nakahara nói. “Liên giới tính có khả năng di truyền và nó giúp vận động viên sở hữu sức mạnh mà bản thân một nữ vận động viên bình thường không thể có. Anh nghĩ nếu để những vận động viên như thế tham gia thi đấu thì liệu có vấn đề gì phát sinh không?”

“Ý anh là sự bất công?”

“Có lẽ. Một là những vận động viên đó sẽ gây chú ý với những người xung quanh, hai là họ sẽ gieo cho mọi người suy nghĩ phải ưu tiên người bệnh, ngoài ra còn có trường hợp họ bị cấm thi đấu để phá kỷ lục.”

“Nhưng nếu không ai biết thì...”

“Đúng vậy, nếu không ai biết thì tốt hơn. Nhưng chúng tôi biết.”

“Tôi nghĩ mọi người nên biết càng sớm càng tốt.” Arikasa mỉm cười khổ sở. “Nhưng chuyện này vận động viên thường muốn giữ kín để tránh gặp khó khăn trong quá trình tuyển chọn. Nhưng cuối cùng mọi chuyện rồi cũng bị phơi bày. Lúc đó sẽ rất tệ.”

Cách anh nói chuyện giống như đang đùa nhưng lời lẽ thì cực kì chân thật.

“Luật quy định như thế nào?”

“Chưa có quy định cụ thể, nhưng thà không đặt ra bất kỳ luật lệ nào thì sẽ tốt hơn. Như tôi vừa nói, phương pháp kiểm tra giới tính hiện tại cũng không thể xác định được người mắc bệnh liên giới tính. Chỉ còn cách chờ đến lúc họ thừa nhận thôi.”

Tetsuro vẫn chưa cảm thấy hài lòng với cách giải thích của Nakahara.

“Vậy những vận động viên liên giới tính đã từng tham gia thi đấu thì sao?”

“Họ vẫn được phép thi đấu, nhưng Liên đoàn Điền kinh Nhật Bản có vẻ hơi miễn cưỡng.”

“Lý do là gì?”

“Vì dù họ lập kỷ lục đi nữa thì cũng không có ý nghĩa gì, biết làm sao nếu những vận động viên đó có thể phá kỷ lục quốc gia, hay thậm chí thật sự thiết lập kỷ lục mới của các nữ vận động viên Nhật Bản.”

Tetsuro không biết phải đáp lại thế nào. Anh đã hiểu ra mấu chốt vấn đề.

“Em ấy là một vận động viên giỏi.” Arikasa nói. “Mặc dù có phần thua thiệt khi sở hữu một cơ thể đặc biệt như thế nhưng em ấy rất có năng lực. Nếu để em ấy tham gia thi đấu chắc chắn sẽ bị can thiệp ngay, lúc ấy cũng không thể cãi lý với

Liên đoàn Điền kinh được. Rốt cuộc em ấy cũng không thể tham gia và chúng tôi buộc phải chọn những vận động viên khác. Như vậy đâu còn ý nghĩa gì khi chúng tôi phải giữ những vận động viên không thể tham gia thi đấu."

Đây tất nhiên là lời mà bất kỳ huấn luyện viên nào cũng sẽ nói. Tetsuro gật đầu.

"Những vận động viên đó sau khi tốt nghiệp thì định hướng tương lai thế nào?"

"Nghe nói đa phần đều giải nghệ, vốn dĩ ngay từ đầu khi tham gia câu lạc bộ điền kinh thời phổ thông, cô bé đã chuẩn bị tinh thần sẽ không được thi đấu, mà chỉ được chạy cho thỏa đam mê thôi."

"Chạy vì đam mê mà phá cả kỷ lục quốc gia cơ đấy." Arikasa vò đầu. "Quả nhiên không thể là con gái được."

Trên đường trở về từ khu công nghiệp Taimei bằng tàu điện, Tetsuro hầu như chỉ nghĩ về Suenaga Mutsumi. Sau khi nghe lời thú nhận của Mitsuki thì anh liền nảy ra ý định muốn gặp cô bé. Rối loạn nhận diện giới tính và liên giới tính. Một bên là tinh thần và một bên là thể xác nhưng có chung điểm tương đồng là đều vượt qua giới hạn của giới tính thông thường. Tetsuro băn khoăn không biết phải đối xử với những người có hoàn cảnh đó như thế nào.

Anh cảm thấy khó hiểu đối với quy định từ chối những trường hợp vận động viên mắc bệnh liên giới tính bẩm sinh trong giới nữ vận động viên. Có lẽ các vận động viên nữ thật sự gặp khó khăn khi phải đối đầu với các vận động viên sở

hữu thể chất tương đương con trai.

Nhưng nếu vậy thì họ không được xem là nữ ư? Giới tính trên sổ hộ tịch là nữ, bản thân họ cũng thừa nhận mình là nữ, vậy mà lại không được đối xử như nữ giới bình thường thì hết sức vô lý.

Rõ ràng sử dụng chất kích thích là hành vi chơi bẩn, nhưng việc tiết ra hóc môn nam giới trong cơ thể liên giới tính bẩm sinh chỉ là một khả năng đặc biệt vốn có của họ. Hơn nữa dưới một góc độ khác, tinh thần thể thao chẳng phải là một cuộc cạnh tranh về năng lực đặc biệt sao? Trong giới điền kinh có nhận định cho rằng vị trí chạy nước rút thường là vận động viên có khả năng bẩm sinh chứ không phải do rèn luyện, và tương tự với vị trí chạy đầu tiên. Thậm chí trong nội dung thi đấu một trăm mét ở các kỳ Olympic hay giải Vô địch Thế giới, sự thật đó cũng được phản ánh rõ qua thành tích của các vận động viên da màu, rõ ràng họ có năng lực vượt trội hơn so với các vận động viên khác.

Trong lĩnh vực thể thao, phân biệt giới tính nặng nề nhất không chỉ dừng lại ở cách đối xử với những vận động viên liên giới tính, mà còn gây mâu thuẫn trên nhiều phương diện khác.

Theo lời bác sĩ Nakahara, có những trường hợp vận động viên nhìn kiểu gì cũng là con gái, trên sổ hộ tịch lẫn bản thân người đó đều chứng minh như thế, vậy mà kết quả kiểm tra giới tính lại là “không mang giới tính nữ”.

“Khi tiến hành kiểm tra, người ta thường chỉ quan tâm đến

nhiễm sắc thể Y, nhưng trên thực tế vẫn tồn tại những người mang giới tính nữ sở hữu nhiễm sắc thể đó. Như thế cũng không sao, trừ khi họ không liên quan đến lĩnh vực thể thao, nếu không sẽ bị xem là có lợi thế về thể lực hơn những nữ vận động viên bình thường khác."

Nakahara tin rằng có hai trường hợp tồn tại. Một là người mắc bệnh rối loạn giới tính nữ có tinh hoàn, nghĩa là trong tinh hoàn không có cơ chế sản sinh ra hóc môn nam giới, nên dù tinh hoàn có tạo ra hóc môn đi nữa thì cơ thể vẫn không phát triển theo hướng nam tính. Nói ngắn gọn, một người vừa có tinh hoàn, vừa mang nhiễm sắc thể XY, nhưng cơ thể hoàn toàn là con gái.

Một trường hợp khác là chứng bệnh cơ quan sinh dục phát triển bất thường. Bệnh này xuất hiện vào thời kỳ đầu của thai nhi, khi tinh hoàn không thể phát triển, dẫn đến thiếu hụt hóc môn nam. Tuy vẫn tồn tại cặp nhiễm sắc thể XY nhưng tự nhiên cơ thể không thể phát triển theo hướng nam tính nên cuối cùng lại biến thành cơ thể con gái vì thiếu hóc môn.

Cả hai trường hợp đều mang nhiễm sắc thể XY nên đều không thể vượt qua bài kiểm tra giới tính, nhưng vì có vẻ bề ngoài giống con gái nên xã hội vẫn thừa nhận họ mang giới tính nữ. Bản thân họ cũng vui vẻ chấp nhận mà không cảm thấy khó khăn gì.

"Hiện tại, hai chứng bệnh này đã được biết đến rộng rãi hơn nên vận động viên chỉ cần tham gia kiểm tra và có chứng nhận của bác sĩ thì bằng cách nào đó vẫn đảm bảo tư cách tham gia

thi đấu. Nhưng đối với những người gặp phải căn bệnh này trước đây, dù có giữ kỷ lục cao đến mấy thì cũng không thể tham gia những giải đấu lớn có tiến hành kiểm tra giới tính."

Thật bất công, Tetsuro nghĩ.

"Chuyện vô lý như vậy đấy. Dù bây giờ những vận động viên đó đã được hỗ trợ phần nào nhưng quả thật vẫn không tránh khỏi những cái nhìn săm soi. Mọi thứ cuối cùng cũng chỉ xuất phát từ lợi ích cá nhân của mỗi người thôi. Tóm lại hình thức kiểm tra giới tính trở thành một cách để chính thức từ chối công nhận giới tính nữ cho những vận động viên chịu tác động bởi số lượng lớn hóc môn nam tính. Nhìn qua thì có vẻ như đó là một ranh giới phân định giới tính rõ ràng nhưng thật ra vẫn còn nhiều nghi vấn xung quanh khả năng phân chia giới tính. Những vận động viên liên giới tính chính là bằng chứng sống cho sự tồn tại mâu thuẫn đó."

"Phải có cách gì đó chứ?"

Nakahara không thể trả lời câu hỏi Tetsuro vừa đặt ra.

"Cá nhân tôi thì nghĩ nên có những điều chỉnh từ gốc rễ về cách suy nghĩ về phân biệt nam nữ của mỗi người. Ranh giới giữa hai bên vốn mong manh, vạch rõ lằn ranh đó một cách miễn cưỡng đương nhiên sẽ làm nảy sinh vô số mâu thuẫn. Nếu vẫn nhất quyết phân chia ranh giới cho bằng được thì cần phải có cách để xác định được bản chất nam nữ bên trong mỗi con người."

Tetsuro nghĩ về trường hợp của Mitsuki. Cô tự cho mình là con trai, vì vậy khi chơi thể thao tất nhiên cô sẽ tham gia câu

lạc bộ dành cho nam. Như thế không hẳn là không được. Vì kỳ kiểm tra giới tính chỉ được tổ chức riêng cho các nữ vận động viên. Nhưng nếu ra trận và thi đấu với các tuyển thủ nam thì Mitsuki chắc chắn không dám mơ đến chiến thắng. Nếu muốn thi đấu công bằng thì tốt hơn hết cô vẫn nên đăng ký tham gia câu lạc bộ dành cho nữ.

Giống như Nakahara, Tetsuro nghĩ rằng phân biệt giới tính có lẽ là một thử thách khó nhằn không chỉ gói gọn trong giới thể thao.

Tetsuro vẫn hy vọng một ngày nào đó có thể gặp trực tiếp vận động viên Suenaga ấy. Nakahara đã hứa sẽ gọi anh nếu có cơ hội.

2

Trời đã tối hẳn khi Tetsuro quay trở lại căn hộ.

“Anh về rồi.” Anh nói sau khi mở cửa, nhưng không có tiếng đáp trả. Anh cầm túi xách đi thẳng vào hành lang rồi mở cửa phòng khách. Một thân hình trần trụi đập vào mắt khiến anh nín thở, đứng đờ ra tại chỗ.

Đó là Mitsuki. Không hẳn là khỏa thân hoàn toàn, cô vẫn còn mặc đồ lót, nhưng tấm vải cuốn quanh ngực đã được tháo ra. Anh có thể nhìn thấy hai bầu ngực nhỏ và tất nhiên không phải của đàn ông. Cô ngồi xếp bằng trên sàn, lưng duỗi thẳng, mắt nhìn nghiêng.

Tetsuro đưa mắt đi chỗ khác.

Bộ bàn ghế xô pha trong phòng đã được dẹp vào một góc, chính giữa phòng là Risako, cô đang loay hoay lắp đặt máy ảnh, không hề nhìn về phía Tetsuro.

Tiếng màn trập máy ảnh vang lên ba lần.

“Hai người làm gì thế?”

Risako không trả lời câu hỏi của Tetsuro, cô di chuyển để tìm góc chụp phù hợp, tìm thấy rồi lại bấm máy.

“Cậu ngẩng đầu cao thêm chút nữa, xoay người qua bên phải... Được rồi, giữ nguyên tư thế như vậy nhé, tự nhiên vào,

biểu hiện trên mặt thì tùy cậu quyết định.”

Cứ như thế Risako chụp thêm vài tấm nữa, rồi mở nắp máy ảnh để thay phim.

“Risako.” Tetsuro thử gọi lại. “Có nghe anh nói không?”

Risako tỏ ra miễn cưỡng, cô thả lỏng vai và buông một tiếng thở dài. “Em nghe rồi.”

“Thế tại sao không trả lời?”

“Vì không thích, em muốn phải tuyệt đối tập trung khi bấm máy. Thôi bỏ đi. Đằng nào sự tập trung của em cũng bị phá vỡ rồi.” Risako buông người xuống chiếc ghế xô pha nằm trong góc. “Sao? Anh muốn gì?”

“Anh hỏi là hai người đang làm gì.”

“Anh nhìn là hiểu mà. Em đang chụp hình Mitsuki.”

“Để làm gì?”

Risako hơi nhún vai. “Không có lý do gì đặc biệt cả. Em thích chụp thì chụp thôi. Không được à?”

“Tớ thì không hề hứng thú chút nào.” Mitsuki nói. Cô đã khoác áo lên người từ lúc nào không hay. “Tớ không muốn phơi ngực mình ra như thế này đâu, nhưng Risako bảo là muốn lưu giữ hình ảnh hiện tại của tớ. Quả thật tớ phải đi tiêm hóc môn thôi, có vẻ như tớ đang quay trở lại với cơ thể của con gái rồi. Đã mất công tập thể hình vậy mà giờ trông thảm hại thế này đây.”

“Tớ không hề có ý định chụp ảnh kỷ niệm mà đang chụp với tư cách là một nhiếp ảnh gia. Cơ thể Mitsuki hiện tại rất có giá

trị nghệ thuật.”

“Thật á?” Mitsuki mơ hồ gãi đầu.

“Chắc em không định đem đi trưng bày ở đâu chứ?”

“Hiện tại thì không.”

“Hiện tại?” Tetsuro hỏi lại. “Phải nói là không bao giờ mới đúng. Em có thật sự hiểu hoàn cảnh hiện tại của cậu ấy không?”

Risako vung tay loạn xạ.

“Em hiểu chứ! Em có phải là con nít đâu.”

“Có hiểu thật không đấy?” Tetsuro vừa mới dứt lời thì Risako đứng phắt dậy, nhanh tay lắp đặt máy ảnh.

Mitsuki chuẩn bị châm lửa điếu thuốc đang ngậm trên miệng thì Risako bỗng đưa tay ra hiệu cô dừng lại rồi quay về với chiếc máy ảnh.

“Đẹp lắm, dáng vẻ khi hút thuốc. Cậu không cần nhìn về phía này, cứ hút thuốc theo kiểu cậu thích ấy. Thật thư giãn vào. Đừng nghĩ mình đang tạo dáng.”

Tiếng màn trập máy ảnh lại bắt đầu vang lên. Mitsuki uốn éo cơ thể hệt như con rắn đang nhảy múa theo tiếng sáo. Chuyển động của cô vừa khêu gợi lại vừa toát lên vẻ mạnh mẽ. Risako thì bận rộn di chuyển xung quanh cô không khác gì thú săn mồi. Hành động và biểu cảm của cả hai hoàn toàn đồng bộ với nhau. Cảm xúc phấn khích của bản thân tác động lên đối phương, rồi chính bản thân mình lại bị cuốn hút bởi bầu không khí xung quanh đối phương, một vòng lặp khép

kín đã được hình thành. Người thứ ba không thể nào đặt chân vào thế giới riêng của hai người ấy.

“Ừ, vậy được rồi, bây giờ cậu hãy ngồi xếp bằng. Biểu hiện cho thật nam tính vào. Hãy chứng minh cho tớ thấy cậu là con trai đi. Cho tớ thấy nào. Chỉ mình tớ thôi.”

Vẫn có tiếng Risako vọng lại, Tetsuro lấy một lon bia từ tủ lạnh trong bếp và trở lại phòng khách. Bỗng anh nhìn thấy cánh cửa phòng chứa đồ bên cạnh phòng ngủ đang mở hé.

Căn phòng chỉ rộng chừng bốn chiếu, ban đầu vốn là phòng dịch vụ trên bản vẽ mặt bằng căn hộ. Tóm lại đây là một căn phòng thừa. Nghe nói căn phòng không được thiết kế theo phong cách hiện đại vì lý do nào đó thuộc về kiến trúc.

Ban đầu Risako dùng phòng này để rửa ảnh. Trước kia Tetsuro từng tuyên bố không cần phòng làm việc, anh thường có thói quen viết bài ở quán cà phê. Nhưng càng về sau công việc càng nhiều, anh bắt đầu phát sinh nhu cầu làm việc tại nhà. Với ý định ban đầu chỉ muốn mượn tạm căn phòng tầm một giờ đồng hồ, anh chuyển bàn vào trong và bắt đầu làm việc. Nhưng sau đó lại xuất hiện thêm giá sách, rồi đến tủ chứa đồ. Thế là mặc dù giữa hai người vẫn chưa có cuộc trao đổi chính thức nào và tranh thủ lúc Risako chưa bắt tay vào hoạt động nhiếp ảnh độc lập, Tetsuro đã dần chiếm dụng cả căn phòng.

Tuy lúc ấy cô không thể hiện thái độ bất bình ra mặt nhưng thỉnh thoảng những tấm phim đơn sắc hay những bức ảnh đang trong quá trình xử lý lại được giăng khắp phòng. Mỗi khi

nhìn thấy cảnh này, Tetsuro cảm nhận được sự phản đối không lời của cô. *Em không đồng tình chút nào...*

Tetsuro ngồi xuống ghế, nhấn nút nguồn chiếc máy tính xách tay. Anh bật nắp lon bia, nhìn vào màn hình chờ máy khởi động.

“Thật may là anh không dùng máy tính để bàn.”

Anh nhớ Risako đã nói như thế khi anh mới chuyển qua dùng máy tính xách tay, hơn nữa anh cũng làm việc ở ngoài nhiều nên không thể mua máy bàn được. Nhưng có vẻ Risako sẽ không chịu yên nếu không nói một lời.

Tiếng hai người nói chuyện thỉnh thoảng vọng lại. Anh không thể nghe rõ chữ nhưng có vẻ như họ đang cười đùa vui vẻ. Risako có vẻ cao hứng, lâu lắm rồi anh mới thấy cô bấm máy lia lịa như thế.

Anh vô tình nhớ lại bộ ngực trần mới nhìn thoáng qua lúc nãy. Vì hầu như luôn được quấn băng kĩ càng nên ở đó có phần trắng hơn những chỗ khác, hình dáng lẫn kích thước đều không thay đổi nhiều so với lần anh nhìn thấy hơn mười năm trước.

“Lại đây nào.”

Anh nghe thấy Mitsuki trong ký ức đang thì thầm. Hình ảnh khuôn mặt cô nhanh chóng bị hình ảnh bầu ngực vô tình đập vào mắt anh lúc nãy che lấp. Cảm giác khi hôn lên đó và cảm giác bàn tay anh chậm rãi xoa nắn nó bỗng dưng ùa về một cách sống động.

Cơ thể anh lập tức bị kích thích. Anh cảm thấy bối rối với

chính mình trước tình huống ấy và vội vàng xóa bỏ khung cảnh thời đại học ấy ra khỏi đầu. Dẫu vậy hình ảnh khỏa thân anh mới chỉ nhìn thấy cách đây vài phút đã kịp hằn sâu vào tâm trí anh.

Anh vừa uống một ngụm bia thì chiếc điện thoại nằm trong túi áo khoác móc sau lưng ghế reo lên. Anh nhấc máy ngay. “A lô?”

“Ê, tớ đây.”

“Chào.” Tetsuro bất giác tỏ ra dè chừng. Giọng nói trên điện thoại chắc chắn là của Hayata. “Hiếm khi thấy cậu gọi.”

“Tớ gọi giờ này có phiền không? Cậu đang ở đâu đấy?”

“Tớ ở nhà.”

Tetsuro nhớ lại lời Sugai nói. Cậu ta đã hỏi thăm Hayata về tình hình vụ án.

“Tiếc là lâu nay chúng ta không có cơ hội trò chuyện đàng hoàng nhỉ?”

“Ừ thì, trong bầu không khí như thế cũng hơi khó.”

Vừa trả lời Hayata, Tetsuro vừa suy đoán lý do cậu ta gọi điện đến.

“Thật ra tớ có chút việc muốn nhờ. Ngày mai cậu rảnh không?”

“Ngày mai hả? Cậu muốn tớ làm gì?”

“Không có gì to tát lắm. Tớ cần lấy thông tin ở địa điểm này nhưng đi một mình thì hơi khó khăn. Sau khi xong việc, để tớ mời cậu một bữa hậu tạ nhé.”

“Chẳng phải cậu đi cùng đồng nghiệp sẽ tốt hơn sao?”

“Không được, vụ này tớ muốn hợp tác với người ngoài hơn. Nếu ngày mai cậu bận việc thì có thể chọn một ngày khác, phần tớ thì tớ sẽ tự sắp xếp.”

Quái lạ. Ngay cả việc cậu ta gọi điện thoại đến cũng đã bất thường rồi, nhờ vả đến mức này nữa thì không khỏi làm anh phải suy nghĩ. Tetsuro có dự cảm chẳng lành. Lý do từ chối thì anh chưa nghĩ ra, nhưng bản thân anh cũng muốn biết ý đồ thật sự của cậu ta sau chuyện này là gì.

“Tớ hiểu rồi. Ngày mai gặp cậu ở chỗ nào nhỉ?”

3

Địa điểm hẹn gặp là quán cà phê trước nhà ga Ikebukuro. Đúng sáu giờ, Tetsuro đẩy cửa bước vào như đã hẹn. Hayata Yukihiro đã ngồi chờ sẵn bên trong, nhìn thấy Tetsuro, cậu ta đưa tay lên vẫy nhẹ.

“Xin lỗi cậu vì nhờ vả đường đột thế này.” Chờ Tetsuro gọi cà phê xong thì Hayata lên tiếng.

“Chuyện đó không thành vấn đề. Quan trọng hơn là cậu chuẩn bị dắt tớ đi đâu đây?”

“Chuyện đó tớ sẽ nói sau. Thật ra bây giờ tớ muốn cùng cậu ghé chỗ này đã. Xin lỗi cậu vì chưa báo trước nhưng có thể đi cùng tớ không? Sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.”

“Ừ không sao, nhưng đi đâu mới được?”

“Không xa lắm, chỉ mất hai phút đi bằng ô tô thôi. Cậu cứ thong thả uống cà phê, không có gì phải vội.” Hayata nói và châm thuốc hút. Bên cạnh cậu ta có một túi giấy nhỏ.

Cà phê chẳng mấy chốc đã được phục vụ mang đến, Tetsuro vừa uống vừa suy nghĩ mục đích của Hayata là gì. Liệu cậu ta có phát giác ra được điều gì đó từ cuộc nói chuyện với Sugai không? Giả sử có như vậy đi nữa thì hoàn toàn không có cơ sở nào để Hayata trực tiếp liên lạc với Tetsuro cả. Tetsuro

hy vọng mình chỉ đang lo hão.

Anh thoáng nhớ lại Hayata hồi còn thi đấu. Cậu ta từng là một cầu thủ dù thi đấu tấn công hay phòng thủ đều không bao giờ mắc sai lầm, vừa am hiểu luật chơi vừa giỏi đưa ra chiến thuật. Ban đầu vốn dĩ cậu ta nhắm đến vị trí trung phong, nhưng lại được giao phó vị trí nút chặn vì huấn luyện viên nhận định cậu ta có năng lực phù hợp với vị trí đó. Tóm lại ngoài khả năng phòng ngự tốt, Hayata còn tỏ ra khéo léo khi qua mặt đối thủ bằng những đường đón bóng tuyệt vời.

“Công việc của cậu thế nào? Bận rộn không?” Hayata hỏi.

“Tàm tạm. Năm ngoái cũng có khá nhiều giải bóng đá và bóng bầu dục.”

“Bóng bầu dục Mỹ thì sao? Chắc vẫn không mấy ai quan tâm nhỉ?”

“Ừ. Tớ có viết vài bài nhưng không tạp chí nào chịu mua.”

Hayata cười không thành tiếng trước câu trả lời của Tetsuro. Vừa hút xong một điếu lập tức lại ngậm thêm một điếu khác.

“Tớ cứ nghĩ sau khi tốt nghiệp cậu vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi bóng bầu dục.”

“Thật à?”

“Cảm giác sự nghiệp của cậu đang còn dang dở. Nhưng tớ có thể hiểu lý do cậu không tiếp tục theo đuổi nữa. Tớ cũng nhận được vài lời đề nghị từ các câu lạc bộ.” Hayata ngẩng mặt và phì khói lên. “Bóng bầu dục như vậy là đủ rồi, cả các

đoàn nhóm cũng vậy. Bây giờ không còn giống như hồi xưa nữa."

"Chẳng phải hiện tại đang có một tổ chức đấy à?"

"Chỉ là hình thức thôi." Sau lời nói của cậu ta dường như có ẩn chứa niềm kiêu hãnh của cánh nhà báo. "Takakura không thất vọng khi biết cậu không còn theo đuổi bóng bầu dục nữa à?"

"Làm gì có."

"Hai người không bàn bạc hả?"

"Không."

"Vậy à?" Hayata gật gù, dụi điếu thuốc đang cháy dở vào gạt tàn. "Chúng ta đi thôi nhỉ?" Cậu ta cầm tờ hóa đơn lên và đứng dậy.

Cả hai bắt taxi trước nhà ga. Sau khi lên xe, Hayata nói với tài xế địa chỉ muốn đến là Itabashi.

"Itabashi?" Tetsuro giật mình hỏi.

"Ừ, nhà của nạn nhân trong một vụ án xảy ra khoảng một tuần trước." Hayata nhìn Tetsuro trả lời. "Có vấn đề gì à?"

"Không." Tetsuro khẽ lắc đầu.

"Chủ nhà là người bị sát hại và thi thể được tìm thấy tại một nhà máy thuộc khu Edogawa. Vẫn chưa tìm thấy thủ phạm. Nạn nhân là một người đàn ông tuổi trung niên không có gì nổi bật. Toàn bộ các chi tiết của vụ án không xuất hiện điểm gì bất thường." Hayata rút thuốc ra rồi lập tức nhét lại vào túi, cậu ta vừa để ý thấy miếng dán cấm hút thuốc trong xe. "Cậu

biết gì về vụ án không? Nó cũng được đăng báo đấy."

"Hình như tớ có đọc lướt qua, nhưng không nhớ rõ lắm."

"Ừ." Hayata gật đầu rồi nhìn về phía trước.

Tetsuro có thể cảm nhận được mồ hôi đang chảy thành dòng dưới hai bên cánh tay. Anh không ngờ lại có sự trùng hợp như thế này. Hayata biết Tetsuro có liên quan đến vụ án đó nên mới rủ anh cùng đến nhà nạn nhân? Nhưng làm cách nào Hayata biết? Từ cuộc nói chuyện điện thoại với Sugai ư? Nhưng chỉ như vậy mà cậu ta có thể liên hệ đến Tetsuro? Thế thì trực giác của cậu ta quả thật nhạy bén hơn người. Tuy nhiên, Tetsuro đoán phải có gì đó khác nữa. Nhưng đó là gì?

"Chúng ta đến nhà nạn nhân để làm gì?" Tetsuro hỏi.

"Tớ chỉ có hai, ba câu cần phải hỏi thôi. Cậu chờ tớ ít phút ở đâu đó cũng được. Có điều..." Trên khuôn miệng Hayata xuất hiện một nụ cười khó hiểu, cậu ta tiếp tục. "Nếu tính đường dài thì tớ nghĩ cuộc gặp này sẽ là một cơ hội không tồi cho cậu. Cậu đâu thể chỉ viết về thể thao mãi được."

"Cũng đúng." Tetsuro đáp sau vài giây suy nghĩ. "Tớ sẽ vào cùng cậu."

Vẫn chưa rõ ý đồ thật sự của Hayata là gì nên Tetsuro càng muốn quan sát hành động của cậu ta. Hơn nữa anh cũng muốn tìm hiểu cuộc điều tra sẽ đi theo hướng nào.

Hayata gật đầu vẻ hài lòng.

Cả hai xuống xe ở một khu dân cư tập trung đông đúc, gồm toàn các căn nhà nhỏ san sát nhau. Đi được vài bước thì

Hayata dừng lại, chính là căn nhà đó, cậu ta nói. Theo hướng cậu ta chỉ là một căn nhà cũ kĩ, cánh cửa ra vào đã phai màu, bên cạnh là bãi đỗ xe chật hẹp chỉ đủ chỗ cho một chiếc ô tô cỡ nhỏ. Gần cánh cửa có chuông cửa thuộc loại hiếm gặp hiện nay.

“Chỗ này chắc chỉ khoảng hai mươi tsubo nhỉ?” Tetsuro nhìn lên cửa sổ tầng hai có khung cửa làm bằng nhôm rẻ tiền.

“Mười tám thôi.” Hayata nói ngay.

“Cậu đã điều tra rồi hả?”

“Tớ thấy cần thiết phải tìm hiểu xem sau cái chết của nạn nhân thì ai là người được hưởng lợi. Nhưng có vẻ suy đoán đó đi lệch hướng rồi, nhà bé như hang thỏ thế này nhưng bán đi chắc cũng có giá, nhưng rất tiếc nó lại không thuộc quyền sở hữu của nạn nhân.”

“Đây là nhà thuê?”

“Hình như là của người anh họ. Anh ta có mở một xưởng sắt nên đưa nạn nhân vào làm việc. Sau khi nạn nhân bị sa thải ở công ty cũ thì được người anh họ giúp đỡ. Vừa hỗ trợ việc làm, vừa chu cấp chỗ ăn ở, có lẽ với người anh họ đó thì nạn nhân chẳng khác gì một sinh vật ký sinh.” Hayata rùng mình, hai ngón tay vẫn đang kẹp điếu thuốc.

Từ cách nói có thể suy đoán Hayata đã điều tra được kha khá về Togura Akio.

“Nhưng mà ông ta rốt cuộc cũng leo đến chức quản lý, trong khi không có năng lực gì đặc biệt, cả kỹ năng đàm phán cũng không, chắc là nhờ giao thiệp giỏi. Giám đốc cũ chắc là

người không biết nhậu nhỉ?”

“Giao thiệp giỏi, ý cậu là đi chơi ở Ginza?”

“Ừ, có vẻ ông ta rất năng lui tới Ginza.”

Và mỗi lần như thế, ông ta lại ghé quán Mắt Mèo, Tetsuro đoán.

“Mức sống có vẻ hơi đơn giản so với vị trí quản lý điều hành.” Tetsuro quan sát căn nhà một lần nữa.

“Chẳng qua cũng chỉ là hình thức thôi. Nhân viên lúc nào cũng châm chọc chức danh của ông ta, tiền thưởng cũng không được trả xứng đáng, hồi năm ngoái còn bị sa thải hàng loạt vì ảnh hưởng từ suy thoái kinh tế.”

“Vậy là hiện tại ông ta cũng thất nghiệp?”

“Đúng vậy.” Hayata vứt điếu Marlboro ngắn ngủn xuống đất, giẫm giày lên để dập lửa. “Được rồi, thông tin về vụ án sơ sơ là vậy, giờ đi thôi.”

Tetsuro gật đầu và bước theo.

Đến trước cửa nhà, Hayata nhấn chuông gọi cửa. Tetsuro liếc mắt sang bãi đỗ xe bên cạnh. Anh nhìn thấy ba chậu cây trống không và một chiếc xe đạp gỉ sét. Với diện tích này có lẽ xe ô tô thông thường sẽ không vào lọt, nghĩa là xe của Togura thuộc loại xe có kích thước nhỏ? Nhưng Mitsuki kể rằng đã “giằng co với hắn ta trong xe”. Nếu thế chắc chắn chiếc xe phải có kích thước không nhỏ.

Tiếng động phát ra bên trong cánh cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Tetsuro, theo sau đó là tiếng tra chìa khóa và cánh

cửa mở hé tầm mười centimet. Một sợi xích cũ giữ cánh cửa lại.

Qua khe hở có thể nhìn thấy khuôn mặt của một bà cụ có dáng người thấp bé, đôi mắt đang mở to với nhiều nếp nhăn bao quanh.

Hayata tự giới thiệu và chuyển tấm danh thiếp của mình qua khe cửa.

“Cháu có vài điều muốn hỏi bác về vụ án.”

Bà cụ có vẻ yên tâm khi nhìn thấy tên một cơ quan báo chí trên tấm danh thiếp. Tuy nhiên bà ấy vẫn hướng đôi mắt đầy lo âu về phía hai người.

“Cảnh sát dặn tôi không được đi kể lể lung tung.”

“Khi nào bác không muốn trả lời nữa thì chỉ cần im lặng thôi ạ. Cháu sẽ không đặt quá nhiều câu hỏi.” Hayata nói nhẹ nhàng đến mức Tetsuro đứng bên cạnh cũng không nghe thấy, hơn nữa còn liên tục cúi đầu.

Bà cụ không hề thay đổi biểu cảm, bỗng dưng đóng cửa lại và tháo dây xích ra. Cánh cửa một lần nữa lại hé mở, nhưng lần này đã có thể nhìn thấy cả người bà cụ. Bây giờ Tetsuro mới biết lưng bà ấy bị còng rất nặng chứ không phải do chiều cao khiêm tốn.

“Các anh muốn hỏi về chuyện gì?”

“Dạ, chủ yếu là một vài điều về anh Akio, như lối sinh hoạt hằng ngày chẳng hạn...”

“Cái đó mấy chú cảnh sát đã hỏi tôi nhiều lắm, nhưng có vẻ

như tôi không giúp được gì mấy.”

Có lẽ ý bà ấy đang nói đến nhân viên điều tra.

“Không sao ạ. Cháu không phải là cảnh sát. Trước hết bác có thể nói sơ qua về tính cách của anh Akio không ạ? Cháu rất muốn nghe về điều đó.”

“Thật ư? Vậy thì…” Bà cụ có vẻ như là mẹ của Togura Akio tỏ ra bối rối, hơi cúi mặt. Dường như vì sợ hãi mà bà ấy không thể thẳng thừng từ chối những vị khách không mời này.

“Chỉ một chút thôi cũng được ạ.” Nhân lúc bà ấy đang phân vân, Hayata tiến một bước vào phía trong. Bà cụ gật đầu nhưng vẫn giữ nguyên vẻ lo âu.

Tetsuro cứ tưởng chỉ đứng ở cửa ra vào nói chuyện nên bị bất ngờ khi thấy Hayata bắt đầu tháo giày, tỏ ý muốn vào trong. Mẹ của Togura dường như không thoải mái lắm nhưng cũng không ngăn cản.

Ngay khi bước vào có thể nhìn thấy một căn phòng kiểu Nhật rộng bốn chiếu rưỡi. Giữa phòng có đặt một cái bàn tròn, phía trong có tivi, tủ búp phê và bàn thờ được sắp thành một hàng. Tetsuro nhớ ra căn phòng kiểu này thường hay xuất hiện trên phim truyền hình ngày xưa. Bộ trò chơi điện tử kết nối với tivi là thứ duy nhất mang lại cảm giác hiện đại. Chắc chắn bà cụ không dùng đến nó, có thể là của con cháu.

Trên bàn thờ có đặt ảnh của Togura Akio. Được sự cho phép của bà cụ, Hayata thắp hương xong rồi chắp tay lại. Tetsuro cũng làm theo. Sau đó Hayata tiến lại trao cho bà cụ

cái túi giấy mang theo. “Đây là chút tấm lòng của cháu.”

Môi bà ấy hé mở nhưng rốt cuộc lại không nói nên lời, bà ấy gật đầu và nhận lấy món quà.

Hayata bày tỏ ý muốn chia buồn thêm lần nữa rồi hỏi tên bà ấy để xác nhận. Bà cụ tên là Yoshie. Bà ấy sống ở đây đã được ba năm. Trước đó bà ấy sống với chồng trong một khu chung cư ở Nerima. Sau khi người chồng qua đời thì bà ấy chuyển đến sống chung với con trai.

“Bác không có người con nào khác nữa đúng không ạ?” Hayata xác nhận.

“Tôi chỉ có một đứa con là Akio thôi, cũng không giữ liên lạc với họ hàng nên thành ra bây giờ chỉ còn lại một mình.”

Theo lời bà Yoshie, cho đến tháng Ba năm nay, Akio vẫn sống cùng vợ là Yasuko và con trai Souta. Cụ thể lý do vì sao Yasuko dẫn Souta bỏ đi thì bà ấy không rõ.

“Có lẽ sau nhiều lần cãi vã, Yasuko cuối cùng đã cắt đứt quan hệ vì không thể chịu đựng nổi người chồng.”

“Lý do cãi nhau thường là gì ạ?” Hayata hỏi.

“Tôi không biết.” Bà Yoshie quay mặt đi chỗ khác, một khuôn mặt tròn trịa đầy nếp nhăn. “Tôi không muốn can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của con trai.”

“Liệu có khả năng con bác đã ngoại tình không ạ?”

Biểu hiện của bà cụ vẫn không thay đổi.

“Cũng có thể nhưng tôi không biết chắc. Thật ra tôi với con trai gần đây không nói chuyện gì với nhau cả.” Bà ấy kết thúc

câu nói bằng một tiếng thở dài.

Tetsuro ngồi nghe bên cạnh không thể đoán được liệu bà ấy có đang giấu giếm điều gì không. Khả năng cao là phía cảnh sát đã nhắc nhở bà ấy không được tiết lộ những chi tiết quan trọng cho người khác.

“Xin phép bác cho cháu hỏi hiện tại anh Akio đang thất nghiệp phải không ạ?” Hayata nói. “Nếu vậy thì mỗi ngày anh ấy làm gì? Chỉ ở suốt trong nhà hay sao ạ?”

“Ừ thì có lúc nó ở nhà, có lúc lại đi ra ngoài...”

“Buổi tối anh ấy có hay ra ngoài không ạ?”

“Ừ, thỉnh thoảng...”

“Anh ấy đi đâu ạ?”

“Tôi không biết.” Bà cụ lắc đầu. “Nó là người lớn rồi, đâu phải mỗi lần ra ngoài đều xin phép tôi.”

Khi bắt đầu trở thành kẻ bám đuôi nữ tiếp viên, Togura Akio hầu như ngày nào cũng ra ngoài và trở về nhà vào tối muộn. Tetsuro đã tìm thấy cuốn sổ tay của gã, để có được ghi chép chi tiết như thế thì chắc chắn gã không thể chỉ ngồi thong thả ở nhà được. Tất nhiên gã cũng giữ kín chuyện này với bà mẹ, vấn đề là không biết bà ấy có nhận ra hành vi bám đuôi của gã không.

Hayata hỏi tiếp: “Có ai đến hỏi thăm con trai bác không ạ? Đàn ông hay phụ nữ gì đó?”

“Cả năm trời nhà này không hề có khách.”

“Điện thoại thì sao? Có nhiều người gọi đến không ạ?”

“Điện thoại à, nói sao nhỉ? Tôi không để ý lắm, hình như cũng chẳng có cuộc điện thoại nào cả.”

Tiếp theo Hayata hỏi lại một lượt về hoàn cảnh hiện tại và những mối quan hệ của Togura Akio. Nhưng câu trả lời của bà Yoshie trước sau đều như một. Nói ngắn gọn là “tôi không biết”.

“Anh có điều gì muốn hỏi không?” Hayata nói với Tetsuro. Từ “anh” khiến Tetsuro thoáng bối rối.

Anh im lặng lắc đầu. Trước mặt Hayata, anh phải vờ như mình không liên quan gì đến vụ án này.

Hayata bỗng dưng đề xuất tham quan phòng của Togura Akio.

“Cháu hứa sẽ không chạm tay vào bất cứ thứ gì. Cháu nghĩ sẽ biết được một người sống như thế nào dựa vào tình trạng căn phòng của người đó.”

Bà Yoshie hơi chần chừ nhưng rồi cũng đồng ý.

“Phòng không được gọn gàng lắm. Gần đây tôi không dọn dẹp gì cả, một phần vì mấy chú cảnh sát hay đến khám xét.”

“Không sao ạ.” Hayata vừa nói vừa đứng dậy.

Một đoạn cầu thang chật hẹp dẫn lên tầng hai gồm hai căn phòng liền kề nhau. Diện tích chừng sáu chiếu, hơi nhỏ, thuộc kiểu phòng hiện đại. Hình như trước đây họ dùng cửa kéo để ngăn phòng, bây giờ có lẽ đã bị dỡ bỏ.

Trong phòng kiểu Nhật cũng có tivi, tủ ngăn kéo và giá sách. Trong góc có những bộ chăn nệm trải ra trên chiếu và

xếp chồng lên nhau, Tetsuro có cảm giác chúng đã nằm như vậy rất lâu rồi. Thứ duy nhất có chút hơi hướng hiện đại chính là chiếc gạt tàn bằng thủy tinh rẻ tiền. Nơi đặt gối ấy có lẽ là chỗ ngủ.

Phòng kiểu Tây còn lại có vẻ như là phòng chứa đồ. Nằm sát tường là những bộ dụng cụ lắp ráp và xây dựng, đồ đạc được chất lung tung lên từng giá để đồ nhỏ san sát nhau, những món đồ không còn chỗ để thì nằm rải rác trên nền nhà. Ngoài ra còn các thùng các tông không biết chứa gì được xếp chồng lên nhau, áo quần cũng chất thành đống. Tetsuro đoán bà Yoshie không thể một mình dọn dẹp cả căn phòng này được.

“Đống lộn xộn này là của con dâu tôi để lại. Tôi vẫn để nguyên như vậy.” Bà ấy quan sát hai căn phòng và nói.

“Vậy là con trai bác sử dụng hai căn phòng này?”

“Vâng.” Bà ấy đáp lại câu hỏi của Hayata.

Tetsuro không biết giữa hai vợ chồng có xích mích gì nhưng sống trong một không gian như thế này tích tụ rất nhiều năng lượng tiêu cực.

“Thật ra cháu có nghe được vài điều lạ thường từ một người quen làm cảnh sát...” Hayata nói với bà Yoshie. “Anh ấy bảo là bản sao hộ tịch của một vài người đã được tìm thấy trong căn phòng này.”

Tetsuro ngạc nhiên quay sang nhìn Hayata. Sau khi đáp lại ánh nhìn của Tetsuro, Hayata quay lại xác nhận với bà Yoshie. “Đúng không ạ?”

Bà ấy trông khổ sở thấy rõ, dường như không có ý định nói ra.

“Ừm.”

“Chúng được tìm thấy ở đâu ạ?”

“Có ai đó đã xé và ném chúng vào thùng rác.”

“Sổ hộ khẩu đó là của những ai ạ?”

Bà Yoshie lắc đầu. “Có ba người nhưng tôi đều không quen biết. Tôi cũng không rõ tại sao Akio lại có những thứ đó...”

“Bây giờ chúng không còn ở đây nữa phải không ạ?”

“Vâng. Cảnh sát đã mang đi rồi.”

Hayata gật đầu và nhìn Tetsuro. Tetsuro vội nhìn đi chỗ khác.

Tại sao Togura lại giữ chúng? Liệu những giấy tờ đó có liên quan đến vụ án không? Trong đầu Tetsuro cứ quanh đi quẩn lại với những suy nghĩ đó. Nhưng vì anh đã nghe câu chuyện của Mitsuki nên có thể dễ dàng liên kết các dữ kiện hơn. Với hành vi bám đuôi của Togura, anh đoán một trong ba bản sao hộ tịch ấy có lẽ là của nữ tiếp viên có tên là Kaori. *Nếu như vậy thật thì hơi phiền toái rồi đây,* Tetsuro nghĩ.

Nhưng điểm mấu chốt là liệu ở đây còn sót lại dấu vết nào chứng tỏ Togura là một kẻ bám đuôi Kaori hay không. Tetsuro muốn đảm bảo điều đó không xảy ra nên quét mắt quanh phòng một lượt. Nếu có thứ đó thì chắc chắn phía cảnh sát đã mang đi không trả lại rồi.

Mắt Tetsuro dừng lại ở cái kệ đặt phía trên chiếc tivi mười

bốn inch. Trong đó là chiếc máy thu âm cùng với đống băng cát sét bị nhồi nhét lổm ngổm. Anh ngồi xổm trước kệ, thò tay lấy một cuốn băng cát sét. Trên nhãn dán màu trắng có nét bút chì ghi tên của một vài người phụ nữ nào đó. Trong số đó anh nhận ra tên của một nữ diễn viên nổi tiếng chuyên đóng phim khiêu dâm, vậy là đủ hiểu. Những cuốn băng khác có lẽ cũng tương tự. Anh tưởng tượng ra khung cảnh một người đàn ông bị vợ con bỏ rơi, ngồi xem phim người lớn trong một căn phòng ảm đạm. Thật là một bức tranh u tối.

Khi đặt cuốn băng vào vị trí cũ của nó thì Tetsuro phát hiện thấy một thứ. Anh liền cầm lên một cách vô thức. Đó là chiếc bật lửa dùng một lần, có màu đen, và trên đó là hình vẽ đôi mắt mèo màu vàng, chính là chiếc bật lửa của quán Mắt Mèo.

“Cậu sao vậy?” Hayata đột nhiên lên tiếng khiến Tetsuro hoảng hồn.

“Không có gì.”

Nhưng Hayata làm lơ câu trả lời của Tetsuro và tiến lại gần, ánh mắt của cậu ta hướng về tay của Tetsuro. Tìm cách che giấu chiếc bật lửa trong lúc này quả thật không tự nhiên chút nào.

“Chỉ là chiếc bật lửa dùng một lần thôi.”

“Đưa tớ xem.”

Tetsuro không còn cách nào khác đành chuyển cho Hayata.

“Mắt Mèo à? Nghe quen nhỉ?” Hayata nói khi nhìn vào đáy chiếc bật lửa.

Cậu ta đang theo dõi mình, Tetsuro vừa nghĩ vừa quan sát biểu hiện lạnh lùng của Hayata. Nishiwaki Tetsuro sẽ phản ứng như thế nào khi bước chân vào phòng của Togura Akio, mục đích Hayata dẫn anh đến đây là vì muốn xác nhận điều đó.

“Chắc là vật kỷ niệm hồi xưa.” Tetsuro nói. “Một thời ăn chơi khi công ty còn phát đạt nhỉ?”

“Có lẽ vậy.”

Ngay lúc ấy có tiếng mở cửa vang lên ở tầng dưới. Ai đó đang bước vào nhà.

Đồng thời Tetsuro quan sát thấy khuôn mặt bà Yoshie thoáng cau có. Hình như bà ấy biết vị khách đó là ai, và có lẽ đó là người bà ấy không muốn tiếp.

Vị khách đó đang bước lên cầu thang. Tiếng bước chân nghe có vẻ dè chừng vì nhận ra nhà đang có khách.

Nhóm Tetsuro đang tập trung chờ đợi thì một người phụ nữ xuất hiện, dáng người mảnh khảnh, tuổi tầm trên bốn mươi, có thể do thiếu lớp trang điểm nên gương mặt có vẻ xanh xao. Cô ta mặc quần jean và áo cánh, ngoài khoác thêm chiếc áo len mỏng. Mái tóc xơ xác được buộc túm lại phía sau.

Người phụ nữ vẫn đứng ngoài hành lang, hết nhìn Tetsuro rồi lại nhìn sang Hayata, như muốn xác nhận số người đang có mặt ở đây. Cô ta nhíu mày một cách vô thức, nếp nhăn ấy có lẽ xuất phát từ một cuộc sống bấp bênh.

“Xin lỗi đã làm phiền. Tôi là Hayata từ tờ báo Showa.” Hayata nói có phần lớn tiếng và chìa danh thiếp ra. “Chị là vợ

của anh Akio phải không ạ?”

“Ờ…” Người phụ nữ cầm tấm danh thiếp với vẻ mặt không mấy hài lòng, hờ hững trả lời.

“Xin lỗi vì đã ghé thăm lúc chị vắng nhà. Nãy giờ chúng tôi được mẹ của anh Akio đây tiếp đón và giúp đỡ rất nhiều.”

“Vậy à?” Người phụ nữ liếc mắt về phía bà mẹ chồng. Bà Yoshie liền ngoảnh đi chỗ khác, cả hai không nhìn vào mắt nhau.

“Giai đoạn này, xin thành thật chia buồn.” Hayata đứng đó và cúi đầu.

“Tuy chưa đổi lại họ tên nhưng tôi với anh ta không có quan hệ gì nữa.”

“Vâng.” Hayata đáp. “Cái đó tôi có biết sơ qua rồi ạ.”

“Hôm nay tôi chỉ tạt qua để lấy ít đồ, xong việc tôi sẽ về ngay.” Người phụ nữ không nói những lời này với nhóm Tetsuro mà hướng về bà Yoshie, nhưng bà cụ không hề đáp lại.

“Vậy à? Thế thì chúng tôi cũng xin phép.”

Tetsuro thể hiện sự đồng tình với Hayata.

Ngay khi xuống cầu thang, trong căn phòng kiểu Nhật ít phút trước bây giờ xuất hiện thêm một cậu bé tầm sáu đến bảy tuổi đang ngồi chơi điện tử. Cậu bé liếc về phía nhóm Tetsuro được vài giây rồi quay trở lại với màn hình tivi. Togura Akio mà lại có con nhỏ tuổi thế này, Tetsuro nghĩ.

Khi bà Yoshie vừa xuống cầu thang thì nhóm Tetsuro từ

chối lời mời uống trà, cảm ơn bà ấy đã tiếp đãi và xin phép rời khỏi nhà Togura.

Một lần nữa hai người lại bắt taxi. Địa điểm tiếp theo là nơi Hayata đã lên kế hoạch từ trước.

“Hơi mất thời gian tí, xin lỗi cậu nhé.” Cậu ta nói với Tetsuro.

“Không sao. Quan trọng là cậu có được việc không ấy.”

“Ừ.” Cậu ta rút ra một điếu Marlboro. “Cũng tàm tạm.”

“Vậy thì tốt. Tớ ngồi nghe bên cạnh cũng học hỏi được đôi chút về cách thu thập thông tin.”

“Cũng không có gì ghê gớm lắm.” Hayata phà ra một đám khói trắng. “Bà cụ đó quả là không đơn giản.”

“Vậy ư?”

“Lúc đón chúng ta ở cửa ra vào, lưng bà ta bị còng khá nặng đúng không? Nhưng càng về sau tớ càng nhận ra bà ta còn rất khỏe, đoạn cầu thang hẹp như thế mà leo lên không chút khó khăn.”

Nói mới để ý, đúng là như vậy. Tetsuro thất vọng trước sự thiếu quan sát của mình.

“Tức là bà ta giả vờ bị còng lưng?”

“Có lẽ sẽ tùy đối tượng mà bà ta mang những vỏ bọc khác nhau. Tùy từng trường hợp bà ta sẽ có cách để sử dụng thế mạnh tuổi già của mình, còn khi lâm vào thế bất lợi bà ta sẽ giữ im lặng.”

“Có khả năng đó là chỉ thị của cảnh sát không?”

“Không, tớ không nghĩ vậy.” Hayata tự tin phủ nhận. “Tớ không cho rằng bà ta nhận chỉ dẫn từ người khác. Với kinh nghiệm sống và bản năng của một người già dặn, bà ta sẽ chỉ bộc lộ bản chất thật trong những tình huống an toàn thôi.”

“Bản chất thật á...?”

“Ngoài ra tớ nghĩ bà ta đang che giấu điều gì đó. Bà ta có vẻ thản nhiên dù không biết gì nhiều về con trai của mình.”

Tetsuro tính hỏi về chuyện bản sao hộ khẩu nhưng kiềm chế lại. Anh không thể để người khác nhận ra mình có liên quan đến vụ án.

“Đường phố thời điểm cuối năm không được rực rỡ mấy nhỉ? Đúng là ảnh hưởng của thời kỳ suy thoái kinh tế.” Hayata vừa ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài vừa nói. “Ở Ginza có lẽ đỡ hơn.”

“Chúng ta đang đến chỗ nào ở Ginza thế? Hôm qua cậu nói quán đó khá cao cấp nên khó mà đi một mình được thì phải?”

“Cao cấp hay không thì tớ chưa biết nhưng mà nơi đó chắc chắn khá xa lạ với tớ.” Hayata nói và lôi thứ gì đó trong túi ra. “Chúng ta đến chỗ này.”

Đó là chiếc bật lửa của quán Mắt Mèo được tìm thấy ở nhà Togura lúc nãy.

4

“Ngay cả ở Ginza cũng không náo nhiệt hơn những chỗ khác. Đây đúng là thời kỳ đen tối của nước Nhật.” Hayata nói sau khi xuống xe taxi.

“Trước đây vào những ngày cuối năm, Ginza thường đông nghịt người nhỉ?” Tetsuro nói. “Bây giờ quán xá thì đóng cửa, bắt taxi thì khó khăn, mọi người cứ vòng vèo không biết nên đi đâu.”

“Trước đây trên đường toàn là xe taxi và xe cho thuê tự lái, khách làng chơi thì hào phóng nhét từng cuộn tiền giấy vào tay tiếp viên trước khi ra về, tài xế thì tha hồ nhận tiền boa. Đúng là một thời hào nhoáng đã qua.”

“Cậu đã từng đến đây chưa?”

“Tớ có vài lần được mấy tiền bối dẫn theo lúc mới chân ướt chân ráo vào công ty. Hồi ấy cứ hy vọng rằng sau này mình có thể một mình đến chốn hoa lệ này nhưng đến lúc đủ khả năng thì cuộc vui cũng vừa kết thúc. Không còn chút hào nhoáng nào nữa.”

“Sugai cũng nói y hệt như vậy.”

“Tên đó làm ở công ty bảo hiểm nhỉ, khoảng thời gian ấy giới doanh nghiệp đang làm chủ đất nước đó chứ.”

Thời điểm nhóm Tetsuro tốt nghiệp đại học rơi vào thời kỳ đỉnh cao của nước Nhật, muốn làm ở công ty nào thì làm, muốn chuyển việc lúc nào thì cứ chuyển. Ai ai cũng tự tin không hề để tâm đến những dấu hiệu được cho là nguyên nhân dẫn đến nền "kinh tế bong bóng" sau này. Ngay cả với bản thân Tetsuro, nếu không có thời kỳ tươi đẹp ấy có lẽ cũng không dám mơ đến chuyện quay lại với nghề viết lách.

Bỗng anh nhớ ra trường hợp của Togura Akio. Hắn ta leo lên chức quản lý xưởng sắt nhờ quen biết, suốt ngày lui tới Ginza nhờ tài ăn nhậu và nói xấu người khác. Có lẽ hắn ta đã đi chậm một bước vào thời kỳ kinh tế bong bóng, chìm sâu vào ảo ảnh như phần lớn những người từng trải qua thời kỳ ấy. Đối với hắn ta, cô tiếp viên Kaori có lẽ là biểu trưng cho ảo ảnh ấy. Vì thế nên mới không thể buông bỏ...

"Tới rồi. Chính là chỗ này." Hayata ngước nhìn tòa nhà trước mặt và nói. Có thể thấy ngay dòng chữ "Mắt Mèo" ở tấm bảng hiệu thứ năm từ dưới lên trong một dãy các bảng hiệu.

Quán nằm trên tầng ba, cửa ra vào màu đen, có khắc hình một con mèo. Khi vào bên trong, hai người được một cô gái mảnh khảnh tiếp đón và hướng dẫn đến tận bàn. Quán rộng khoảng hai mươi tsubo, có hai bàn đang có khách.

Nằm bên trái ngay lối vào là quầy bar, một người đàn ông đang ngồi một mình ở ghế gần cửa ra vào nhất. Từ chỗ Tetsuro chỉ có thể thấy phía sau của anh ta.

Một cô gái mặc váy liền màu cam tiến lại bàn của Tetsuro, đôi mắt hơi xếch có dán lông mi giả, một phần trên đó được

sơn màu hồng.

Sau khi khách dùng khăn ướt xong, một chai rượu Wild Turkey ướp lạnh bên trong xô đá được mang đến. Cô tiếp viên hỏi Tetsuro có muốn hòa nước vào rượu không. Sau khi anh đồng ý thì cô ta bắt đầu pha rượu với vẻ mặt thản nhiên. Về phần của Hayata thì có vẻ như cô ta đã biết phải làm gì.

Tetsuro lột miếng giấy dán trên chai rượu ra. Trên đó có ghi chữ Anzai.

“Hôm qua tớ có đến đây.” Hayata hạ giọng, cho một điếu thuốc lên miệng. Ngay lập tức nữ tiếp viên tiếp lửa ngay. Chính là chiếc bật lửa ấy.

“Ngay từ đầu cậu đã có ý dẫn tớ đến chỗ này hả?”

“Ừ.”

“Cậu đã biết trước chỗ này là quán bar ưa thích của nạn nhân vụ án?”

“Cỡ đó thì tớ có thể điều tra ra được.” Hayata mỉm cười.

“Tại sao lại rủ tớ theo? Nếu hôm qua cậu đã đến đây rồi thì hôm nay có thể đến một mình mà?”

“Đến quán một mình hai ngày liên tiếp như thế thì khó chịu lắm. Hơn nữa thỉnh thoảng chúng ta đi nhậu thì có sao đâu. Cậu đừng suy nghĩ nhiều, tối nay cứ uống thỏa thích.” Hayata nâng ly lên cụng vào ly của Tetsuro.

Không thể nào. Chắc chắn vì một lý do nào đó mà Hayata biết Tetsuro có liên quan đến vụ án. Do vậy mới rủ anh đi thu thập tin tức, chờ đến lúc anh lòi đuôi ra ngoài.

Hayata bảo anh uống thoải mái nhưng Tetsuro thật sự không có tâm trạng. Một phần vì anh không muốn ra về tay không khi đã cất công tới quán bar này. Anh bí mật quan sát xung quanh.

Ở quầy bar có một nhân viên pha chế nữ đang làm việc, mái tóc hơi ngắn buộc xuề xòa phía sau. Tuy khuôn mặt có trang điểm nhưng trông khá giống diễn viên đóng vai nam trong đoàn kịch Takarazuka, nhất là với chiếc áo sơ mi trắng và bộ vest nâu đỏ ấy. Cô ta cũng mang dáng vẻ giống con trai nhưng có lẽ khác với trường hợp của Mitsuki. Ở trong khu vực thiếu sáng như thế chắc không có ai nhận ra Mitsuki là con gái đâu nhỉ?

Cô tiếp viên liên tục bắt chuyện khi thấy cả hai không ai nói năng gì, nào là chuyện thời tiết, ăn uống hay xu hướng thời trang gần đây. Lựa thời điểm thích hợp cô ta lại đá qua chuyện công việc của hai người. Hayata tự giới thiệu mình đang làm việc liên quan đến ngành xuất bản, Tetsuro cũng lịch sự tham gia cuộc trò chuyện.

Bỗng có một phụ nữ mặc kimono tầm bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi tiến lại chào hỏi, chắc là bà chủ. Trên tấm danh thiếp của chị ta có ghi Nozue Makiko.

“Vị khách này mới đến quán lần đầu nhỉ?” Người phụ nữ nhìn về phía Tetsuro và nói với Hayata. Hayata chỉ mới đến hôm qua thế mà hôm nay đã được xem là khách hàng thân thiết, có lẽ đây là một kiểu lấy lòng khách.

“Cậu này tên là Nishiwaki, ký giả chuyên mục thể thao.”

Hayata giới thiệu Tetsuro. Nghe vậy Tetsuro trở nên lúng túng vì đang còn băn khoăn có nên dùng tên giả không.

“Ồ, chắc cậu có sách xuất bản rồi?” Makiko tròn mắt.

“Dạ không, tôi chủ yếu viết cho tạp chí thôi.”

Chị ta hỏi xin danh thiếp nên Tetsuro đành phải phát cho mỗi người một cái. “Một ngày nào đó không chừng nó sẽ rất có giá trị.” Vừa nói Makiko vừa tỏ vẻ trịnh trọng cất tấm danh thiếp vào túi.

Chị ta nói hy vọng có thể biết nhiều hơn về hoàn cảnh của mỗi người nhưng không nán lại lâu, nhắn nhủ mọi người ngồi chơi thong thả rồi đứng dậy. Có lẽ phong thái tự nhiên là một cách giúp chị ta kiếm ra tiền.

Tiếp theo là một nữ tiếp viên mặc váy đen đến thay phiên. Sau một hồi tán gẫu trên trời dưới đất thì Hayata thì thầm điều gì đó vào tai cô gái. Nữ tiếp viên váy đen gật nhẹ.

Vài giây sau cô gái đứng dậy, Tetsuro đưa mắt nhìn theo xem cô ta đi đâu. Cô ta chuyển đến ngồi ở một bàn khác, nói gì đó với một người phụ nữ mặc áo sơ mi màu nâu đậm. Người phụ nữ đó đứng dậy sau vài lời giải thích với vị khách mình đang tiếp.

Cô ấy ghé qua quầy bar một lần trước khi tiến lại bàn của Tetsuro. Ấn tượng đầu tiên về cô gái ấy là thân hình lẫn khuôn mặt đều nhỏ nhắn, và một đôi mắt rất to. “Tôi xin phép.” Cô ấy nói và ngồi xuống cạnh Tetsuro.

“Cô tên là gì?”

“Kaori.”

Tetsuro lập tức quay sang nhìn cô gái sau khi nghe câu trả lời. Cô ấy đáp lại ánh mắt của anh, mỉm cười dịu dàng.

“Tôi có thể xin danh thiếp của cô không?” Anh thử hỏi.

Trên danh thiếp in tên đầy đủ của cô ấy là Saeki Kaori. Ngoài thông tin hiển nhiên đó ra thì không hề có số điện thoại hay bất kỳ thông tin cá nhân nào khác.

Tetsuro biết lý do vì sao Hayata gọi cô gái này đến. Không phải chỉ do ngẫu nhiên, cậu ta đã biết chuyện Togura Akio để mắt đến cô gái này.

Kaori nhìn như mới hai mươi mấy tuổi, cùng lắm là gần ba mươi. Nguyên nhân có vẻ là do khuôn mặt sắc sảo nhưng không gây cảm giác lòe loẹt của cô ấy, cộng với khả năng thần kỳ có thể dễ dàng hòa chung không khí với bất kỳ thể loại đàn ông nào. Hayata bắt chuyện rất nhiệt tình, câu nào khó trả lời cô ấy vẫn nêu rõ quan điểm của mình nhưng chỉ dừng ngang mức vừa đủ. Quả thật cô ấy có một chất giọng rất dịu dàng.

“Dù mới chỉ đến đây hai lần nhưng tôi rất thích quán này. Khách của quán thường thuộc típ người nào nhỉ?” Hayata nhẹ nhàng hỏi.

Kaori hơi nghiêng đầu. Trên đôi tai trắng nõn của cô ấy có gắn đôi bông tai màu vàng, thứ lấp lánh màu đỏ gắn trên đó có lẽ là kim cương thật.

“Ở đây chúng tôi tiếp nhiều kiểu khách hàng lắm, nên tôi không nghĩ là có điểm chung cụ thể nào.”

Lại là một câu trả lời đầy dè chừng của cô ấy. Hay là quán có quy định cấm nhân viên bàn tán về chuyện của khách?

Hayata rút một điếu thuốc, Kaori ngay lập tức đưa mồi lửa đến. Hayata tiếp tục hỏi trong khi đưa đầu điếu thuốc đến gần ngọn lửa. “Cô đã từng nghe đến xưởng sắt Kadomatsu chưa?”

Ngọn lửa từ chiếc bật lửa Kaori đang cầm vụt tắt. Cô ấy bối rối vội bật lại lửa.

“Kadomatsu...? Tôi không rõ.”

“Cô không biết ư? Hừm, chỉ là tôi được giám đốc chỗ đó giới thiệu quán này. Tờ báo tôi đang làm việc từng có một bài đăng về xưởng sắt ấy, nhờ thế mới thân thiết với bên đó. Khi tôi nhờ giới thiệu một quán bar thú vị ở Ginza thì được chỉ đến quán Mắt Mèo này.”

Tetsuro đã quan sát rất kĩ biểu hiện trong lời nói của Kaori. Khi cái tên Kadomatsu được nhắc đến, có thể cảm nhận một cơn hoảng loạn thoáng qua mặt cô ấy. Dù muốn hay không cô ấy vẫn chưa thể quên được cái tên Togura Akio.

“Cậu cũng nói gì đi chứ, đừng im lặng mãi thế.” Hayata đá qua Tetsuro. Anh chắc chắn phải xem xét thật kĩ liệu mình nên giữ thái độ như thế nào trước đối tượng là cô gái mà Togura Akio đã theo dõi.

Giả sử Hayata không có mặt ở đây thì anh sẽ có vô vàn câu hỏi dành cho cô gái. Cô ấy nắm được tình hình vụ án đến mức độ nào? Cảnh sát đã tìm đến quán chưa? Nếu họ tìm đến thì cô ấy sẽ nói gì và không nói gì? Cô ấy nghĩ sao về sự biến mất của nhân viên pha chế? Tuy nhiên với hoàn cảnh này, anh

không thể hỏi dù chỉ một câu.

Tetsuro nói vài lời khen ngợi về nội thất và âm nhạc của quán, Kaori bày tỏ thái độ chân thành cảm ơn. Sau đó anh cũng chỉ dừng lại ở chủ đề thể thao và xu hướng thời trang hiện hành. Hayata tuy đang nhìn đi chỗ khác nhưng rõ ràng vẫn lắng nghe không sót từ nào về cuộc nói chuyện giữa hai người.

Nhóm Tetsuro đứng dậy sau một giờ đồng hồ nhấm nháp rượu. Những cô tiếp viên liền mang áo khoác đến trả lại cho khách. Hayata đang đứng cạnh cửa ra vào mặc áo thì cánh tay phải vô tình va vào lưng của người đàn ông đang ngồi uống rượu ở quầy bar.

“Tôi xin lỗi.” Hayata nói ngay.

Người đàn ông chỉ hơi ngoảnh lại phía sau rồi trở về tư thế cũ. Từ chỗ của Tetsuro chỉ nhìn thấy một phần khuôn mặt anh ta, cái cằm nhọn, đôi mắt nhỏ nhưng rất sắc, miệng và mũi đều to tướng.

Sau khi được các cô gái tiễn, Tetsuro và Hayata rời tòa nhà và đi bộ dọc theo con đường. Đồng hồ chỉ mười giờ bốn mươi phút.

“Giờ sao? Làm thêm một tăng nữa chứ?” Hayata hỏi.

“Không dám. Ngang đây tớ xin rút.”

“Vậy à?” Hayata gật đầu như đã đoán trước được.

Tetsuro băn khoăn không biết liệu có cách gì để hiểu được bản chất thật của con người này không. Nhưng nếu anh khơi

mào câu chuyện một cách vụng về thì chẳng khác gì tự đào hố chôn mình.

Đột nhiên Hayata đưa tay lên và đứng lại, tay kia chặn đường Tetsuro, bắt anh dừng lại theo.

“Gì vậy?”

Hayata không nói gì, chỉ tay về phía sau.

Cách đó vài mét có một người đàn ông. Anh ta đút hai tay vào túi chiếc áo khoác màu be, nhìn về phía hai người. Chính là người đàn ông ngồi ở quầy bar trong quán Mắt Mèo.

Hayata vừa gãi sống mũi vừa tiến lại chỗ người đàn ông.

“Chúng tôi chẳng có gì để nói đâu.”

Anh ta làm vẻ mặt chán nản, nhìn qua nhìn lại Hayata và Tetsuro.

“Cái đó tôi tự biết, nhưng trước hết tôi có chuyện muốn hỏi, ngay bây giờ.”

“Tên đó không liên quan.” Hayata hất cằm về phía Tetsuro. “Cậu ấy làm nghề ký giả tự do, bọn tôi chỉ đơn thuần đi uống với nhau thôi.”

“Chuyện đó tôi không quan tâm. Tôi đã nói là bây giờ có vài việc muốn hỏi.”

“Hừm.” Hayata nhún vai, quay về phía Tetsuro. “Xin lỗi cậu. Mình đi thêm một lát nữa được không?”

“Tớ sao cũng được.” Tetsuro đáp, không hiểu mô tê gì.

Người đàn ông đã nhanh chân bước vào quán cà phê ở bên cạnh. Tetsuro và Hayata theo sau.

5

Người đàn ông đó tên là Mochizuki, nhân viên điều tra thuộc Sở Cảnh sát Tokyo, có vẻ đã quen Hayata từ trước. Lúc nãy ở quán Mắt Mèo, hai người làm như không hề quen biết. Tetsuro đoán chắc đó là một kiểu hoạt động ngầm gì đấy.

Cá nhân Tetsuro thấy Mochizuki là một người tuy có vẻ bề ngoài khả nghi nhưng bên trong thì hoàn toàn ngược lại.

“Nào.” Sau khi uống một ngụm cà phê mới được mang ra, Mochizuki nhìn sang nhóm Tetsuro. “Tôi bắt đầu hỏi đây. Hai người vào quán với mục đích gì?”

Hayata nén cười.

“Người ta thường đến quán bar để làm gì chứ? Tất nhiên là uống rượu rồi.”

Nhưng Mochizuki đã lắc đầu tỏ vẻ khó chịu khi Hayata nói còn chưa hết câu.

“Cả hai bên đều bận bịu nên anh đừng phí thời gian đánh trống lảng nữa. Nếu biết được gì thì tốt nhất anh nên nói hết ra. Đừng dư hơi nghĩ đến chuyện khác.”

“Thế tại sao anh lại có mặt ở quán?”

“Tôi mới là người hỏi.”

“Tại sao chỉ có anh mới được hỏi? Anh đâu có lý do gì chính

đáng để hỏi cung bọn tôi.”

Người nhân viên điều tra thở dài, nhìn Hayata với cặp mắt sắc lạnh.

“Anh đã gọi cô gái đó đến bàn. Như vậy là có ý gì?”

“Cô gái nào? Anh làm ơn nói rõ tên.” Hayata đáp lại có vẻ hòa nhã nhưng thật ra lời nói sắc như dao.

Mochizuki im lặng và đảo mắt như đang tìm kiếm thứ gì đó, rồi trả lời: “Cô gái tên Kaori.”

“Cô ấy trông như thế nào nhỉ?”

Rầm, Mochizuki đập tay lên bàn. Tiếng động lớn khiến Tetsuro giật mình nhưng Hayata bên cạnh không hề tỏ ra nao núng, cậu ta rút một điếu thuốc, thong thả châm lửa.

“Tôi có đối tác khá thân làm ở xưởng sắt thuộc Kadomatsu. Anh ta chỉ cho tôi quán bar mà họ thường hay lui tới và cô tiếp viên ưa thích của Togura. Vậy nên tôi có thể dễ dàng tìm ra quán Mắt Mèo và cô tiếp viên tên Kaori.”

“Có thể cho tôi biết tên xưởng sắt đó và tên của người đã nói chuyện không?”

“Nếu anh đã nói vậy thì...” Hayata rút một tấm danh thiếp từ trong túi áo ra và đặt lên bàn. Trên tấm danh thiếp có in tên trưởng phòng thiết kế thiết bị của một công ty sản xuất máy móc thiết bị nặng.

“Tôi xin tấm này.” Mochizuki thản nhiên đút tấm danh thiếp vào túi. “Nhưng tôi vẫn không hiểu. Tại sao anh lại cất công theo đuổi một vụ giết người xoàng xĩnh thế này? Hay vụ án có

chỗ nào khiến anh chú ý? Theo như tôi được nghe thì anh đã nài nỉ một tên nhân viên điều tra ngu ngốc nào đó để được xem bản sao của sổ hộ tịch."

"Vì mục đích viết bài cũng không được ư?"

"Ý tôi không phải vậy. Tôi hỏi là tại sao anh phải lén lút như thế."

"Tại sao á? Vì không muốn người khác chú ý. Hiện tại tôi đang là phóng viên lưu động, nên muốn tranh thủ cơ hội nâng cao thành tích."

Mochizuki nhìn Hayata bằng ánh mắt nghi ngờ, chưa thể chấp nhận lời giải thích này.

"Nhờ đâu mà anh biết chuyện Togura vung tiền cho tiếp viên ở Ginza?"

"Không nhờ đâu cả. Sau khi biết thông tin Togura thường hay đi giao thiệp từ người quen ở Kadomatsu, tôi chỉ nghĩ mình nên tập trung điều tra vào những người liên quan đến công việc của anh ta thôi."

"Nhưng Togura đã đến Ginza trước đó vài tháng rồi. Anh nghĩ việc đó có liên quan đến vụ sát hại lần này không?"

"Tôi không biết nhưng cũng có khả năng đó."

"Tại sao anh nghĩ thế?"

Bị Mochizuki tra hỏi liên tục, Hayata hừ mũi. "Vì nhân viên điều tra của sở cảnh sát Tokyo đã xuất hiện ở quán Mắt Mèo. Rõ ràng là có lý do."

Nghe thấy vậy, người nhân viên điều tra thoáng tỏ ra khó

chịu.

“Không có gì đảm bảo chúng tôi đang điều tra đúng hướng cả. Tôi tưởng anh biết rõ chuyện đó.”

“Vâng, tôi hiểu. Sự thật thì phía cảnh sát và phóng viên chúng tôi đều là người cùng hội cùng thuyền cả.” Hayata chồm người về phía trước, ngón tay vẫn kẹp điếu thuốc. “Lần này đến phiên anh là người trả lời. Tại sao anh lại có mặt ở quán? Căn cứ vào đâu mà anh để mắt đến Kaori?”

Mochizuki lần lượt nhìn Tetsuro và Hayata, anh ta vỗ má như để xốc lại tinh thần của bản thân. Dường như anh ta đang cân nhắc lợi hại để xác định mức độ thông tin sắp được tiết lộ.

“Nhờ điện thoại di động.”

“Di động?”

“Togura có mang theo điện thoại di động. Trong đó còn lưu lại các bản ghi âm cuộc gọi đi nữa.”

Tetsuro suýt nữa đã kêu lên thành tiếng. Bản ghi âm cuộc gọi đi trên điện thoại di động... không ngờ còn có thứ đó nữa.

“Vậy là trước khi bị sát hại, anh ta đã gọi cho Kaori của quán Mắt Mèo?”

“Có lẽ vậy. Nhưng không chỉ ngay trước lúc bị sát hại, mà là nhiều lần trong một ngày. Thời lượng cho một lần gọi không đáng kể, nhưng số lần gọi thì phải trên hai mươi lần.”

“Lẽ nào...” Sau vài giây suy nghĩ, Hayata nói tiếp. “Lẽ nào anh ta là một kẻ bám đuôi?”

Không phải lẽ nào mà là chắc chắn, hắn ta là một kẻ bám đuôi... Tetsuro lầm bầm trong đầu.

“Anh ta là khách của Kaori?” Hayata hỏi.

“Cái đó tôi không rõ.” Mochizuki hớp một ngụm cà phê.

“Nếu anh không muốn trả lời cũng không sao, tôi sẽ tự điều tra lấy, cũng không phải việc gì khó nhằn. Tôi có thể hỏi thẳng Kaori, hoặc là những cô tiếp viên đồng nghiệp khác, không thì thử bắt chuyện hỏi han bà chủ và khách quen trong quán Mắt Mèo.”

Mochizuki nhăn mặt, có lẽ anh ta khó chịu vì bị một tên phóng viên lén lút xen ngang vào công tác điều tra. Phần khác vì anh ta cũng đồng tình với ý kiến của Hayata.

“Tôi đã tiến hành điều tra quanh khu căn hộ của Kaori rồi.” Mochizuki hạ giọng.

“Và có đàn ông ra vào nhà thật?”

“Ít nhất trước đây là vậy. Hàng xóm khai rằng đã vài lần nhìn thấy một người khách là đàn ông từ phía sau.”

“Nhưng không nhìn thấy mặt?”

“Họ bảo không nhớ rõ. Chỉ nhớ là anh ta có dáng người nhỏ, tóc cắt ngắn.”

Tetsuro cảm thấy cơn đau thắt trong lồng ngực khi nghe người nhân viên điều tra nói. Dáng người nhỏ và mái tóc ngắn. Đó chắc chắn là Mitsuki.

“Anh có thấy kinh tởm những gã đàn ông như thế không?” Hayata đổi chủ đề.

Mochizuki thở hắt một cái bằng mũi đồng thời nhún đôi vai rộng. “Tôi còn chưa thấy mặt mũi của gã, đến tên cũng không biết, đối với tôi thì gã cũng như bóng ma vô hình thôi, mà bóng ma thì không có gì phải kinh tởm. Quan trọng là có một người đàn ông nào đó đã ngăn gã lảng vảng quanh Kaori của quán Mắt Mèo. Nếu các anh manh động thì con chuột sắp sửa ra ngoài sẽ chui tọt vào hang ngay.” Người nhân viên điều tra lấy tờ hóa đơn trên bàn, xem tổng giá tiền, lôi từ trong túi quần ra sáu đồng một trăm yên và đặt lên bàn. Nhưng trước khi đứng dậy bỗng nhiên anh ta quay sang Tetsuro hỏi: “Bạn của Hayata, tức là hồi xưa cũng chơi cái này hả?” Mochizuki làm giả động tác ném bóng.

Hayata trả lời trước khi Tetsuro kịp mở miệng. “Cậu ấy là trung phong át chủ bài đấy.”

“Ồ, ra là vậy.” Mochizuki nhìn chăm chăm vào vai phải của Tetsuro. “Thảo nào thân hình lại chuẩn như thế. Chắc cậu phải ném được những đường bóng dài lắm. Một phát có thể quyết định thắng bại như thế, có khi trận đấu kết thúc rồi đội đối phương vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhỉ?”

“Anh từng chơi bóng bầu dục Mỹ ạ?”

“Tôi ấy à? Không dám.” Mochizuki lắc đầu. “Tôi chơi bóng bầu dục thôi. Bóng bầu dục Mỹ thì tôi có xem nhưng chưa chơi bao giờ. Tôi không giỏi chơi theo kiểu tuân thủ nghiêm ngặt mọi mệnh lệnh từ trên xuống. Nhưng tôi rất hứng thú với những cú Quarterback sack, một mình kiên định đâm thẳng vào trung tâm của đối phương. Đó là một phương án

tấn công của đội hình phòng ngự nhỉ? Giá mà tôi được thử chơi như thế một lần.”

Quarterback sack tức là ngăn cản trung phong trước khi anh ta thực hiện một đường chuyền về phía trước.

“Tôi lại hơi nhiều chuyện rồi. Hẹn gặp lại.” Người nhân viên điều tra đưa một tay lên chào và ra về trước.

“Cậu biết quán Mắt Mèo đang bị cảnh sát theo dõi mà vẫn mò đến ư?” Sau khi người nhân viên điều tra đi khỏi, Tetsuro quay sang hỏi Hayata.

“Làm gì có.” Hayata hơi mỉm cười nói. “Lúc tới tớ mới biết. Không ngờ lại gặp tên đó ở quán. Nói thật tớ cũng bị bất ngờ.”

“Cậu trông không giống như bị bất ngờ lắm.”

“Đó là vì tớ cố gắng không để lộ cảm xúc thật ra thôi.”

“Biết là vậy.” Tetsuro liếm môi. “Hơn nữa tớ không biết cậu lại chọn con đường điều tra ấy để theo dõi tiếp viên quán Mắt Mèo. Thế chẳng khác gì lợi dụng họ.”

Nụ cười lập tức biến mất trên gương mặt của Hayata. Cậu ta gãi đám râu dài chưa kịp cạo rồi nhìn Tetsuro.

“Toàn bộ những gì tớ nói với Mochizuki cậu đều tin hết hả? Như chuyện biết Togura hay đi giao thiệp nên mới tìm đến mấy quán bar để điều tra?”

“Không phải à?”

Hayata tập trung nhìn vào một điểm, chìm dần vào dòng suy nghĩ, dường như cậu ta đang gặp khúc mắc chỗ nào đó.

Cậu ta uống hết nửa ly nước rồi quay sang Tetsuro.

“Nishiwaki này, cậu nghĩ gì về nghề phóng viên? Có từng muốn thử làm không? Hay chưa từng có ý muốn làm?”

“Sao tự nhiên lại đi hỏi chuyện đó?”

“Thì cậu cứ trả lời đi.”

“Tớ chưa từng nghĩ về điều đó. Tuy có nhiều khó khăn và trách nhiệm cũng khá nặng nề nhưng có lẽ phóng viên là một nghề đáng làm. Cần một sự quyết tâm tương đối để theo đuổi nhỉ?”

“Đúng vậy, sự quyết tâm là rất cần thiết.” Hayata gật đầu. “Lúc trở thành phóng viên, tớ đã tự nhủ với mình một điều. Tớ sẽ không bao giờ hối hận dù phải đánh đổi thứ gì đó để có thể truyền đạt sự thật. Dẫu có hối hận thì cũng không mang lại lợi ích gì cả. Cũng tương tự như việc không thể ghi một cú Touch-down vì chùn bước trước nỗi sợ bị đối phương cướp bóng.”

“Thật là một quyết tâm đáng nể.”

“Công nhận hồi đó trẻ con thật, nghĩ lại thì nó chỉ là lòng quyết tâm của một tên nhãi ranh đang còn ngồi trên ghế nhà trường thôi, thế nhưng đến giờ tớ vẫn thấy nó như một chân lý. Mỗi lúc lạc lối lại nghĩ về sự kiên định hồi ấy.”

“Tóm lại ý cậu là sao?” Tetsuro nuốt nước bọt. Anh vẫn không thể hiểu Hayata đang muốn ám chỉ điều gì, bàn tay anh đặt trên bàn cuộn lại thành nắm đấm.

“Thành thật mà nói tớ không thể đứng về phía các cậu

được.”

Những lời Hayata vừa nói như đâm sâu vào xương tủy Tetsuro. Cậu nói thế nghĩa là sao, anh đã tính đáp lại như thế nhưng môi không tài nào nhúc nhích được.

“Tất nhiên tớ vẫn chưa nói với ai. Nhưng tớ biết các cậu đang nắm nhiều thông tin hơn và đang cố ém nhẹm đi.”

Không chừng ngay từ đầu Hayata đã đóng kịch với Tetsuro, nhưng cậu ta đâu có động cơ gì, cũng không thu được lợi lộc gì. Anh có thể cảm nhận Hayata đang cho thấy một thành ý nào đấy.

“Tớ hiểu cho các cậu nhưng công việc của tớ là phơi bày những sự thật bị che giấu. Tớ sẽ không màng đến việc nó có thể khiến ai đó tổn thương. Vì vậy bất kể các cậu đang che giấu điều gì, tớ vẫn buộc phải đưa nó ra ánh sáng.”

Tetsuro gật đầu một cách vô thức. Trong lời nói của Hayata có thứ gì đó khiến anh phản ứng lại như vậy.

“Tuy nhiên.” Hayata tiếp tục. “Tớ sẽ không hướng mục tiêu vào các cậu, và cũng sẽ không thu thập thông tin trong phạm vi xung quanh các cậu. Tớ sẽ theo đuổi vụ án theo một hướng hoàn toàn khác. Tớ không biết kết quả sẽ dẫn mình đi đâu, cũng không biết phải đánh đổi cái gì, nhưng tới lúc đó tớ sẽ có quyết định của mình. Đây là cách tớ làm việc. Tớ muốn mọi thứ phải công bằng cho đến cùng.”

Hayata nhìn thẳng vào Tetsuro bằng ánh mắt đầy chân thành. Rõ ràng trong những lời cậu ta vừa nói có xen lẫn xung đột về nội tâm. Tetsuro cảm thấy có phần tội lỗi khi nghĩ về

điều đó.

“Tớ hiểu rồi.” Tetsuro đáp. “Vậy từ nay về sau bọn mình sẽ không gặp nhau nữa.”

“Tạm thời là vậy.” Hayata nói và lấy tờ hóa đơn trên bàn.

“Vì đã có sẵn quyết định rồi nên hôm nay mới rủ tớ?”

“Ừ. Tớ đã nghĩ sẽ tóm được những lúc sơ hở của cậu nhưng phải công nhận cậu cũng cừ đấy, không hề mắc lỗi.”

Cô phục vụ bàn tiến lại định rót thêm nước nhưng Hayata đưa tay ra hiệu thôi.

“Vài ngày trước Sugai có gọi điện cho tớ. Cậu ta hỏi những câu rất kỳ lạ. Kiểu như vụ án một người đàn ông bị sát hại ở Edogawa tiến triển đến đâu rồi. Khi tớ bảo là đã tìm ra danh tính của nạn nhân rồi thì cậu ta lại hỏi về những mối quan hệ với phụ nữ của hắn ta. Chính lúc ấy trực giác của tớ bắt đầu lên tiếng. Sugai biết gì đó về vụ án, thậm chí còn có liên quan đến những người phụ nữ quanh Togura. Nhờ vậy tớ mới tìm ra được cô gái mà hắn ta từng đeo bám.”

Tetsuro bất chợt nhắm mắt lại. Quả nhiên là từ cuộc điện thoại với Sugai, đúng là khi không lại đi chọc cho rắn chui ra khỏi hang.

Hayata bật cười khúc khích.

“Tên đó đúng là không thay đổi. Từ xưa đã dở tệ việc nói dối. Nhắc mới nhớ, có lần cậu ta còn khiến đối phương cười bò khi cố thực hiện cú ghi bàn giả ấy.”

“À, là trận đấu giao hữu với trường Tohoku nhỉ?”

Chiến thuật tấn công lúc đó là qua mắt đối phương bằng cách thực hiện một cú đá giả về cầu môn nhưng thực chất một cầu thủ khác sẽ cầm bóng chạy. Tuy nhiên người đá bóng lúc ấy là Sugai đã thực hiện động tác giả ấy không biết bao nhiêu lần trước mặt đối phương kể cả khi đợt tấn công còn chưa bắt đầu. Có lẽ cậu ta muốn thực hiện nó thật tự tin nhưng cuối cùng lại mất hết tự nhiên. Đội phòng thủ của đối phương được một phen cười đã đời.

“Vì Sugai liên quan đến vụ án nên cậu đoán tớ cũng có chân trong đó?” Tetsuro thử hỏi.

“Không hẳn là vậy.” Hayata nghiêng đầu. “Tớ không thể tiết lộ thêm được nữa. Trong thời gian điều tra vụ án này đừng gọi điện cho tớ với tư cách là bạn cũ nữa nhé.” Nụ cười biến mất trên khuôn mặt cậu ta.

Hayata cầm hóa đơn đứng dậy.

“Chờ đã.” Tetsuro lấy tiền trong ví để trả tách cà phê của mình. “Chúng ta chia đôi đi. Cậu muốn công bằng đúng chứ?”

“Ừ.” Hayata xòe bàn tay to lớn nhận số tiền Tetsuro đưa cho.

6

Trong khi chờ xếp hàng ở chỗ gọi taxi, Tetsuro nhớ lại trước đây Hayata từng nói một câu.

“Điểm tớ thích nhất ở môn bóng bầu dục Mỹ là tính công bằng tuyệt đối cho đến khi trận đấu kết thúc.”

Để chứng minh cho câu nói đó, cậu ta thường hay kể lại câu chuyện bộ thu phát âm thanh. Tất nhiên trong những trận bóng bầu dục Mỹ các bộ thu phát âm thanh thường hay được sử dụng. Trên mũ bảo hiểm của các trung phong sẽ được gắn thiết bị thu phát để có thể nhận chỉ dẫn từ giám sát viên hoặc huấn luyện viên mỗi khi tiến vào phạm vi ghi bàn. Ngoài ra, một huấn luyện viên ngồi ở vị trí cao phía trên khán đài sẽ quan sát chuyển động của đối thủ, tiến hành phân tích trên máy tính có sẵn và thường sử dụng thiết bị đó để truyền đạt nội dung tác chiến cho giám sát viên hoặc cầu thủ. Các hoạt động thể thao càng ngày càng được hỗ trợ hiệu quả bởi các loại máy móc công nghệ cao.

Ý Hayata muốn nhắc đến một trận đấu trong giải bóng bầu dục Mỹ chuyên nghiệp cấp quốc gia, khi mà một đội phải xoay xở với thiết bị thu phát bị trục trặc.

“Khi tình huống đó xảy ra thì phải nhanh chóng thông báo với trọng tài và chờ ông ấy đưa ra quyết định. Điều bất ngờ là

đội đối phương tự đề xuất không sử dụng thiết bị thu phát nữa. Nói tóm lại khi một đội không sử dụng thì đội kia cũng nhất quyết không sử dụng. Người ta chơi đẹp như thế đấy, chứ cỡ người Nhật thì không dám."

Có lẽ cách nghĩ của Hayata cũng tương tự như vậy, không chịu hợp tác nhưng bù lại cậu ta hứa sẽ không gây trở ngại cho nhóm Tetsuro.

Khi Tetsuro về đến nhà thì đã gần mười hai giờ. Mới mở hé cửa anh đã nghe có giọng nói khàn khàn bên trong vọng lại.

"Không cần phải có lý do, không thích là không thích thôi. Risako chẳng chịu hiểu cho cảm xúc của tớ gì cả."

"Tớ nói hiểu cảm xúc của cậu lúc nào thế? Nhưng chuyện này không liên quan gì đến cảm xúc cả, đây là việc cần thiết phải làm, vì nó có ích cho cậu."

"Nhưng tớ không muốn bị cậu ra lệnh."

"Tớ đâu có ra lệnh, tớ đang giúp cậu mà. Làm ơn mặc cái này vào đi."

Risako tỏ ra khá điềm đạm với cách nói chuyện đầy cảm tính của Mitsuki. Cảm giác như một bà mẹ đang dạy dỗ đứa con gái vậy, à không, là con trai chứ nhỉ.

Tetsuro mở cửa phòng khách. Mitsuki đang đứng chống nạnh, Risako thì ngồi khoanh tay trên ghế, cả hai cùng lúc nhìn về phía anh.

"Có chuyện gì vậy?"

Không ai đáp lại câu hỏi của Tetsuro. Risako quay sang nhìn

Mitsuki, còn Mitsuki thì ngó lơ chỗ khác, ngoài ra không có thêm động tĩnh gì.

Tetsuro nhìn thấy vài bộ quần áo nằm trên ghế xô pha đôi. Nào là chân váy, áo đầm, áo khoác, áo sơ mi, đồ lót, toàn bộ là đồ của Risako.

Anh bắt đầu hiểu ra vấn đề. Có vẻ Risako muốn bắt Mitsuki mặc những thứ này.

“Risako, đừng ép cậu ấy quá.”

“Anh không cần nói nhiều. Em rất nghiêm túc về chuyện của Mitsuki.”

“Anh cũng nghiêm túc.”

“Nhưng em buộc phải làm gì đó.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe Tetsuro hỏi, Risako rũ vai, buông một tiếng thở dài và với tay lấy điếu thuốc trên bàn.

“Hôm nay có người bên công ty quản lý căn hộ ghé qua.”

“Công ty quản lý?”

“Họ đến kiểm tra thiết bị phòng cháy chữa cháy. Hai người đàn ông.”

Tetsuro nhớ ra đã có thư thông báo về kế hoạch kiểm tra này nhưng lúc ấy anh không quan tâm lắm.

“Rồi sao?”

“Họ đã nhìn thấy Mitsuki. Lúc đầu em định bảo cậu ấy đi trốn nhưng vì thiết bị báo cháy phòng nào cũng có nên đành từ bỏ ý định ấy.”

“Nhưng thế thì sao? Bị nhìn thấy cũng đâu có vấn đề gì.”

Risako rít mạnh một hơi thuốc.

“Lúc em đóng dấu xác nhận thì một trong hai người đó đã hỏi về Mitsuki, anh ta hỏi cậu ấy có phải là con gái không.”

Tetsuro quay sang nhìn Mitsuki. Cô đang ngắm nghía quả bóng bầu dục trang trí được đặt trên tủ, hơi cắn nhẹ môi dưới.

“Có lẽ anh ta mới nhìn thoáng qua Hiura thôi. Nếu nhìn kĩ không chừng sẽ nói đó là một cậu con trai với thân hình nhỏ con.”

“Anh ta nhìn rất kĩ là đằng khác. Em để ý thấy anh ta liếc nhìn Mitsuki liên tục.”

“... Thế em trả lời sao?”

“Em bảo cậu ấy là con trai. Vì lúc ấy Mitsuki mặc áo sơ mi và xưng hô theo kiểu con trai, nếu trả lời khác đi sẽ kỳ lắm. Nhưng anh ta lại tỏ ra ngạc nhiên, chắc chắn Mitsuki đã bị nhận ra là con gái rồi.”

“Cũng không có gì đáng lo ngại. Chỉ là mấy người bên công ty quản lý ấy mà. Chuyện đó cũng không tới tai cảnh sát đâu.”

Tức thì Risako làm vẻ mặt *anh thật sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhỉ.*

“Vấn đề là những người không quen biết khi nhìn thấy Mitsuki lúc này vẫn xem cô ấy là con gái. Vì chúng ta thường xuyên gặp nên khó nhận ra chứ sự thật cậu ấy đang dần quay trở lại với cơ thể con gái.”

“Thật ư? Cậu ấy mới ở đây khoảng một tuần chứ mấy.”

“Đã gần ba tuần trôi qua kể từ lần cuối cậu ấy tiêm hóc môn rồi. Mitsuki nhỉ?” Risako quay sang hỏi Mitsuki nhưng cô im lặng không đáp.

“Anh không thấy cậu ấy có thay đổi gì cả.”

“Rất khó nhận biết chứ không phải là không. Không chừng quanh đây sẽ có người nhận ra sự thay đổi đó. Tuy dáng vẻ và tóc tai vẫn giống con trai nhưng xác suất họ vẫn nhìn ra được là rất cao. Em ý thức được mức độ nguy hiểm của tình hình hiện tại. Chẳng mấy chốc sẽ có tin đồn về một cô gái giả trai trong căn hộ của chúng ta.”

“Thế thì cứ để cậu ấy ở trong nhà, không tiếp xúc với ai cả thì không thành vấn đề.”

“Như thế chẳng phải có hơi may rủi sao? Diễn biến tình hình hiện tại thì đang ngày một xấu đi. Chúng ta không thể nhốt Mitsuki ở trong này mãi được. Anh làm ơn suy nghĩ thực tế một tí có được không?”

“Em làm như mình có sáng kiến gì rồi ấy.”

“Tất nhiên. Em đã bàn với Mitsuki rồi, thời gian sắp tới cậu ấy tạm thời sẽ làm trợ lý cho em. Tuy chưa thể trả tiền công kha khá nhưng từ lâu em đã muốn có người hỗ trợ thêm trong công việc. Nếu là Mitsuki thì em có thể yên tâm nhờ cậu ấy giúp đỡ.”

Đây thật ra là lần đầu tiên Tetsuro nghe Risako nói về chuyện này. Có lẽ vì hai người đã không bàn đến chuyện công việc của nhau trong một khoảng thời gian dài.

“Vậy ý kiến của Hiura thế nào?”

“Tớ rất vui nếu có thể giúp ích được cho cậu ấy, chứ không thể ăn nhờ ở đậu mãi như thế này được. Nhưng...” Mitsuki chạm tay vào quả bóng bầu dục, vuốt ve nó như thể đó là món đồ quý giá của mình. “Nếu buộc phải cải trang thành nữ thì tớ không muốn làm lắm.”

“Nhưng nếu không cải trang thì cậu không thể ra ngoài được. Hơn nữa đó đâu phải là cải trang, đơn giản cậu chỉ trở lại như hồi xưa thôi.”

“Tớ không muốn.”

“Mitsuki, đừng bướng bỉnh nữa. Nếu có thể đánh lừa được cảnh sát trót lọt thì lúc ấy cậu muốn ném đống áo quần con gái này đi đâu thì tùy. Chỉ cần kiên nhẫn cho đến lúc đó thôi.”

Mitsuki đánh bốp vào quả bóng và nâng nó lên bằng tay phải.

“Đủ rồi.” Cô ném quả bóng về phía Tetsuro. Quả bóng bay theo quỹ đạo hơi xoáy, đập mạnh vào ngực của anh rồi rơi xuống nền nhà.

“Hiura...”

“Đủ rồi. Mọi chuyện chấm hết. Đáng ra tớ không nên ở đây.” Mitsuki lắc đầu, mở cửa phòng khách và bước ra ngoài.

“Mitsuki.” Risako đứng phắt dậy đuổi theo Mitsuki.

“Chờ đã.” Tetsuro đứng chắn ngang Risako. Tiếng Mitsuki đang bỏ đi vọng lại từ ngoài tiền sảnh.

“Anh làm gì vậy? Tránh ra!”

“Em ở đây, để anh đi.”

“Tại sao lại là anh?”

“Để anh đi thì tốt hơn. Để đàn ông con trai nói chuyện với nhau.”

Cô tròn mắt kinh ngạc.

“Anh đi đây.” Tetsuro vội giật lấy chiếc áo khoác để trên lưng ghế trong phòng ăn, vắt qua người và đuổi theo Mitsuki.

Một tay giữ chiếc áo khoác, anh lao ra ngoài hướng về phía thang máy. Đúng lúc đó cánh cửa thang máy vừa khép lại và trong một khoảnh khắc anh chạm mắt với Mitsuki đang đứng bên trong.

Không một phút chần chừ, anh lao xuống cầu thang bộ ở bên cạnh. Đế đôi giày da khiến anh trượt chân mấy lần, anh hối hận vì chưa kịp thay đôi giày thể thao khi ra khỏi nhà.

Tuy khá tự tin vào thể lực của bản thân nhưng mới leo xuống được hai tầng thì hơi thở của anh bắt đầu đứt quãng. Anh nghiến răng bước tiếp, ráng sức cho đến bậc cuối cùng của cầu thang. Nhưng bỗng nhiên anh dừng lại. Mitsuki đang đứng dưới chân cầu thang. Có vẻ như cô đang chờ anh, hai tay khoanh lại trước ngực, mắt hướng lên phía trên.

“Hết giờ.” Mitsuki làm giả động tác bấm đồng hồ. “Chưa đạt, như vậy sao có thể chạy chỗ được. Cậu đã mất tư cách làm trung phong!”

“Trung phong vốn dĩ không cần di chuyển nhiều. Đây mới là thứ quan trọng nhất.” Tetsuro vừa chỉ tay lên giữa trán vừa

bước xuống cầu thang. Giữa chừng anh lấy chiếc áo khoác mang theo ném về phía Mitsuki. “Cậu mặc như vậy ra ngoài sẽ lạnh đấy.”

Mitsuki bắt lấy chiếc áo nhưng hếch cằm tỏ vẻ không hài lòng.

“Đừng đối xử với tớ như con gái thế.”

“Cậu bị ngốc à? Nếu là con gái thì phải nhẹ nhàng khoác áo từ đằng sau cho người ta chứ ai lại đi ném áo như thế. Thôi đừng cằn nhằn nữa, mặc vào đi. Nếu bị cảm cũng đâu thể đến chỗ bác sĩ được.”

Mitsuki định nói gì đó nhưng thôi, im lặng xỏ tay vào áo khoác. Hai vai áo trễ xuống, khó khăn lắm cô mới cho tay ra ngoài tay áo được.

“QB đúng là rất đô con.” Cô lầm bầm.

“Còn hơn là mặc cái áo vừa quá cỡ vừa bốc mùi của Anzai nhỉ?”

Anzai là người ra mồ hôi nhiều nhất đội, Mitsuki đặt biệt danh cho anh là rainman, nghĩa là vòi nước sống. Cô hơi mỉm cười khi nhớ lại chuyện đó.

“Bọn mình nói chuyện chút được không?” Tetsuro nói.

“Ừ.” Mitsuki gật đầu, nhìn thẳng vào mặt Tetsuro. “Như những người đàn ông với nhau chứ?”

“Tất nhiên.” Tetsuro đáp lại.

Anh đang nghĩ sẽ rủ cô đi uống ở chỗ nào đó rồi nói chuyện nhưng Mitsuki đã đưa ra gợi ý về công viên lúc trước.

“Như vậy có lạnh không? Bây giờ đã tháng Mười hai rồi.”

“Không tới mức quá lạnh. Trời có gió dễ chịu đó chứ, hơn nữa có cái này tớ sẽ không bị lạnh.” Mitsuki khép hai vạt áo khoác lại.

Cả hai cùng đi bộ đến công viên nơi Mitsuki từng thú nhận mình đã giết người. Công viên sáng đèn nhưng những băng ghế thì trống không. Hai người chọn băng ghế gần cổng ra vào nhất và ngồi xuống.

Đêm hôm khuya khoắt thế này nhưng vẫn có một cụ già đang dắt chó đi dạo.

“Không biết ông cụ đó nghĩ gì khi nhìn thấy chúng ta nhỉ?” Mitsuki nói.

Cụ già đứng dưới gốc cây, tay cầm dây xích chó, thỉnh thoảng lại nhìn về phía hai người.

“Tớ chịu. Có lẽ ông ấy nghĩ bọn mình là hai thằng kỳ quặc muốn bị cảm lạnh khi ngồi giữa thời tiết như thế này.”

“Có thể. Nhưng tớ nghĩ không phải vậy.”

“Vậy thì là gì?”

“Ông cụ đang nghĩ bọn mình là một cặp đôi kỳ quặc muốn bị cảm lạnh khi ngồi giữa thời tiết như thế này.” Đáng tiếc, cô nói thêm.

“Thật ư? Từ đây đến chỗ ông cụ phải hơn ba mươi mét đấy, có lẽ ông ấy không thể nhìn rõ mặt cậu.”

“Tất nhiên ông ấy không nhìn rõ mặt mà chỉ suy đoán dựa trên bầu không khí thôi. Vì vậy chắc chắn trong mắt ông cụ,

bọn mình là một cặp đôi thân thiết ngồi với nhau trên băng ghế.” Mitsuki nói và dựa vào lưng ghế, dang rộng hai chân nãy giờ đang khép lại.

Ông cụ dừng mắt khi nhìn về phía hai người. Tuy không thấy rõ biểu hiện trên khuôn mặt nhưng chắc chắn ông ta đang hết sức sửng sốt.

“Ha ha ha.” Mitsuki bật cười.

“Thấy chưa, ông cụ đang bối rối đấy. Một cô gái ngồi giạng chân kiểu này có lẽ nằm ngoài sức tưởng tượng của ông ấy.”

Con chó loay hoay sau khi đi tè xong, và ông cụ cứ thế lôi tuột nó rời khỏi công viên, vừa đi vừa liếc trộm về phía hai người cho đến khi mất bóng.

Mitsuki đột nhiên đứng dậy, hít một hơi thật sâu và hướng về Tetsuro.

“Tự tớ nói ra thì có hơi kỳ cục nhưng lúc tớ ở một mình thì mọi người đều nghĩ tớ là con trai, không một chút nghi ngờ nào. Nhưng chỉ cần tớ ở cùng với ai đó thì con người thật của tớ lại bị che lấp.”

“Ý cậu là sao?”

“Ví dụ như trường hợp lúc nãy. Cậu thì đô con, ngoại hình cũng ưa nhìn, hành xử kiểu đàn ông không lẫn vào đâu được. Tớ đi cùng cậu bỗng chốc trở nên lép vế. Tệ hơn là tớ đang mặc chiếc áo khoác của người đàn ông rất đàn ông ấy cho mượn. Người ta không thấy bọn mình là một cặp mới lạ. Chuyện tớ bị nhìn lầm là con gái cũng thường hay xảy ra, đi đâu cũng vậy.”

“Vậy tại sao tớ rủ đi quán nhậu cậu lại không thích?”

“Ừm, nhưng đó không phải là vấn đề. Vấn đề là ở chỗ đông người không thể nói chuyện thẳng thắn được.”

Mitsuki lại ngồi xuống vị trí bên cạnh Tetsuro. Cô lấy hai tay ôm mặt, ngón tay vò vò mái tóc ngắn.

“Tớ đúng là đồ thảm hại. Dù có cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng không thể giống QB được.”

“Giống tớ để làm gì chứ?” Tetsuro bật cười. “Tớ đoán cậu cũng có hình tượng người đàn ông lý tưởng của riêng mình mà.”

Mitsuki ngẩng mặt lên nhìn Tetsuro chằm chằm. Ẩn sâu trong mắt cô ánh lên sự nghiêm nghị. Tetsuro hơi lùi người lại.

“Không phải tớ đã nói rồi à?” Mitsuki hỏi.

“Hả?”

“Hồi trước ấy.”

“Cậu đã nói gì?”

Lập tức trên môi cô xuất hiện nụ cười khó hiểu. Cô chớp mắt hai lần rồi nhìn Tetsuro.

“Với tớ, QB chính là hình mẫu của một người đàn ông lý tưởng... Tớ từng nói như thế.”

Sau vài giây anh mới phát ra tiếng “à” yếu ớt. Một phần ký ức bỗng hiện về sống động.

Chính là vào tối hôm ấy. Tối mà anh đối diện với một Mitsuki khỏa thân hoàn toàn trong căn nhà trọ bẩn thỉu.

Lại đây nào. Chính là câu nói ngay sau khi Mitsuki nói câu này.

QB chính là hình mẫu lý tưởng của tớ...

Cảm giác khi ôm Mitsuki trong vòng tay và những tiếng thở hổn hển của hai người ùa về trong tâm trí của Tetsuro. Anh vỗ vào mặt để xua đuổi những hình ảnh đó đi.

“Cậu đang nhớ lại chuyện tối hôm đó phải không?”

“Ừm.” Tetsuro trả lời. Anh không biết phải phản ứng lại như thế nào.

“Sau này cậu không hề hé răng nửa lời về tối hôm đó. Như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra ấy.”

“Tớ nghĩ như thế sẽ tốt hơn. Có điều tớ hành xử như thế là không đúng hả?”

“Không, cảm ơn cậu.” Mitsuki khoanh tay trước ngực, đung đưa người tới lui. “Tớ nghĩ mình đã làm một việc ngốc nghếch. Nhưng như thế cũng không giải quyết được vấn đề gì cả.”

“Cậu muốn giải quyết chuyện gì?”

“Ừ thì có vài thứ.” Nói xong Mitsuki bỗng im bặt.

Tiếp đến là sự im lặng bao trùm. Gió thổi mang theo mùi khói thải. Nơi này có lẽ gần với tuyến cao tốc Ome. Tetsuro nhìn lên bầu trời, anh đang sắp xếp lại mớ suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Anh đã mường tượng không biết bao nhiêu lần hình ảnh mọi người cùng nhau tiến hành kế hoạch. Trong các trận đấu, cảm giác tuyệt vời nhất chính là lúc biến kế hoạch

tác chiến thành hiện thực. Cho đến bây giờ, mọi chuyện xảy ra đều không như anh suy tính, và kế hoạch tiếp theo vẫn chưa thấy đâu.

“Tớ đã từng muốn trở thành người như cậu.” Bỗng nhiên Mitsuki nói.

Anh quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của cô. Mitsuki cũng đã xoay mặt về phía anh.

“Tớ muốn khuôn mặt ấy, thân hình ấy và cả giọng nói ấy nữa. Nếu được sinh ra với những thứ đó, chắc chắn cuộc sống của tớ sẽ đổi khác.”

“Chưa chắc đó là một cuộc sống hạnh phúc.”

“Tớ cũng không cần.” Ánh mắt Mitsuki trở nên mạnh mẽ, cô nói tiếp: “Ít nhất tớ sẽ có cơ hội với cô ấy.”

Tetsuro há hốc mồm, nhưng không lên tiếng. Anh đang tiêu hóa những lời cô vừa nói.

Gương mặt Mitsuki xuất hiện nụ cười. “Hình như tớ chỉ toàn thú nhận nhỉ? Lần đầu tiên thì thú nhận bản thân thật ra là con trai. Tiếp đến thú nhận mình đã giết người. Vậy nên đây là lần thú nhận thứ ba rồi.” Cô giơ ba ngón tay lên, nụ cười đồng thời cũng vụt tắt. “Tớ thích Risako, từ rất lâu rồi, cảm xúc ấy đến giờ vẫn không thay đổi.”

Tetsuro nín thở quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của Mitsuki. Cô không nói gì thêm. Thời gian cứ thế trôi đi.

Anh cảm thấy miệng mình khô khốc, đến lưỡi dường như cũng chạm vào luồng không khí giá lạnh ấy. Lúc đó Tetsuro

mới nhận ra mình vẫn còn đang há miệng. Trước tiên anh nuốt nước bọt rồi liếm môi.

“Ngạc nhiên ghê.” Anh nói.

Mặt Mitsuki giãn ra. “Ừm.”

“Cậu không nói đùa chứ?”

“Ừ. Tớ hoàn toàn nghiêm túc.”

“Vậy à?” Tetsuro thở dài. Tuy anh không nhận thức được nhưng đó là một cái thở dài rất to.

Anh nhớ lại chuyện hồi còn thi đấu. Risako và Mitsuki thường chia nhau phân phát nước uống và khăn cho các cầu thủ. Risako xinh đẹp hồi ấy không những được yêu mến trong câu lạc bộ bóng bầu dục Mỹ mà còn rất nổi tiếng bên ngoài câu lạc bộ. Mitsuki tuy không nổi bật bằng nhưng đóng vai trò quan trọng trong việc trao đổi với các cầu thủ nhờ khả năng biết lắng nghe và thông thạo luật chơi. Sự xuất hiện của hai nữ quản lý thật sự đã tạo nên một sự cân bằng hoàn hảo. Mọi người thường bảo đó là sự kết hợp tuyệt vời nhất. Dường như cả hai cũng là một đôi bạn thân thiết ngoài phạm vi sinh hoạt của câu lạc bộ.

Tuy nhiên, từ hồi đó Mitsuki vốn dĩ đã là “con trai”. Người ngoài nhìn vào thì ai cũng nghĩ đấy là tình bạn giữa hai nữ sinh, nhưng chắc chắn mọi người sẽ có suy nghĩ khác hẳn nếu biết được tình cảm đặc biệt Mitsuki dành cho Risako. Bấy lâu nay anh vô tâm không nhận ra điều đó cho đến khi nghe Mitsuki thú nhận.

“Tớ cảm thấy phải nắm bắt cơ hội ngay, hồi đại học không

biết bao nhiêu lần định thổ lộ tình cảm của mình với cô ấy.”

“Thế à?”

“Nhưng tớ đã không làm được. Tớ không nghĩ Risako có thể chấp nhận hoàn cảnh của mình, hơn nữa tớ biết cô ấy đang thích một người. Cậu còn nhớ mình đã bị chấn thương trong một buổi tập khi mới vào năm bốn đại học không?”

“À...”

Khi ấy là tháng Tư. Vì trời mưa nên mọi người chuyển qua luyện tập thể lực trong nhà thi đấu. Ban đầu mỗi người tự chọn lấy cho mình một món dụng cụ và tiến hành rèn luyện cơ bắp. Đột nhiên có ai đó mang bóng vào và tập ném bắt bóng, tiếp đến là chia phe tấn công và phòng thủ, thêm nhiều người nhập bọn hơn và thế là một minigame đơn giản đã bắt đầu. Đến giữa trận thì Tetsuro cũng tham gia vì cả đội gặp khó khăn khi không có người chuyền bóng chính xác.

Quy định không được húc đối phương được đặt ra vì không người chơi nào được trang bị đồ bảo hộ, thay vào đó là tạm thời chấp nhận hình thức húc bằng cách ôm ngang hông. Tuy nhiên lúc trận đấu lên đến đỉnh điểm thì những thói xấu thường thấy bắt đầu được bộc lộ, lối chơi áp sát bắt đầu bị phơi bày.

Tetsuro đang chuẩn bị ném bóng thì bị một cầu thủ đối phương tấn công. Chắc chắn cậu ta lao đến với ý định vật Tetsuro xuống nhưng do lực mạnh nên đã đâm trực diện vào nửa thân dưới của Tetsuro. Không chịu được áp lực nên Tetsuro ngã ngửa ra sau. Mọi người vứt bóng và chạy đến vây

quanh Tetsuro.

Đến đó thì Tetsuro không còn ký ức gì nữa. Sau này anh nghe kể lại rằng mình đã được đưa vào bệnh viện trường đại học vì chấn động não.

“Lúc ấy, Risako đã khóc trong phòng chờ bệnh viện.”

“Thật ư?”

“Tớ nghĩ thế. Cô ấy bị xúc động mạnh. Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tớ nhìn thấy cô ấy khóc.”

Tetsuro nhớ lại lần cuối cùng mình nhìn thấy cô khóc. Chính là lúc Risako phát giác ra anh đã lên kế hoạch khiến cô mang thai.

“Vào khoảnh khắc ấy tớ đã quyết định từ bỏ. Người con gái này sẽ không bao giờ dành tình cảm cho mình. Đồng thời tớ đã nghĩ rằng mình chỉ còn cách sống với thân phận con gái thôi.”

Dường như sự bất lực và ân hận hồi đó đang sống lại khiến Mitsuki bặm chặt môi thành một đường thẳng.

Tetsuro chợt nhận ra một chuyện. “Vì vậy nên tối hôm ấy, ở phòng trọ của tớ...”

Mitsuki tỏ ra lúng túng đưa tay lên gãi trán.

“Tớ không thể nói rõ lý do, vì bản thân tớ cũng không hiểu nổi. Lúc ấy tớ chỉ nghĩ rằng mình muốn được người con trai này ôm ấp. Có lẽ vì đó là người con trai Risako thích, hoặc vì đó là người con trai mang hình tượng tớ hằng mơ ước. Cuối cùng tớ đã quyết định gạt phần đàn ông của mình qua một

bên và làm tình với cậu.”

Tetsuro nhớ lại biểu hiện tối hôm đó của Mitsuki. Cô tỏ ra không ham muốn lắm nhưng vẫn rất cuồng nhiệt với anh. Tiếp sau đó là những trận mây mưa, mồ hôi nhễ nhại đến quên cả ngủ. Tetsuro tất nhiên sắm vai một chàng trai không chút lúng túng. Nhưng còn Mitsuki, liệu lúc đó cô đã trở thành một người con gái chưa? Hay chuyện đó với cô là một kiểu nghi lễ để giết đi phần nào đó bên trong mình?

Mitsuki đứng dậy khỏi băng ghế. Cô hướng về phía Tetsuro và dang rộng hai tay.

“Đó không phải là lần đầu tiên của tớ.”

“Ừ.”

“Trải nghiệm đầu tiên là với một thằng ngốc. Bây giờ thậm chí tớ còn không nhớ mặt. Vì vậy đối với tớ trải nghiệm đó hoàn toàn vô nghĩa. Nhưng lần với cậu thì khác. Có thể xem như đó là lần đầu tiên của tớ.”

“Vậy với Nakao thì sao?”

Mitsuki cau mày như thể vừa bị chạm vào nỗi đau. Cô thọc hai tay vào túi quần jeans, lê đầu mũi giày viết chữ gì đó trên nền đất. Là RB, cầu thủ trung vệ.

“Kosuke là một chàng trai tốt. Ngoài kia có biết bao nhiêu cô gái nhưng lại dành tình cảm cho tớ.”

Tetsuro cảm thấy nhẹ lòng khi nghe Mitsuki gọi thẳng tên Nakao. Kosuke, Mitsuki. Hai người thường xưng hô với nhau như thế. Giống hệt những cặp đang yêu nhau.

“Lúc nãy Nakao quả quyết rằng bây giờ có thể chấp nhận sự thật cậu là con trai, nhưng quãng thời gian hai người hẹn hò ấy chắc chắn cậu là con gái. Đối với tên đó là như vậy.”

“Nghe có vẻ đau khổ nhỉ?” Mitsuki dùng đế giày xóa chữ RB đi. “Nhưng tớ thật sự rất biết ơn khi nghe những lời nói đó. Nếu có bị cậu ấy cho một trận cũng xứng đáng.”

“Cậu từng thích Nakao?”

“Ừ. Đã từng và bây giờ cũng vậy.”

“Nói sao nhỉ…” Tetsuro không biết phải dùng từ gì.

“Ý cậu là tình cảm nam nữ ấy hả?”

“Ừ, kiểu vậy.”

“Câu hỏi khó ghê.” Mitsuki nhìn xuống đất. “Tớ không rõ tình yêu dành cho một người con trai là thế nào, nhưng khi ở bên cạnh Kosuke tớ thấy rất vui và an tâm. Đó là sự thật.”

“Vậy còn chuyện đó thì sao?”

“Ý cậu là chuyện quan hệ?”

“Ừ.”

“Chuyện đó không có vấn đề gì. Tất nhiên là bọn tớ có quan hệ. Tớ không thấy khó chịu lắm khi làm chuyện đó với Kosuke.”

Thế còn với tớ thì sao? Tetsuro nghĩ thầm trong đầu chứ không có ý định nói ra.

“Tớ là người nói lời chia tay với Kosuke.”

“Lý do là gì?”

“Tớ chỉ nói như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai. Với tính cách của

Kosuke thì sẽ chấp nhận ngay, dù bị từ chối nhưng cậu ấy không bao giờ gặng hỏi lý do hay đau khổ níu kéo gì cả. Nếu Mitsuki đã nói vậy thì cứ vậy thôi, cậu ấy nói thế và bọn tớ kết thúc."

Đúng kiểu của tên đó, Tetsuro nghĩ.

"Kosuke là chàng trai tốt." Mitsuki lặp lại câu nói lúc nãy. "Một chàng trai như thế dính dáng đến thể loại kỳ quái như tớ thật không hay chút nào." Tức thì cô vỗ trán như thể mình vừa nói điều dại dột. "Nói như thế thì có lỗi với bố nó quá. Anh ta mới là người phải chịu nhiều thiệt thòi nhất."

"Bố?"

"Là cha của con trai tớ."

"À..."

Tetsuro đột nhiên quên mất sự tồn tại của con người ấy. Anh vẫn chưa thể mường tượng được dáng vẻ anh ta qua lời kể của Mitsuki.

"Cậu không quan tâm đến họ ư?"

"Hai bố con ấy hả?"

"Ừ. Cậu không hề liên lạc đúng không?"

"Vì tớ là người đã bỏ nhà đi." Mitsuki nhún vai. "Tớ đã cố gắng không suy nghĩ nhiều về chuyện đó. Nhưng hễ nghĩ đến lại cảm thấy tội lỗi đầy mình. Tớ hy vọng anh ta có thể sớm kết hôn với ai đó."

Chồng của cậu, Tetsuro toan nói thì lập tức ngậm miệng lại. Anh nghĩ cô sẽ không thích cách gọi này.

“Người đó đã nộp đơn ly hôn rồi chứ?”

“Tớ không biết. Tớ đã ký tên sẵn vào đơn trước khi bỏ nhà đi rồi, còn lại không rõ anh ta đã nộp chưa.”

“Có cái này làm tớ hơi băn khoăn, cậu chưa bao giờ có ý muốn gặp lại ư?”

“Con trai tớ ấy hả?”

Tetsuro gật đầu. Mitsuki nhìn vào không trung rồi thở dài. Hơi thở chuyển qua màu trắng.

“Tớ chưa bao giờ quên nó cả mà luôn bận tâm suốt từ lúc bỏ đi đến giờ. Nhưng vì tương lai của nó, tốt nhất tớ không nên gặp lại. Còn liên quan đến tớ thì nó sẽ không thể hạnh phúc được.”

Nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó đau khổ của Mitsuki, Tetsuro nghĩ về cô lúc nằm trên bàn sinh. Cảm giác sẽ như thế nào nếu một người bên trong là đàn ông lại có thể mang thai và sinh con nhỉ? Tất nhiên dù có nghĩ nát óc anh cũng không mường tượng ra được cảm giác ấy.

“Chúng ta bị lạc đề rồi.” Mitsuki cười. “Lúc nãy đang dừng ở đoạn hỏi về cảm xúc của tớ với Risako nhỉ?”

“Cái đó thì tớ biết rồi.”

“Tớ đến tận Shinjuku là vì muốn gặp Risako. Trước khi đi đầu thú và bị cảnh sát bắt, tớ muốn nhìn mặt cô ấy một lần cuối, không nói chuyện cũng không sao. À không, tớ đâu có ý định nói chuyện. Lúc ấy tớ đang giả gái mà. Tớ không muốn cô ấy thấy mình trong bộ dạng đó.”

Nghe xong Tetsuro liền tỏ ra đồng tình với một cái gật đầu rất mạnh.

“Vì thế nên lúc nãy cậu nhất quyết từ chối?”

“Tớ đã chán phải mang dáng vẻ con gái trước mặt cô ấy mãi rồi. Tớ muốn đứng trước cô ấy với tư cách là một người đàn ông.” Nói xong cô đứng dậy tung một cú đá về phía Tetsuro. “Một ông chồng bình thường sẽ tỏ ra khó chịu khi người khác nói về vợ mình như thế đấy!”

“Có lẽ vậy. Nhưng tớ thì không để tâm lắm.”

“Vì tớ không phải là đàn ông đích thực đúng không? Đúng là chỉ mình tớ nghĩ như thế.”

“Không phải vậy.”

“Không sao, tớ biết chứ. Dù gì cũng là tớ tự thỏa mãn bản thân bằng những ảo tưởng không đâu thôi. Tớ có thể chấp nhận tình yêu một chiều ấy mãi mãi. Điều ấy với tớ cực kì quan trọng.”

Tình yêu một chiều... à?

Tetsuro cũng phần nào hiểu được cảm giác ấy. Có những người dù biết tình cảm sẽ chẳng đi về đâu nhưng vẫn mãi không thể từ bỏ. Ngoài ra đây còn là một bằng chứng cho thấy tâm hồn của Mitsuki vốn là con trai.

“Về nhà thôi. Risako đang chờ đấy.”

Mitsuki ôm đầu, luồn những ngón tay vào tóc và cào đầu sột soạt.

“Tớ không nên về, không thể về được nữa.”

“Tớ sẽ giúp cậu. Làm ơn đi, tớ sẽ giúp mà. Hãy thử trao đổi chuyện đóng giả làm con gái với cô ấy một lần nữa xem.”

Cô mỉm cười cay đắng trước những lời Tetsuro nói.

“Tớ mệt rồi, QB. Rốt cuộc phải tiếp tục trò chơi này đến lúc nào chứ?”

“Đến khi hiệp bốn kết thúc.”

7

Chẳng mấy chốc một tuần đã trôi qua kể từ lần anh gặp Hayata. Xung quanh nhóm Tetsuro cũng không có gì thay đổi. Như đã hứa, Hayata dường như không có dấu hiệu theo dõi hay điều tra nhóm bạn học cũ.

“Nhưng chúng ta không thể lơ là được. Người đó là Hayata đấy.” Risako nói. Tối hôm nay hiếm hoi lắm mới có đủ mặt cả ba người. Gần đây Risako lẫn Tetsuro đều thay phiên nhau ra ngoài giải quyết công việc.

“Hayata giỏi đọc suy nghĩ của đối phương thật.” Mitsuki nói. “Nhìn thấu được cả ý đồ Blitz của đối phương, giúp QB không biết bao nhiêu lần.”

“Đúng thế.”

Blitz là chiến thuật phục kích được đội phòng thủ xây dựng. Cách thức tiến hành là dự đoán đường đi của bóng, sau đó trung vệ hoặc hậu vệ sẽ cướp bóng đồng thời húc trung phong của đối phương. Tetsuro thường xuyên lãnh trọn đòn tấn công này.

“Tớ đang đứng ngồi không yên đây. Chẳng biết Hayata sẽ đột ngột đến đây lúc nào. Nếu nhìn thấy Mitsuki chắc chắn cậu ấy sẽ bắt đầu nghi ngờ. Vì vậy tớ vẫn muốn cậu đóng giả con gái.”

Mitsuki không đáp lại. Cô nhất quyết không chịu mặc quần áo của con gái. Tetsuro đã biết được lý do vì sao nên anh không thể đứng về phía Risako được.

“Quả là một vố đau khi bị Hayata phát giác. Đúng là có thể thu thập tin tức từ cậu ấy nhưng rủi ro quá cao. Tất cả là nhờ Sugai nhiều chuyện mà ra cả.” Risako bĩu môi.

“Đừng nói thế. Cậu ta vốn không có ý xấu.”

“Cái đó thì em biết.”

Tuy nói là không liên quan nhưng trong một tuần Sugai đã gọi điện những hai lần. Đúng là cậu ta rất lo cho nhóm bạn cũ. Ngoài ra Tetsuro cũng có chú ý đến Nakao, từ lúc đó đến giờ không thấy cậu ta liên lạc lại. Có lẽ ngày mai anh sẽ thử ra ngoài gọi điện xem sao.

Không biết tình hình bên phía cảnh sát hiện thế nào. Sự xuất hiện của Mochizuki cho thấy Kaori đang nằm trong diện bị theo dõi. Đồng thời người nhân viên pha chế đột nhiên mất tích ngay sau khi Togura bị sát hại chắc chắn cũng đang bị truy lùng. Vấn đề là không biết cảnh sát đã nắm được đến đâu hay chưa biết gì về giới tính thật sự của nhân viên pha chế là nữ. Mochizuki đã nói rằng có một người đàn ông hay lui tới căn hộ của Kaori. Chắc hẳn cảnh sát sẽ suy đoán người đàn ông đó chính là tên nhân viên pha chế đang mất tích. Theo lời của Mitsuki thì người đó có thể bị nghi ngờ là người yêu của Kaori.

“Chúng ta không thể dựa vào những tính toán mang tính chất hy vọng được.” Risako lấy bao thuốc đặt trên bàn, phát

hiện bên trong rỗng không, cô vò lại trong tay rồi ném vào thùng rác cạnh đó. Nó trúng mé ngoài thùng rác và rơi xuống sàn nhưng cô không hề có ý định nhặt lên.

Tối muộn ngày hôm đó, khi chỉ vừa đặt lưng xuống giường được một lúc thì bỗng nhiên Tetsuro nghe thấy tiếng động ở bên ngoài. Là tiếng mở cửa phòng khách, sau đó là rầm, tiếng đóng cửa có phần mạnh tay. Chẳng lẽ Mitsuki lại định bỏ đi thêm lần nữa? Nghĩ đến đây thì Tetsuro căng người lên. Nhưng âm thanh tiếp theo là tiếng một cánh cửa khác mở ra. Anh thở hắt ra và thư giãn. Chỉ là người ta đi vệ sinh vào giữa đêm thôi.

Đang suy nghĩ không biết Mitsuki đi bằng cách nào thì nhận ra mình có hơi ngớ ngẩn nên anh tự cười thầm trong bụng. Vì chưa thể phẫu thuật nên cơ quan bài tiết vẫn là của con gái, chắc chắn cô không thể dùng bệ dành cho con trai được.

Tiếp đến là những tiếng động kỳ lạ xuất hiện. Nghe như tiếng ai đó đang đập vào thứ gì đó. Tetsuro dỏng tai lên nghe. Vài giây sau anh lại nghe thấy âm thanh đó. Hai lần liên tiếp, rồi đến một khoảng lặng, và lại tiếp tục. Bịch, bịch, bịch, bịch.

Tetsuro nhổm người dậy. Có lẽ Risako cũng nghe thấy tiếng động tương tự nên đã tỉnh giấc.

“Tiếng gì vậy nhỉ?”

“Là Hiura.”

“Cậu ấy đang làm gì thế?”

“Mình đi xem thử.”

Tetsuro ném chăn qua một bên và bước xuống giường. Anh ra ngoài hành lang, đi đến chỗ cửa phòng vệ sinh, vẫn là tiếng động ấy vang lên từ bên trong. Bịch, bịch... Là tiếng va đập vào tường, xen lẫn âm thanh ấy là tiếng rên rỉ. Không, không phải rên rỉ. Là tiếng khóc.

“Này Hiura.” Tetsuro gọi. “Có chuyện gì vậy? Cậu có sao không?”

Tiếng động ngừng hẳn. Đúng lúc anh toan gọi lại một lần nữa thì cánh cửa đột nhiên mở ra, suýt chút nữa đập vào trán anh.

Mitsuki từ bên trong lao ra ngoài. Anh thoáng ngập ngừng khi nhìn thấy bộ dạng của cô. Phía trên cô mặc một chiếc áo phông nhưng ở dưới thì không mặc gì.

Cô mở cửa phòng khách và lao vào trong như thể đang chạy trốn. Tetsuro theo sau. Phòng khách tối om, anh toan với tay bật công tắc đèn nhưng vội thu tay về. Tiềm thức anh mách bảo không được mở đèn lên.

Mitsuki đang đứng trước cánh cửa kính nhìn ra ban công. Thứ ánh sáng lờ mờ xuyên qua khe hở của rèm cửa khiến bóng đổ của cô trên sàn nhà trở nên hỗn độn.

Vẫn còn hơi sụt sùi, cô cởi chiếc áo phông ra rồi bỗng nhiên đổ sụp xuống, tay vẫn còn cầm chiếc áo. Tấm lưng cô run rẩy trên nền nhà.

“Hiura...” Tetsuro tiến đến.

“Đừng qua đây.” Mitsuki nói, giọng cô đẫm nước mắt. “Làm ơn đi, QB.”

“Nhưng...” Tetsuro đang nói giữa chừng thì nín thở. Anh nhìn thấy thứ gì đó giữa hai bắp đùi săn chắc của Mitsuki. Dù trong bóng tối vẫn có thể thấy thứ đó có màu đỏ. Trong một thoáng anh tái mặt, từ ngữ bỗng chốc bay đi đâu hết.

Cảm giác có người ở phía sau, anh quay lại thì thấy Risako vừa kiểm tra phòng vệ sinh. Cô làm vẻ mặt nặng nề tiến vào trong như thể biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Ngay lập tức cô đưa tay tìm đến chiếc công tắc.

“Đừng mở đèn.” Tetsuro lên tiếng.

Risako bị giật mình nên rút tay lại. Có vẻ chưa quen với bóng tối nên cô nheo mắt nhìn Tetsuro và Mitsuki.

“Cậu ở đó đấy à...?”

Mitsuki không đáp lại. Tetsuro cũng không thể mở miệng.

“Cậu sao vậy?” Risako lại gần Mitsuki.

Tetsuro liền đứng chắn trước mặt cô. “Đừng đến đó.”

Risako rủ vai có vẻ phật ý, nhìn anh hỏi: “Tại sao?”

“Đừng đến gần cậu ấy. Cứ chờ ở đây.”

“Tại sao? Anh ra ngoài đi.”

“Nếu anh ra ngoài thì em cũng phải ra ngoài.”

“Anh nói gì vậy? Những lúc như thế này nên để con gái lại với nhau chứ?”

“Hiura không phải là con gái.”

“Nhưng cơ thể cậu ấy thì có. Vì vậy chuyện này mới xảy ra.”

“Chuyện này không phải là vấn đề về thể xác. Mà là tinh thần.”

“Nhưng ngay lúc này vẫn là vấn đề về thể xác.” Risako đẩy người Tetsuro, tiến lại chỗ Mitsuki. Tetsuro biết Mitsuki đang hành hạ cơ thể mình.

“Đồ ngốc này.” Tetsuro nắm lấy cánh tay của Risako và kéo cô ra ngoài hành lang.

“Đau quá, anh làm cái gì vậy?” Cô hét lên.

Tetsuro đẩy Risako về phía cửa phòng ngủ. Cô hằn học lườm anh.

“Buông ra.”

“Em không hiểu cảm xúc của Hiura chút nào cả.” Tetsuro mở cửa phòng, ném Risako vào trong. Cô ngã xuống nền nhà được trải thảm. “Chịu khó ngoan ngoãn chút đi.”

Anh đóng cửa phòng ngủ nhưng không trở lại chỗ của Mitsuki. Bây giờ tốt nhất nên để cô yên tĩnh một mình. Tetsuro mở cửa phòng làm việc ở bên cạnh.

Anh ngồi xuống ghế, lấy tay vò đầu, cảm thấy bối rối trước sự cố ngoài ý muốn này. Bình tĩnh nghĩ lại thì Mitsuki phải dừng tiêm hóc môn nên tất nhiên những ngày như thế này thi thoảng lại xuất hiện. Sự biến đổi ngoại hình trở về dáng vẻ con gái có thể sẽ diễn ra ngày một nghiêm trọng hơn.

Anh vô tình đưa mắt quan sát khắp căn phòng và đột nhiên dừng lại ở một điểm. Ở nơi vẫn còn treo những tấm phim âm bản cho đến ngày hôm trước bây giờ đã được thay thế bằng những tấm ảnh hoàn thiện. Những tấm ảnh đơn sắc kích thước B5.

Tetsuro lại gần lấy một tấm. Chính là ảnh Risako chụp Mitsuki ngày hôm trước. Cô đang trong trạng thái bán khỏa thân, cầm tì lên tay, ánh mắt lơ đãng. Môi như đang mỉm cười, hoặc là đang thì thầm điều gì đó. Có lẽ do bóng đổ nên nhìn phần ngực của cô hơi phình ra. Toàn bộ đường nét cơ thể toát lên vẻ mê hoặc.

Nhận thấy ham muốn của mình đang trỗi dậy nên Tetsuro cất tấm ảnh đi. Những cơn sóng khinh ghét bản thân dâng lên trong lồng ngực.

Bỗng có tiếng mở cửa phòng ngủ. Có vẻ Risako vừa bước ra ngoài hành lang. Nhưng anh biết tiếng bước chân đang đi về đâu, ngay tức thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Ừ.” Tetsuro nhỏ giọng đáp lại. Cánh cửa hé mở và Risako bước vào.

“Anh tính làm gì?” Cô hỏi.

“Đang suy nghĩ.”

“Em thấy lo cho nhóc ấy quá.”

“Ừm.” Anh gật đầu. Nếu biết bị gọi là “nhóc” như thế chắc chắn Mitsuki sẽ thấy tổn thương, Tetsuro nghĩ.

“Đuổi em đi như vậy thật quá đáng, em cũng rất lo cho cậu ấy mà.”

“Nhưng sẽ không ổn nếu em đến gần cậu ấy.”

“Vậy thì anh làm gì đi. Nếu là anh thì làm được gì đây?”

Tetsuro không thể trả lời. Bây giờ anh không thể giúp gì được cho Mitsuki cả. Cô ghét bị đối xử như con gái. Nhưng

vấn đề hiện tại của cơ thể cô là vấn đề của con gái.

Tetsuro lấy chiếc điện thoại đặt trên bàn và đưa tay lên xem đồng hồ. Hơn hai giờ sáng.

“Anh định gọi đi đâu vào giờ này?”

Tetsuro không trả lời mà lật cuốn sổ tay ra. Anh nhìn vào danh sách số điện thoại rồi bấm số gọi, hy vọng đối phương có nhà.

Chuông điện thoại đổ năm hồi. Qua hồi thứ sáu thì có giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên.

“A lô.” Tất nhiên là một giọng nói còn ngái ngủ.

“Tớ Nishiwaki đây.”

Dường như đối phương hiểu ngay có gì đó bất thường nên anh mới gọi điện thoại vào giữa đêm hôm thế này. Lần này giọng nói vang lên nhỏ nhưng rõ ràng hơn.

“Mitsuki có chuyện gì à?” Nakao Kosuke hỏi.

Khoảng ba mươi phút sau khi dập máy, chuông cửa căn hộ của anh reo lên.

Nakao chỉ khoác một chiếc áo trùm đầu bên ngoài chiếc áo phông dài tay, giản dị hơn hẳn so với lần trước anh đến đây. Có vẻ như anh không có thời gian bận tâm đến vẻ bề ngoài, tóc mái hơi rối, lòa xòa trước trán.

“Mitsuki đâu?” Đây là câu đầu tiên anh hỏi khi nhìn thấy Tetsuro.

“Trong phòng khách.”

“Đang làm gì?”

“Không biết. Tớ nghĩ trước mắt nên để cậu ấy một mình.”

“Ừm.” Nakao cởi giày. Chiếc bên trái anh còn chưa kịp buộc dây.

Sau khi nhìn anh mở cửa phòng khách và bước vào trong, Tetsuro cùng Risako quay trở lại phòng ngủ. Đành phải trông cậy vào mối quan hệ giữa những người yêu cũ thôi. Không, nói là người yêu cũ thì có đúng không nhỉ? Anh nhớ lại cuộc nói chuyện với Mitsuki ở công viên. Mitsuki không phải là người duy nhất mang tình yêu một phía mãi mãi.

“Nakao thật sự rất gầy.” Risako ngồi trên giường nói.

“Ừ.”

“Cảm giác như người cậu ấy bị nhỏ đi vậy.”

“Chắc là vất vả chuyện công việc và gia đình.”

“Tệ hơn là còn bị kéo đến tận đây vào giờ này...”

Đâu còn cách nào khác, Tetsuro lầm bầm trong miệng.

“Này.” Risako vò đám tóc mái trước trán. “Rốt cuộc mình nên làm gì đây? Đúng là em rất muốn tôn trọng cảm xúc của Mitsuki, nhưng để nhóc đó giữ nguyên bộ dạng con trai như thế thì không yên tâm chút nào. Anh không nghĩ vậy ư?”

“Anh nghĩ như thế sẽ rất tệ.”

“Vậy giờ sao?”

Cảm giác như bị tra hỏi dồn dập, Tetsuro ngồi xếp bằng xuống nền nhà, hai tay khoanh trước ngực.

“Anh lại im lặng nữa ư? Lúc nào cũng im ỉm như thế, không có cách giải quyết gì cả.”

“Anh không muốn hành động thiếu thận trọng.”

“Ý anh là phương án của em thiếu thận trọng? Anh có biết là em đã suy nghĩ rất kĩ về chuyện của Mitsuki không?”

“Nhưng em chưa nghĩ đến cảm xúc của cậu ấy.”

Nghe vậy Risako thở dài, hai tay buông thõng.

“Lại nữa ư? Anh cứ nói cảm xúc này cảm xúc nọ, bản thân anh cũng đâu hiểu gì. Giả sử nếu anh hiểu thì...”

“Hiura...” Tetsuro cắt ngang lời Risako. “Cậu ấy thích em.”

Dường như Risako đang nín thở. Khuôn mặt cô bị ngược sáng vì ngồi xoay lưng với chiếc đèn ngủ, nhưng có thể đoán cô đang tròn mắt kinh ngạc.

“Hả...?” Sau một lúc im lặng khá lâu, cô chỉ thốt ra được một từ.

“Anh đã nghe cậu ấy thú nhận như thế. Cậu ấy phân vân không biết phải thổ lộ với em như thế nào.”

Thật ra thì chưa đến đoạn phân vân, nhưng trong tâm khảm Tetsuro nghĩ rằng đã lỡ nói ra rồi thì không thể rút lại được nữa.

“Đừng đùa chứ...”

“Ai cơ? Anh hay Mitsuki?”

Risako im lặng và cúi mặt xuống. Nhìn thấy cô như thế anh chợt suy nghĩ, không lẽ chuyện này với cô không có gì bất ngờ? Chắc chắn với trực giác nhạy bén của mình, cô đã sớm nhận ra cảm xúc của Mitsuki.

“Cậu ấy thích em với tư cách là một người đàn ông, và

muốn mình là một người đàn ông khi đứng trước mặt em.”

Risako tiếp tục chìm trong im lặng. Sau đó Tetsuro cũng không nói gì thêm. Trong căn phòng tối mờ chỉ có thể nghe thấy hơi thở có phần hỗn loạn của cô.

Một lúc sau có tiếng mở cửa phòng khách vang lên. Ai đó đang bước vào hành lang. Tetsuro đứng dậy ra mở cửa. Nakao đang đứng trước mặt anh, vẻ mặt phờ phạc, trên môi xuất hiện nụ cười mệt mỏi.

“Cậu ấy sao rồi?”

“Ừm.” Nakao bước vào phòng ngủ và tiến về chỗ Risako. “Cậu ấy muốn đến chỗ đó điều trị. Nếu được cậu ấy cũng muốn mượn thêm ít tiền.”

Risako lập tức nắm bắt tình hình và bước ra khỏi giường, mở cánh cửa tủ quần áo ra, cúi xuống lục lọi thứ gì đó.

“Với lại cậu ấy muốn mượn ít đồ lót.”

“À ừ, tớ biết rồi.” Tetsuro tiến lại ngăn kéo đựng đồ lót của mình.

Ngay lập tức Nakao nói: “Không, đồ của Takakura ấy.”

Đang kéo ngăn tủ thì Tetsuro dừng lại, kinh ngạc quay sang nhìn Nakao. Risako đang mò mẫm cũng dừng lại ngước lên nhìn. Nakao hết nhìn người này lại chuyển qua nhìn người khác.

“Là đồ lót nữ thì tốt hơn. Ngoài ra cậu ấy muốn mượn thứ gì đó có thể mặc được, nếu là một bộ đồ thun thì tốt. Takakura có loại đó không?”

“Không, nhưng tớ có vài bộ đồ mặc ở nhà.”

“Vậy cũng được.”

“Cậu chắc không?” Tetsuro hỏi Nakao.

“Ừ. Cậu ấy đồng ý rồi.” Giọng Nakao trầm nhưng rất rõ. “Mitsuki đang chờ ở phòng bên đấy, cậu có thể mang qua không?”

“Ừm, tớ hiểu rồi.” Risako đáp.

Sau khi Nakao ra ngoài, Risako bày những bộ đồ mình hay mặc ở nhà lên giường. Trong đó không có chiếc váy nào. Tetsuro để ý thấy nhưng không nói gì.

“Cái này và cái này... hừm...”

Risako chọn một chiếc quần lót và một chiếc áo phông chất liệu co giãn, tiếp theo là một chiếc áo sơ mi dày dặn. Cái nào cũng có tông màu đen, nếu là nữ mặc thì nhìn sẽ ra dáng con gái, nếu là con trai mặc thì cũng không đến nỗi khó nhìn.

Trong phòng khách, Nakao đang ngồi một mình trên ghế xô pha, không thấy bóng dáng Mitsuki đâu. Cánh cửa kéo của căn phòng kiểu Nhật thì bị đóng chặt.

“Phiền cậu rồi.” Nakao nhìn Risako và đứng dậy.

“Bọn tớ mới làm phiền cậu ấy.” Cô trao cho anh đồ để thay và túi nilon của cửa hàng tiện lợi.

Nakao cầm lấy và kéo cánh cửa ra tầm khoảng ba mươi centimet. Tetsuro và Risako không thể nhìn thấy bên trong. Căn phòng tắt đèn tối thui.

“Đây là đồ Takakura cho mượn. Sau một thời gian dài sử

dụng như thế cậu cũng biết cách rồi đúng không?”

Nakao có vẻ như đang nói đùa nhưng Tetsuro không tài nào cười nổi.

Sau khi kéo cửa, Nakao quay trở lại vị trí cũ trên chiếc xô pha.

“Xin lỗi đã làm phiền các cậu.”

“Có gì đâu mà xin lỗi.”

“Bọn tớ thật sự rất muốn giúp đỡ Mitsuki.”

“Cậu nói thế thì tớ cũng nhẹ lòng. Nhưng về chỗ ở của cậu ấy thì tớ nghĩ cần sắp xếp lại vài thứ, phải trông chừng cậu ấy liên tục mới được, từ đây đến lúc đó chắc các cậu phải chịu khó một thời gian.”

“Tớ nghĩ Mitsuki nên ở lại đây.” Risako nói. “Có ai đó ở cạnh và trông chừng thì tốt hơn. Ai biết được cậu ấy sẽ làm gì.”

Nakao lắc đầu chậm rãi. “Cậu ấy sẽ không đi đầu thú đâu. Lúc nãy đã hứa với tớ rồi.”

“Hứa á? Thật không?” Risako hỏi.

“Ừ.”

Nhìn thái độ quả quyết của Nakao, Tetsuro thắc mắc sao anh có thể tự tin như thế. Hơn nữa làm thế nào anh có thể thuyết phục Mitsuki quay trở lại làm con gái nhỉ? Tuy không thể hỏi thẳng về vấn đề này nhưng Tetsuro vẫn rất tò mò muốn biết.

Cánh cửa kéo động đậy. Bình thường đóng mở khá dễ dàng nhưng bây giờ cánh cửa lại chuyển động có vẻ rất khó nhọc.

Nó mở ra khoảng năm mươi centimet thì dừng lại, Mitsuki từ bên trong xuất hiện. Cô cúi mặt.

“Nhìn hợp đó chứ.” Nakao lên tiếng.

Mitsuki thở dài, đưa tay lên gãi đầu. Sau đó cô đến ngồi xuống bên cạnh Nakao.

Quả nhiên y hệt con gái, Tetsuro nghĩ. Tuy vẻ ngoài không đến mức quá nữ tính nhưng ấn tượng bây giờ hoàn toàn khác so với trước đây.

“Xin lỗi đã gây phiền phức.” Mitsuki ngẩng mặt nhìn về phía Tetsuro và Risako. “Để các cậu phải thấy bộ dạng đáng xấu hổ của tớ rồi.”

“Không sao, không có gì phải xấu hổ cả.” Tetsuro nói. Risako cũng im lặng gật đầu.

“Sàn nhà bị bẩn rồi, có gì tớ sẽ dọn dẹp thật sạch.”

“Cậu đừng bận tâm.”

“Xin lỗi.” Mitsuki nói thêm một lần nữa rồi lại cúi gằm mặt.

Tetsuro liếc qua phần ngực của cô. Có vẻ cô vẫn dùng tấm vải băng ngực nên chỗ đó không phồng lên như con gái. Trong đống áo quần Risako đưa cho Nakao hẳn là có áo ngực nhưng quả thật Mitsuki không muốn dùng.

“Ngoài xin lỗi ra thì cậu có muốn nói gì với các cậu ấy nữa không?” Nakao hỏi Mitsuki.

“Ừm.” Cô gật nhẹ, một lần nữa lại hướng ánh mắt về phía Tetsuro và Risako. Đôi mắt cô hơi đỏ.

“Tớ sẽ làm theo yêu cầu của Risako. Nếu đó là cách tốt nhất

thì tớ đành phải chấp nhận thôi.”

“Tạm thời cậu chịu khó trở lại làm con gái nhé.”

“Ừm. Tớ sẽ không để cảnh sát bắt được mình.”

“Ừ.” Risako đáp lại ngắn gọn. Cô đang cảm thấy rối ren sau khi nghe Tetsuro kể về tình cảm thật sự của Mitsuki.

Bầu không khí nặng nề bao trùm cả bốn người. Mỗi người đều đang chìm trong dòng suy nghĩ của riêng mình.

“Thôi tớ phải về đây.” Nakao nhìn xuống đồng hồ đeo tay và nói.

“Xin lỗi vì đã gọi cậu lúc đêm hôm thế này.”

“Không sao, cảm ơn vì đã gọi cho tớ.” Anh thoáng nhìn về phía Mitsuki rồi đứng dậy.

Một mình Tetsuro tiễn anh đến cửa, mặc dù muốn tiễn bạn xuống tầng dưới tòa nhà nhưng Nakao nhất quyết từ chối.

“Ngoài trời lạnh lắm, đến đây được rồi. Chuyện của Mitsuki trông cậy vào cậu nhé.”

“Tớ biết rồi.”

Risako đang thong dong hút thuốc khi anh trở vào phòng khách. Mitsuki hình như đã quay trở lại căn phòng kiểu Nhật. Có lẽ cô không muốn bị nhìn thấy khi đang mặc đồ con gái.

Không biết phải nói gì nên Tetsuro vào bếp uống nước. Một lúc sau Risako hút thuốc xong, cô cũng không nói gì với anh và ra khỏi phòng.

Tetsuro chưa muốn quay trở lại phòng ngủ, anh đến ngồi xuống vị trí lúc nãy Risako ngồi. Nhận thức Mitsuki

đang ở phòng bên cạnh khiến anh không thể bình tâm được. Căn phòng yên ắng không một tiếng động.

Trên bàn còn gói thuốc và chiếc bật lửa Risako để lại, anh rút ra một điếu. Tetsuro đã từng hút thuốc nhưng theo kiểu tùy hứng chứ không phải thói quen. Anh đưa thuốc lên miệng và châm lửa, rồi sau đó dừng lại ngay trước khi điếu thuốc kịp cháy. Anh không thể chịu nổi bầu không khí ngột ngạt. Tetsuro mở cánh cửa kính và bước ra ngoài ban công. Cơn gió lạnh mơn man trên khuôn mặt anh. Tì hai cùi chỏ lên lan can, anh lại châm thuốc lần nữa.

Ngay lúc ấy chiếc Volvo ở phía dưới đập vào mắt anh. Giống hệt như lần trước Nakao đến, chiếc xe dừng lại ở sát lề đường.

Kỳ lạ ghê, Tetsuro nghĩ. Nakao đã ra ngoài được một lúc rồi cơ mà. Đáng lẽ bây giờ anh đã đi tận đâu rồi chứ. Hình dáng và màu sắc chiếc xe đó, chắc chắn là của anh chứ không ai khác.

“Cậu ấy làm gì thế nhỉ...?”

Có lẽ anh đang ngồi gọi điện thoại ở trong xe. Luật giao thông mới được sửa đổi và nghiêm cấm hành vi vừa lái xe vừa nghe điện thoại di động. Nakao thường rất nghiêm chỉnh chấp hành luật lệ.

Nhưng tình hình thực tế có lẽ không phải vậy. Không hề có dấu hiệu cho thấy xe đang nổ máy, cả đèn pha lẫn đèn chạy ban ngày đều tắt ngấm. Làm sao có thể ngồi gọi điện thoại trong xe và không nổ máy với thời tiết lạnh giá vào buổi sớm

thế này.

Tetsuro trở lại phòng khách, vứt điếu thuốc đã ngậm trên bàn và bước ra hành lang, sau đó đi thẳng một mạch ra cửa chính. Hình như có tiếng Risako nói gì đó trong phòng ngủ nhưng anh không nghe rõ.

Sau khi ra khỏi phòng, anh bước vào thang máy với một nỗi bất an mơ hồ.

Thang máy đưa anh xuống tầng một. Tetsuro đang chuẩn bị hướng đến cửa ra vào thì đột nhiên dừng bước. Nakao đang ngồi thu mình trong một góc tiền sảnh.

“Cậu sao thế?” Tetsuro hoảng hốt chạy đến.

Nakao vẫn giữ nguyên tư thế và quay mặt lại. Gương mặt anh xanh xao nhưng vẫn xuất hiện nụ cười. “Gì chứ? Sao cậu lại xuống tận đây?”

“Còn phải hỏi. Tớ nhìn thấy chiếc Volvo của cậu vẫn còn đỗ ở ngoài từ ban công phía trên, thắc mắc không biết cậu đang có chuyện gì mà chưa chịu đi. Cậu thấy không khỏe à?”

“Đâu có, tớ không sao.” Nakao dựa người vào bức tường và đứng dậy. Tay phải anh đặt lên phần hông. Nhìn nét mặt thoáng nhăn chứng tỏ một cơn đau vừa lan khắp người anh.

“Cậu bị đau ở phần hông à?” Tetsuro hỏi.

“Ừm. Một kiểu bệnh liên quan đến thần kinh ấy mà.”

“Thần kinh?”

“Ừ. Không có gì đáng lo đâu. Hôm nay có lẽ tớ sẽ đi mát xa, sau vài lần xoa bóp sẽ khỏe lại ngay.” Anh bắt đầu bước đi,

một tay vẫn vịn vào tường.

“Cậu đừng gắng sức nữa. Quay về phòng tớ nghỉ ngơi chút đã.”

“Tớ không sao. Trong các trận đấu phải chịu đau cỡ này là chuyện bình thường.”

“Bây giờ khác lúc xưa chứ!”

“Thiệt tình, bọn mình sắp trở thành mấy ông chú hết rồi nhỉ?” Nakao có vẻ vẫn cố nén cơn đau mà mỉm cười. Anh mở cánh cửa có chức năng khóa tự động ra. “Cậu nhớ giữ bí mật với Takakura và Mitsuki nhé. Tớ không muốn làm bọn họ lo lắng.”

“Để tớ lái xe đưa cậu về.”

“Đã nói là không sao mà.” Nakao hít một hơi thật sâu và đứng thẳng người dậy. “Xin lỗi vì đã khiến cậu lo lắng. Bây giờ cậu quay lại phòng được rồi đó.”

“Có thật là cậu sẽ ổn không?”

“Ừ.”

Tuy vậy Tetsuro vẫn không thể rời đi được. Anh muốn chờ đến lúc Nakao rời khỏi tòa nhà và chiếc Volvo lăn bánh. Lúc khởi động xe, tay Nakao có vẻ hơi run.

Ngay cả khi trở lại phòng rồi Tetsuro vẫn không khỏi lo lắng. Anh chờ một lúc rồi bấm số điện thoại di động của Nakao.

Nhưng số máy không liên lạc được. Tetsuro tự nhủ có thể anh vẫn đang lái xe.

Chương 4

1

Sau cú Break, tất cả mười lăm bi chạy tứ tung khắp bàn. Trong số đó có một bi lăn đến gần lỗ nhưng Tetsuro vẫn chưa xác nhận được đó là bi số mấy. Bù lại anh đã không bỏ lỡ cái nhăn mặt trong một thoáng của chàng trai đối thủ.

Sau khi quan sát vị trí các bi trên bàn một lượt, Takura Masako cúi người, gập cái bụng hơi béo của mình lại để chỉnh cơ. Có thể thấy rõ chị đang nhắm đến bi nào nhưng chưa rõ cách thức đưa bi vào lỗ.

Takura Masako đẩy cơ đi rất nhẹ. Bi trắng lăn về phía bi số một, sau đó bị số một chạy theo một đồ thị đường cong và lọt vào lỗ Tetsuro không hề nghĩ tới. Anh bất giác vỗ tay tán thưởng cú ghi điểm nhưng Takura Masako làm vẻ mặt hiển nhiên và bắt đầu suy tính cú đánh tiếp theo.

Tetsuro đang ở một quán bida thuộc Omiya, anh tìm đến đây vì nghe nói đang có giải đấu. Khoảng bốn mươi hai cơ thủ tham dự nhưng hết phân nửa là nghiệp dư.

Gọi là giải đấu nhưng chẳng qua chỉ là một hình thức đấu giao hữu và hầu như không có giải thưởng. Ở châu Âu có không ít những giải đấu với số tiền thưởng lên đến vài chục triệu yên và cũng không hiếm cơ thủ sở hữu số tiền lên đến một tỷ yên trong vòng một năm. Nhưng ở Nhật, thực tế là cơ

thủ chuyên nghiệp cũng không đủ sống nếu chỉ dựa vào nguồn thu nhập từ việc tham gia các giải đấu. Phần thưởng cho chức vô địch cao nhất tầm khoảng hai triệu yên nhưng một năm chỉ có được vài giải như thế. Các cơ thủ hiện tại đều ở trong hoàn cảnh có mức thu nhập trung bình vừa đủ, tương đương với những người làm công ăn lương bình thường, cho dù chiến thắng mọi giải đấu hay cải thiện thành tích thi đấu, chưa kể bản thân phần thưởng đó còn bao gồm cả chi phí tham gia thi đấu nữa.

Trước đó Tetsuro đã trao đổi với biên tập rằng anh đến đây với mục đích phỏng vấn một nữ cơ thủ. Giải đấu này không phân biệt nam nữ. Anh rất muốn tìm hiểu xem kĩ thuật thi đấu của các nữ cơ thủ đạt đến trình độ nào.

Trận đó, Takura giành chiến thắng nhưng liên tiếp ba trận tiếp theo chị đã bị đối phương đánh bại, rốt cuộc đành phải dừng bước. Dù sao đi nữa chị đã thi đấu ngang ngửa với các tuyển thủ nam và lọt vào đến tứ kết. Có thể nói đó là một thành tích rất tốt dựa trên các kỷ lục từng được lập trước đây.

“Đó không phải là chiến thắng. Hôm nay phong độ của tôi không được tốt lắm.” Chị nói lúc hai người cùng đi trên con đường lớn bao quanh nhà thi đấu. Tuy nói vậy nhưng có thể thấy rõ sự tiếc nuối trong đó.

“Chị có gặp khó khăn khi thi đấu với đối thủ là nam không ạ?” Tetsuro hỏi.

“Về phần của tôi thì không, đối phương thì có đấy. Có lẽ đánh bại đối thủ nữ thường không đáng mặt nam nhi lắm.”

Chị ngồi xuống chiếc ghế xếp và mỉm cười. Lúc này biểu cảm của chị thay đổi hoàn toàn so với lúc thi đấu, trông không khác gì một người phụ nữ bình thường. Theo thông tin hồ sơ tuyển thủ, Takura Masako đã trải qua năm mùa thi đấu của Liên đoàn Bida lỗ chuyên nghiệp Nhật Bản. Ngày tháng năm sinh chưa rõ nhưng Tetsuro nghĩ chị tầm trên năm mươi tuổi.

“Vậy tức là ngược lại, chị cảm thấy khá dễ dàng khi đối đầu với họ?”

“Nói thật là tôi luôn muốn mình chiến thắng bằng mọi giá, không thể chịu nổi khi để thua bọn đàn ông. Bên cạnh đam mê dành cho bida thì một trong những mục đích ban đầu của tôi khi tham gia thi đấu chính là để đánh bại bọn họ.”

“Vậy ạ?”

“Trước kia tôi từng làm việc ở ngân hàng, nghĩ lại thì cảm thấy tủi nhục vô cùng cho nữ giới. Cũng chẳng khác bây giờ là mấy, thời tôi còn trẻ, chốn văn phòng luôn tai tiếng với những vụ lạm dụng tình dục và bất bình đẳng giới, nhưng đối phương không hề bị tố cáo. Những gã năng lực rõ ràng không bằng tôi lại cứ thăng tiến liên tục, thậm chí tôi còn phải làm việc dưới trướng của một tên nhóc từng được mình chỉ dạy lúc mới vào công ty. Khi quyết định phàn nàn với cấp trên thì lại bị người ta chê cười, và được khuyên nhủ phải làm việc nghiêm túc hơn mới có thể vượt qua các nhân viên nam. Vào lúc ấy, tôi đã quyết định sẽ thực hiện điều đó trong các trận đấu bida, tôi nghĩ mình có thể thắng họ bằng cách này hay cách khác. Hồi đó cũng ít phụ nữ nuôi mộng thành cơ thủ

bida. Mãi sau này bida mới trở nên phổ biến nhờ một bộ phim do Tom Cruise thủ vai."

Takura Masako bắt tréo đôi chân ngắn ngủn và mập mạp của mình rồi bắt đầu hút thuốc.

"Như vậy hiện tại chị đang rất vui đúng không ạ? Vì có thể thi đấu xuất sắc trước các đối thủ là đàn ông như thế?"

Chị nghiêng đầu trả lời khi nghe Tetsuro hỏi. "Cũng bình thường thôi. Nhưng có điều tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được đối xử bình đẳng."

"Ý chị là sao ạ?"

"Như lúc nãy chúng ta đã trao đổi, lý do cậu muốn thu thập thông tin về môn bida ít phổ biến này là vì có cảm giác các nữ cơ thủ sẽ chiến thắng đúng không? Như thế mới thú vị nhỉ?"

Tetsuro không thể phủ nhận điều đó, anh trao đổi ánh mắt với nữ biên tập.

"Nếu ngủ quên trên chiến thắng thì chưa phải là một tuyển thủ đích thực. Phải luôn đòi hỏi cao hơn ở bản thân. Như Kitanomi ấy."

"Nếu chị Takura giành chức vô địch thì đó sẽ là một minh chứng rõ rệt cho sức mạnh của phái nữ." Cô biên tập viên tuổi tác chỉ bằng một nửa Takura nói.

"Tôi nghĩ lúc ấy điều được chứng minh là phái nữ mới thắng được một chút đã làm ầm lên. Để đạt đến bình đẳng giới quả nhiên cần phải có thời gian. Ít nhất phải có cách suy nghĩ rằng nữ thắng nam thì không có gì to tát, và nam thua

nữ thì không việc gì phải xấu hổ.”

“Điều này đòi hỏi phía đàn ông cũng phải có sự thay đổi chị nhỉ?”

Nữ cơ thủ chuyên nghiệp thuộc hàng kỳ cựu lắc đầu trước lời nói của cô nữ biên tập.

“Cả phụ nữ cũng vậy. Bản thân họ cũng không nên thay đổi thái độ khi đối thủ là đàn ông. Về điểm này thì tôi cũng chưa đâu vào đâu cả.” Nói xong chị thở dài. “Những lời phát biểu từ cả tuyển thủ nam hay nữ với tôi đều là những lời nhảm nhí, tôi thì chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi mớ hỗn độn đó. Tất nhiên tôi đang nói trong phạm vi môn bida thôi.” Cuối câu chị bỗng bật cười thành tiếng.

Sau khi rời sân thi đấu bida, Tetsuro và cô biên tập thảo luận thêm một giờ đồng hồ nữa trong quán cà phê rồi tạm biệt nhau. Nội dung bài viết sẽ xoay quanh nữ cơ thủ môn bida cạnh tranh công bằng với các nam cơ thủ. Sau khi gặp Takura Masako, anh mới thấy rằng bài báo này có thể sẽ gây tranh cãi.

Trên đường đi bộ về nhà, Tetsuro ghé vào quán quen gọi một phần hàu chiên và bia như mọi khi. Phải mấy tháng rồi anh không ăn cơm Risako nấu, có lẽ từ bây giờ trở đi cũng thế.

Anh suy nghĩ về mối quan hệ sau này giữa anh và Risako. Liệu hai người có thể tiếp tục sống cuộc sống như hiện tại? Anh nghĩ về khoảng thời gian mười năm trước. Nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, không chừng anh đã có một vị trí

nhất định với công việc viết lách, có khi còn có thể xuất bản sách. Còn Risako có lẽ vẫn sẽ theo đuổi nghề nhiếp ảnh. Ngoài chụp hình ra cô cũng không muốn làm gì khác.

Nhưng anh vẫn không tài nào mường tượng được khung cảnh trong đó hai người cùng chung sống với nhau. Anh có thể tưởng tượng được hình ảnh hai người dưới một mái nhà, nhưng sống một cách vô hồn không khác gì hai con búp bê trong ngôi nhà đồ chơi.

Ăn xong, anh quay trở về căn hộ. Hành lang tối tăm, chỉ có một ít ánh sáng lọt qua khe cửa phòng khách và không hề có tiếng nói chuyện.

Anh lén nhìn tình hình bên trong trước khi mở cửa. Nhìn thoáng qua tưởng chừng không có ai, nhưng anh bỗng nhận ra bóng dáng Mitsuki đang loay hoay dưới sàn. Nhìn kĩ mới biết cô đang tập chống đẩy. Cô gập khuỷu tay sâu đến mức ngực chạm xuống nền nhà rồi chậm rãi duỗi thẳng cánh tay sao cho cơ bắp được kéo căng tối đa. Vì đang mặc áo phông nên có thể thấy rõ phần cơ nhô lên ở cánh tay trên của cô.

Tetsuro mở cửa ra sau khi nhìn cô lặp lại động tác ấy thêm khoảng hai mươi đến ba mươi lần nữa. Có lẽ Mitsuki ý thức được sự hiện diện của anh nhưng cô không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ tiếp tục thực hiện bài tập chống đẩy với nhịp độ không đổi. Âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng thở nhẹ và đều đặn của cô.

Tetsuro cởi áo khoác, vào bếp uống một ly nước, sau đó anh ngồi xuống ghế xô pha trong phòng khách và ngắm nhìn

chuyển động của Mitsuki. Anh đếm được thêm mười cái nữa kể từ lúc bắt đầu quan sát. Cuối cùng nhịp điệu bắt đầu rối loạn và gương mặt cô lộ rõ vẻ đau đớn. Tức thì cô nằm ẹp xuống sàn ngay tại chỗ.

“Tổng cộng bao nhiêu cái thế?” Tetsuro hỏi.

“Ba mươi sáu. Tớ có thể làm tới năm mươi cái nếu cơ thể ở trạng thái tốt.”

Mitsuki lật ngửa người và điều hòa nhịp thở. Ngực cô nhấp nhô lên xuống. Tetsuro đưa mắt đi chỗ khác.

“Như thế là giỏi lắm rồi. Tớ có khi còn chưa đến hai mươi cái.”

“Trọng lượng cơ thể khác nhau mà.”

Mitsuki cử động, đầu gối hơi gập lại, và bắt đầu bài tập gập bụng. Có vẻ cô đang gặp khó khăn vì phần chân chưa được cố định.

“Tớ giữ chân cho cậu nhé.”

“Ừm. Cảm ơn cậu.”

Tetsuro cởi áo khoác, ngồi xuống gần chỗ bàn chân cô, cố định phần chân từ đầu gối trở xuống.

Mitsuki đặt hai tay phía sau đầu và tiếp tục bài tập. Cứ mỗi lần ngồi dậy, gương mặt cô gần như áp sát mặt Tetsuro. Còn khi cô duỗi người, ngực cô hơi lộ ra qua cổ chiếc áo phông rộng quá cỡ.

Điều đáng ngạc nhiên là đến cái thứ năm mươi nhịp độ của cô vẫn không thay đổi, sau đó thì cô bắt đầu có dấu hiệu đuối

sức. Cô gồng vai, môi mím lại thành một đường thẳng, cố hết sức nâng người lên một lần nữa. Nhìn cảnh đó không hiểu sao Tetsuro cảm thấy trống ngực nện thình thịch.

Cuối cùng đến cái thứ sáu mươi thì cô gục ngã.

“Không được rồi. Tớ bị xuống sức thấy rõ.” Mitsuki sờ tay lên phần cơ ở bụng, rồi nắn bóp cơ bắp ở hai cánh tay. “Cánh tay bây giờ như bị teo lại ấy.”

“Tớ thấy cậu đâu có thay đổi gì.”

“Không cần cậu an ủi. Tớ là người hiểu rõ nhất cơ thể của mình.” Cô lấy hai tay tự vò đầu. “Tình hình này có lẽ tớ sẽ dần trở lại cơ thể con gái mất.”

Tetsuro gục mặt thở dài. Lý do Mitsuki bắt đầu tập chống đẩy và gập bụng đã quá rõ ràng. Có lẽ cô đang gồng mình bảo vệ thứ gì đó đang dần mất đi mỗi ngày.

“Cậu thử tập đi.”

“Thôi cho tớ xin.”

“Tại sao? Nếu không chịu khó vận động cơ thể cậu sẽ bị ù lì cho coi.”

Mitsuki đẩy người thúc giục Tetsuro. Cô ngồi đối diện với Tetsuro, giữ chặt hai bắp chân anh.

Tetsuro đành miễn cưỡng bắt đầu động tác gập bụng. Quả nhiên cơ thể anh bây giờ cứng đờ. Sau hai mươi cái thì phần bụng như mất hết sức lực.

“Cậu sao vậy? Nghiêm túc lên nào.”

“Tớ chịu thôi. Tha cho tớ đi.”

“Cậu nói gì thế? Cỡ này thì nhằm nhò gì chứ.”

Mitsuki chúi người về phía trước, cả cơ thể cô như phủ lên trên người Tetsuro. Anh có thể cảm nhận được da thịt cô qua lớp vải quần jeans.

Ngay khi anh ý thức được mình đang cương cứng, mặt Mitsuki cũng đồng thời biến sắc. Có vẻ như cô cũng đang tiếp xúc với anh ở ngay vị trí tương tự. Ánh mắt cô trở nên bối rối, lời lẽ bỗng dưng bay đi đâu mất. Tetsuro cũng không biết nói gì, mắt nhìn lên trần nhà.

Sau đó Mitsuki lùi lại, tách người mình ra khỏi Tetsuro. Cô khoác chiếc áo cởi ra lúc nãy bên ngoài chiếc áo phông. Tetsuro cũng lồm cồm ngồi dậy, với tay lấy chiếc áo khoác.

“Ừm, Risako đâu rồi nhỉ?”

“Cô ấy ra ngoài gọi điện. Hình như có vài rắc rối phát sinh với bức ảnh sắp sửa được đăng trên tạp chí.”

“Vậy à?”

May mà không bị Risako bắt gặp trong tình huống khó xử lúc nãy, Tetsuro nghĩ.

Anh vào phòng làm việc, nhìn thấy đèn báo hiệu hộp thư thoại đang nhấp nháy. Sau khi thay sang áo quần ở nhà, Tetsuro nhấn nút. Có ba tin nhắn. Hai tin từ nhà xuất bản và một tin từ bác sĩ Nakahara ở khu công nghiệp Taimei. Nội dung đại khái là ngày mai có muốn cùng đi thăm quan câu lạc bộ điền kinh trường Daiichi không, nếu đồng ý thì liên lạc nội trong sáng mai...

Làm sao đây, Tetsuro nghĩ. Mình không thể đến trường đó mà không có lý do công việc được. Nhưng trong đầu anh lúc này đang bị phân tán bởi những suy nghĩ về Mitsuki.

Bỗng có tiếng gõ cửa. “Vâng.” Tetsuro đáp lại.

Cánh cửa mở ra và khuôn mặt trông chừng dè dặt của Mitsuki ló vào. Đôi mắt to và đen láy của cô đảo qua đảo lại khắp bên trong căn phòng.

“Có chuyện gì vậy?” Tetsuro hỏi.

“Xin lỗi cậu, không có gì đâu. Tớ chỉ muốn nhìn qua một lần phòng làm việc của cậu thôi.”

“Ừm.” Tetsuro gật đầu. “Cậu cứ xem thỏa thích.”

“Hơi chật nhỉ?”

“Ban đầu vốn dĩ là phòng để đồ mà.”

“Risako bảo không nhớ đã nhường căn phòng này cho cậu lúc nào.”

“Cô ấy kể cả chuyện đó á?” Tetsuro hơi nhăn mặt. “Cũng đúng thôi.”

Ánh mắt Mitsuki bỗng dừng lại ở một điểm gần bức tường. Chỗ đó có một bức ảnh được treo lên bằng kẹp giấy. Chính là bức ảnh Risako chụp Mitsuki. Toàn bộ hình chụp Risako đã mang đi hết, chỉ còn lại mỗi tấm này rơi trên sàn. Tetsuro đã lượm lên và dùng kẹp giấy kẹp lại.

Anh lập tức chuẩn bị một vài cái cớ để đáp lại nếu bị tra hỏi. Nhưng Mitsuki không nói gì, cô rời mắt khỏi tấm hình.

“Tớ hoàn toàn không biết cảm giác ấy thế nào.” Như thể cô

đang nói với chính mình.

“Cảm giác ấy?”

“Chuyện mới nãy...” Mitsuki chỉ vào thân dưới của Tetsuro. “Cảm giác khi cái đó dựng đứng lên ấy.”

“À ừ.” Tetsuro khép chân lại. “Cái đó thì tớ biết.”

“Cảm giác thế nào?”

“Hơi khó để mô tả bằng lời.” Tetsuro khoanh tay trước ngực. “Lúc nãy cậu đã tập chống đẩy đúng không? Cảm giác gần giống như cơ bắp ở hai cánh tay của cậu bị kéo căng lên vậy.”

“Ừ. Giống như bị căng cơ, hay kiểu bị phồng lên đúng không?” Mitsuki xoa nắn cánh tay phải bằng tay trái.

“Có lẽ thế.”

“Giống thế này?” Cồ gồng tay.

“Một chút thôi. Tớ nghĩ điểm giống nhau ở đây là máu sẽ tích tụ lại.”

“Tức là nó tích tụ lại ở chỗ đó, nên mới trở nên cương cứng?”

“Kiểu vậy.”

Sau khi làm vẻ mặt đăm chiêu, Mitsuki lắc đầu cười khúc khích.

“Chịu thôi. Dù có tưởng tượng kiểu gì thì tớ cũng sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác ấy nếu như không có cái ấy.”

“Cũng đúng.” Tetsuro cười.

Mitsuki thở dài, cô vươn tay lấy tấm hình đang được chiếc

kẹp giấy giữ lại.

“Tớ đã nhiều lần thắc mắc nếu có cái ấy, cảm giác sẽ như thế nào.”

“Ừm.”

“Cậu nghĩ khi nào thì ham muốn sẽ trỗi dậy?”

Chà, khi nào nhỉ, Tetsuro nghiêng đầu.

“Khó khăn nhất là khi vào nhà vệ sinh công cộng.” Mitsuki nói.

“Ừm...”

“Tớ không đùa đâu. Là thật đấy. Vì không có cái đó nên không thể đi ở bệ đứng được. Vì vậy mỗi lần vào nhà vệ sinh nam, dù chỉ đi tiểu tiện thôi tớ vẫn phải dùng phòng riêng. Bất tiện lắm! Tớ muốn thử một lần được đi tiểu như đàn ông bình thường, nhào vào nhà vệ sinh là xả ngay, thậm chí ra ngoài không cần phải rửa tay.”

“Cậu từng muốn phẫu thuật?”

“Tất nhiên. Ở Nhật người ta cũng bắt đầu cởi mở hơn về chuyện ấy nên dư sức biến điều đó thành hiện thực. Nhưng sự thật là tớ bị cảm xúc làm dao động.”

“Tức là cậu đang phân vân?”

“Nói đúng hơn là có lẽ tớ vẫn chưa hiểu được con người mình. Mình sẽ trở thành người như thế nào? Mình muốn sống cuộc sống như thế nào?” Nói đến đây Mitsuki mỉm cười cay đắng. “Tớ đúng là đồ ngốc.”

“Trên đời này cũng có những người đau khổ vì không mang

cơ thể của giới nào cả.”

Anh không chắc Mitsuki có hiểu ý mình muốn nói không nhưng cô gật đầu. Anh vừa nhắc đến Suenaga Mutsumi. Bỗng trong mắt cô lóe lên một tia sáng.

“QB, tớ có việc này muốn nhờ cậu.” Cô nói. “Tớ muốn gặp cô bé ấy.”

Khoảng hơn hai giờ sáng thì Risako về. Tâm trạng cô cực kì tồi tệ vì vướng phải mớ rắc rối do phía biên tập mắc phải lỗi sơ đẳng. Cô lại càng nổi cơn tam bành khi anh đề nghị muốn dẫn Mitsuki cùng đến trường cấp ba Daiichi để thu thập thông tin.

“Sao anh dám hành động gây chú ý như thế vào những lúc căng thẳng thế này?”

“Anh sẽ chú ý cẩn thận.”

““Cẩn thận” đến mức nào? Sao anh dám khẳng định chắc chắn như thế?”

“Chẳng phải chính em muốn Hiura làm trợ lý sao?”

“Mức độ tiếp xúc với mọi người trong công việc của em khác.”

“Chờ đã. Tớ là người nói muốn đi mà. Tớ muốn thử gặp tuyển thủ liên giới tính ấy.”

Risako làm vẻ mặt như thể bị chạm vào nỗi đau khi nghe Mitsuki nói.

“Phía cảnh sát không chừng đã lên phác thảo chân dung người nhân viên pha chế ở quán Mắt Mèo và đem rải khắp nơi

rồi.”

“Tớ có nghĩ đến chuyện đó.”

Risako thở dài. Cô thẫn thờ nhìn quanh nhìn quất, chắc là đang tìm thuốc lá.

“Cảm giác như hai người đang có âm mưu gì đó xấu xa ấy.”

“Em nói gì vậy?” Tetsuro lườm cô.

“Nếu hai người vẫn nhất quyết muốn đi thì có một điều kiện.”

“Hiểu rồi, tớ sẽ giả trang thành con gái.” Mitsuki thỏa thuận.

“Cậu sẽ phải mặc váy. Ngoài ra.” Risako chỉ vào mặt Mitsuki. “Cậu còn phải trang điểm, đánh phấn và thoa son, tỉa cả lông mày nữa. Như thế được không?”

Mitsuki thoáng tỏ ra khó xử nhưng sau đó thì gật đầu. “Đâu còn cách nào khác.”

Risako cảm thấy hơi bị tổn thương vì Mitsuki chấp nhận điều kiện dễ dàng hơn dự tính. Cô đứng phắt dậy và hét lên “Thích làm gì thì tùy” rồi rời khỏi phòng khách.

Tetsuro và Mitsuki quay sang nhìn nhau.

“Chắc cô ấy đang bực bội vì lâu nay nói mãi cậu vẫn không chịu mặc váy, thế mà...”

“Có lẽ vậy.” Mitsuki hơi mỉm cười. “QB, tớ muốn nhờ cậu một việc.”

“Gì thế?”

“Tối nay cậu ngủ ở đây được không? Tớ có chút chuyện

muốn nói với Risako.”

“Ừm... Tớ hiểu rồi.”

Sau khi Mitsuki đi khỏi, Tetsuro nốc cạn một lon bia rồi bước vào căn phòng kiểu Nhật cô thường hay dùng. Chiếc áo phông đơn giản cô thường dùng thay thế cho đồ ngủ nằm trên nền nhà. Anh cởi trần và chui vào chăn.

Bên trong tràn ngập thứ mùi khiến anh nhớ lại bài tập gập bụng lúc nãy, y hệt mùi hương mỗi lần Mitsuki ghé sát vào mặt anh.

2

Tetsuro tỉnh giấc nhờ chuông báo thức anh đã đặt trên điện thoại di động thay cho đồng hồ báo thức như mọi khi. Có thể do còn ngái ngủ nên đầu óc anh hơi mụ mị, trong đầu vẫn còn đọng lại dư âm về giấc mơ khó hiểu tối qua.

Anh rời phòng khách và tiến vào hành lang. Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh. Tetsuro vào phòng làm việc và ngay lập tức nhấc điện thoại gọi đến nhà riêng của Nakahara. Anh trao đổi ý định đi cùng ngày hôm nay và đối phương đáp trả một cách hài lòng.

Sau đó anh ra ngoài, gõ cửa phòng ngủ sau vài giây lưỡng lự. Mời vào, giọng của Risako từ bên trong vọng lại.

Tetsuro mở cửa. Anh giật mình khi nhìn vào chỗ chiếc giường đôi trong phòng. Mitsuki trong chiếc áo phông đã ngồi dậy, bên cạnh là Risako. Cô vẫn đang nằm, tay phải đặt gần phía đùi của Mitsuki, thân dưới của cả hai vẫn đang vùi trong chăn.

Thứ đầu tiên hiện lên trong đầu Tetsuro là hình ảnh của một cặp tình nhân. Căn phòng tối mờ do rèm buông kín mít, bóng tối làm khuôn mặt của Mitsuki có phần trở nên góc cạnh, bây giờ nhìn cô chẳng khác gì một thiếu niên điển trai.

“Gì vậy?” Risako hỏi, có vẻ hơi uể oải.

“Ừm... Anh vừa mới liên lạc với bác sĩ Nakahara về chuyện ngày hôm qua. Khoảng gần trưa sẽ bắt đầu xuất phát nên từ đây đến lúc đó nhờ em chuẩn bị xong xuôi cho Mitsuki.”

“Em biết rồi.”

“Chỉ có vậy thôi.” Tetsuro nói và khép cửa lại. Anh nhận ra trong lồng ngực mình đang dấy lên một cảm giác khó chịu. Đó là gì nhỉ?

Sau khi ăn sáng tại một quán cà phê gần nhà, Tetsuro trở lại phòng. Hình như hai người cũng vừa giải quyết xong bữa sáng. Anh nhìn thấy hai bộ dụng cụ ăn còn để lại trên bàn ăn.

Tetsuro thay đồ và ngồi chờ ở phòng khách, một lúc sau thì Risako mở cửa bước vào.

“Chuẩn bị xong rồi.”

Cô chưa nói hết câu thì Mitsuki đã lù lù xuất hiện từ phía sau. Tetsuro bất giác ngồi thẳng dậy khi nhìn thấy cô. Cô gái đang đứng ở đó hệt như một người khác chứ không phải Mitsuki. Không biết có phải do lớp trang điểm đậm hay không mà khuôn mặt như thiếu niên của cô bỗng thu nhỏ lại y hệt khuôn mặt con gái, đôi bông tai phối với mái tóc ngắn trông rất hợp, hình như cô có nhuộm tóc, bên trong bộ vest màu nâu đậm là chiếc áo lót màu xám.

“Thế nào?” Risako hỏi, biểu hiện hệt như đứa trẻ đi khoe con búp bê yêu thích của mình.

“Ngạc nhiên thật!” Tetsuro thành thật đáp. “Không giống Hiura chút nào.”

“Đã lâu không mặc đồ kiểu này nên vai tớ cứng đờ.” Mitsuki cong môi. “Chỉ muốn cởi ra ngay lập tức.”

“Lúc ra ngoài nhớ chịu khó nhé!” Risako nói với giọng điệu của một bà mẹ. “Nhưng đúng là hợp quá đi mất. Tớ nghĩ cậu nên giữ ngoại hình như thế này luôn.”

“Chỉ những lúc ra ngoài thôi.” Mitsuki cọ hai chân mình với nhau. “Tất da thường gây ngứa ngáy như thế này à?”

“Cái giọng nói đó cậu không thể thay đổi được à?”

“Cậu nghĩ sao vậy?”

“Thôi kệ, đành lấy lý do bị cảm vậy.”

“Nhưng bị bệnh thế thì làm sao đến gần người ta được. Hay lấy lý do hát karaoke nhiều nên khản giọng?”

“Tớ không hát karaoke.”

“Nếu được hỏi về bài hát yêu thích thì cứ nói đó là những bài của Shinichi Mori thôi.”

Áo khoác và túi xách đã sẵn sàng, đúng mười hai giờ, hai người rời khỏi nhà. Risako tiễn cả hai với vẻ mặt lo lắng.

Chỉ mới đi được vài bước, Mitsuki đã cằn nhằn vì đôi giày cao gót.

“Đây là lần đầu tiên cậu đi thứ đó à?”

“Tớ hiếm khi đi lắm, lúc cần thì làm sao mà chạy được. Nhưng ghét nhất vẫn là váy.”

“Sao cũng được nhưng cách xưng hô của cậu...”

“Tớ biết rồi. Đến nơi tớ sẽ diễn tốt vai diễn một người phụ nữ trong độ tuổi ba mươi.”

Thế à, Tetsuro nhún vai.

“Tớ thế này mà từng gặp mấy tay biến thái trong tàu điện đấy. Mấy gã đó tầm khoảng bốn mươi, mặc vest chỉnh tề, còn đeo kính như kiểu người có học thức nữa.”

“Cậu bị sờ chỗ nào?”

“Mông. Sau khi bị sờ tớ mới biết có vẻ những gã đó rất khoái sờ mông của nữ sinh cấp ba. Bị tớ lườm một phát thì lập tức lảng đi ngay.”

“Gã biến thái đó đúng là đã nhắm sai mục tiêu rồi.”

“Nhưng trên đường về nhà ngày hôm ấy, tớ đột nhiên cảm thấy rất bực bội, tuy có hơi vô lý nhưng tớ cảm thấy nhục nhã đến mức muốn khóc thét lên, khi mẹ hỏi chuyện thì cứ thổn thức mãi.”

“Có lẽ lúc ấy cậu bị sốc quá.”

“Con gái bình thường rơi vào hoàn cảnh ấy đúng là tệ thật, còn tớ cảm thấy cực kì nhục nhã khi bị một gã đàn ông không hề quen biết biến thành nạn nhân cho những ham muốn không kiềm chế được của gã. Bản thân tớ là con trai cũng không thể chấp nhận nổi sự tồn tại của cái giống đó. Vì thế nên ngày hôm sau tớ đã quyết định sẽ mặc quần. Dù là đồng phục đi nữa tớ cũng nhất quyết không mặc váy.”

“Rồi sao?”

“Rất tiếc tớ đã phải từ bỏ ý định đó vì bị mẹ càm ràm. Nhưng thay vào đó, tớ mang theo một cái kìm trong đống dụng cụ làm mộc.”

“Kìm?”

“Khi gã biến thái xuất hiện, tớ sẽ dồn hết sức dùng kìm kẹp chặt tay gã. Thật đấy! Tay phải tớ nắm chặt kìm trong túi suốt mỗi lần lên tàu điện ngầm.”

“Vậy có tên biến thái nào xuất hiện nữa không?”

“Kể từ lúc đó thì không. Đến lúc tớ chờ thì không có tên nào dám lại gần.” Mitsuki cười. Khuôn mặt tươi cười của cô phản chiếu lên tấm kính cửa sổ. Nhìn kiểu gì cũng thấy đó là khuôn mặt con gái.

“Hiura.”

“Hả?”

“Chân cậu đang chàng hảng kìa.”

“Ối.” Cô vội vàng khép hai chân dưới chiếc váy ngắn lại.

Điểm hẹn là quán cà phê cạnh ga Kawagoe thuộc tuyến Tobu Tojo. Nakahara đang chờ hai người với chiếc áo khoác lông bên ngoài chiếc áo phông tay dài giản dị.

“Thật ghen tị với cậu khi có cô trợ lý xinh đẹp thế này.” Anh ta nói ngay khi nhìn thấy Mitsuki, có vẻ đó không đơn thuần chỉ là lời khen xã giao.

Mitsuki tự giới thiệu bản thân. Nakahara làm vẻ mặt hơi bất ngờ khi nghe thấy giọng nói khàn khàn của cô nhưng không hỏi han gì thêm.

“Tôi có người quen trong Liên đoàn Điền kinh Trung học nên đã thử hỏi về Suenaga Mutsumi. Cậu ta bảo là có biết cô bé.” Nakahara nói khi mọi người đã yên vị trong chiếc taxi

hướng đến trường cấp ba Daiichi. “Cậu ta giải thích rằng cô bé là một trong những tuyển thủ nổi bật hàng đầu, liên đoàn chưa một lần đưa ra chỉ đạo không cho em ấy tham gia những giải đấu giành chức quán quân. Nhưng đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài thôi.”

“Tức là bên trong còn nhiều thứ khác?”

Đúng vậy, Nakahara gật gù.

“Nhờ mối quan hệ ở trường Daiichi, tôi mới biết cô bé được dặn là nên hạn chế xuất hiện, thậm chí dù có tham gia giải đấu đi nữa chưa chắc sẽ được công nhận đủ tư cách tham gia thi đấu.”

“Ý của anh là được công nhận với tư cách là tuyển thủ nữ?”

“Liên đoàn Điền kinh Nhật Bản vẫn chưa đưa ra cách giải quyết đối với những trường hợp liên giới tính nên phía nhà trường chỉ còn cách tuân thủ theo. Người từng lập kỷ lục quốc gia như Suenaga nếu tham dự đại hội thể thao của trường chắc chắn sẽ khiến dư luận xôn xao.”

“Đáng ra những vận động viên mạnh cỡ đó nên được chào đón trong các trận đấu chứ nhỉ?”

“Vấn đề không phải chỉ xuất phát từ cá nhân Suenaga đâu, trường hợp của cô bé sẽ thành tiền lệ cho những lần xuất hiện sau này của các tuyển thủ liên giới tính. Thế nên rõ ràng họ đang muốn trì hoãn kết luận cho vấn đề rối rắm này. Chưa kể áp lực từ phía bên ngoài nữa.”

“Nghĩa là sao?”

“Chính là từ những tổ chức và trường học sở hữu các nữ vận động viên có năng lực. Họ sẽ không tránh khỏi việc bị đùa cợt, chẳng hạn như liệu có công bằng không nếu để những vận động viên có năng lực khác thường ấy đấu với những tuyển thủ khác.”

Đúng là có những trường hợp như thế thật, Tetsuro nghĩ. Thế giới thể thao nhìn chung không hề đơn giản chút nào.

Trường Daiichi nằm cạnh sông Iruma và được bao quanh bởi ruộng đồng. Nếu tính đến nhà cao tầng thì cũng chỉ có khu công nghiệp nằm phía trước trường khoảng hai đến ba trăm mét.

Nakahara đã hoàn thành xong thủ tục ở khu vực tiếp tân của trường. Tetsuro và Mitsuki theo chân anh đến tầng trệt của tòa nhà.

Các thành viên câu lạc bộ bóng bầu dục đang tập trung vào bài tập chuyền bóng. Ở khu vực có vạch kẻ, các vận động viên mang đồ thể dục đang luyện tập, với tốc độ và khoảng cách ấy có lẽ họ đang tập chạy cự ly ngắn, còn những vận động viên chạy bên ngoài đang luyện cự ly dài.

“A!” Mắt Tetsuro dừng lại ở một vận động viên. “Là người đó phải không?”

“Đúng vậy.” Nakahara đáp lại ngay.

Vận động viên đó quả là rất giống con trai. Cô bé đang mặc bộ đồ thể thao có màu xanh nhạt giống các bạn nữ khác, nam thì mặc màu xanh đậm. Giả sử không có dấu hiệu phân biệt nam nữ nhờ đồng phục thì sẽ rất khó nhận biết cô là con gái.

Lý do không chỉ ở chiều cao, mà còn ở cơ bắp săn chắc nổi lên cuồn cuộn dưới chiếc áo phông tay ngắn cô đang mặc. Con gái dù cường tráng đến mấy cũng không thể có thân hình như thế.

“Nhìn không giống nữ vận động viên nhỉ?” Tetsuro bắt chuyện với Mitsuki.

“Ngầu quá!” Cô lầm bầm.

Nakahara giới thiệu thầy giáo tên là Aramaki đang là cố vấn cho câu lạc bộ điền kinh, tuổi khoảng trên dưới bốn mươi. Dáng người tuy nhỏ nhưng lực lưỡng, có lẽ ngày xưa đã từng thi đấu điền kinh.

“Phỏng vấn chỉ để thỏa mãn trí tò mò thì tôi thấy không ổn lắm.” Aramaki nhíu mày.

“Không đâu ạ, bọn em không có ý đó.”

Tetsuro liên tục giải thích và nhấn mạnh đó đơn thuần chỉ là một buổi phỏng vấn bình thường. Aramaki ban đầu chưa chịu chấp nhận nhưng sau đó thì miễn cưỡng đồng ý.

“Bây giờ đang trong thời gian luyện tập có tính giờ, ít phút nữa sẽ nghỉ giải lao, các cậu có thể tranh thủ khoảng thời gian ấy để nói chuyện.”

“Mình tính thời gian chạy kiểu gì thế ạ?”

“Có nhiều cách.”

“Thành tích tốt nhất của em ấy là bao nhiêu?”

“Cái đó…” Aramaki lưỡng lự. “Tôi không sâu sát nên không rõ lắm.”

Không thể có chuyện đó được, Tetsuro nghĩ nhưng không gặng hỏi thêm. Anh đoán có lẽ anh ta không muốn gây ồn ào nếu nói ra con số kinh khủng hơn cả kỷ lục Nhật Bản.

Tốc độ của Suenaga Mutsumi đột nhiên tăng lên, có vẻ như đã đến giai đoạn nước rút. Cách chạy đó chắc hẳn phải khiến các chuyên gia về nội dung cự ly ngắn suy nghĩ. Cô bé dần bỏ xa những người đồng đội của mình, chạy thẳng một mạch về vạch đích và bắt đầu lau mồ hôi, sau đó khoác áo gió vào và bước đi.

Tetsuro chậm rãi tiến lại. “Xin chào.”

Mutsumi nhìn anh với ánh mắt ngờ vực. Cô bé có đôi môi hơi dày và đường nhân trung khá sâu, làn da rám nắng, các đường nét trên khuôn mặt có thể nói gần giống với người da đen. Cô để tóc ngắn nên nếu chỉ nhìn bề ngoài sẽ rất dễ bị nhầm tưởng là con trai. Tai trái cô có đeo khuyên tai.

“Chúng ta nói chuyện một lát được không? Anh có xin phép thầy Aramaki rồi.”

Không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng thở dài và không có dấu hiệu dừng bước. Hơn nữa tốc độ bước đi của cô bé đột nhiên nhanh hơn hẳn, anh vất vả lắm mới theo kịp.

“Cuộc nói chuyện không phải để đăng tạp chí hay tiết lộ danh tính của em đâu. Anh chỉ muốn hỏi vài điều về giới tính của em thôi.”

Mutsumi thả lỏng hai vai, hơi cúi mặt, biểu hiện đó cho thấy cô bé đang bị bối rối trước những lời anh vừa nói.

“Anh rất muốn lắng nghe câu chuyện của em.” Tetsuro kiên

nhẫn khẳng định.

Cô bé đột ngột dừng lại, mặt vẫn cúi gằm, xoay người về phía Tetsuro.

“Có thể tha cho tôi được không?”

“Anh không đến vì tò mò. Vì cảm thấy vấn đề của em cần phải được suy nghĩ thấu đáo nên mới muốn đến tận đây nghe em nói. Bản thân em cũng phải chịu nhiều khó khăn đúng không? Trong hoạt động điền kinh ấy?”

“Tôi đâu có phàn nàn gì.”

“Nhưng...”

Không chờ anh nói hết câu, một lần nữa Mutsumi lại quay người bước đi những bước dài ngoằng. Tetsuro vội vã đuổi theo.

“Anh thật sự không có động cơ gì khác, chỉ muốn có một cuộc trò chuyện bình thường thôi.”

Nhưng có vẻ như cô bé không có nhu cầu đó. Cứ như vậy cô bé đi thẳng đến phòng câu lạc bộ và mở cửa. Tetsuro liền giữ cánh cửa lại.

“Làm ơn thả ra.” Cô bé nói với thái độ khó chịu.

“Chỉ một chút thôi.”

“Phiền phức quá!”

“Làm ơn đi.”

“QB.” Có một giọng nói vang lên phía sau anh. Mitsuki đã đến gần chỗ anh lúc nào không hay. “Đừng ép người ta quá đáng như thế.” Sau đó cô quay sang Mutsumi mỉm cười. “Xin

lỗi vì đã gây khó khăn nhé.”

Ngay lập tức biểu hiện của Mutsumi thay đổi hẳn. Cô bé chớp mắt liên tục khi có một nhân vật bất ngờ xuất hiện.

“Có vấn đề gì à?”

“Người này là đồng nghiệp của anh à?”

“Là trợ lý của anh.”

“Ồ, vậy à?” Mutsumi bắt đầu nghĩ ngợi gì đó.

3

Bên trong nhà ăn là những dãy bàn mới trắng tinh được bố trí đều tăm tắp. *Tờ thực đơn dán trên tường còn có cả mì Ý, khác hoàn toàn so với trường cấp ba hồi xưa mình học,* Tetsuro nghĩ.

Trong phòng không thấy bóng dáng học sinh nào khác. Tetsuro và Mitsuki ngồi đối diện với Suenaga Mutsumi ở chiếc bàn trong cùng. Cô đã đồng ý dành ra mười phút để nói chuyện. Tetsuro bất giác hiểu ra lý do cho sự thay đổi thái độ đột ngột này nhưng anh quyết định lờ nó đi.

“Anh đã quan sát em chạy lúc nãy. Thành tích thế nào?”

Nghe Tetsuro hỏi, Mutsumi vẫn nhìn chằm chằm xuống mặt bàn và trả lời lí nhí: “Hôm nay có hơi...” Có lẽ ý cô bé muốn nói rằng mọi khi thành tích tốt hơn như thế.

“Em có thích chạy không?”

Mutsumi không đáp. Cô bé hơi nghiêng đầu. Việc cô tỏ ra cảnh giác là hoàn toàn dễ hiểu. Đối phương là một người chưa từng gặp cũng không hề quen biết, dù là học sinh cấp ba đi nữa cũng sẽ không dễ mở lòng.

“Em có muốn tham gia các giải đấu giành chức quán quân không?”

“QB.” Mitsuki cắt ngang lời Tetsuro. “Chuyện đó đâu có quan trọng.”

“Đúng thế, nhưng...”

Nhưng cô không thèm để ý anh mà quay sang Mutsumi.

“Tên của em là Mutsumi đúng không? Giới tính trên giấy tờ của em là gì? Chuyện đó có làm em bận tâm không?” Mitsuki bắt chuyện theo cách của con gái, có lẽ cô phần nào ý thức được hoàn cảnh của đối phương.

“Không quan tâm.” Sau vài giây suy nghĩ, Mutsumi đáp lại.

Mitsuki gật đầu. “Hiện tại em có đến bệnh viện không?”

“Một tháng một lần.”

“Vì mục đích theo dõi tình hình? Hay vì phát sinh triệu chứng nào mới?”

“Chỉ đến khám tổng quát bình thường thôi.”

“Vậy à? Thế thì may quá.” Mitsuki buông tiếng thở dài nhẹ nhõm như thể cô đang lo lắng từ tận đáy lòng. “Trường học có vui không?”

Mutsumi không trả lời ngay. Biểu hiện của cô có chút gì đó bối rối.

“Không vui à?”

“Vui, nhưng không phải ai cũng tốt.”

“À... đúng là vậy nhỉ?” Mitsuki bặm môi. “Chị có nghe nói em không che giấu danh tính thật của mình, đó là quyết định của riêng em phải không?”

“Vâng.” Lần này cô bé trả lời ngay.

“Vậy à? Em cũng can đảm đó chứ.”

“Can đảm gì ạ?”

“Đó là ý kiến của chị. Em nghĩ sao?”

“Hừm...”

Mutsumi cúi mặt, rồi kê cằm lên tay. Cơ bắp ở hai cánh tay cuồn cuộn như thế nếu xét trong giới vận động viên thì hoàn toàn bình thường, nhưng với con gái ở độ tuổi này thì không.

“Em cảm thấy giấu giếm rất mệt mỏi. Cây kim nằm trong bọc có ngày sẽ lòi ra thôi.”

Tetsuro cũng tỏ ra đồng cảm, với thân hình đó thì sẽ khiến không ít người nảy sinh nghi ngờ. Không chỉ có cơ bắp mà phần lông ở tay cũng phát triển khác thường.

“Chị xin lỗi vì hỏi điều này có thể khiến em không thoải mái, nhưng hồi nhỏ em từng nghĩ mình là con gái bình thường đúng không?”

“Vâng. Có lẽ thế.”

“Bây giờ thì sao? Suy nghĩ đó có thay đổi không?”

Mutsumi co tay lại thành nắm đấm rồi tự nhấn lên trán.

“Em cố không nghĩ về điều đó. Vì biết dù nghĩ cũng không làm được gì.”

“Nhưng nếu làm con gái thì cuộc sống sẽ thuận tiện hơn nhỉ?”

“Càng ngày em càng thấy vậy. Cả những người xung quanh cũng thấy phiền phức vì không biết phải đối xử với em theo cách nào.” Mutsumi nói cộc lốc, có lẽ cô bé đã từng phải hứng

chịu thái độ lạnh nhạt của những người xung quanh.

Mitsuki dựng thẳng lưng, hít một hơi thật sâu rồi nhìn Mutsumi.

“Em có nghĩ đến chuyện phẫu thuật không?”

Đến câu hỏi này thì Mutsumi mới chịu ngẩng mặt lên. Có lẽ nó đã chạm vào cái gì đó bên trong cô bé.

“Nghĩa là nên cắt bỏ một trong hai bộ phận?”

“Ừm.”

Mutsumi khoanh tay trước ngực và nhìn lên trần. Tetsuro để ý thấy ở phần cổ họng cô không có yết hầu. Cơ thể cô bé có cả hai bộ phận... Đúng là vậy nhỉ?

“Trước đây có rất nhiều người khuyên như thế. Nhưng vì có khả năng sẽ mắc bệnh ung thư nên em chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ làm phẫu thuật.”

“Tuy nhiên khi trưởng thành thì xác suất mắc phải ung thư sẽ cực kì thấp.” Tetsuro nói thêm. Anh đã đọc được đôi chút về căn bệnh liên giới tính. “Hơn nữa nếu không nhanh chóng lựa chọn một trong hai tuyến sinh dục thì sẽ cản trở quá trình tiết hóc môn của cơ thể, dẫn đến nguy cơ cao mắc phải các căn bệnh như rối loạn hệ thần kinh tự chủ và loãng xương.”

Hình như lời giải thích của anh khiến Mutsumi phật ý, cô lắc đầu khó chịu.

“Có mắc ung thư hay không cũng mặc kệ. Vốn dĩ ngay từ đầu tôi đã không quan tâm đến chuyện sống chết rồi.”

“Chị nghĩ không nên nói như thế, sẽ tội nghiệp cho bố mẹ

em lắm.”

Mitsuki vừa dứt lời thì Mutsumi dường như muốn phản bác lại điều gì đó. Nhưng rốt cuộc cô lập tức ngậm miệng, nhìn xa xăm rồi nói: “Hoặc là con gái hoặc là con trai, nói thì dễ nhưng em không thể vứt bỏ một trong hai bộ phận được.”

“Vì em chưa quyết định được sẽ vứt đi phần nào?”

“Không phải thế, chỉ là em cảm thấy mình không còn là mình nữa sau khi làm điều đó. Nhưng đó là em chỉ nói mạnh miệng thế thôi...” Mutsumi nói tiếp. “Em nghĩ mình không nhất thiết phải tiếp xúc với người khác, con người em vốn cũng chẳng giống ai cả. Mỗi lần nghĩ về tương lai lại khiến em sợ hãi đến mức mặt trắng bệch không còn giọt máu.”

Nghe Mutsumi nói xong thì cả Tetsuro lẫn Mitsuki đều không biết đáp lại thế nào.

“Có ai đó để em chia sẻ chuyện này không? Một nhóm những bạn có hoàn cảnh tương tự chẳng hạn?”

“Hồi trước em có tham gia một nhóm. Ngoài những người liên giới tính còn có những người đồng tính và rối loạn giới tính nữa. Nhưng cảm giác vẫn có gì đó rất khác.”

“Khác ở chỗ nào?”

“Mọi người có vẻ chỉ toàn phán xét con trai phải thế này, con gái phải thế kia, tự mình tạo ra khoảng cách rồi tự thương xót mình. Nhưng cuối cùng thì không ai có câu trả lời cho thắc mắc con trai là gì, con gái là gì cả.”

“Em có không?”

“Cũng tương đối.”

“Chị muốn nghe.”

“Đối với em, con trai và con gái...” Mutsumi nói. “Là một thể loại hoàn toàn khác với em. Mọi người thường hay phân chia nam nữ rạch ròi, và chỉ có vậy. Em thấy chuyện phân chia ấy hết sức vô nghĩa.”

Sau đó Mutsumi quay sang Mitsuki và hơi cúi đầu.

“Xin lỗi vì thái độ xấc xược.”

“Không sao.”

Nhìn cách hai người trò chuyện, Tetsuro đã xác nhận được một điều. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Mitsuki, Mutsumi đã nhìn thấu được bản chất thật của cô.

“Này.” Mutsumi nhìn thẳng vào mặt Mitsuki. “Có muốn xem cái đó của em không?”

“Hả?”

“Cái bên dưới của em ấy.”

Mitsuki trợn tròn mắt, Tetsuro thì trở nên lúng túng.

“Tại sao?” Mitsuki đáp lại.

“Thì... em nghĩ đó là chị nên chỉ muốn cho chị xem thôi.” Mutsumi nhìn đi chỗ khác. Tetsuro nghĩ cô bé đang thất vọng. Sau đó cô nói tiếp: “Bố mẹ cũng biết rồi.”

“Chuyện gì cơ?” Tetsuro hỏi.

“Em có cơ thể khác biệt. Hình như sau khi sinh ra em, bác sĩ đã thông báo tình hình cho bố mẹ. Đáng ra lúc ấy bố mẹ nên đưa em đến bệnh viện chuyên khoa và tiến hành kiểm tra,

nhưng cả hai đã không làm vậy. Họ chọn cách giữ bí mật với mọi người và nuôi dạy em như một đứa con gái.”

Đúng là có chuyện như thế thật.

“Nhưng dù làm vậy thì chẳng phải sau này cũng đến ngày em sẽ tự nhận ra sao? Thực tế đã chứng minh điều đó.” Anh thử nói.

“Đúng vậy. Em đã hỏi thẳng bố mẹ nhưng hai người không chịu trả lời em đàng hoàng. Có thể họ cũng không biết phải trả lời thế nào, ngay bản thân họ cũng không biết nên làm gì. Cho đến lúc biết rõ thì chắc chắn họ vẫn sẽ tránh né em thôi.”

Khuôn mặt Mutsumi thoáng xuất hiện một nụ cười. Cách cô bé nói dường như có ý trách móc bố mẹ. Đến mức này chứng tỏ cô bé đã phải khổ sở rất nhiều.

“Anh có một điều này muốn hỏi em.” Tetsuro nói.

“Anh hỏi đi.” Mutsumi chớp mắt chờ đợi.

“Hiện tại em có thích ai không?”

Mutsumi như thể đang nín thở. Tetsuro cũng tự ý thức đây là câu hỏi nhạy cảm.

“Có ạ.”

“Đó là...”

“Đối phương là nam.” Mutsumi nói cộc lốc, có lẽ cô bé đã đoán được ý đồ câu hỏi.

“Vậy à? Thế thì tốt.”

“Tại sao?”

“Thì thích một người là chuyện tốt mà.”

Mutsumi tiếp tục nhìn chằm chằm Tetsuro một lúc, rồi chuyển tia nhìn sang Mitsuki.

“Em không thể sinh con. Bản thân em không thể có mang, và cũng không thể khiến cho cô gái khác mang thai. Ngay cả chuyện làm tình với ai đó cũng không thể. Vì vậy khi thích một ai đó sẽ chỉ rước thêm đau khổ và sợ hãi thôi. Mọi người ai cũng bảo không việc gì phải sợ nhưng nói miệng thì dễ lắm. Khi lỡ thích ai đó em chỉ muốn chết đi cho rồi.”

Tetsuro tự cảm thấy xấu hổ khi nhận ra mình vừa nói một câu hết sức thiếu suy nghĩ. Ngay cả một lời an ủi lúc này anh cũng không thể nghĩ ra.

Mutsumi quay sang nhìn Tetsuro.

“Anh đừng quá bận tâm. Tuy nhiều lần muốn chết nhưng chỉ duy nhất một lần em có ý định tự sát thôi. Lúc ấy vì dao chưa được mài sắc nên em mới thất bại.”

Giọng nói đều đều không chút biểu cảm như đám bụi đang tích tụ lại trong tâm hồn nặng trĩu của Tetsuro. Mutsumi liếc nhìn đồng hồ trên tường sau khi nhận thấy mình đã nói quá nhiều. Tetsuro cũng nhìn theo, đã quá mười phút thời gian cho phép.

“Lúc nãy em nói thật hả?” Mitsuki hỏi Mutsumi. “Về chuyện cho chị xem thứ đó ấy?”

Mutsumi gật đầu. “Thật, chị muốn xem không?”

“Ừm.” Mitsuki đứng dậy. “Cho chị xem nhé.”

“Nhưng chỉ mình chị được xem thôi.”

Khuôn mặt quay nghiêng của Mutsumi đang chăm chú nhìn Mitsuki rõ ràng có ý muốn từ chối người đàn ông thiếu tinh tế ở bên cạnh. Tetsuro im lặng, nhìn Mitsuki gật đầu.

Tetsuro vẫn ngồi yên tại chỗ sau khi hai người đã rời khỏi nhà ăn. Từng lời Mutsumi nói vẫn còn vang vọng trong tâm trí Tetsuro. Chưa nói đến trường hợp mang giới tính đặc biệt như cô bé, ngay cả bản thân anh cũng chưa thể lý giải nổi con trai, con gái là gì.

Vài phút sau, Mitsuki quay lại nhưng không thấy bóng dáng Mutsumi đâu. Cô trông có vẻ thẫn thờ, mặt thì trắng bệch, khóe mắt hơi đỏ.

“Em ấy đâu?”

“Đi luyện tập rồi.”

“Vậy à?” Tetsuro nhìn ra ngoài sân từ cửa sổ nhà ăn. Các thành viên câu lạc bộ điền kinh đang tập hợp lại.

“Tớ rất tiếc, QB à. Đáng ra bọn mình không nên đến đây.”

“Có lẽ vậy.”

Các thành viên bắt đầu chia thành nhóm nam nữ rồi di chuyển đến phòng họp. Lần đầu tiên Tetsuro nhận ra một điều khi ngắm nhìn khung cảnh đó. Suenaga Mutsumi không tham gia nhóm nào cả, cô luyện tập thể lực một mình.

Trên đường về nhà bằng tàu điện ngầm, Mitsuki hầu như không nói câu nào.

Hai người lê bước nặng nhọc quay trở lại căn hộ. Risako không có nhà, cô để lại mẩu giấy nhắn trên bàn ăn, nội dung

đại khái là ra ngoài có việc.

Mitsuki cởi áo khoác và áo vest ra, sau đó đến đôi tất da và chiếc váy ngắn. “Trời ơi, thoải mái quá đi.”

Lúc này cô đang trong tình trạng bán khỏa thân. Tetsuro đưa mắt đi chỗ khác và cởi áo khoác ra.

“Mọi thứ suôn sẻ đấy chứ.” Mitsuki vừa nhìn xuống đống quần áo giữa sàn vừa nói. “Đúng là kỹ năng diễn xuất của tớ vẫn chưa bị lụi nghề. Chỉ cần tớ biến hình thành con gái thì mọi thứ xung quanh sẽ tự động trở nên hài hòa.”

“Nhưng như thế chẳng khác gì cậu đang tự lừa bản thân, dù biết là không còn cách nào khác.”

Mitsuki lắc đầu. “Tớ thật hèn nhát.”

Không đâu, Tetsuro vừa nói xong thì chiếc điện thoại không dây reo lên. Anh điều hòa nhịp thở, sau đó nhấn nút nghe máy.

“A lô, tôi là Nishiwaki đây.”

“À... Ừm... Xin hỏi Nishiwaki Risako có nhà không ạ?”

Là giọng đàn ông, tầm bốn mươi tuổi, không hiểu sao giọng điệu nghe rất căng thẳng.

“Cô ấy có việc nên ra ngoài rồi. Xin hỏi ai ở đầu dây đấy ạ?”

“Tôi là Hirokawa.”

“Anh Hirokawa ạ?”

“Vâng, chữ “hiro” trong nghĩa rộng hẹp, và “kawa” là ba nét của chữ “sông”. Xin hỏi, liệu anh có phải là Nishiwaki Tetsuro không ạ?”

“Vâng.” Tetsuro trở nên cảnh giác khi bị gọi đúng tên. Không chỉ có vậy, ngay lập tức anh lại nhận được một bất ngờ khác. Mitsuki đang đứng nhìn về phía anh trong trạng thái cứng đờ, mắt mở to kinh ngạc.

Người đàn ông trên điện thoại nói tiếp: “Thật ra vợ tôi và chị nhà là bạn thân, t ôi gọi đến để xin trao đổi vài thứ liên quan đến vợ mình.”

“Tức là bà xã của anh từng theo học trường Đại học Teito...?”

“Vâng. Cô ấy từng làm quản lý cho câu lạc bộ bóng bầu dục Mỹ, tên là Hiura.”

4

Trong một thoáng, toàn thân anh nóng bừng, bàn tay cầm điện thoại ướt đẫm mồ hôi.

Tại sao chồng của Mitsuki lại gọi đến đây? Anh ta đã biết Mitsuki ở đây ư? Không thể có chuyện đó được... Trong đầu Tetsuro cứ xoay vòng hết nghi ngờ này đến suy đoán khác.

“Cô ấy có chuyện gì à?” Tetsuro hỏi, cố gắng không để đối phương nhận ra mình đang dao động.

“Ừm, cũng không hẳn... Tôi nghĩ tốt nhất mình nên nói chuyện trực tiếp với chị nhà.”

“Anh biết đấy, vợ tôi làm việc không có giờ giấc cố định, thậm chí tối nay tôi cũng không biết cô ấy có về nhà không.”

“Cô ấy làm nghề nhiếp ảnh nhỉ?”

“Vâng. Kế hoạch ngày mai của cô ấy thế nào tôi cũng không rõ.”

Tetsuro đang có ý muốn khai thác thông tin của đối phương trên điện thoại.

“Vậy à...” Chồng của Mitsuki tỏ ra lưỡng lự. “Tôi có vài câu muốn hỏi chị nhà về vợ của mình.”

“Anh muốn hỏi gì ạ?”

“À ừm, chuyện là... gần đây anh có biết cô ấy đang ở đâu và

làm gì không?"

"Tôi không rõ lắm." Tetsuro nhìn Mitsuki. Cô đang ngồi trên ghế xô pha, hai tay khoanh trước ngực, dỏng tai lắng nghe câu chuyện. "Tôi không nghe vợ nhắc đến chuyện có liên lạc với cô ấy gần đây. Mới hôm trước câu lạc bộ có buổi tụ họp nhưng cũng không thấy cô ấy đến."

"Vậy à?" Sự thất vọng thể hiện rõ qua giọng nói.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế ạ?"

"Không, không có gì..." Anh ta bỗng im bặt. Trên ống nghe điện thoại chỉ có tiếng thở nhẹ. "Thật ra vợ tôi đang mất tích."

"Hiura á? Cô ấy đột nhiên biến mất hay sao ạ?"

"Vâng, một cách đột ngột. À, nhưng cô ấy có để lại một bức thư. Hừm, nói đúng hơn là... cô ấy bỏ nhà ra đi."

"Hơ..." Tetsuro giả vờ ngạc nhiên.

"Chuyện nói ra thật đáng xấu hổ, nhưng tôi cũng không biết phải làm gì nữa..."

"Cô ấy bỏ đi khi nào?"

"Ừm, có lẽ khoảng một tháng trước... thì phải." Giọng nói của anh ta tắt dần khi đến cuối câu.

Thời gian khác với câu chuyện Mitsuki kể, tất nhiên người chồng đang nói dối. Theo lời của Mitsuki thì cô đã bỏ nhà đi từ năm ngoái và sống một mình đến bây giờ. Tại sao người chồng lại để tận một năm trôi qua mới bắt đầu tìm kiếm vợ mình nhỉ?

"Anh đã nhờ phía cảnh sát tìm người thân chưa ạ?"

“Không, tôi không báo cảnh sát. Vì cô ấy đã nói rõ trong thư chuyện bỏ nhà đi, hơn nữa tôi nghe nói cảnh sát sẽ không tích cực tìm kiếm trong những trường hợp như vậy.”

“Anh đã thử liên lạc với gia đình cô ấy chưa?”

“Tôi có gọi điện rồi nhưng có vẻ như họ cũng không nghe tin gì từ cô ấy cả. Bố cô ấy cũng tỏ ra lo lắng lắm...”

“Thế còn những nơi cô ấy hay lui tới thì sao?”

“Tôi đã liên lạc khá nhiều nơi rồi, tất cả những người có quen biết cô ấy tôi đều đã gọi hết. Đó cũng là lý do tôi gọi cho chị Takakura. Quên mất, tôi xin lỗi vì đã gọi đến vào đêm hôm thế này. Để tôi thử gọi đến chỗ khác xem sao. Xin lỗi đã làm phiền.” Chồng của Mitsuki nói liền mạch không ngừng nghỉ và dập điện thoại ngay.

Tetsuro vừa nghĩ ngợi vừa ngồi xuống ghế xô pha. “Cậu chắc cũng đoán được ai gọi đến nhỉ?”

“Ừm.” Mitsuki đờ đẫn, tâm trạng tụt dốc thấy rõ. “Anh ta đang làm gì thế?”

“Gọi điện thoại khắp nơi.”

Mitsuki vò đầu bứt tai. Đúng lúc ấy cô nhận ra mình vẫn còn đeo bông tai, liền tháo ra ngay tắp lự với khuôn mặt giận dữ. “Gần đến Tết rồi nhỉ?”

“Tết?”

“Thì Tết người ta thường có truyền thống về quê đấy thôi. Lúc về mà thiếu vợ thì không được đẹp mặt cho lắm.”

Chồng của Mitsuki hình như quê ở Nagaoka, Niigata. Ở đó

anh ta có người anh trai đang thừa kế một doanh nghiệp kỹ thuật nhỏ.

“Chồng của cậu chưa thông báo với gia đình vợ mình mất tích ư?”

“Anh ta là người hay để ý dư luận mà. Tết năm nay có thể anh ta sẽ bịa ra lý do gì đấy khi về nhà.”

“Chẳng nhẽ năm sau cũng phải trốn tránh như thế?”

“Có lẽ.”

Ít phút sau thì Risako về nhà. Sau khi nghe kể chồng của Mitsuki có gọi đến, cô đờ mặt ra tỏ vẻ nghi ngờ.

“Như thế là ý gì?”

“Chắc chắn anh ta không có ý chào đón Hiura về nhà rồi.”

“Chỉ vì lý do đó mà đến bây giờ mới đi kiếm người vợ đã bỏ nhà ra đi ư?”

“Với con người đó thì có thể đấy. Anh ta nghĩ phải có gia đình, có vợ có con, có lương bổng ổn định, đó là một trong những điều kiện để được công nhận là một người đàn ông đích thực.”

Thậm chí vài năm nữa, Tetsuro nghĩ anh ta vẫn có thể tiếp tục kết hôn để gìn giữ hình tượng ấy.

“Đáng lo đấy, không biết mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào đây?” Risako tựa người vào tường và nhìn lên trần nhà.

“Tớ sẽ đi gặp anh ta.”

Tetsuro nói xong thì cả Risako lẫn Mitsuki cùng lúc quay sang nhìn anh. Anh lần lượt nhìn hai người rồi nói tiếp: “Đó là

cách nhanh gọn nhất.”

“Thế thì để em đi. Anh ta gọi điện đến tìm em mà.”

“Anh là người nói chuyện trực tiếp với anh ta.”

“Còn em là bạn thân của Mitsuki. Là bạn thân khi nghe tin bạn mình mất tích mà không thèm đến hỏi han chẳng phải quá kỳ lạ sao? Anh đột nhiên đến hỏi chuyện như thế mới dễ gây nghi ngờ ấy.”

“Anh cũng là bạn của Hiura mà, hơn nữa còn là bạn cùng câu lạc bộ bóng bầu dục nữa.”

“Chẳng phải như thế thì quá lâu rồi à?”

“Risako.” Mitsuki xen giữa hai người. “Tớ nghĩ nên để QB đi.”

Risako quay sang nhìn Mitsuki với vẻ mặt nghi ngờ, cô toan mở miệng hỏi tại sao nhưng dường như vừa hiểu ra điều gì đó nên thôi.

“Đúng đấy Risako.” Tetsuro thành khẩn lầm bầm trong miệng. “Hiura không muốn em nhìn thấy chồng của mình đâu...”

“Con người đó không biết cách giao tiếp với phụ nữ đâu.” Mitsuki nói đùa như để đánh bay sự im lặng khó xử. “Nếu anh ta gặp một phụ nữ xinh đẹp như cậu thì chỉ có nước bỏ chạy vì hồi hộp thôi.” Sau đó cô vỗ tay đắc chí. “Đúng rồi, không khéo đó là lý do anh ta cưới một thằng con trai như tớ về làm vợ.”

Tetsuro rất muốn bật cười trước nỗ lực nói đùa của Mitsuki

nhưng anh không thể cười nổi. Risako vẫn không thay đổi cảm xúc và rời khỏi phòng khách.

“Ít nhất chúng ta đã biết chắc một điều.” Mitsuki ngẩng mặt lên khi nghe Tetsuro lên tiếng. Anh rời mắt khỏi Mitsuki và nói. “Chồng của cậu chắc chắn chưa nộp đơn ly hôn.”

5

Tetsuro đi từ Nishi-Nippori sau đó đổi qua tuyến Chiyoda và xuống tàu ở Matsudo. Phía trước nhà ga là những tòa nhà của các thương hiệu thời trang và trung tâm thương mại xếp san sát nhau. Một phần vì trúng ngày thứ Bảy nên chỗ nào cũng chật kín giới trẻ và các gia đình đi mua sắm. Có một cây thông Giáng sinh khổng lồ được trang trí bắt mắt ngay trước trung tâm thương mại. Nhờ cây thông mà Tetsuro mới bắt đầu cảm nhận được không khí dịp cuối năm. Gần đây do có quá nhiều sự việc phát sinh khiến anh mất hết nhận thức về thời gian.

Sau khi băng qua hai con đường lớn, khu dân cư đã xuất hiện trước mặt. Anh rút mảnh giấy nhắn trong túi áo khoác ra, vừa bước đi vừa dò lại địa chỉ nhà. Mảnh giấy ấy là của Mitsuki viết cho anh.

Hirokawa Yukio, bốn mươi ba tuổi, hiện đang làm việc tại một ngân hàng tín dụng địa phương. Trên cột thông tin ở nơi làm việc có ghi rằng anh ta đang giữ vị trí quản lý chi nhánh.

Mỗi lần hỏi về anh ta, Mitsuki thường trả lời ngay “Đó là một con người làm việc chăm chỉ”. Chăm chỉ và nguyên tắc. Có lẽ nhờ vậy anh ta mới leo lên được chức quản lý chi nhánh. Ngay cả khách hàng cũng đánh giá khá cao.

Anh ta không hẳn là người đàn ông của gia đình, cô nói

thêm.

“Tối nào cũng về muộn, những lúc ở nhà thì chỉ toàn ngủ. Thậm chí một tuần không nói với nhau câu nào cũng là chuyện bình thường. Anh ta thuộc kiểu không đeo bám đối phương, về điểm này thì tớ thấy biết ơn vô cùng.”

Sau khi sinh con trai đầu lòng, có vẻ như hai người cũng dừng quan hệ. Bản thân Mitsuki vốn không thoải mái với chuyện đó, còn Yukio dường như cũng trở nên mất hứng thú với cô.

“Anh ta thật đáng thương khi kết hôn với một người như tớ.” Cô nghiêm túc nói.

Mitsuki sắm vai người vợ trải qua cuộc sống hôn nhân với chồng trong một căn nhà hai tầng theo kiểu phương Tây, xung quanh có hàng rào bao bọc, và một chiếc Honda Odyssey trong bãi đỗ xe. Được xây dựng và rao bán bởi một chủ đầu tư lớn trong khu tập thể nhà tiền chế, theo lời Mitsuki thì diện tích mặt bằng khoảng năm mươi tsubo, giá căn nhà mua cách đây ba năm có vẻ đã khiến chồng của cô vướng vào món nợ kéo dài ba mươi năm.

Anh nhấn chuông cửa nằm phía dưới bảng tên nhà. Chờ một lúc vẫn không thấy có người trả lời. Tetsuro tặc lưỡi. Anh nghĩ tốt nhất không nên cho đối phương thời gian nghĩ ngợi nên hôm nay mới quyết định ghé thăm bất ngờ thế này. Anh tiếc nuối nhấn chuông thêm một lần nữa nhưng quả nhiên kết quả vẫn vậy.

Đúng lúc Tetsuro tính rời đi thì bắt gặp thứ gì đó đang

chuyển động, phía bên trong cánh cổng. Anh rướn người qua cổng một tí rồi nhìn vào phía bên phải khu vườn. Thảm cỏ dày mọc um tùm đã khô héo và ngả màu nâu nhạt.

Một cậu bé đang đứng trên đó. Khuôn mặt tròn, đường nét mắt mũi đâu vào đấy nhưng chiếc cằm khá nhọn. Mái tóc trước trán được cắt tỉa gọn gàng trên lông mày một đoạn. Cậu đang mặc một bộ đồ thun màu kem hơi quá cỡ, ở ngoài tròng thêm áo khoác có mũ.

Cậu bé chắc chắn là con của Mitsuki, Tetsuro nghĩ. Đôi mắt ngước lên nhìn anh giống hệt mắt cô.

“Xin chào.” Tetsuro bắt chuyện.

Nhưng cậu bé giật bắn người, vội mở cánh cửa kính, chạy vào phòng khách và vặn ổ khóa lưỡi liềm lại.

Có lẽ cậu bé đã được dặn phải bỏ chạy khi có người lạ bắt chuyện. Tetsuro xem xét có nên đứng ở đây chờ thêm một lúc nữa không. Bình thường nếu ra ngoài lâu thì không ai để con nhỏ ở nhà một mình như thế.

Phía bên kia cánh cửa kính, cậu bé đang nhìn Tetsuro với ánh mắt nghi ngờ. Ngay khi vừa chạm mắt anh thì cậu bé lập tức giấu mình sau tấm rèm.

Tetsuro chợt nhớ Mitsuki từng nói rằng kết hôn và có con có khi sẽ khiến bản thân cô thay đổi...

Anh không thể tưởng tượng ra hình ảnh Mitsuki trong vai trò người mẹ là như thế nào, nếu cô chỉ giả vờ làm mẹ thôi thì đâu còn ý nghĩa gì. Vấn đề là cô đã nuôi dạy đứa trẻ bằng cách nào.

Anh nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông phía bên kia đường đang tiến lại. Anh ta có dáng người và chiều cao trung bình, khoác chiếc áo màu be.

Tetsuro bước ra xa khỏi cánh cổng một tí. Người đàn ông tiến lại gần. Anh có thể nghe thấy giọng anh ta nói:

“Không, tôi đã nói rồi, tôi không nói là sẽ chuyển toàn bộ cho anh. Tôi nói là chỉ chuyển cho những khách hàng thân thiết thôi. Còn ai là khách hàng thân thiết thì đó là phán đoán mang tính cá nhân.” Giọng của anh ta rất to. Tetsuro để ý thấy người ở đầu dây bên kia cũng có âm lượng ngang ngửa.

Đúng như dự đoán, Hirokawa dừng lại trước cổng nhà. Anh ta vừa nghe điện thoại vừa chuẩn bị mở cổng.

“Anh là Hirokawa phải không ạ?” Tetsuro tiến lại.

Đối phương quay lại với vẻ mặt ngạc nhiên. Tetsuro lịch sự cúi đầu chào.

“Chờ tôi chút.” Anh ta nói vào điện thoại, rồi quay sang Tetsuro hỏi: “Xin hỏi anh là ai?”

“Tôi là người nói chuyện điện thoại với anh hôm qua, Nishiwaki ạ.” Anh tự giới thiệu.

Gương mặt anh ta hoảng hốt thấy rõ, liền nói vào điện thoại: “Tôi sẽ gọi lại cho anh sau.” Tức thì anh ta quay sang Tetsuro. “Tại sao anh lại cất công đến tận đây thế?”

“Tôi có công chuyện gần đây. Ngoài ra cũng có vài điều khiến tôi bận tâm nên mới tự ý đến đây.”

“Hơ…” Hirokawa không che giấu nổi sự lúng túng. Cặp mắt

đen láy liên tục đảo qua đảo lại bên trong chiếc kính có viền được mạ vàng. “Vâng, mời anh vào trong, nhà có hơi chật chội một tí.”

“Tôi xin phép.” Tetsuro theo chân Hirokawa bước qua cánh cổng.

Ngay khi bước vào ngôi nhà là căn phòng khách rộng tầm năm mươi chiếu. Bộ bàn ghế xa lông, bộ bàn ăn và tủ chạn đều còn mới toanh. Anh để ý thấy rèm cửa có màu hồng, chắc là Mitsuki chọn nhỉ?

Cậu bé đang ngồi xếp những tấm thẻ gì đó trước tivi, trên đó là hình vẽ nhân vật hoạt hình được các bé yêu thích. Tetsuro hiểu phải vất vả lắm mới sưu tầm được chừng đó tấm.

“Tôi xin lỗi vì tối hôm qua đã gọi điện đường đột như thế.” Hirokawa cúi đầu. Đỉnh đầu tóc hơi thưa thớt.

“Không sao, tôi chỉ hơi ngạc nhiên khi biết chuyện cô ấy bỏ nhà đi thôi.”

“Cô ấy đi biệt tăm biệt tích.” Hirokawa đưa tay vuốt mái tóc khô cứng. Có lẽ khi đi làm anh ta hay dùng keo hoặc kem bôi trơn.

“Anh có biết thông tin gì về cô ấy không?”

“Hoàn toàn không...”

“Cô ấy có để lại thư trước khi bỏ đi nhỉ? Trong đó viết gì?”

“Ừm... không có lý do gì cụ thể. Cô ấy chỉ bảo là muốn sống cuộc sống là chính mình, hừm... chỉ có vậy thôi. Ngoài ra cô ấy còn nói lời xin lỗi.”

“Xin lỗi...?”

“Ý cô ấy muốn xin lỗi vì đã gây ra lỗi lầm gì đó, nhưng tôi hoàn toàn không biết đó là gì. Giả sử cô ấy xin lỗi vì chuyện bỏ nhà ra đi mà lại dùng câu ở thì quá khứ thì quả là kỳ lạ.”

“Đúng thế nhỉ?”

Tetsuro đoán Hirokawa hoàn toàn không biết gì, anh ta không hề mảy may nghi ngờ bản chất thật của Mitsuki. Tất nhiên anh ta sẽ không nghi ngờ.

Cậu con trai vẫn đang say mê với mấy tấm thẻ. Cậu bé lâu lâu lại phát ra những âm thanh kỳ lạ, có vẻ như là tên các nhân vật trên tấm thẻ.

“Tên cậu bé là gì ạ?”

“Yuuri. Viết chữ “Yuu” trong “Yuukyu” đấy.”

“Yuuri, tên hay quá.”

“Mitsuki nghĩ ra đấy. Trước khi sinh, cô ấy bảo là dù con trai hay con gái đều đặt tên là Yuuri.”

“Ồ thế ạ...?”

Trong khoảnh khắc, Tetsuro đắm chìm vào dòng suy nghĩ riêng. Có lẽ Mitsuki đã lo sợ, cô ấy không muốn những gì xảy ra với bản thân lại xảy đến với con của mình. Đó là lý do cô chọn một cái tên có thể dùng cho cả con trai và con gái.

“Cô ấy là một người vợ và một người mẹ như thế nào ạ?” Tetsuro thử hỏi.

“Tôi nghĩ cô ấy là một phụ nữ của gia đình kiểu mẫu.” Hirokawa không đắn đo mà trả lời ngay. “Việc nhà cô ấy đều

bao quát hết, làm gì cũng rất tận tâm. Tôi hay bận bịu chuyện công việc nên một tay Mitsuki nuôi dạy Yuuri đấy chứ.”

“Vậy hiện tại việc nuôi dạy cậu bé thì sao?”

“Tôi có một bà dì ở Kameari. Sau khi học nhà trẻ xong thì tôi chở Yuuri đến nhờ dì trông giúp, khi nào xong việc thì quay lại đón. Như vậy có hơi phiền nhưng đó là cách tốt nhất trong hoàn cảnh hiện tại của tôi.”

Nghe vậy chắc Mitsuki cũng an tâm phần nào.

“Anh Nishiwaki này.” Hirokawa có vẻ khó mở lời. “Anh quan tâm đến chuyện của Mitsuki như thế là có việc gì chăng?”

“À vâng...” Tetsuro dựng thẳng lưng. “Nhưng trước đó tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

“Vâng?”

“Vì sao lúc ấy anh Hirokawa lại phải nói dối ạ?”

Tetsuro đã quyết định từ trước sẽ đi thẳng vào vấn đề khi đến đây.

Hirokawa dường như cảm thấy áp lực trước câu hỏi của anh nên hơi thu người lại.

“Tôi nói dối... chuyện gì cơ?”

“Thời gian Mitsuki bỏ nhà ra đi. Anh nói là cô ấy bỏ đi cách đây một tháng, nhưng thật ra chuyện đã xảy ra từ trước đó nữa đúng không ạ?”

Đột nhiên bí mật của mình bị phơi bày khiến mặt Hirokawa đỏ bừng trong chớp mắt.

“Đâu có, làm gì có chuyện đó...” Mắt anh ta đảo liên tục.

“Theo như vợ tôi nói thì mỗi năm đều nhận được thiệp chúc vào dịp năm mới và mùa hè của Hiura nhưng riêng năm nay thì không thấy đâu. Hơn nữa vài tháng trước cô ấy bảo có gọi điện đến nhưng không ai nhấc máy, để lại tin nhắn thì không nhận được hồi đáp. Vì vậy cô ấy lo không biết Hiura có gặp chuyện gì không.”

Lời nói dối đã được chuẩn bị từ trước tuôn ra khỏi miệng anh một cách trơn tru.

Hirokawa liếm đôi môi khô khốc. Tetsuro nhìn anh ta chằm chằm, gặng hỏi: “Thế nào ạ?”

Hirokawa thở hắt ra, chắp hai tay lại với nhau. Đây là hành động thường thấy mỗi khi các nhân viên ngân hàng có nguyện vọng muốn khách hàng giúp đỡ.

“Anh nói đúng. Thật ra vợ tôi đã mất tích một năm nay rồi. Tôi bảo với mọi người là cô ấy về quê dưỡng bệnh. Vì thế anh Nishiwaki, hy vọng anh có thể giữ bí mật...”

“Tất nhiên, tôi không có ý định tiết lộ chuyện này cho người nào cả. Nhưng có ai khác biết chuyện nữa không?”

“Tôi có thông báo cho bố cô ấy và bố mẹ của tôi. Ở chỗ làm thì tôi tuyệt nhiên không nói gì. Chỉ vậy thôi.”

“Phía cảnh sát thì sao? Anh có chắc là mình không báo với cảnh sát để nhờ họ giúp tìm kiếm người thân chứ?”

“Không có chuyện đó đâu.” Hirokawa xua xua tay trước mặt. “Nhân tiện nhắc đến cảnh sát, không hiểu sao khoảng vài tuần trước... có một nhân viên điều tra tìm đến đây.”

“Nhân viên điều tra? Ở đâu?” Bây giờ đến phiên Tetsuro hoang mang.

“Từ Trụ sở cảnh sát Tokyo. Hừm... anh ta tên gì ấy nhỉ?”

“Người đó đến đây làm gì?”

“À, anh ta mang theo một bản hộ tịch đã rách bươm, kỳ lạ ở chỗ đó lại là hộ tịch của vợ tôi. Hình như anh ta đang điều tra một vụ án nào đó.”

“Sổ hộ tịch của Hiura?”

“Ừm. Nói chính xác thì viên cảnh sát ấy chỉ đang cầm bản sao thôi. Ngoài ra anh ta còn hỏi tôi có biết một người tên là Togura ở Itabashi không. Hình như đó là người giữ bản sao hộ tịch ấy.”

Tetsuro cố gắng không để Hirokawa nhận ra mình đang bị kích động.

“Vậy lúc đó anh trả lời sao?”

“Tôi trả lời hết sức bình thường, rằng mình không quen người đàn ông tên Togura đó, và cũng không hiểu vì sao anh ta lại giữ sổ hộ tịch của vợ tôi.”

“Anh nhân viên ấy có hỏi thêm gì không?”

“Anh ta có hỏi một vài thứ về vợ tôi, anh ta hỏi tôi có biết nguyên nhân bỏ nhà ra đi, hay đích đến của cô ấy không...” Hirokawa lắc đầu. “Nếu biết thì tôi đã không phải khốn khổ thế này, tôi đáp lại anh ta như thế.”

“Sau đó anh ta có ghé lại thêm lần nào nữa không?”

“Không, chỉ một lần ấy thôi. Có vẻ anh ta tìm đến tôi là để

xác minh điều gì đó nhưng cuối cùng tôi cũng không giúp được gì. Khi tôi hỏi về vụ án thì anh ta lại nhất quyết không cung cấp thông tin."

"Đáng ngờ nhỉ...?"

"Vì thế nên tôi mới thử cố gắng tìm kiếm tung tích của vợ mình. Phía cảnh sát có bảo sẽ cố gắng tìm nhưng tôi cũng không trông đợi gì nhiều."

"Thế nên gần đây anh mới gọi điện đến tìm Risako ư?"

"Tôi vốn không biết gì nhiều về những mối quan hệ xung quanh vợ mình. Nhờ những tấm thiệp chúc mừng năm mới trước đây nên tôi mới sực nhớ ra cô ấy nói chuyện khá nhiều với chị Takakura."

Cảm ơn anh đã nhớ ra, Tetsuro nghĩ.

"Hiura vẫn có tên trong sổ hộ tịch của anh phải không ạ?"

"Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện ly hôn trong suốt một năm qua. Vợ tôi cũng đã để lại đơn ly hôn rồi, cả chữ ký lẫn con dấu nữa."

"Thế nhưng..."

"Hừm, nói sao nhỉ?" Hirokawa gãi đầu, nở nụ cười tự chế giễu bản thân. "Rốt cuộc tôi vẫn quyết định sẽ chờ cô ấy. Vì còn có Yuuri nữa, hy vọng một ngày nào đó cô ấy sẽ vì lo nghĩ cho Yuuri mà trở về."

"Anh vẫn còn yêu Hiura phải không ạ?"

Nghe Tetsuro hỏi, Hirokawa ngả người về phía sau.

"Nói sao nhỉ? Có lẽ anh nói đúng. Nhưng cô ấy lại đặc biệt

ghét dùng đến từ “yêu”.”

“Cô ấy nói thế ư?”

“Ngay từ đầu đã vậy. Trước khi kết hôn ấy chứ. Cô ấy nói với tôi rằng bản thân không có nhu cầu thể hiện tình cảm vợ chồng, nhưng thay vào đó cô ấy sẽ làm tròn trách nhiệm của một người vợ, lo toan việc nhà thật tốt. Nghe thế tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng vì tin tưởng tình cảm sẽ dần nảy sinh sau khi chung sống nên rốt cuộc cũng đồng ý. Cảm giác chúng tôi kết hôn theo kiểu sắp đặt, cả hai bên đều ra điều kiện và được chấp thuận thì mới đến với nhau được.”

Nghe Hirokawa giãi bày khiến tâm trí Tetsuro nảy sinh nhiều suy nghĩ. Có lẽ ý anh ta muốn nói Mitsuki đã có một quyết định khó khăn. Người chồng có vẻ tốt bụng này không hề biết rằng cô đã chọn con đường kết hôn để phong ấn con người thật sự của mình.

“Sau khi kết hôn thì sao ạ?”

“Ừ thì...” Hirokawa mỉm cười và lắc đầu. “Thái độ của Mitsuki vẫn trước sau như một. Quả thật cô ấy hoàn thành rất tốt vai trò của một người vợ và người mẹ, dù làm việc gì cũng rất nhẹ nhàng và cẩn thận. Ngoài ra Mitsuki còn rất khoan dung, tôi có làm gì cô ấy cũng không bao giờ phàn nàn. Cô ấy đặc biệt chú trọng đến vấn đề sức khỏe, không bao giờ chi tiền cho quần áo hay phụ kiện, cũng không buôn chuyện điện thoại với bạn bè. Thậm chí đồng nghiệp tôi còn bảo tôi có một người vợ hết sức lý tưởng.”

Mitsuki chắc chắn sẽ không vui nếu được người khác khen

là một bà nội trợ đảm đang.

“Nhưng có vẻ cô ấy hơi ít nữ tính, cả về nghĩa tốt lẫn nghĩa xấu.” Hirokawa nói tiếp. “Phản ứng của cô ấy thường rất yếu ớt chứ không mãnh liệt. Chẳng hạn như với một cô gái bình thường, khi được chồng tặng quà thường tỏ ra sung sướng thấy rõ, riêng vợ tôi thì không hề có chút biểu cảm nào, chỉ nói lời cảm ơn rồi xong. Những lúc đó nhìn cô ấy có vẻ phiền não. Tôi chỉ nghĩ hay là vợ mình không biết cách thể hiện cảm xúc. Nhưng có vẻ như mọi thứ không dừng lại ở đó. Thậm chí lúc tôi kể về một người họ hàng có thể trở thành thành viên của một hãng mỹ phẩm hoàn toàn miễn phí thì cô ấy cũng không buồn hỏi han gì thêm. Tôi cảm giác ngoài việc hoàn thành tốt nhiệm vụ của một người vợ và người mẹ thì cô ấy không quan tâm đến bất kỳ ai, thậm chí cả bản thân mình.”

Đúng như anh ta suy đoán. Đó chính xác là những gì Mitsuki nghĩ khi quyết định kết hôn.

“Nhưng dù vậy, bây giờ anh vẫn cần Hiura bên cạnh?”

“Dùng từ “cần” thì có đúng không nhỉ?” Dường như bản thân anh ta cũng không hiểu, nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Tôi không phải là người có kinh nghiệm về phụ nữ. Lúc còn đi học thì chỉ toàn học ở trường nam sinh, mỗi khi đứng trước con gái lại trở nên luống cuống không làm được gì. Nói ra có hơi xấu hổ nhưng thậm chí đến tận bây giờ tôi cũng không biết phải xoay xở thế nào khi gặp khách hàng là nữ. Riêng với Mitsuki thì khác. Ngay từ lần đầu gặp mặt mọi thứ đều suôn sẻ. Tôi đã đi xem mắt rất nhiều lần nhưng chưa lần nào có thể

ăn nói trôi chảy như thế. Tôi có thể cư xử bình thường như khi trò chuyện với đồng nghiệp ở công ty vậy. Lý do lớn nhất dẫn tôi đến quyết định kết hôn chỉ có vậy. Nói thẳng ra là vì tôi cảm thấy thoải mái khi ở cùng cô ấy."

Thật là oái oăm. Sự tồn tại của Mitsuki lại là hình mẫu lý tưởng cho kiểu đàn ông như anh ta.

Không biết từ lúc nào Yuuri đã ngủ gục trước tivi. Hirokawa đứng dậy, đắp một chiếc chăn mỏng lên người cậu con trai.

"Hai người chỉ sinh một đứa thôi ạ? Từng có ý định sẽ sinh đứa thứ hai không ạ?"

"Không. Vợ tôi không thích. Thậm chí sau khi sinh một thời gian, hai vợ chồng còn không chạm mắt nhau lấy một lần. Cho nên..."

"Hai người cũng không quan hệ?"

"Ừm." Hirokawa gật đầu.

"Cô ấy nói với tôi những lúc muốn làm chuyện ấy cứ ra ngoài, cô ấy sẽ không nổi giận."

Nghe có vẻ giống Mitsuki.

"Tôi xin lỗi vì hỏi chuyện riêng tư, nhưng có phải từ lúc đó mà quan hệ vợ chồng của hai người bắt đầu rạn nứt không?"

"Giải thích như vậy cũng hợp lý. Không, thực ra, có lẽ không phải vậy. Nhưng ít ra với cô ấy tôi có thể nói chuyện trôi chảy được. Có vẻ giống bạn bè hơn là vợ chồng nhỉ, kiểu quan hệ mà khi ở cạnh có thể cư xử bình thường ấy." Sau đó anh ta nghĩ ngợi một lúc, rồi nhìn Tetsuro và nói thêm. "Hệt

như tình bạn giữa hai người đàn ông vậy.”

Ra vậy, Tetsuro gật đầu.

6

Khi Tetsuro trở về căn hộ, đèn bên trong đã tắt ngóm, cả đôi bốt của Risako lẫn giày thể thao của Mitsuki đều biến mất. Chắc hai người đi đâu đó.

Anh vào phòng ngủ, cởi bộ đồ đang mặc ra, chừa lại chiếc áo phông và quần đùi, rồi ngả lưng xuống giường. Trong đầu anh đang tua lại cuộc nói chuyện với Hirokawa Yukio.

Tetsuro nghĩ anh ta nói thật lòng. Trong thâm tâm anh ta, Mitsuki là một người vợ và một người mẹ tốt. Vì thế mà anh ta vẫn cố gắng tìm kiếm cho dù cô đã bỏ nhà ra đi hơn một năm.

Tetsuro nhớ lại gương mặt của Yuuri. Có lẽ việc mẹ bỏ nhà đi phần nào khiến cậu bé bị tổn thương, nhưng cảm giác nó vẫn lớn lên bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Lý do có thể là nó chưa bao giờ nghe thấy bố nói xấu mẹ.

Anh ta chắc là kiểu người như thế. Nếu Mitsuki quay trở lại với con người chân thật đó thì cũng tốt...

Nhưng như vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên vô nghĩa. Cuộc sống hôn nhân mà Hirokawa cảm thấy thỏa mãn chỉ khiến Mitsuki thêm khổ sở trong vai trò mà cô phải đóng giả. Không có lý do gì để ép cô trở lại cuộc sống đó cả.

Chẳng biết từ lúc nào mí mắt Tetsuro đã sụp xuống. Gần đây không có tối nào anh được ngủ yên. Anh ngửi thấy mùi gì

đấy, thứ mùi hòa lẫn với mùi ở tấm nệm Mitsuki đã dùng. Cả không khí trong căn phòng này cũng vậy. Tối hôm qua Mitsuki đã ngủ ở đây.

Anh mở hé mắt trong lúc trở mình. Thứ đập vào mắt anh là chiếc áo phông cổ tròn Mitsuki mặc thay cho đồ ngủ.

Sau khi nhìn chằm chằm một lúc, anh kéo nó lại và đưa lên mũi ngửi. Một mùi hương thật khác thường. Không phải mùi xà phòng, cũng không phải mùi nước hoa.

Đột nhiên có tiếng mở cửa.

Anh ngóc đầu dậy. Mitsuki đang đứng trước cánh cửa mở toang.

“À... về rồi hả?”

“Bọn tớ đi mua ít đồ, mới về tức thì.”

“Tớ không nghe tiếng động gì cả.” Dường như anh vẫn còn mơ màng, nhận ra tay mình vẫn đang nắm chặt chiếc áo, Tetsuro vội buông ra ngay. “Risako đâu?”

“Lại bị gọi ra ngoài vì chuyện công việc rồi, tối nay sẽ về muộn.”

“Vậy à?” Tetsuro ngồi dậy, cố tránh tiếp xúc bằng ánh mắt với Mitsuki. Chắc chắn cô đã nhìn thấy anh ngửi chiếc áo phông.

Có vẻ như cô ra ngoài mua đồ để chuẩn bị cho bữa tối. Tetsuro có hơi ngạc nhiên khi thấy cô đứng nấu ăn trong bếp.

“Tối nay tớ sẽ chiêu đãi bằng những món tự nấu. Mấy bữa nay làm phiền cậu quá nên muốn báo đáp bằng cách nào đó.”

“Có gì đâu, cậu không cần bận tâm đến chuyện đó.”

“Kệ đi, tay nghề nấu ăn của tớ cũng không đến nỗi.”

“À... đúng rồi nhỉ?”

Mitsuki đang thái rau thì bỗng nhiên dừng tay lại. “Cậu đã nghe người đó nói?”

“Ừm.” Tetsuro đáp. Mitsuki chỉ lạnh lùng gật đầu.

Anh quyết định viết bài trong khi chờ Mitsuki nấu ăn. Tuy nhiên cảm xúc trong anh cứ rối bời, không tài nào tập trung nổi. Một lúc sau, anh nghe thấy tiếng Mitsuki gõ cửa phòng làm việc. “Tớ xong rồi.”

Món chính của bữa ăn là thịt bò hầm. Mitsuki bảo là cô đã dùng nồi áp suất để nấu. Đúng là Risako có mua một chiếc nồi áp suất khá xịn nhưng Tetsuro chưa bao giờ được ăn món nào được nấu từ nó.

“Ngon quá!” Anh nói sau khi nếm thử một miếng. Đó không phải là lời khen xã giao.

Mitsuki đưa ngón tay cái lên, mỉm cười hài lòng.

Hai người chỉ toàn ôn lại chuyện đại học cho đến khi chai rượu đầu tiên cạn kiệt. Như trong một trận đấu khi hai bên đang trong thế trận cân bằng, toàn đội gần như đã cầm chắc chiến thắng thì bỗng nhiên bị lật ngược tình thế trong mười giây cuối cùng.

“Mọi người ai cũng ngạc nhiên khi nghe nói cậu dừng chơi bóng sau khi tốt nghiệp.”

“Thật ư?”

“Tớ không rõ vì sao nhưng ngay cả Anzai cũng nổi điên đấy.”

“Ồ…” Anh không muốn nói về chuyện này.

“QB, Risako có chuyện gì à?” Mitsuki hỏi.

“Chuyện gì là chuyện gì?”

“Trước mặt tớ, cậu ấy cứ tỏ ra lúng túng.”

“Thế ư?” Tetsuro giả vờ điềm tĩnh, nhìn thẳng phía trước.

“Tớ không có ý định tọc mạch đâu. Vợ chồng sau một thời gian sống với nhau thường nảy sinh nhiều vấn đề. Người ngoài thì không nên xen vào.”

Tetsuro im lặng. Anh có cảm giác Mitsuki như đang tự nói về cuộc sống hôn nhân của mình. Cô cũng có những chuyện không muốn nói.

“Ngạc nhiên thật. Lúc Risako hẹn hò với cậu, mọi người đã ganh tị lắm rồi, thế mà sau này hai người còn kết hôn, khiến tình hình thêm hỗn loạn.”

“Mọi người ganh tị á? Làm gì có chuyện đó.”

“Thật đấy, Risako nổi tiếng lắm. Chắc cậu biết Hayata có để mắt đến cô ấy?”

“Có biết sơ sơ.”

Câu trả lời đó không hoàn toàn đúng. Từ lâu Tetsuro đã nhận ra tình cảm của Hayata. Ánh mắt cậu ta nhìn Risako có gì đó đặc biệt hơn so với mức bình thường.

Nhưng rốt cuộc Hayata đã không thể bày tỏ tình cảm với Risako. Sau này cậu ta còn đến dự đám cưới của hai người và

mang theo một bộ ấm trà hãng Royal Copenhagen làm quà. Bây giờ nó vẫn còn được trưng trên tủ để đồ trong phòng khách. Khi nào có khách quý tộc đến thăm sẽ mang ra dùng..., Risako đã nói đùa như thế.

Sau khi khui chai rượu thứ hai, Tetsuro bắt đầu bộc bạch những điều khó nói, chủ yếu là về Hirokawa Yukio. Anh bắt đầu bằng chi tiết nhân viên điều tra đã ghé nhà của anh ta.

“Hayata đã biết một trong những bản sao hộ tịch tìm thấy ở nhà của Togura là của cậu. Từ những câu hỏi kỳ lạ trước đó của Sugai, cậu ấy đã đoán ra bọn mình có liên quan đến vụ án.”

“Chắc không phải do ngẫu nhiên mà cậu ấy có thể nắm tình hình đến mức ấy nhỉ?”

“Nhưng tại sao Togura lại có bản sao hộ tịch của cậu? Cậu có bỏ sót chi tiết nào không?”

“Tớ nghĩ là không. Có thể từ lúc tớ bắt đầu đưa Kaori về nhà, gã đã lần ra tớ trong khi điều tra về cô ấy.”

“Nhưng làm cách nào gã có thể nhắm đến cậu một cách chính xác như thế?”

“Cái đó thì tớ chịu...”

“Nhưng tờ bản sao hộ tịch lại được tìm thấy trong thùng rác. Nếu đã cất công điều tra về cậu thì đáng lẽ gã phải giữ lại chứ?”

“Hay gã thấy không cần thiết?”

“Phải không nhỉ?” Tetsuro nhìn vào mặt Mitsuki. Tên bám

đuôi đó sau khi thử điều tra về người đàn ông xuất hiện bên cạnh mục tiêu của mình thì phát hiện ra hắn ta là con gái. Vì thế nên mới không quan tâm?

Mitsuki cũng đang mang vẻ mặt suy tư, im lặng uống rượu.

“Anh ta đúng là người tốt nhỉ?” Tetsuro muốn thay đổi không khí.

“Trông vẫn khỏe chứ?”

“Không giống người có bệnh tật, nhưng cảm giác hơi thiếu sức sống. Anh ta khen cậu nhiều lắm.”

“Khen tớ ư? Không thể nào!”

“Thật đấy.”

Anh kể lại chi tiết cuộc nói chuyện giữa mình và Hirokawa. Sau đó dường như không còn tâm trạng ăn uống nữa, Mitsuki đặt nĩa xuống và chống cằm.

“Trong khoảng thời gian chung sống với anh ta, tớ cảm thấy rất có lỗi. Tớ có cảm giác như mình đã làm đảo lộn cuộc đời của anh ta vậy. Tớ đã thật sự cố gắng để có một cuộc sống hôn nhân đúng nghĩa.”

“Trong cả chuyện chăn gối?”

“Ừm, rất nhiều lần là đằng khác.” Mitsuki mỉm cười yếu ớt. “Nhưng có những lần anh ta không vào được. Vì vậy tớ đã quyết định, dù không thể trở thành con gái nhưng tớ sẽ cố gắng trở thành một người bạn đời hoàn hảo. Giống như một cách để chuộc lỗi ấy.”

“Một người bạn đời hoàn hảo, một bà mẹ hoàn hảo à?”

Tetsuro cầm ly rượu lên uống. “Tớ đã gặp Yuuri rồi. Thằng bé trông khỏe mạnh lắm.”

Gương mặt Mitsuki thoáng xuất hiện vẻ khó chịu, có chút gì đó xấu hổ xen lẫn với hạnh phúc nữa. “Không giống tớ chút nào nhỉ?”

“Tớ thấy giống.”

“Thằng bé có cao không?”

“Chiều cao à? Tớ không nhớ rõ lắm. Chừng này thì phải.” Anh đưa tay phải lên ước lượng chiều cao hợp lý.

“Có mập không?” Mắt Mitsuki trở nên xa xăm. Đó là ánh mắt chất chứa sự dịu dàng mà Tetsuro chưa từng thấy bao giờ. Đó chính xác là ánh mắt của một người mẹ.

Mitsuki cầm ly rượu rồi đứng dậy, bước về phía ban công. Cô kéo rèm ra để ngắm nhìn cảnh đêm.

“Những dịp gần Giáng sinh, thành phố buổi tối nhìn tuyệt đẹp nhỉ?” Cô hớp một ngụm rượu. “Dịp Giáng sinh năm ngoái tớ đã không làm gì cho thằng bé.”

“Hay cậu thử bí mật gửi quà cho thằng bé?”

“Đâu có được.” Mitsuki mỉm cười cay đắng rồi lại nghiêm mặt. “Có lẽ tớ đã quá chìm đắm vào những thứ vô nghĩa.”

“Những thứ vô nghĩa?”

“Tớ đã bị ám ảnh quá nhiều về chuyện con trai và con gái. Có những người vẫn vượt qua và sống tiếp đấy thôi.”

Cô đang ám chỉ Suenaga Mutsumi. Thấy Tetsuro im lặng thay vì lên tiếng tỏ vẻ mình đang lắng nghe, Mitsuki quay lại

cười. “Tối nay đột nhiên rất muốn uống. Cậu có thể uống cùng tớ không?”

“OK.” Anh nâng ly lên.

Trong đống đồ mua về gồm hai chai rượu vang, sáu lon bia và một chai Wild Turkey. Tất cả gần như đã cạn không còn một giọt. Trong lúc nhậu, Mitsuki có đi làm thịt muối và cắt pho mát, Tetsuro thì ba lần đứng dậy vào nhà vệ sinh.

“Lâu lắm rồi tớ mới uống nhiều thế này.” Người cứng đờ như búp bê, Tetsuro ngồi xuống ghế xô pha và nói. Hơi thở toàn là mùi rượu.

“Ừm, tớ cũng thế.” Mitsuki ngồi xuống chiếc ghế xô pha đôi.

“Ở quán Mắt Mèo, cậu không uống à?”

“Nhân viên pha chế mà say thì pha chế kiểu gì?” Mitsuki chồm người dậy một cách chậm chạp, với tay lấy bao thuốc đặt trên bàn. “Chắc phải từ ngày đó đến giờ mới uống tới bến thế này.”

“Ngày đó?”

“Lúc tớ đến phòng trọ của cậu ấy.”

“Ừm.” Tetsuro lấy tay day day phần thái dương. “Ngày hôm đó đúng là hơi quá chén nhỉ?”

“Từ lúc ấy về sau tớ không dám uống say nữa.” Mitsuki vừa thở dài vừa bật lửa.

“Cho tớ một điếu.”

Mitsuki tròn mắt nhìn Tetsuro khi nghe anh nói. “Cậu có

chắc không?”

“Phản ứng đó là sao? Hayata đã từng rất ghét thuốc lá mà bây giờ lại hút thuốc đấy.”

“Thời gian khiến mọi thứ thay đổi.” Mitsuki ném cho anh bao thuốc và chiếc bật lửa. Tetsuro bắt hỏng.

“Phản xạ quá chậm chạp, đúng là dấu hiệu của tuổi già.” Anh nhăn mặt, rút ra một điếu thuốc.

“Tuổi già gì chứ.” Mitsuki nói, ánh mắt nghiêm túc.

Tetsuro không nói gì, anh đưa điếu thuốc lên miệng, châm lửa rồi bắt đầu hút một cách rụt rè. Anh cảm nhận làn khói tràn vào phổi, tiếp đến là những cơn đau châm chích trong lồng ngực và tâm trí anh thoáng tê liệt. Hơi xấu hổ, anh cố gắng chịu đựng.

“Cậu nhớ bộ phim *Cuộc truy lùng tàu ngầm Tháng Mười Đỏ* không? Trong đó có cảnh nhân vật chính hút thuốc trong lúc phải bí mật leo vào tàu ngầm hạt nhân của quân địch. Cậu có khuôn mặt khá giống anh ta đấy.”

“Nhưng là mẫu đàn ông lý tưởng của cậu đó hả?”

“Ừ, đúng thế. Hâm mộ lắm ấy.” Mitsuki liếc xéo.

Một lúc sau hai người chỉ im lặng hút thuốc. Trần nhà trong chốc lát đã bị khói trắng bao phủ.

“QB.”

“Ừ?”

“Tớ...” Mitsuki cúi mặt nhưng ngay lập tức lại nhìn thẳng vào mắt Tetsuro. “Tớ đã hôn Risako.”

Đầu óc Tetsuro đang mụ mị vì rượu thì bị câu nói ấy phang thẳng vào tâm trí. Anh vẫn kẹp điếu thuốc trong tay, không có bất kỳ phản ứng gì. Miệng không nói nên lời, cơ thể thì quên cả cử động.

“Ừm...” Cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Vậy à?”

Phần thuốc bị cháy ngày một dài, anh đưa tay đến chỗ chiếc gạt tàn.

“Cậu không ngạc nhiên à?”

“Không, tớ bị sốc vì có người dám đụng vào vợ mình.”

Đáng ra anh nên tức giận, có lẽ Mitsuki cũng sẽ thấy nhẹ người nếu anh tức giận. Nhưng sâu trong lòng Tetsuro không hề tồn tại cảm giác ấy. Anh nghĩ tốt nhất mình nên diễn kịch, nhưng có vẻ cũng không thành công lắm.

“Lúc nào?”

“Tối qua.” Mitsuki nói ngắn gọn.

Tetsuro gật đầu. Sáng nay, anh có chạm mặt với Risako nhưng tuyệt nhiên không có cảm giác gì khác thường. Có lẽ cả Risako lẫn Mitsuki đều không còn là trẻ con nữa nên rất biết cách che giấu cảm xúc.

“Tớ hỏi điều này có hơi thừa, nhưng cái hôn đó không phải đùa giỡn đúng không?”

“Tớ đã chủ động hỏi ý cô ấy trước. Ít nhất từ phía tớ không hề có ý đùa cợt.”

“Sau đó Risako đồng ý?”

“Ừm.”

“Vậy à?” Tetsuro dụi điếu thuốc vào chiếc gạt tàn. Do không quen tay nên lửa mãi không chịu tắt cho đến khi anh phải nghiền nát cả điếu thuốc.

“Cậu không giận à?” Mitsuki nghiêm túc hỏi.

“Nói sao nhỉ? Cảm giác kỳ lạ lắm. Tớ hỏi cậu thêm một câu nữa được không?”

“Tại sao tớ lại làm chuyện đó hả?”

“Ừm... kiểu vậy.”

“Bản thân tớ cũng không hiểu vì sao. Tớ làm vì muốn làm thôi.” Mitsuki đột nhiên đứng dậy, ngước lên nhìn Tetsuro. “Cậu đứng dậy đi. Đứng dậy. Đánh tớ đi. Bình thường có kẻ nào dám đụng vào người phụ nữ của mình, người đàn ông sẽ ra tay ngay. Đánh tớ đi.”

Cô say rồi, giọng nói bây giờ cao vút.

“Quay vào trong thôi, Hiura. Đi làm nguội đầu đi, sau đó chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Cậu đừng có đùa. Tại sao không chịu đánh tớ? Dùng cái này này.”

Mitsuki chụp lấy tay Tetsuro. Anh giằng tay ra, nắm lấy hai cánh tay của Mitsuki, rồi cứ thế đẩy cô về phía căn phòng kiểu Nhật. “Dừng lại, buông tớ ra!” Cô hét to.

“Bình tĩnh!” Tetsuro đẩy cô ngã xuống tấm nệm.

Mitsuki một lần nữa ngước nhìn Tetsuro với ánh mắt hằn học, nhưng cô không ngồi dậy mà nằm quay mặt đi chỗ khác.

Anh quay về phòng ngủ rồi nằm vật ra giường, mắt nhắm

nghiền. Lý do Mitsuki nổi giận quá rõ ràng. Cô biết chắc chắn anh không đối xử với cô như một thằng con trai. Anh không đánh cô như đánh một thằng con trai. Nhưng sự thật là khi nghe chuyện hai người hôn nhau, trong lòng Tetsuro đúng là bị xáo động mạnh. Anh thấy lo lắng vì Risako chịu chấp nhận cái hôn ấy. Anh vẫn không tài nào mường tượng được cảm xúc của cô lúc ấy.

Một lần nữa anh lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Một lúc sau anh mở mắt vì có tiếng động mơ hồ lọt vào tai. Mitsuki đứng trước cánh cửa đang mở.

“Cậu còn thức không?”

“Ừ.”

“Lúc nãy cho tớ xin lỗi.”

“Bình tĩnh lại rồi hả?”

“Ừm.”

“Thế thì tốt. Cậu nên đi ngủ đi.”

Nhưng Mitsuki không trả lời. Cô vẫn im lặng đứng trong bóng tối.

“QB, tớ nằm cạnh cậu được không?” Mitsuki rụt rè nói.

“Ừm... được thôi.” Tetsuro dịch người sang một bên.

Mitsuki đến nằm xuống cạnh anh. Cô đã cởi quần và chỉ mặc mỗi chiếc áo phông.

“Xin lỗi vì đã làm phiền cậu nhiều.”

“Cậu không cần phải nói câu đó. Bạn bè với nhau cả mà.”

“Ừm.” Mitsuki mỉm cười. Lâu rồi anh không nhìn thấy khuôn

mặt tươi cười dễ thương như thế.

Cô xích người lại gần Tetsuro hơn. Cơ thể anh bỗng chốc trở nên cứng đờ.

“Này...” Cô nói. “Cậu muốn thử làm lại giống ngày hôm đó không?”

Tetsuro giật mình quay sang nhìn Mitsuki. Cô cũng đang nhìn anh chằm chằm.

“Cậu nói gì?”

“Tớ không say nhé. Tở không say.”

“Cậu say rồi. Nếu không thì đã không nói như thế.”

“Chẳng phải say sẽ tốt hơn sao? Nên có làm chuyện đó cũng không sao.”

“Hiura...”

Mặt Mitsuki áp sát vào mặt anh. Tetsuro không thể động đậy. Đôi môi cô đã hôn Risako hôm qua bây giờ khiến anh tê liệt. Mùi hương giống hệt mùi ở tấm nệm xộc thẳng vào mũi anh.

Hai chân trần của Mitsuki gác lên người Tetsuro. Anh cảm thấy cơ thể mình thay đổi. Mitsuki cũng cảm nhận được điều đó.

“Risako sẽ về nhà đấy.” Tetsuro nói.

“Không sao. Đến sáng mai cô ấy mới về.”

Mitsuki trườn lên người anh. Lúc ấy anh mới nhận ra bên dưới cô không mặc gì. Cô bắt đầu cởi chiếc áo phông ra. Những đường cong đầy mê hoặc hiện lên trong ánh sáng tối

mờ. Đến khi chạm vào da thịt anh mới cảm nhận được cơ thể cô.

Cô hơi cử động, kéo quần của Tetsuro xuống. Mitsuki bỗng nhăn mặt lại vì đau. Anh cảm giác cô đang nín thở.

“Cậu có sao không?”

“Yên nào.”

Tetsuro nhớ ra con gái thỉnh thoảng sẽ bị đau khi làm chuyện ấy. Chưa kể Mitsuki còn không thể ướt được. Chuyện này thì Tetsuro biết.

Lát sau, bằng cách nào đó Mitsuki đã có thể đưa cái ấy của Tetsuro vào bên trong. Nhìn kiểu gì cũng chỉ thấy đó là một hành động bướng bỉnh. Hơi thở khó nhọc của cô đã tìm đến tai anh.

“Thôi đủ rồi.”

“Không.”

“Tại sao cậu phải làm đến mức này?”

“Tớ muốn như thế.” Mitsuki hét lên. Một lần nữa cô lại cố gắng.

Nhưng lần này thì Tetsuro cảm thấy bản thân mình đột nhiên mất hết hứng thú. Á, cô bật ra một tiếng.

Cô ngồi nhích xuống phần đùi của Tetsuro. Một lúc sau, cô buông một tiếng thở dài.

“Nếu cậu không muốn thì tớ đành chịu thôi.”

“Chuyện này quả thật không tốt chút nào.”

Mitsuki leo xuống giường, nhặt chiếc áo phông lúc nãy lên.

“Tớ xin lỗi.” Cô chỉ nói một lời rồi rời khỏi phòng.

***

Tetsuro sực tỉnh vì có ai đó lay người anh. Mở mắt ra thì thấy khuôn mặt của Risako xuất hiện. Cô đang mang vẻ mặt nghiêm trọng thấy rõ.

“Hả, gì thế?”

“Mitsuki đâu?”

“Ơ...” Trong một thoáng anh không hiểu cô đang hỏi chuyện gì. “Cậu ấy thì sao?”

“Cậu ấy không có nhà.”

Anh mất vài phút để phân tích thông tin mới nhận được. Sau khi hiểu ra thì Tetsuro nhảy chồm dậy.

Trong căn phòng kiểu Nhật, hành lý của Mitsuki đã biến mất, chính là túi xách mà cô mang theo khi lần đầu tiên đến đây. Cả đôi giày thể thao cũ kĩ ở tiền sảnh cũng không thấy đâu.

Tetsuro trở lại phòng ngủ và nhanh chóng thay quần áo. Risako nói gì đó nhưng không có chữ nào lọt vào tai anh. Anh cứ thế lao như bay ra khỏi phòng ngủ.

Chỉ có một nơi duy nhất xuất hiện trong đầu anh lúc này. Chính là công viên đó. Mitsuki đã hai lần biến mất, cả hai lần anh đều đến đó thuyết phục và đưa cô về nhà. Nhưng lần thứ ba này thì khác. Tetsuro đã chạy mấy vòng quanh công viên nhưng vẫn không tìm thấy cô.

Bắt bóng lỗi, anh lầm bầm. Anh rất hiếm khi để bóng trượt

khỏi tay mình và rơi vào tay cầu thủ khác, và nếu đó là đối thủ thì xem như xong, đối phương đã nắm được lợi thế tấn công.

Anh chạm mặt Risako trên đường quay lại căn hộ. Anh chỉ biết lắc đầu khi cô hỏi han tình hình.

“Rốt cuộc trong lúc em vắng nhà đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh tiếp tục im lặng, cô nói tiếp: “Bây giờ biết phải làm sao đây?”

Tetsuro đảo mắt xung quanh một lượt rồi trả lời: “Tất nhiên là đi tìm cậu ấy rồi.”

“Bằng cách nào?”

“Anh sẽ nghĩ cách. Anh sẽ có cách cho em xem.”

Mày là trung phong cơ mà, anh tự nhủ với chính mình trong thâm tâm.

Chương 5

1

Những bức tường lát gạch màu trắng đang phát sáng. Đây là kiểu nhà được hầu hết các gia đình trẻ ưa chuộng, được xây dựng cách đây không lâu với lối kiến trúc nhiều cửa sổ của phương Tây. Tuy nhiên, nhìn chữ "Takashiro" được chạm khắc tỉ mỉ theo nét bút lông trên bảng tên nhà thì khó có ai biết được căn nhà này được xây dựng trên một đống nợ. Có thể nói khu vực này là nơi tập trung của những nhân vật giàu có bậc nhất Nhật Bản.

Phía dưới bảng tên nhà có nút bấm gọi nội bộ, đó là một hộp thiết bị màu trắng sáng bóng không chút tì vết. Lại thêm một bằng chứng cho thấy gia đình này chỉ mới chuyển đến sống cách đây không lâu.

Tetsuro nhấn nút. "Vâng?" Ngay lập tức đã có giọng nói đáp lại. Là giọng của Nakao. Tetsuro hơi bất ngờ khi biết vợ của anh không có nhà.

"Tớ đây."

"Chờ tớ một lát." Nakao bình tĩnh đáp lại. Tetsuro đã liên lạc hai tiếng trước để thông báo sẽ ghé thăm nhà.

Từ ngoài cổng nhìn vào, anh thấy một cầu thang nằm phía bên tay trái dẫn vào cửa chính. Nakao xuất hiện ở đó trong chiếc áo phông tay dài và quần thun giản dị.

“Cậu vào đi.”

Tetsuro đưa một tay lên chào, sau đó mở cổng bước vào bên trong. Ở góc chân cầu thang có vài chậu cây trống xếp chồng lên nhau, cái nào cũng thuộc loại chỉ sử dụng một lần. Nếu trồng hoa theo lối cầu thang này chắc hẳn sẽ rất đẹp, nhưng không hiểu sao lại bị vứt bỏ thế này.

“Xin lỗi đã làm phiền cậu vào ngày nghỉ.” Tetsuro nói.

“Không sao, đừng bận tâm. Hơn nữa điều cậu sắp nói chắc chắn không phải là vấn đề cá nhân.”

“Ừm.” Tetsuro tránh nhìn thẳng vào mắt Nakao. Tất nhiên anh đã không kể toàn bộ câu chuyện.

Nakao gật đầu mời anh vào nhà.

Ấn tượng ban đầu hệt như đang bước vào một ngôi đền với tiền sảnh rộng quá mức cần thiết. Tuy vậy anh vẫn cảm thấy ở đây thiếu cái gì đó. Trên chiếc tủ giày rất to có đặt một bình hoa trang trí, nhưng trong đó lại không có hoa. Trên tường cũng không thấy một bức tranh nào.

“Vợ cậu đâu?”

“Bây giờ không có nhà.”

“Cô ấy đi mua sắm à?”

“Không, không phải mua sắm.” Nakao sắp xếp lại mấy đôi dép. “Cậu cứ vào nhà trước đã.”

Tetsuro bước ngang qua phòng khách nơi có chiếc tivi màn hình rộng cỡ lớn, bao quanh chiếc bàn bằng đá cẩm thạch là bộ ghế xô pha bọc da được xếp theo hình chữ “ko”. Tetsuro

bắt gặp những chai rượu Tây anh mới lần đầu nhìn thấy được xếp gọn trong chiếc tủ để đồ kê sát tường.

Bên cạnh chai rượu có đặt một tấm ảnh nhỏ, là ảnh chụp một ngôi nhà màu trắng, bên cạnh cổng là khu vực gara để xe có trang bị cửa cuốn.

“Đây là đâu?” Tetsuro hỏi.

“À, là biệt thự đấy. Bố vợ tớ có sở thích câu cá, tớ thì không mê lắm nhưng cuối cùng phải mua nó.”

“Nó nằm ở đâu?”

“Bãi biển Miura.”

“Ghê thật!”

Đến đây thì anh đã nhận ra một điều. Trên giá để đồ nối liền với tủ đang bị bỏ trống vài chỗ. Rõ ràng cách đây không lâu ở đó vẫn có món đồ nào đấy.

Nakao mới vào bếp được ít phút đã trở lại với một chiếc khay, trên đó có hai chiếc cốc lớn.

“Cậu thích ngồi ở đâu cũng được. Xin lỗi vì không có món gì ngon để mời cậu, chỉ có mỗi cà phê thôi.”

“Không sao.” Tetsuro ngồi xuống, vươn tay lấy một chiếc cốc. Mùi cà phê có hơi khác so với loại cà phê anh hay uống. Anh hớp một ngụm rồi hỏi. “Tớ nghe nói cậu có hai đứa, là con trai hả?”

“Không, là hai đứa con gái. Rất tiếc là không thể cho hai đứa làm cầu thủ bóng bầu dục được rồi.”

“Cũng có đội tuyển nữ mà. Nhưng hôm nay cũng không

thấy hai đứa đâu nhỉ? Đi chung với mẹ à?"

"Ừm, nói như cậu cũng đúng." Nakao bắt tréo hai chân, tay day day thái dương. "Thật ra, cả vợ lẫn hai cô con gái của tớ đều quay về nhà bố mẹ rồi."

Tetsuro đang đưa cốc lên miệng thì dừng lại.

"Quay về là ý gì?"

"Là do lâu nay tớ giữ bí mật, thật ra bọn tớ đã chia tay rồi." Nakao nói nhanh.

Tetsuro đặt chiếc cốc xuống bàn, quan sát kĩ nét mặt bạn. "Cậu đang nói nghiêm túc?"

"Cậu nghĩ tớ đang đùa à?"

"Không, chỉ là tớ hơi... ngạc nhiên."

"Cũng đúng. Nhưng đó không phải là quyết định bồng bột đâu. Tớ đã suy nghĩ rất kĩ."

"Nguyên nhân là gì?"

Nakao hơi mỉm cười khi nghe Tetsuro hỏi. "Cậu thật sự muốn nghe hả? Ừm, cũng được thôi."

"Nếu là chuyện tớ không nên hỏi thì thôi. Cậu không cần trả lời đâu."

"Bây giờ tớ kể cũng được. Nhưng mà chuyện không mấy vui vẻ đâu."

"Hai người ly thân từ lúc nào?"

"Cỡ mười tháng trước. Căn nhà này là do bố vợ xây cho nên tất nhiên tớ là người phải cuốn gói đi chỗ khác, nhưng vì vợ về nhà bố mẹ sẽ thuận tiện nhiều thứ hơn, không phải lo toan

việc nhà, hai đứa nhỏ thì có ông bà chăm giúp. Đến lúc chính thức ly hôn thì tớ cũng phải rời khỏi đây thôi." Nakao nói với giọng điệu như thể đây là vấn đề của một ai đó khác.

"Còn ai sẽ lo cho hai đứa nhỏ...?"

"Đối phương giành quyền nuôi rồi. Bọn tớ đã bàn bạc về chuyện này."

"Ừm." Tetsuro toan hỏi như thế có buồn không nhưng anh tự thấy một người chưa có con như mình không nên hỏi câu đó. Tetsuro tranh thủ hớp một ngụm cà phê. "Bây giờ tớ bắt đầu thấy xấu hổ khi mang mớ rắc rối của mình đến đây trong khi cậu đang ở giai đoạn khó khăn như thế."

Nakao cười đến run người.

"Cậu không cần phải bận tâm đến chuyện đó. Ly hôn là chuyện riêng của tớ mà. Hơn nữa thời nay ly hôn là chuyện bình thường." Anh bỏ chân xuống rồi duỗi thẳng người. "Được rồi, tới phiên cậu nói chuyện của mình đấy. Mitsuki sao rồi?"

Tetsuro thở dài. Bây giờ đang xảy ra một vấn đề nghiêm trọng, có khi còn nghiêm trọng hơn cả chuyện ly hôn. Nhưng chỉ cần không nói chuyện đó với Nakao thì không có vấn đề gì.

"Cậu ấy biến mất rồi. Tớ đã để mất bóng."

"Mất bóng?"

"Đúng là một tên trung phong hậu đậu." Tetsuro lắc đầu, bắt đầu kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Sau khi nghe xong, Nakao trầm tư một lúc lâu, trên trán xuất hiện cái nhíu mày. Tetsuro vừa nhấm nháp ly cà phê đã nguội vừa chờ Nakao lên tiếng.

“Cậu đã thử tìm đến những nơi Mitsuki có thể ghé qua chưa?” Cuối cùng Nakao hỏi.

“Tớ đang đau đầu vì không thể nghĩ ra chỗ nào đây. Ít nhất sáng nay tớ có thử gọi điện đến nhà anh Hirokawa, lỡ trường hợp cô ấy trở về nhà.”

“Tất nhiên cô ấy sẽ không trở về đó.”

“Ừm.”

“Cậu gọi điện đến như thế, ông chồng không thấy lạ à?”

“Tất nhiên là tớ phải nói sao đó để không bị nghi ngờ.”

“Thế thì được.” Nakao khoanh tay. “Cậu ấy lang thang ở ngoài như thế thật quá nguy hiểm. Nhỡ bị cảnh sát tóm thì biết phải làm sao.”

“Tớ biết, bằng mọi giá phải tìm được cô ấy.”

“Mitsuki biến mất vì có điều gì khó nghĩ chăng? Nhưng ít nhất cô ấy sẽ không đi đầu thú với cảnh sát đâu nhỉ?”

“Chắc vậy.”

“Chờ tớ chút.” Nakao dường như mới nhớ ra điều gì đó nên đứng dậy rời khỏi phòng.

Tetsuro ngồi mân mê chiếc cốc rỗng trong tay. Anh thoáng thấy chiếc cốc của Nakao vẫn còn nguyên cà phê.

Không lâu sau thì Nakao trở lại cùng một tờ giấy ghi chú màu trắng.

“Địa chỉ liên lạc nhà bố mẹ Mitsuki.” Anh đặt trước mặt Tetsuro và nói.

“Ý cậu là Hiura về nhà bố mẹ?”

“Không. Tớ nghĩ nếu có ý định đầu thú, cậu ấy sẽ tìm cách liên lạc với bố ở nhà.”

“Ra vậy. Cũng có lý.” Tetsuro cất mảnh giấy vào túi.

“Tớ cũng sẽ thử tìm ở những nơi có thể nghĩ đến. Nhưng nói gì đi nữa thì trong khu vực này chỉ có duy nhất chỗ của cậu là Mitsuki có thể thoải mái khi ở lại. Nếu cậu ấy bỏ đi xa hơn thì sẽ khó tìm lắm đây.”

Tetsuro quay sang nhìn thẳng vào mắt Nakao.

“Cậu bình tĩnh đến đáng sợ đấy. Không lo hả?”

“Lo chứ. Nhưng tớ hiểu Mitsuki hơn cậu. Cậu ấy không thuộc kiểu người hành động bất cẩn.”

Tetsuro gật đầu. Tốt nhất anh không nên nói ra hành động trước khi bỏ nhà đi của Mitsuki tối hôm qua.

“Nếu Hiura có liên lạc thì nhớ hỏi bằng được cô ấy đang ở đâu nhé. Ngoài ra nhớ thuyết phục cô ấy không nên giải quyết vấn đề một mình.”

“Tớ hiểu rồi. Có gì tớ sẽ liên lạc.”

“Ừ. Vậy thôi tớ đi đây. Cảm ơn cậu đã đãi cà phê.” Tetsuro đứng dậy, chìa tay phải ra.

Nakao nắm lấy bàn tay anh. “Lần sau lại ghé chỗ tớ nhé.”

Tetsuro bắt tay đáp trả, sau đó đưa mắt nhìn cậu bạn. “Đây là bàn tay của một người từng là trung vệ ư? Chẳng phải có

hơi gầy guộc sao?”

“Gần đây tớ chẳng cầm thứ gì nặng hơn cây bút máy cả.” Anh rụt tay lại.

“Cậu có ăn uống đàng hoàng không đấy? Chưa quen với cuộc sống độc thân nên gặp nhiều khó khăn đúng không?”

“Tớ ổn mà, dư sức tự lo cho bản thân.”

Tuy miệng Nakao nở nụ cười nhưng giọng nói rõ ràng không mấy thoải mái. Không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện của người khác nên Tetsuro quyết định không hỏi nữa.

Cho tới khi trở lại tiền sảnh và bước xuống cầu thang, Tetsuro mới để ý thấy một chiếc xe ba bánh màu đỏ nằm bên trong cánh cổng. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh Nakao chở cô con gái trên đó và dịu dàng quan sát con chơi.

Những vị trí trống trong chiếc tủ ở phòng khách có lẽ từng là nơi để trưng các bức ảnh gia đình, Tetsuro nghĩ.

Anh di chuyển từ Đại học Seijo đến Shibuya, sau đó đổi tàu sang tuyến Shinjuku hướng về ga Sumiyoshi. Khoảng cách ở hai nơi tương đối xa nên trong khi đoàn tàu đang chuyển động lắc lư, trong đầu Tetsuro tràn ngập vô vàn suy nghĩ.

Nói chính xác thì anh hoàn toàn không hiểu lý do Mitsuki bỏ đi. Nhưng theo những gì anh nghe được từ người chồng của cô là Hirokawa thì chắc chắn có điều gì đó thúc đẩy sự quyết tâm trong Mitsuki.

Bản sao hộ tịch bị xé vụn... nó mang ý nghĩa gì? Tại sao

Togura Akio lại giữ bản sao đó?

Có thể Mitsuki biết được lý do tại sao. Chính vì thế nên cô mới cảm thấy một mối nguy hiểm tiềm tàng.

Tetsuro hồi tưởng lại khung cảnh tối qua. Sau khi có quyết định bỏ đi, Mitsuki mới lên giường với anh. Anh chỉ có thể nghĩ theo hướng rằng Mitsuki muốn quan hệ là vì cô muốn truyền tải, hay xác nhận một điều gì đó. Giống như thời điểm cách đây mười năm, trong căn phòng trọ bẩn thỉu của Tetsuro, cô đã chuẩn bị tinh thần từ trước cho chuyện đó.

Ngực anh đau nhói khi nhớ lại hình ảnh cô nhăn mặt, cắn răng chịu đau, tìm cách đưa cái ấy của anh vào trong. Tại sao mình vẫn không chịu hiểu thông điệp ấy? Trong khi cô đã mạo hiểm để phát đi tín hiệu như thế?

Tàu điện đang tiến gần đến ga Sumiyoshi. Anh rút cuốn sổ ghi chú màu trắng trong túi áo ra.

Thật ra không phải Mitsuki biến mất không để lại dấu vết. Có một thứ vẫn còn sót lại ở căn hộ của Tetsuro. Khi thú nhận về chuyện giết người, cô đã cho nhóm Tetsuro xem cuốn sổ và bằng lái xe của Togura Akio. Risako đã cất chúng vào ngăn kéo bí mật trong tủ quần áo.

Mitsuki dường như đã giấu nhóm Tetsuro chuyện gì đó. Và tất nhiên nó có liên quan đến vụ án. Nếu thế thì cần thiết phải quay trở lại điểm khởi đầu một lần nữa. Trước nhất chính là việc lắng nghe câu chuyện từ Kaori. Có khả năng cao là cô ấy đang nắm giữ những thông tin về Mitsuki mà nhóm Tetsuro chưa được biết.

Tetsuro mở cuốn sổ ra trong khi tàu vẫn đang lắc lư. Có cả thông tin về địa chỉ của Kaori trong số những nội dung ghi chép chi tiết về hoạt động hằng ngày của cô ấy. Số 308 Sumiyoshi Parkside, ở Sarue thuộc khu Koto.

Đến quán Mắt Mèo sẽ gặp Kaori ngay. Nhưng lân la hỏi han cô ấy đủ thứ chuyện ngay tại quán thì quá nguy hiểm. Chưa kể điều tra viên Mochizuki với ánh mắt tinh tường đang ẩn nấp đâu đó trong quán. Anh có cảm giác nên gặp cô ấy càng sớm càng tốt.

Khi rời nhà ga Sumiyoshi, anh vừa đi vừa xem tấm bản đồ đã chuẩn bị từ trước. Đây đúng là một thị trấn bụi bặm. Xe buýt tắc nghẽn như thế có lẽ do các công trình xây dựng tàu điện ngầm.

Rẽ phải ở cột đèn tín hiệu thứ hai, đi bộ thêm hai trăm mét, anh nhìn thấy một công viên nhỏ. Ở phía bên kia chính là tòa chung cư Sumiyoshi Parkside với dãy hàng rào được sơn vàng.

Xung quanh toàn là nhà riêng và căn hộ, không thấy bất cứ cửa hàng nào. Đến khuya ở nơi này chắc rất ít người qua lại. Anh có thể tưởng tượng được nỗi bất an của Kaori trên đường về nhà một mình khi biết có kẻ bám đuôi đang nấp sẵn ở đâu đó.

Tetsuro vừa rảo bước quanh khu nhà vừa đoán xem Togura sẽ đậu xe ở đâu để có tầm nhìn tốt nhất đến căn phòng của Kaori. Thậm chí bây giờ anh vẫn chưa biết hình dạng của chiếc xe đó thế nào. Thêm một điều kỳ lạ nữa là chiếc xe bị Mitsuki bỏ lại "ở chỗ nào đó" đến giờ vẫn chưa được tìm thấy. Hoặc là

phía cảnh sát đã tìm ra rồi nhưng không cung cấp thông tin?

Kỳ lạ thật, Tetsuro nghĩ sau khi đảo một vòng quanh căn nhà.

Theo như Mitsuki kể, lúc cô đưa Kaori về khu căn hộ thì điện thoại di động của Kaori reo lên ngay trước khi cô chuẩn bị vào nhà. Togura Akio đã gọi điện đến đe dọa không cho Mitsuki vào trong.

Tức là Togura phải dừng xe ở chỗ có thể nhìn thấy lối vào của căn hộ. Tuy nhiên con đường phía trước khu căn hộ là đường cụt, nên nếu đậu xe thì chỉ có một chỗ duy nhất chính là vị trí lồ lộ ngay phía trước cửa ra vào. Nếu dừng ở đó thì khi đứng trước căn hộ sẽ nhìn rõ mặt kẻ liên lạc ngay.

Mitsuki chắc chắn đã nói rằng Togura đậu xe cách căn hộ không xa...

Tất nhiên cách dùng từ “không xa” hoàn toàn mang tính chủ quan. Nhưng có bao nhiêu kẻ bám đuôi dám theo dõi đối tượng ở một khoảng cách gần như thế? Hơn nữa còn lập tức gọi điện vào di động của đối phương đang ở ngay bên cạnh? Nếu bất cẩn có thể sẽ bị Kaori và gã đàn ông đi cùng... là Mitsuki... bắt tại trận ngay. Một gã bám đuôi thông thường trước mắt sẽ di chuyển đến nơi đối phương không nhìn thấy rồi mới gọi điện thoại.

Tetsuro cứ thế đi vào khu căn hộ với nhiều thắc mắc chưa được giải đáp. Tòa nhà đã cũ nên không có khóa tự động. Anh vào thang máy và bấm số tầng ba.

Phòng 308 nằm ở phía trong cùng hành lang, không có

bảng tên phòng. Tetsuro đang đưa ngón tay lên toan bấm chuông cửa thì đột nhiên dừng lại. Anh để ý thấy đống báo bị nhồi nhét trong thùng thư. Nhìn độ dày tờ báo ngoài cùng anh có thể đoán ngay là tờ Chủ nhật mới được phát sáng nay.

Anh thử nhấn chuông. Không có tiếng đáp lại. Chuông đã kêu hai, ba lần nhưng không có ai xuất hiện. Anh có dự cảm không lành, ngước lên phía trên cửa thì thấy chiếc đồng hồ đo điện đứng im lìm không hoạt động.

2

Ngày hôm sau, Tetsuro đi Ginza một mình. Mục đích của anh là đến quán Mắt Mèo. Tuy hơi nguy hiểm nhưng tạm thời anh chưa nghĩ ra cách nào khác.

Trong sổ ghi chép của Togura có cả số điện thoại bàn của Kaori. Hôm qua Tetsuro đã thử gọi mấy lần nhưng không có dấu hiệu sẽ liên lạc được.

Trước khi đến Ginza, anh đã thử ghé qua căn hộ của cô ấy một lần nữa. Trên thùng thư gắn ở cửa vẫn còn nguyên tờ báo ngày hôm qua, chưa kể còn bị nhồi nhét thêm tờ báo mới ra ngày hôm nay. Khi anh nhấn chuông gọi cửa cũng không có ai trả lời, giống y hệt ngày hôm qua.

Với Tetsuro thì thi thoảng vắng nhà là chuyện bình thường. Điều đáng nói là Mitsuki biến mất vào ngày thứ Bảy và Kaori lại biến mất vào ngày Chủ nhật tiếp theo. Hai sự việc rõ ràng có liên quan với nhau. Nếu đúng là vậy thì những gì Tetsuro biết về mối quan hệ giữa Mitsuki và Kaori lâu nay sẽ thay đổi hoàn toàn. Đồng thời góc nhìn về vụ án cũng thay đổi theo.

Chẳng lẽ Mitsuki đã nói dối cả bọn? Toàn bộ những gì cô kể bằng ánh mắt chân thật ấy, tất cả đều là giả dối...?

Anh mở cánh cửa có khắc hình con mèo ra rồi bước vào quán. Mới hơn tám giờ nên chỉ có một bàn có khách ngồi.

Không thấy bóng dáng Mochizuki đâu.

Một nữ tiếp viên anh vẫn còn nhớ mặt tiến lại gần và hướng dẫn anh đến tận bàn. Có vẻ như cô cũng nhận ra anh. Cô vừa nói vừa nở nụ cười thân thiện với hàm ý chào đón anh trở lại quán.

“Tối nay không thấy cô ấy đâu nhỉ?” Tetsuro vừa dùng khăn ướt lau tay vừa đảo mắt một vòng khắp quán.

“Cô ấy?”

“Cô gái tên Kaori ấy.”

“Vâng.” Cô tiếp viên tên Hiromi gật đầu. “Đáng tiếc là hôm nay Kaori xin nghỉ.”

“Kaori thường nghỉ vào ngày thứ Hai à?”

“Không phải vậy.” Hiromi bắt đầu pha rượu. “Cậu ấy đang bận rộn với công việc ban ngày nên phải xin nghỉ làm một thời gian. Thôi, chúng ta cạn ly đã chứ?”

Tetsuro nhận lấy ly rượu từ tay cô gái và uống một ngụm. Rượu có vị khá nhẹ.

“Công việc ban ngày là gì?”

“Em ấy hả? Em không làm gì cả.”

“Không, ý tôi hỏi Kaori ấy.”

“Gì chứ? Anh toàn hỏi về Kaori.”

“Tất nhiên. Tôi đến đây là vì muốn gặp cô ấy.”

“Rất tiếc, cô gái anh để mắt đến vắng mặt tối nay.” Hiromi nhìn anh ra vẻ hờn dỗi. Chắc chắn là cô ta đang ghen tị. “Chi tiết thì em không rõ nhưng nghe nói cô ấy bận việc ở văn

phòng như mọi khi.”

“Việc văn phòng?”

Không thể có chuyện đó được. Từ hôm qua đến hôm nay Kaori không hề về nhà.

Dù Kaori có giữ bí mật hay không thì các cô tiếp viên khác cũng sẽ không tiết lộ cho khách biết, Tetsuro vừa ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô tiếp viên vừa nghĩ.

“Kaori là tên thật của cô ấy?”

“Đúng vậy. Em cũng dùng tên thật đấy. Gần đây nhiều người dùng tên thật để làm việc.”

Bà chủ đang chào khách ở bàn khách cũng tiến lại chỗ Tetsuro để chào hỏi. Chị ta nhìn rất hợp trong bộ kimono cầu kỳ màu lục đậm. Tetsuro nhớ không nhầm tên chị ta là Nozue Makiko.

“Tôi rất muốn gặp Kaori nên mới tìm đến đây.” Một lần nữa anh thử nói với chị ta.

“Thế ạ? Thật ra kể từ hôm nay cô ấy xin nghỉ làm một thời gian.” Người chủ quán xin lỗi với vẻ mặt tiếc nuối đầy chân thành.

“Tiếc quá. Chị có giữ liên lạc với cô ấy không?”

“Tạm thời bây giờ tôi không liên lạc vì cô ấy bảo là sẽ trở về thăm nhà một thời gian.”

“Nghĩa là không phải cô ấy nghỉ vì công việc ban ngày?”

Rõ ràng thông tin có chút mâu thuẫn nhưng bà chủ vẫn không hề bị dao động.

“Vâng. Công việc ban ngày đó là do gia đình cô ấy giới thiệu.”

“Gia đình cô ấy ở đâu?”

“Theo tôi nhớ là tỉnh Ishikawa. Nhưng anh có chuyện gì gấp ạ?”

“Cũng không hẳn là gấp nhưng tôi muốn liên lạc với cô ấy ngay.”

“Vậy sắp tới nếu có cơ hội nói chuyện với Kaori, tôi sẽ chuyển lời giúp anh. Anh tên là Nishiwaki nhỉ?” Đúng là chị ta vẫn nhớ tên anh.

“Ừm. Hình như tôi có đưa chị danh thiếp rồi?”

“Vâng, tôi vẫn giữ đây. Tôi sẽ nhắn Kaori gọi cho anh.”

Tuy bà chủ tỏ ra hợp tác một cách dễ dàng nhưng Tetsuro cảm giác không thể tin tưởng hoàn toàn. Nếu một nữ tiếp viên thông báo “muốn nghỉ một thời gian” thì chẳng khác gì đòi nghỉ việc luôn. Vì thế anh không nghĩ chủ quán sẽ tích cực liên lạc với tiếp viên đã bỏ việc.

Sau khi uống rượu tầm một tiếng đồng hồ, Tetsuro đứng dậy. Cũng vừa tới lúc quán bắt đầu đông khách.

Hiromi và bà chủ đến tiễn anh về, nhưng chỉ có mỗi bà chủ cùng vào thang máy với anh. Hiromi cúi đầu chào về phía cánh cửa đang khép lại.

“Hôm nay cảm ơn anh đã đến.” Chị ta nhấn nút tầng một.

“Đâu có, tôi mới là người phải nói cảm ơn mới đúng.” Tetsuro nói thêm: “Chuyện của Kaori, xin nhờ chị giúp đỡ.”

Tetsuro chỉ nói thêm vài lời xã giao nhưng đột nhiên bà chủ vừa nhìn màn hình hiển thị số trong thang máy vừa nói: “Đừng đuổi theo những người đã rời xa chúng ta, mỗi người đều có một số phận đã được định đoạt sẵn. Nếu đuổi theo quá xa có khi sẽ gặp chuyện chẳng lành.”

“Chị...”

Thang máy đã xuống tới tầng một. Bà chủ nhấn nút “Mở” và nhắc Tetsuro: “Chào anh.”

“Ý chị là sao?” Anh hỏi khi đứng ở lối vào của tòa nhà.

Nozue Makiko nhìn thẳng vào mặt anh. Chị ta không nói gì, hai mắt ánh lên vẻ dịu dàng.

“Anh đang hành nghề viết lách đúng không? Gắng làm việc thật tốt nhé! Những lúc mệt mỏi hãy tìm đến quán Mắt Mèo chúng tôi.” Chị ta cúi đầu lịch sự với mái tóc búi cao gọn gàng, tạo ấn tượng là một con người với phẩm hạnh cao quý.

Tetsuro cảm thấy một cánh cổng vô hình đang khép lại.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa, anh đều thử quay lại căn hộ nơi Kaori sống, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu cho thấy cô ấy đã trở về. Đống báo ở phía trước cửa bây giờ đã chất cao như núi. Như thế nghĩa là phía sạp báo cũng không liên lạc được với cô ấy.

Anh quyết định sang hỏi thăm người hàng xóm. Một phụ nữ có vẻ là bà nội trợ tầm ba mươi tuổi xuất hiện. Khi được hỏi về cô hàng xóm tên Kaori ở căn phía bên trái thì cô ta lắc đầu ngay. Cô ta nói rằng chưa bao giờ tiếp xúc và cũng không hề biết người sống bên cạnh là người thế nào. Ngoài ra cô ta

còn bảo không nghe nói gì đến chuyện chuyển nhà, nhưng mà nếu có thì tất nhiên cô ta đâu có thân thiết đến mức được người ta sang chào hỏi. Dường như cô ta cũng đoán Kaori làm việc ở quán rượu nên ngay từ đầu đã chủ động tránh xa.

Tetsuro nhìn thấy xấp thư lòi ra qua khe cửa. Anh ý thức được mình đang xâm phạm quyền riêng tư nhưng vẫn cố ý mang chúng về nhà. Tuy nhiên toàn bộ đều là thư gửi trực tiếp nên không có chút manh mối nào về nơi ở hiện tại của Kaori.

“Mọi thứ bây giờ thật mơ hồ. Như thể một lời cảnh báo cho những chuyện không hay sắp xảy ra ấy.”

Đó là cảm nhận của Risako sau khi nghe Tetsuro báo cáo lại toàn bộ tình hình. Đó cũng chính xác là điều khiến lòng anh bây giờ thêm phần nặng nề.

“Có lẽ anh sẽ đi nhờ trợ giúp.” Tetsuro nói với Risako. “Ngày mai anh sẽ đến văn phòng ủy ban khu Koto.”

“Ý anh là muốn nhờ họ tìm kiếm Kaori?”

“Đúng vậy.”

“Thế cũng được, nhưng có điều chắc chắn cô ấy đã không nộp thông báo chuyển nhà.”

“Chỉ cần xin họ giấy cư trú là được. Như thế chúng ta sẽ biết được trước đây cô ấy sống ở đâu. Nếu có người thân sống ở đó thì có khi vẫn còn giữ liên lạc với cô ấy.” Dù nói vậy nhưng anh biết mình không kỳ vọng gì nhiều.

“Thế còn giấy cư trú vĩnh viễn thì sao?”

“Tất nhiên sẽ có thông tin đầy đủ, nhưng khả năng là nó đang ở nhà bố mẹ cô ấy. Còn tùy thuộc vào tình hình, có khi anh sẽ đến đó một chuyến xem sao.”

Bà chủ quán Mắt Mèo nói có khả năng Kaori đã trở về nhà. Anh không hoàn toàn tin lời chị ta nói nhưng bây giờ dù là cơ hội nhỏ nhất anh cũng không muốn bỏ qua.

Lời Nozue Makiko nói lúc tạm biệt anh bây giờ vẫn còn vang vọng trong tai. Chị ta nói rằng anh không nên đuổi theo quá xa. Liệu đó có đơn giản chỉ là một lời khuyên dành cho khách hàng không nên theo đuổi những cô tiếp viên đã nghỉ việc? Hay nó mang một hàm ý khác? Hơn nữa dù có hàm ý gì thì chị ta chắc chắn sẽ không tiết lộ thêm.

“Anh định sẽ làm gì?” Risako hỏi.

“Anh sẽ đến nơi này một chuyến. Có khi sẽ biết được thêm thông tin gì đó.” Tetsuro nói và cho Risako xem mảnh giấy. Chính là tờ ghi chú địa chỉ nhà bố mẹ của Mitsuki mà anh nhận được từ Nakao.

3

Thời học sinh, Mitsuki rất hay khóc nhè.

“Tớ có cảm giác mình không giống người Tokyo chính hiệu chút nào cả, thà mang tiếng sống ở chỗ nào đó khác thì tốt hơn. Tớ cũng mới sống ở Nerima cách đây không lâu chứ mấy.”

Trong đám bạn cùng lớp hồi ấy rất ít đứa sống ở Tokyo ngay từ thời bố mẹ. Duy chỉ có Mitsuki nằm trong số ít đó nên thường bị bạn bè ghen tị. Có vẻ như ai cũng muốn sống ở một trong hai mươi ba khu đặc biệt ở Tokyo thì mới hài lòng.

“Vốn dĩ lúc đầu, nhà tớ ở gần khu Asakasa. Căn nhà lúc ấy là nhà cho thuê, bố tớ thì muốn có nhà riêng từ lâu nên cuối cùng đã cố chạy vạy khắp nơi để xây căn nhà hiện tại. Tuy hơi luyến tiếc nhà cũ nhưng tớ vẫn nghĩ bán nhanh sẽ tốt hơn. Cơ hội chắc chắn sẽ không đến lần thứ hai. Nếu bị lỡ thì xem như không thể bán được.”

Cơ hội mà Mitsuki nhắc đến chính là thời điểm giá đất trên thế giới đang ở mức cao ngất ngưởng, vì nền kinh tế đang tiến vào giai đoạn cao trào của thời kỳ bong bóng.

Căn nhà mà bố cô đã bỏ lỡ cơ hội bán đi nằm ở khu Hoya. Đó là căn nhà hai tầng với cánh cổng nhỏ làm bằng gỗ, cách nhà ga tuyến Seibu Ikebukuro chỉ vài bước chân, gần khu mua

sắm, ngay phía trước còn có câu lạc bộ thể thao. Theo như Mitsuki nói thì mức giá cao nhất lên đến một trăm triệu yên.

Việc Tetsuro đến thăm nhà ngày hôm nay đã được thông báo trước qua điện thoại. Khi nghe nhắc đến chuyện của con gái, ông bố không hỏi han gì thêm và trả lời sẽ chờ anh đến, giọng điệu như thể đã chuẩn bị tinh thần trước. Cách nói chuyện điềm tĩnh khiến anh nhớ đến người chồng của Mitsuki là Hirokawa.

Anh chờ đến lúc đồng hồ chỉ đúng giờ hẹn rồi nhấn chuông cửa. Không có tiếng trả lời, thay vào đó là tiếng cánh cửa đột nhiên mở ra ngay trước mặt. Một người đàn ông gầy gò, dáng người nhỏ với mái tóc bạc buộc lại phía sau nhìn Tetsuro và gật đầu nhẹ. “Anh là Nishiwaki?”

“Vâng.” Tetsuro cúi chào đáp lại.

“Tôi đang chờ anh đây. Mời anh vào nhà.” Người đàn ông đã ngoài trung niên mở rộng cánh cửa. Đôi mắt hơi xếch của ông giống hệt Mitsuki.

Căn nhà cũ nồng nặc mùi giống hệt mùi cá bào. Ngay khi mới vào nhà, Tetsuro đã thấy mình ở trong một căn phòng kiểu Nhật. Tuy là phòng truyền thống nhưng bộ bàn ghế lại mang phong cách phương Tây. Bên ngoài cửa kính có thể nhìn thấy một mảnh vườn nhỏ chắc là niềm tự hào khiêm tốn của ông chủ nhà. Ngoài ra còn có thêm vài chậu cây cảnh nữa.

Căn phòng được giữ ấm bởi lò sưởi. Tetsuro nghĩ bố của Mitsuki có lẽ đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ chờ anh đến.

Ông chắc đã ngoài năm mươi, trước đây là thầy giáo, còn

bây giờ nghe nói đang làm việc bán thời gian cho một công ty cung cấp tài liệu học tập và kiểm tra.

“Tôi có nghe con gái nhắc đến cậu. Con bé thường hay nói rằng nhờ cậu mà đội bóng bầu dục trường Teito mới có thể kết thúc một mùa giải thành công.” Ông bố cười.

“Cháu thấy ngược lại thì đúng hơn. Ai cũng bảo vì cháu chơi ở vị trí trung phong nên cả đội mới không giành được chức vô địch đấy ạ.”

“Không đâu, cậu không cần khiêm tốn.” Ông phẩy tay. “Mitsuki là đứa lúc nào cũng nói chuyện thẳng thừng, hôm trận đấu diễn ra đúng là cầu thủ chơi bóng đã phạm sai lầm, nhưng tuyệt nhiên Mitsuki không hề chê trách cậu một lời.”

“Vậy ạ?” Tetsuro nghĩ dù cô có trách móc thật thì ông cũng sẽ không nói ra ở đây, anh hớp một ngụm trà. “Thật ra hôm nay cháu đến đây vì muốn hỏi thăm tin tức về Mitsuki.”

Anh đi vào chủ đề chính một cách đột ngột nhưng thái độ của người bố vẫn không thay đổi. Ông gật đầu.

“Cậu đã đến Matsudo nhỉ?”

“Bác biết ạ?”

“Ngày hôm trước, chồng con bé có gọi đến. Cậu ta bảo đã nói chuyện với cậu khá nhiều.”

“Hồi trước thật sự cô ấy đã giúp đỡ cháu rất nhiều, vì thế khi nghe tin cô ấy đột nhiên biến mất đã một năm trời làm cháu không thể ngồi yên được.”

“Đừng nói vậy, tôi cảm ơn cậu còn chưa hết vì đã chăm sóc

con bé suốt thời gian ấy. Mitsuki thật sự đã gặp được những người bạn tốt." Ông gật gù như thể tự đồng tình với bản thân mình.

"Anh Hirokawa không hề báo cảnh sát, và dường như cũng không tích cực tìm kiếm Mitsuki lắm thì phải. Bác thì sao ạ? Bác đã thử liên lạc với những chỗ quen biết chưa ạ?"

"Ừm." Bố của Mitsuki rót nước vào ấm trà một cách từ tốn. "Tôi thì tạm thời đã liên lạc hết những nơi có thể nghĩ ra rồi. Nhưng vì tôi nghe nói Mitsuki đã để lại thư, và cả đơn ly hôn nữa, nên..."

"Bác không có ý định tìm kiếm nữa?"

"Vì nó đã lớn rồi, hơn ba mươi tuổi chứ ít gì, còn lập gia đình ra ở riêng, nên tôi nghĩ bản thân nó tự ý thức được việc mình đang làm. Vì thế bây giờ chỉ có thể chờ đến lúc nó tự đưa ra câu trả lời của mình thôi. Tôi tin là một ngày nào đó con bé sẽ gọi điện về."

Đúng là cách nói mang phong thái của một người từng làm thầy giáo, Tetsuro nghĩ. Trong đầu suy nghĩ mọi thứ thấu đáo, và lời nói ra rất thuyết phục. Nhưng cảm giác những lời nói đó không giống với lời của một người bố. Không có bố mẹ nào không lo lắng khi nghe tin con mình đột nhiên mất tích cả.

Mục đích Tetsuro đến đây là để thu được manh mối gì đó về nơi ở hiện tại của Mitsuki. Nhưng lúc này anh thật sự tin rằng mình đã tốn công vô ích. Nhưng ngoài ra có một chuyện anh rất muốn xác nhận lại.

"Bác này, có điều này cháu muốn hỏi thật." Tetsuro xếp

chân lại và duỗi thẳng lưng. “Hình như bác biết lý do thật sự khiến Mitsuki muốn bỏ nhà đi phải không ạ? Hay nói đúng hơn là bác đã đoán được một ngày nào đó chuyện này sẽ xảy ra. Thế nên dù nó đã trở thành sự thật, bác vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh như thế?”

Trong ánh mắt ông thoáng xuất hiện sự bối rối thấy rõ.

“Ý cậu là sao?”

“Cháu không thể tin được vợ chồng bác lại nghĩ rằng Mitsuki có thể sống hạnh phúc với tư cách là một phụ nữ sau khi kết hôn, người làm bố mẹ lại hoàn toàn không nhận ra bản chất thật sự của con mình.”

Bố của Mitsuki đặt tách trà đang cầm trên tay xuống bàn. Tetsuro nhận ra bàn tay ấy hơi run rẩy.

“Cậu vừa nói là bản chất thật của Mitsuki?”

Tetsuro nhìn thẳng vào mắt ông và lắc đầu.

“Xin bác đừng giả vờ nữa. Nếu cháu không biết gì thì đã không nói đến mức này. Cứ tiếp tục giả vờ như thế, bác không sợ sẽ làm cô ấy bị tổn thương ạ?”

Ông đưa mắt đi chỗ khác trước những lời anh nói. Sau một lúc nhìn ra vườn, ông quay về phía Tetsuro, miệng thoáng xuất hiện nụ cười, nhưng là một nụ cười cay đắng.

“Cậu nghe Mitsuki nói à?”

“Trước đây... rất lâu rồi, Mitsuki đã thú nhận với cháu.”

Anh không thể nói rằng mình mới biết gần đây được.

“Vậy à? Thế mà con gái tôi nói rằng chưa bao giờ bộc bạch

bản chất thật ngay cả với những người gần gũi.”

“Con gái? Liệu có đúng không ạ?”

Ánh mắt ông trở nên nghiêm nghị khi nghe Tetsuro hỏi.

“Cậu làm ơn dừng cách nói chuyện ấy lại đi. Làm sao cậu biết được chúng tôi đã phải trải qua những gì.” Giọng điệu ông bắt đầu trở nên căng thẳng.

“Nhưng cháu phần nào hiểu được nỗi đau cô ấy đã trải qua.” Tetsuro phản bác.

Một bài hát Giáng sinh ở đâu đó bỗng nhiên vang đến, hình như nó xuất phát từ loa của một chiếc xe bán hàng di động. Tetsuro chợt nghĩ không biết năm nay Mitsuki đón Giáng sinh ở nơi nào.

Ông bố một lần nữa lại cầm tách trà lên. Nhưng ông chỉ nhìn chằm chằm vào bên trong tách trà một lúc, rồi đặt nó về vị trí cũ.

“Nishiwaki này, anh đã có con chưa?”

“Chưa ạ.”

“Vậy à?”

“Ý bác muốn nói nếu chưa có con thì sẽ không hiểu được cảm xúc của người làm cha mẹ?”

“Không, ý của tôi không phải vậy.” Ông để lộ hàm răng hơi vàng. “Tôi nghĩ dù có con hay không thì vẫn sẽ không thể lý giải nổi cảm giác ấy. Chỉ là tôi tin rằng nếu có con thì ít nhiều sẽ dễ mường tượng hơn.”

“Ý bác là tình thương của bố mẹ dành cho con cái?”

“Không, chính là cái tôi của bố mẹ.” Ông khẳng định.

“Bác thừa nhận mình đã có cái tôi ấy?”

“Tuy không được dễ chịu cho lắm nhưng ngoài từ đó ra tôi cũng không thể tìm được từ nào thích hợp hơn.” Sau khi nói xong ông lại hướng mắt ra vườn một lần nữa. “Cậu thấy bức tường bê tông ngoài kia không?”

“Vâng.” Tetsuro nhìn theo và gật đầu.

“Mitsuki thường hay trèo lên đó chơi. Mẹ con bé hay nổi giận la mắng nó vì làm những trò không ra thể thống gì, còn tôi bình thường chỉ đóng vai trò xoa dịu căng thẳng thôi. Tôi hay nói với mẹ nó rằng xã hội bây giờ nếu con gái có hoạt bát hơn bình thường thì cũng tốt chứ sao. Thiệt tình, nói lạc quan là thế!”

“Cháu nghe nói mẹ cô ấy rất nghiêm khắc.”

“Nói là thiếu kiên nhẫn thì đúng hơn. Bằng trực giác của người làm mẹ, bà ấy nhận ra Mitsuki không phải là một cô con gái bình thường trước cả tôi. Bởi vì lúc ấy tôi bận tâm đến những đứa trẻ ở trường nhiều hơn là cô con gái của mình.” Ông mỉm cười tự mỉa mai bản thân.

“Cháu xin phép hỏi, từ khi nào mà bác...”

“Từ khi nào mà tôi biết chuyện hả? Tôi cũng không rõ chính xác là lúc nào, nhưng khi tôi và mẹ nó bàn bạc về vấn đề ấy thì có lẽ nó chỉ mới vào trường tiểu học.”

“Bàn bạc như thế nào ạ?”

“Tôi không nhớ rõ lúc ấy chúng tôi nói gì nhưng đại khái là

Mitsuki là một đứa trẻ khác thường. Nó không vui khi chơi đồ chơi dành cho con gái, cũng không chơi theo kiểu con gái và nhất quyết không mặc váy. Hồi đó là vậy."

"Còn gì nữa ạ?"

"Như lúc nãy đã nói, tôi không thấy chuyện có gì nghiêm trọng cả, con gái như vậy cũng đâu có sao. Trong số những đứa trẻ tôi dạy ở trường cũng không ít đứa có một vài điểm khác biệt, mới có chừng đó đã làm ầm lên thì kỳ lắm. Sau đó chúng tôi tiếp tục trao đổi thêm vài lần tương tự nhưng tôi thì không mấy mặn mà. Sự thật là đối với tôi lúc ấy nhà chỉ là nơi để ngủ thôi. Thời còn trẻ và nhiều hoài bão, ngoài công việc dạy học ở trường ra, tôi thường tham gia các hoạt động học tập và nghiên cứu ở bên ngoài, vì thế hầu như chẳng mấy khi nhìn rõ mặt con gái. Dù bận rộn công việc đến mức bỏ bê gia đình nhưng lúc ấy tôi không bị phàn nàn gì nhiều."

Thời điểm ấy, người Nhật ai ai cũng lao đầu vào công việc. Dù bị chỉ trích là làm việc quá nhiều nhưng cánh đàn ông không những không cảm thấy hối tiếc mà ngược lại còn cảm thấy tự hào.

"Bây giờ nghĩ lại thì xấu hổ thật. Bản thân làm giáo dục mà ngay cả chuyện của gia đình mình cũng không hề hay biết."

Ông thở dài rồi nhìn chăm chăm vào chén trà.

"Cậu muốn chuyển sang uống bia không? Cổ họng tôi cảm giác hơi khô."

Tetsuro toan từ chối thì nhận ra lưỡi của mình cũng cứng đờ nên đổi ý. "Vâng, một chút thì được ạ."

Sau khi bố của Mitsuki rời khỏi phòng, Tetsuro đứng dậy quan sát khu vườn. Bức tường Mitsuki từng trèo lên chơi bây giờ đã chuyển thành màu đen sẫm.

Vô thức đưa mắt nhìn quanh căn phòng, anh phát hiện thấy một cái kệ nhỏ kê sát tường. Trên đó không có cuốn sách nào mà chỉ toàn là ảnh chụp. Tetsuro đến gần và đưa tay lấy một tấm.

Có vẻ như là hình tốt nghiệp của Mitsuki. Cô chụp cùng ba cô bạn nữa. Nhờ bộ trang phục nên anh mới đoán ra hình được chụp vào lễ tốt nghiệp.

Mitsuki mặc kimono, tóc búi cao, nhìn thẳng vào ống kính và mỉm cười. Biểu hiện ấy chắc chắn không phải của một người bị ép mặc kimono. Cô trông rạng rỡ và hạnh phúc từ tận đáy lòng. Những cô nữ sinh khác nhìn cũng rất xinh đẹp và đầy nữ tính. Trong đầu Tetsuro đang hồi tưởng lại cảnh tối hôm ấy khi ôm cô trong vòng tay. Cảm giác của anh về cô tối hôm ấy y hệt như khi nhìn tấm ảnh này.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tetsuro trả tấm ảnh về lại vị trí cũ và ngồi xuống ghế.

Bố của Mitsuki lần lượt rót bia vào ly và đổ món nhắm ra một chiếc đĩa nhỏ. “Cảm ơn bác.” Tetsuro nói và uống một ngụm. Bia chưa được ướp lạnh đủ lâu.

“Lúc Mitsuki ở nhà, lúc nào cũng có bia bỏ sẵn trong tủ lạnh. Tôi thì gần đây không uống mấy.” Ông cũng tự nhận ra nên giải thích. “Nó uống được lắm đúng không?”

“Vâng.” Tetsuro đáp lời. Anh nhớ ra chỉ mới ngày hôm

trước hai người đã uống say mèm.

Ông bố uống hết nửa ly bia thì thở dài.

“Tôi bắt đầu ý thức được mức độ nghiêm trọng của chuyện này khi Mitsuki vào lớp Sáu.” Đột nhiên ông quay lại chủ đề chính. “Con bé lúc ấy đã chịu mặc váy và chơi với các bạn nữ, nên tôi hoàn toàn không có gì phải lo cả. Nhưng đến một thời điểm thì Mitsuki không muốn đi học nữa.”

“Thời điểm nào ạ?”

“Dậy thì. Con bé lần đầu có kinh.”

“À...”

“Bản thân chuyện đó tất nhiên không nằm ngoài dự kiến. Tôi là đàn ông thì không hiểu lắm, nhưng đó có vẻ là một hiện tượng ít nhiều gây bỡ ngỡ đối với phụ nữ nói chung. Nhưng bình thường con gái đều được mẹ và chị chỉ dạy nên sẽ thích nghi rất nhanh.”

“Cô ấy thì không giống vậy.”

“Con bé rất khác. Nó không chịu gặp ai cả, cũng không ăn uống gì. Tôi bắt đầu thấy khó chịu vì không hiểu nguyên nhân nên mẹ nó đã nói ra hết. Bà ấy nói rằng con bé quả nhiên không giống con gái bình thường, nó chỉ hành xử như con gái trước mắt chúng ta thôi chứ thật ra bên trong nó không có chút nữ tính nào, vì thế khi đến tuổi dậy thì nó sẽ rất phiền não.”

Tetsuro nhớ ra một chuyện Mitsuki từng kể. Cô nói rằng, khi bắt đầu nhận thức được thế giới xung quanh, trẻ con sẽ

để ý đến rất nhiều thứ. Chỉ cần thấy mẹ khóc thì sẽ thắc mắc ngay mình vừa làm sai điều gì.

Vì thế nên cô mới diễn kịch và để mẹ điều chỉnh mọi thứ?

Thật vô lý hết sức, Tetsuro hét thầm trong lòng. *Cháu biết mẹ cô ấy là người thế nào.*

"Nếu là thời điểm hiện tại thì cách giải quyết vấn đề có lẽ sẽ khác." Bố của Mitsuki nói. "Từ lúc ấy tôi mới biết có tồn tại thuật ngữ rối loạn nhận diện giới tính, và nó đồng thời là một căn bệnh. Một người mang giới tính nữ nhưng không mang bản chất của con gái thì chắc chắn sẽ có nhiều khiếm khuyết."

"Lúc đó phản ứng của bác thế nào ạ?"

"Tôi không phản ứng gì nhiều. Tôi chỉ nói không được bỏ học, la mắng và bắt nó đi học bằng mọi giá. Sau đó thì chỉ im lặng quan sát tình hình thôi."

"Quan sát gì ạ?"

"Sinh hoạt hằng ngày của con bé. Tôi đã bảo mẹ con bé giám sát xem nó có hành xử như con gái không, nếu không thì hãy nghiêm khắc vào. Như thế chẳng khác gì để mẹ con bé tự chịu trách nhiệm một mình, Mitsuki ra nông nỗi này là do mẹ nó không biết cách dạy dỗ? Bố của Mitsuki mỉm cười cay đắng và uống cạn ly bia. Sau đó ông lại rót đầy ly. "Cậu có biết John Money không?"

"John Money? Dạ không."

"Ông ta nói rằng nhận thức giới tính của con người sau khi được sinh ra sẽ thay đổi tùy theo môi trường. Chẳng hạn như

một bé trai nếu được nuôi dạy như bé gái thì bản thân nó sẽ nghĩ mình là con gái. Trong giới khoa học ông ta cũng đã tuyên bố như thế. Lúc ấy ông ta đã lấy một ví dụ về cặp song sinh ở miền quê nước Mỹ để chứng minh cho tuyên bố của mình. Khi cắt bao quy đầu, do nhầm lẫn mà cái ấy của người anh hay người em gì đấy bị cắt mất. Lúc ấy hình như cả hai đều mới sinh được bảy tháng. Bố mẹ chúng tìm đến nhà tâm lý học John Money để trao đổi thì ông ta đã đề xuất hai người nuôi dạy bé trai ấy như bé gái, nhưng thực tế thì đứa bé vẫn có tinh hoàn nên phải được tiêm hóc môn định kỳ. Bố mẹ đứa bé đã làm theo và nuôi dạy con trai mình như một đứa con gái. John Money đã lấy đó làm dẫn chứng trong bài phát biểu trước giới khoa học."

Dù là thầy giáo đi nữa nhưng ông không thể nắm rõ kiến thức về lĩnh vực này được. Chắc chắn ông đã rất đau khổ chuyện của đứa con gái nên mới tìm tòi nghiên cứu như thế.

"Vậy sau khi tuyên bố, thí nghiệm đó có thành công không ạ? Đứa trẻ đó lớn lên như con gái một cách bình thường?"

Ngay khi Tetsuro hỏi, bố của Mitsuki bắt đầu lắc đầu.

"Ông ta tuyên bố là đã thành công. Nhưng thực tế thì không phải vậy. Đứa trẻ sau khi được phẫu thuật vẫn tiếp tục bị giày vò, kết cục là sau khi lớn hơn đã tiến hành phẫu thuật để trở lại làm con trai."

"Vậy tức là không thể thay đổi một cách gượng ép nhận thức về giới tính?"

"Việc tôi và vợ làm với Mitsuki chẳng khác gì ông giáo sư

ấy, phớt lờ giới tính thật sự của đứa trẻ."

"Cháu nghĩ việc đó không hẳn là vô lý. Cơ thể cô ấy vốn là con gái, khác với trường hợp của ông John Money ấy."

"Nhưng về mặt điều khiển giới tính thì giống. Tôi sống đến bây giờ vẫn luôn sợ hãi một chuyện. Liệu tôi có làm điều tương tự với rất nhiều đứa trẻ tôi từng dạy như đã làm với Mitsuki không? Nhưng giờ nói chuyện đó thì đâu còn ý nghĩa gì nữa." Ông nhặt một hạt trên đĩa mồi rồi cho vào miệng.

Tetsuro chậm rãi hớp một ngụm bia.

"Lúc ở trong nhóm bọn cháu, Hiura nhìn thế nào cũng là con gái."

"Đúng thế nhỉ? Con bé vẫn tiếp tục giả vờ. Tôi có lờ mờ đoán ra nhưng không nói gì. Đồng thời lúc ấy tôi đã nghĩ dù là giả vờ cũng được, miễn là con bé ra dáng con gái. Nói thật, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý chờ đến ngày nó không thể giả vờ được nữa, nhưng đâu đó trong thâm tâm vẫn thầm mong ngày ấy không đến."

"Dù biết là giả vờ nhưng bác vẫn để cô ấy kết hôn?"

"Tôi thật đáng trách nhỉ?"

"Cháu không có ý trách cứ..." Tetsuro cúi đầu.

"Lúc nghe tin con bé đi xem mắt, tôi bối rối lắm. Tôi rất muốn con gái mình có thể lập gia đình như bao cô gái khác. Nhưng liệu như thế Mitsuki có hạnh phúc không? Mặt khác tôi lại nghĩ kết hôn có khi sẽ tốt hơn cho một đứa không bình thường như nó."

“Sau đó thì sao ạ?”

“Cuối cùng tôi để cho Mitsuki tự quyết định. Con bé nói sẽ thử đi xem mắt. Tôi vẫn nhớ rõ khuôn mặt hoảng sợ của mẹ nó vào ngày ấy.”

“Cô ấy thì sao ạ?”

“Mitsuki thì...” Nói đến đây ông hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt trở nên xa xăm. “Phải nói sao nhỉ? Khuôn mặt nó y như búp bê vậy, hoàn toàn không có cảm xúc, như thể nó đang nhập vai búp bê một cách hoàn hảo.”

“Nhưng anh Hirokawa có vẻ đã phải lòng con búp bê ấy.”

“Cậu ta không giống một người đàn ông bình thường.” Ông rót bia vào ly của Tetsuro. “Mitsuki nói rằng chỉ cần đối phương đồng ý là có thể kết hôn luôn. Mẹ nó đã nhiều lần phải kìm nén cảm xúc, còn tôi thì thấy bất an vô cùng. Nhưng rốt cuộc nó vẫn quyết định sẽ lập gia đình với suy nghĩ muốn ổn định mọi thứ trước đã.”

Tetsuro đã được nghe bản thân Mitsuki nói về cảm giác khi kết hôn. Nhưng khi được nghe kể từ phía bố của cô, anh có thể cảm nhận nỗi đau ấy dưới một góc độ khác.

“Ngày diễn ra lễ cưới cũng chính là ngày tôi nghĩ rằng mình đang phạm phải một sai lầm lớn. Mitsuki với một khuôn mặt nhăn nhó trong bộ váy cưới không hề giống một cô dâu hạnh phúc chút nào. Lúc ấy đáng ra tôi nên đứng ra xin lỗi và cho dừng lễ cưới. Sau này tôi mới biết lúc đó mẹ nó cũng có suy nghĩ tương tự.”

“Vì thế nên sau này...”

“Đúng vậy.” Ông gật mạnh đầu. “Suy đoán của cậu hoàn toàn đúng. Tôi biết rằng một ngày nào đó chuyện này sẽ xảy ra.”

“Vì vậy nên bác mới không tìm kiếm?”

“Tôi hy vọng nó có thể sống đúng với bản chất của mình, không cần biết đó là nam hay nữ.” Ông nheo mắt và tiếp tục. “Tôi muốn một lần được chuộc lỗi.”

Tetsuro đứng dậy khi chai bia vừa cạn.

“Để tôi tiễn cậu.” Bố của Mitsuki theo anh đến cửa ra vào. Ông mặc áo khoác và quấn chiếc khăn len quanh cổ. Đó là chiếc khăn màu xám có hoa văn màu vàng.

Ông bối rối khi Tetsuro khen chiếc khăn.

“Khoảng mười năm trước, Mitsuki đã đan nó đấy. Tôi dùng rất cẩn thận nhưng sau một thời gian nó cũng bị hỏng dần.”

“Cô ấy còn biết đan len nữa ạ?”

“Nó đã luyện tập rất chăm chỉ.” Ông nói và ngửi chiếc khăn. “Lúc Mitsuki tặng nó cho tôi, con bé đã quàng lên cổ tôi như thế này. Khuôn mặt nó lúc ấy nhìn thế nào cũng giống con gái. Đó không thể là giả vờ được. Dù nói thế này hơi tức cười nhưng đến bây giờ tôi vẫn tin con bé là con gái.”

Tetsuro im lặng gật đầu. Anh đã rất muốn nói rằng mình cũng tin như vậy.

Trong đầu anh thoáng xuất hiện tấm ảnh chụp cô trong lễ tốt nghiệp.

4

Khi Tetsuro về nhà thì đúng lúc Risako vừa thay quần áo xong, có vẻ cô cũng vừa về tới nơi.

“Kaori quả nhiên không có nhà. Thùng thư vẫn đầy tràn.”

“Em có tìm được gì hữu ích không?”

“Có thứ này.” Risako đặt một chiếc phong bì lên kệ bếp.

Phong bì kiểu nữ tính, mặt sau có đề tên người gửi là Mukai Hiromi, vẫn còn nguyên chưa mở, sờ bên ngoài thì có vẻ không dày lắm.

Tetsuro có một chút lưỡng lự nhưng vẫn quyết định mở nó ra. Risako chỉ quan sát chuyển động của tay anh và không nói gì.

Bên trong có một tấm ảnh và một tờ giấy viết thư nhỏ. Trên đó chỉ viết một dòng chữ duy nhất.

“Đây là ảnh chụp hôm bữa. Lần sau nếu rảnh lại đi chơi nhé!”

Bức ảnh được chụp bên trong quán Mắt Mèo. Trong ảnh là Kaori cùng với cô nữ tiếp viên Hiromi đã đến bàn Tetsuro ngày hôm trước. Nhờ vậy Tetsuro mới nhận ra Mukai Hiromi chính là Hiromi đó. Nhắc mới nhớ cô ta có nói với anh là sử dụng tên thật.

Risako nghe xong thì mất hết hứng thú.

“Kaori đúng là rất xinh đẹp.” Cô nói và đặt tấm ảnh lên kệ bếp. “Bị người ta bám đuôi cũng dễ hiểu.”

“Chắc thế. Còn thứ gì khác không?”

“Em đã nói là chỉ có một rồi mà. Những cái còn lại đều là thư gửi trực tiếp. Nhưng đúng là có một điều khác biệt. Báo ngày hôm nay chưa thấy giao.”

“Vậy à... Có khi nào do bị dồn lại quá nhiều nên nhà phân phối mới quyết định ngừng giao báo không?”

“Em cũng nghĩ vậy nên đã đến tận nơi phân phối để kiểm tra. Có vẻ như họ đã nhận liên lạc từ chủ nhà.”

“Khi nào?”

“Ngày hôm qua. Hình như cô ấy nhắn là vì vắng nhà một thời gian nên sẽ không nhận báo nữa.”

“Chính bản thân cô ấy liên lạc ư?”

Nghe Tetsuro hỏi xong thì Risako dang rộng hai tay và nhún vai.

“Anh nghĩ cả em lẫn người của cơ sở phân phối có thể biết chắc được điều đó à?”

“Cũng đúng.”

Nếu đó đúng là Kaori gọi thì chắc chắn cô ấy đang cố tình lẩn trốn ở đâu đó. Còn nếu là người khác gọi thì có khả năng cô ấy đang bị kẻ nào đó bắt cóc. Nhưng suy cho cùng có thể loại bỏ giả thiết Kaori gặp tai nạn ở đâu đó.

Rốt cuộc là cô ấy đang ở đâu? Tại sao lại cố tình che giấu

chỗ ở? Liệu có liên quan đến chuyện Mitsuki bỏ trốn không...?

“Lúc nãy có điện thoại của Sugai.”

“Sugai gọi?” Anh thấy trong ngực hơi chộn rộn. Phần yếu nhất của rào chắn đây. “Cậu ta nói gì?”

“Cậu ấy hỏi thăm tình hình của Mitsuki, có vẻ lo lắng lắm.”

“Em trả lời thế nào?”

“Sự thật.”

“Là cô ấy đã bỏ nhà đi?”

“Ừm. Không được à?”

“Không... Nghe xong cậu ta nói gì?”

“Cậu ấy có vẻ hoảng hốt.” Risako hơi nhếch mép mỉm cười. “Chắc cậu ấy sợ sẽ bị vướng vào rắc rối. Vì vậy em đã thề sẽ tuyệt đối không nhắc đến cái tên “Sugai”.”

Đúng là phong cách của Risako. Anh có thể mường tượng ra giọng điệu đầy mỉa mai của cô.

Tetsuro đi vào bếp và mở kệ tủ. Trong đó chỉ còn sót lại một hộp mì duy nhất. Anh cho nước vào ấm và bắc lên đun.

“Em mới nhận được cái này.” Risako chìa ra một tờ giấy.

Là giấy chứng nhận cư trú của Saeki Kaori. Cô ấy chuyển đến từ Waseda cách đây khoảng một năm. Nguyên quán ở tỉnh Shizuoka, dựa vào ngày tháng năm sinh thì bây giờ cô ấy hai mươi bảy tuổi.

Tetsuro cầm chiếc điện thoại không dây lên và thử bấm số 104. Gần đây rất nhiều người không đăng ký số điện thoại của mình trong danh bạ, nhưng trước đây thì khác, chỉ cần biết

địa chỉ là có thể tra được số điện thoại ngay.

Đúng như anh nghĩ. Nhờ tên đăng ký Saeki cùng với địa chỉ nguyên quán, anh đã tìm thấy số điện thoại liên lạc.

Sau khi cầm mảnh giấy ghi chú số điện thoại trên tay, anh quay sang nhìn Risako. “Anh muốn nhờ em việc này.”

Cô đứng chống hông và thở dài.

“Đừng nói là muốn em gọi đến đó nhé.”

“Phụ nữ gọi thì tốt hơn, không bị dè chừng như đàn ông.”

Risako hơi cắn môi dưới nghĩ ngợi điều gì đó, rồi cầm chiếc điện thoại Tetsuro vừa bỏ xuống lên.

“Em nên nói gì đây?”

“Trước tiên là xác nhận xem Kaori có ở đó không. Nếu không thì hỏi xin địa chỉ liên lạc của cô ấy. Ít nhất có thể họ sẽ biết số điện thoại của Kaori.”

“Vậy em phải xưng tên như thế nào?”

“Sao cho hợp lý ấy. Bạn học ngày xưa chẳng hạn. Chỉ nghe giọng thôi thì không lo bị lộ tuổi.”

Risako bực mình. “Làm sao em biết được Saeki Kaori học trường nào. Lỡ bị hỏi thì sao?”

“Cũng đúng. Vậy bạn đồng nghiệp thì sao? Em cứ nói là có chuyện gấp cần liên lạc nhưng Kaori vắng nhà đã lâu nên mới gọi đến đó.”

“Nếu bị hỏi chuyện gấp là gì thì sao?”

“Bảo là em đã cho Kaori mượn tiền, nếu cô ấy không trả sớm thì rắc rối to, kiểu thế, tình huống thực tế thường gặp ấy

mà.”

“Anh đúng là, ngay từ lúc nói muốn nhờ vả thì đã lên kế hoạch hết rồi nhỉ.” Risako vừa lườm Tetsuro vừa bấm số điện thoại. Cô vuốt tóc và đưa điện thoại lên tai nghe. Chuông điện thoại đang đổ. “Lỡ Kaori đang ở đó thì sao?”

“Nếu thế thì chuyển máy cho anh.” Anh dùng ngón trỏ tự chỉ vào mình.

Biểu cảm của Risako thay đổi. Hình như ở đầu dây bên kia đã có người bắt máy.

“A lô, có phải nhà Saeki không ạ? Cháu là Sugai, Saeki Kaori có ở đó không ạ?” Cô nói chuyện với tông giọng cao hơn bình thường.

Đột nhiên nghe đến cái tên Sugai khiến Tetsuro phải nín cười đến ngộp thở.

“Cháu làm việc cùng chỗ với cô ấy. Kaori đã xin nghỉ làm một thời gian nhưng vì có việc gấp nên cháu muốn liên lạc với cô ấy ngay.”

Có vẻ như Kaori cũng không quay về nhà bố mẹ.

“À vâng, vậy à bác? Vậy bác có biết số điện thoại di động của cô ấy không ạ? Hay địa chỉ liên lạc người thân của cô ấy cũng được.” Risako kiên trì. Tetsuro chuyển bút và giấy ghi chú cho cô.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo mặt Risako cứng đờ.

“A lô, xin chờ đã!” Sau một lúc nói như hét, cô tiếp tục nắm chặt lấy chiếc điện thoại và đứng yên bất động.

“Sao vậy?” Tetsuro hỏi.

“Người ta dập máy rồi.” Cô thở dài, trả điện thoại về chỗ cũ.

“Ai nghe máy vậy?”

“Có lẽ là bố cô ấy.”

“Ông ấy nói gì?”

“Ông ấy nói không biết tin tức gì của Kaori cả, tốt nhất nó đừng quay về đây. Có vẻ như Kaori đã cắt đứt quan hệ với gia đình rồi. Sau đó ông ấy dập máy.”

“Có khả năng là Kaori đã bỏ nhà đi.”

“Có lẽ.” Risako ngồi xuống ghế xô pha. “Nước sôi kìa.”

“Á.”

Tetsuro trở vào bếp và tắt lửa. Anh bóc lớp nilon bọc ly mì ra, mở nắp rồi rót nước sôi vào.

“Ngày mai, anh sẽ thử đến chỗ trước đây Kaori sống.”

“Có lẽ như thế tốt hơn. Nhân tiện nhà đó thế nào? Nhà bố mẹ Mitsuki ấy?”

“Không có kết luận gì mới.”

Tetsuro tóm tắt lại cuộc trò chuyện giữa anh và bố Mitsuki. Khi nghe đến đoạn ở tiệc cưới thì Risako rũ vai trông rất sầu não.

“Ông bố thật đáng thương.” Cô lầm bầm từng chữ.

“Đến giờ ông ấy vẫn tin cô ấy là con gái.”

Anh cũng kể cho cô nghe chuyện chiếc khăn quàng.

Risako im lặng chìm vào dòng suy nghĩ riêng, một lúc sau

thì ngẩng mặt lên.

“Trước đây Mitsuki từng nói với em rằng khi lên tiểu học, con trai phải mang cặp đen, con gái thì mang cặp đỏ, còn cậu ấy thì không biết nên chọn màu nào cả.”

“Sau đó cậu ấy mang cặp đỏ?”

“Cậu ấy đã quyết định không mang cặp.”

“Vậy à?”

Tetsuro mở nắp ra, mì bên trong ly đã nở hết.

Đến khuya lại có điện thoại của Sugai.

“Tớ có nghe Takakura nói, Hiura lại tự ý bỏ trốn nữa hả?”

“Ừm.”

“Vậy là ngày nào cậu cũng dạo khắp Tokyo để kiếm cậu ấy hả?”

Ra đây là cách Risako mô tả lại hoạt động hằng ngày của anh.

“Tớ sẽ cố gắng khống để liên lụy đến cậu đâu.”

Nói xong thì anh nghe thấy tiếng tặc lưỡi vang lên trong điện thoại.

“Hai vợ chồng cậu đúng là toàn nói những điều khó nghe giống nhau. Tớ thì đang lo cho Hiura chết đi được.”

“Tớ biết mà. Chỉ là cậu đang có cuộc sống bình thường, còn bọn tớ thì lại khác.”

Bằng chứng là đến bây giờ gia đình Sugai vẫn hoàn toàn yên ổn, ý Tetsuro muốn nói như thế.

“Mà thôi, cậu nghĩ thế nào thì tùy. Nhưng quan trọng là nếu

muốn tìm Hiura thì tớ có biết một người này khá thú vị. Người đó đang là chủ một quán rượu ở Shinjuku, có điều đàn ông chúng ta thì không đời nào bén mảng đến đó. Đa phần khách đến quán đều là nữ cả."

Nghe đến đây thì anh hiểu ra ngay.

"Là quán bar đồng tính hả?"

"Ừm, nói thẳng ra là vậy."

"Người đó có thể giúp chúng ta hả?"

"Cái đó thì tớ không rõ nhưng người đó rất hay nói chuyện với những cô gái muốn trở thành con trai như trường hợp của Mitsuki. Tớ nghĩ có khi người đó sẽ nắm thông tin về Mitsuki nên muốn giới thiệu với cậu."

"Ra vậy."

"Cậu nghĩ sao?"

"Ý hay đấy. Trông cậy vào cậu nhé."

"Tớ lúc nào chẳng có những ý tưởng hay ho."

"Biết rồi."

Có lẽ cậu ta lo lắng cho Mitsuki thật, Tetsuro nghĩ sau khi dập điện thoại. Tuy nhiên anh vẫn không quá kỳ vọng sẽ biết được thêm tin tức gì về Mitsuki sau khi gặp người chủ quán đặc biệt ấy.

5

Sau khi ra khỏi ga Edogawabashi, Tetsuro đi dọc theo đại lộ Shinmeijiro-dori, tiếp theo là rẽ trái ở ngã tư Wasedatsurumakicho. Nhờ đã xem qua bản đồ đường đi nên trong đầu anh có thể mường tượng đại khái vị trí đích đến. Dù vậy giữa đường anh vẫn dừng lại kiểm tra địa chỉ ghi trên giấy với địa chỉ trên các tòa nhà.

Theo như địa chỉ trước khi chuyển nhà được ghi trên giấy chứng nhận cư trú của Kaori thì có vẻ như cô ấy sống trong một tòa chung cư. Nhưng anh chỉ thấy số phòng chứ không có tên tòa nhà.

Sau vài vòng dạo quanh, anh đã tìm thấy một tòa nhà có vẻ hợp lý nhất. Tầng một của tòa nhà là một dãy dài những cửa hàng tiện lợi nhỏ hẹp. Ban công thì chật chội, cửa sổ thì nhiều quá mức cần thiết. Tòa chung cư này đúng là được thiết kế dành cho những người sống độc thân.

Phòng số 301, có lẽ đây chính là phòng trước đây Kaori sống.

Không có khóa tự động, cũng không thấy bóng dáng người quản lý tòa nhà đâu. Trước khi vào trong tòa nhà, Tetsuro liếc nhìn thùng thư. Bên cạnh số phòng 301 không thấy có bảng tên.

Anh leo cầu thang bộ đến tầng ba, có bốn cánh cửa xếp sát nhau trong một không gian chật hẹp. Từ 301 đến 304.

Tetsuro thử nhấn chuông phòng 302 trước. Anh nghe thấy có tiếng trả lời vọng lại và cánh cửa mở ra. Một thanh niên với mái tóc xù xuất hiện. Ở nhà vào ban ngày thì có thể đoán cậu ta còn đang đi học, dáng người cao và mảnh khảnh, gương mặt bơ phờ, râu ria để mọc lởm chởm, nhìn có vẻ không được khỏe.

“Anh cần gì ạ?” Người thanh niên hỏi với giọng điệu nghi ngờ.

“Tôi làm ở văn phòng thám tử, có vài điều muốn hỏi anh.”

“Văn phòng thám tử?” Người thanh niên rụt vai lại ra vẻ dè chừng. Cánh cửa đang mở khép lại vài centimet.

“Tôi muốn hỏi về chủ căn phòng 301 bên cạnh.”

“Phòng đó hình như lâu nay không có người ở thì phải.” Người thanh niên đưa tay lên đầu vò mái tóc xù. Trong phòng vang lên tiếng nhạc, giờ anh mới để ý cậu ta rất giống dân chơi nhạc rock.

“Vậy cả năm nay nó vẫn bị bỏ không như thế?”

“Có lẽ thế."

“Cậu ở chỗ này được mấy năm rồi?”

“Hừm, có lẽ khoảng ba năm.”

“Thật ra tôi đang tìm người sống cạnh phòng của cậu cách đây một năm, cậu có thường tiếp xúc với người đó không?”

“Hoàn toàn không.” Người thanh niên lắc đầu. “Tôi chưa

từng nói chuyện với tên đó lần nào, mặt thì chỉ thấy thoáng qua nên không nhớ rõ lắm."

"Vậy là cậu sống ở đây trước người đó?"

"Vâng. Hình như tên đó chuyển đến đây sống sau tôi một năm."

"Lúc mới chuyển đến người đó không sang chào hỏi?"

"Không hề."

Gần đây dường như ngay cả những hộ gia đình chuyển đến nơi ở mới cũng không mấy ai sang chào hỏi hàng xóm. Những người sống độc thân có khi còn hiếm hơn.

"Lúc đầu cậu có thắc mắc hàng xóm mới chuyển đến là người thế nào không?"

"Ai thèm quan tâm đến hàng xóm chứ?" Người thanh niên cười bằng mũi.

"Vậy chắc cậu cũng không biết người đó làm việc gì, hay quan hệ với những người như thế nào?"

"Vâng, tôi không rõ. Nhưng có vẻ như người đó làm việc ở quán rượu."

"Tại sao cậu nghĩ thế?"

"Ban ngày ở phòng bên hay có tiếng động, trời tối thì ra ngoài đến sáng hôm sau mới quay về thì phải. Tường này mỏng lắm nên nghe thấy hết." Cậu ta vừa nói vừa vỗ tay lên bức tường.

Có lẽ khi ở chỗ này, Kaori đã làm việc cho quán Mắt Mèo rồi.

“Xong chưa ạ? Bây giờ tôi đang bận vài việc.”

“À, xin lỗi cậu, tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

Tetsuro vừa dứt lời thì người thanh niên đóng cửa, nhưng giữa chừng cậu ta đột nhiên dừng lại.

“À đúng rồi. Ông bố có tìm đến thì phải.”

“Bố? Của người đó?”

“Tôi nghĩ người đó là bố, vì ông chú đó thân hình cục mịch, lại sặc mùi quê mùa. Tôi thấy ông ta bước ra khỏi phòng qua lỗ nhòm ở cửa.”

“Vậy mà cậu nói không quan tâm đến hàng xóm?”

“Nghe họ cãi nhau lớn tiếng nên tôi sợ có chuyện gì thôi.” Người thanh niên để lộ hàm răng trắng.

“Cậu có chắc họ cãi nhau không?”

“Tôi nghĩ thế. Chi tiết thì tôi không nghe rõ nhưng câu nào nghe cũng có vẻ rất kích động.”

“Chuyện như vậy thường hay xảy ra không?”

“Không, chỉ một lần duy nhất. Người đó có chuyện gì à?”

“Không, không có gì.”

Đến đây thì Tetsuro cảm giác không thể khai thác gì thêm nữa nên anh cúi đầu chào.

Sau đó anh lần lượt nhấn chuông phòng 303 và 304 nhưng đều không có ai trả lời. Ban ngày có lẽ hiếm khi có người ở nhà.

Tetsuro ra khỏi tòa chung cư và đi bộ về phía nhà ga. Hôm nay anh có hẹn với phía biên tập. Đầu năm mới thường phải

thu thập thông tin về các trận đấu bóng bầu dục và bóng đá. Tuy ở Nhật cũng có giải bóng bầu dục Mỹ Rice Bowl được tổ chức thường niên nhưng anh không nhận được yêu cầu viết bài từ bên đó, có lẽ xuất phát từ nguyên nhân mức độ quan tâm không đáng kể của độc giả.

Ngẫm lại cuộc trò chuyện với người thanh niên lúc nãy, tâm trí Tetsuro cứ bị bủa vây bởi những suy nghĩ mơ hồ. Anh cảm thấy có gì đó bất thường, có gì đó không trùng khớp.

Anh chợt nhớ ra một câu nói khi đang đi xuống thang bộ ở ga tàu điện ngầm. Lập tức anh quay gót và trở lại con đường vừa mới đi lúc nãy.

Đến tòa chung cư, anh lao như bay lên cầu thang và nhấn chuông phòng 302.

“Gì nữa đây?” Người thanh niên mệt mỏi nói khi nhìn thấy anh.

“Tôi quên mất phải xác nhận một chuyện rất quan trọng.” Tetsuro vừa thở dốc vừa nói. “Chính là tên của người hàng xóm bên cạnh ấy...”

“Hình như là Saeki...” Cậu ta trả lời rất nhanh.

“Saeki...” Nỗi thất vọng bao trùm lấy anh. Mới cách đây ít phút anh đã nghĩ mình vừa nhận ra một chi tiết quan trọng.

“Vì nhiều lần bưu điện gửi thư nhầm nên tôi mới nhớ. Họ là Saeki, còn tên hình như là Kaoru thì phải.”

“Không đúng, là Kaori chứ? Saeki Kaori.”

Tức thì người thanh niên phe phẩy bàn tay to lớn.

“Không, là Saeki Kaoru mới đúng. Không thể là Kaori được. Tên đó là con trai mà.”

6

Buổi chiều hai ngày sau, Tetsuro đang ở trên đường cao tốc Tomei. Lâu lắm rồi anh mới lái xe. Anh chạy nhỉnh hơn tốc độ mặc định một tí, vẫn đủ để nhìn thấy chiếc xe kéo cỡ lớn phía trước mắt. Anh bật đèn tín hiệu xin vượt rồi chuyển làn, sau khi vượt một chiếc xe kéo khác thì quay trở lại làn đường cho xe chạy tốc độ chậm. Từ xưa mỗi lần lái xe anh đều chú ý không để xe chạy quá nhanh. Trên radio đang phát một bài nhạc Giáng sinh do Mariah Carey trình bày.

Mắt anh nhìn thẳng, tay nắm chặt vô lăng, chỉ có miệng là đang mỉm cười. Anh không cố ý để Risako đang ngồi ở ghế phụ bên cạnh nhìn thấy nhưng cô vẫn nhận ra.

“Anh cười gì thế?”

“Không có gì. Anh không nghĩ là mình lại lái xe trong đêm Giáng sinh như thế này.”

“Đặc biệt là với em.”

“Em đừng nói kiểu đó. Ngay cả em cũng không lường trước được chuyện này mà.”

“Cũng đúng.” Cô ngồi bên cạnh nói.

Cả hai đang hướng về Shizuoka. Thời điểm cuối năm đường sá thường hay tắc nghẽn nhưng bây giờ lại thông thoáng đến

bất ngờ. Tình hình này thì đi về trong ngày cũng không quá vất vả. Hai người đều không có ý định sẽ qua đêm ở Shizuoka.

“Sắp tới là nút giao thông Yoshida nhỉ?”

“Ừm. Sau khi qua khỏi nút giao thông đó, gặp một con đường thì rẽ phải.” Risako vừa xem bản đồ vừa nói. Cô có cơ hội lái xe nhiều hơn Tetsuro nên khả năng định hướng rất tốt.

Nhà của bố mẹ Saeki Kaori nằm ở Shizuoka. Tetsuro hy vọng đến đó có thể làm sáng tỏ danh tính thật sự của cô ấy.

Trong quãng thời gian sống ở tòa chung cư Waseda, dường như Saeki Kaori đã dùng cái tên Kaoru. Nhưng theo lời của người thanh niên sống bên cạnh thì cô ấy trông không khác gì con trai.

“Thân hình đúng là nhỏ con và mảnh khảnh thật nhưng không phải là con gái. Tuy chưa nhìn rõ mặt lần nào nhưng với kiểu tóc, phong thái cộng thêm giọng nói mà thỉnh thoảng tôi nghe thấy ấy thì chắc chắn người đó là con trai.”

Cậu ta còn nói rõ ràng người đó mặc áo quần con trai.

Tetsuro có cơ sở khi tin lời người thanh niên đó. Ban đầu khi hỏi chuyện, anh đã nghe cậu ta dùng chữ “tên đó” đến hai lần. Tất nhiên không ai lại dùng cách nói đó để nói về con gái. Vì thế nên Tetsuro mới quyết định quay lại tòa chung cư ấy.

Ngày hôm đó sau khi về tới nhà, anh đã giải thích tình hình với Risako. Nghe xong cô cũng bị bất ngờ và sau đó đưa ra hai giả thiết.

“Một là Saeki Kaori và Saeki Kaoru là hai người hoàn toàn

khác nhau, nhưng vì lý do nào đó phải sống như thể một người.”

Không thể nào, Tetsuro lập tức bác bỏ ngay. Lúc đầu anh có nghĩ đến trường hợp này.

“Giấy chứng nhận cư trú của Saeki Kaori cho thấy cô ấy chuyển đến từ Wasedatsurumakicho. Thực tế là Kaori đã sống ở đó.”

“Có khả năng Kaori chỉ là người đăng ký cư trú, còn thật ra người sống ở đó là một người con trai khác tên là Kaoru.”

“Mục đích là gì?”

“Cái đó thì em chịu.”

Anh còn một giả thiết nữa, Kaori và Kaoru thật ra là một người.

“Hoặc là vì lý do cá nhân mà Kaori phải giả trang làm con trai trong khoảng thời gian sống ở đó. Vì tên Kaori dễ bị phát hiện nên mới đổi tên thành Kaoru.”

Nhưng đó cũng chỉ là một giả thiết khác của Tetsuro.

“Đúng là mọi thứ đang rất mơ hồ nhưng theo em nghĩ cô ấy làm vậy rốt cuộc vì mục đích gì?”

Cũng mù mờ như anh, Risako chỉ biết im lặng lắc đầu. Chính vì thế hai người mới đi đến quyết định cuối cùng là tìm đến tận nhà bố mẹ của Saeki Kaori.

Dù đã xuất phát từ sáng sớm nhưng đến chiều cả hai mới chỉ đi ngang nút giao thông Yoshida. Tetsuro đề xuất dừng lại ăn trưa ở một nhà hàng gia đình nào đó nhưng Risako ưu tiên

tìm kiếm nhà bố mẹ Kaori hơn.

Nhờ xác định được vị trí chính xác trên bản đồ cộng với hệ thống giao thông đơn giản hơn Tokyo nhiều nên cuối cùng đoạn đường không tốn nhiều thời gian như dự định. Sau khi chạy thẳng một mạch trên con đường dọc bờ biển, cả hai nhìn thấy một khu mua sắm nhỏ, nhà bố mẹ của Saeki Kaori cũng nằm trong khu đó. Bảng hiệu to có ghi "Cửa hàng dao Saeki" ngay lập tức đập vào mắt.

Tuy bảng hiệu rất to nhưng mặt tiền chỉ rộng chưa đến bốn mét. Tetsuro và Risako mở cánh cửa kính bước vào trong. Phía chính diện có hai kệ trưng bày, trên đó là những con dao xếp liền nhau được chiếu rọi bởi thứ ánh sáng lờ mờ. Dao ăn từ nhỏ đến to đều có đủ nhưng có vẻ như dao làm bếp mới là mặt hàng chính. Kệ nằm trong cùng trưng bày các loại dao chuyên làm sashimi, quả nhiên có khóa bảo vệ hẳn hoi. Ở phía trong cửa hàng còn có trang bị bàn thử.

Từ ngoài nhìn vào có vẻ chủ quán đi vắng, nhưng ngay khi chuông cửa kêu thì lập tức có ai đó từ bên trong bước ra. Đó là một người phụ nữ tầm năm mươi tuổi, dáng người nhỏ bé đeo chiếc tạp dề.

Người phụ nữ nhìn Tetsuro và Risako, vẻ mặt dường như có hơi bối rối. Đến một câu mời vào cũng không có. Hay là cửa hàng này thường chỉ có khách quen lui tới? Dù vậy thì cả hai nhìn không giống khách đến mua hàng cho lắm.

"Vâng? Có chuyện gì không ạ?" Người phụ nữ hỏi, vẫn vẻ mặt bối rối ấy.

“Cô có phải là mẹ của Saeki Kaori không ạ?”

Nghe Tetsuro hỏi xong thì biểu hiện của bà ấy lập tức thay đổi, mắt chớp liên tục.

“Các vị là...”

“Bọn cháu từ Tokyo đến. Tên là Sugai ạ.” Anh đã quyết định mượn tên của anh bạn trước khi đến đây.

“Sugai à...” Bà ấy trông có vẻ bất an, hết nhìn mặt người này lại nhìn mặt người kia. Trước đó Risako đã gọi điện đến và tự giới thiệu là Sugai, không rõ bà ấy còn nhớ không.

“Thật ra từ hôm trước cháu đã đi tìm con gái bác nhưng mãi vẫn không thấy đâu. Bác có biết cô ấy đang ở đâu không ạ?”

“Cô cậu có quan hệ như thế nào với con gái tôi?”

“Là bạn bè ạ. Bọn cháu làm cùng chỗ với cô ấy.”

Trong mắt của bà ấy ánh lên tia nhìn cảnh giác. Tetsuro đoán có lẽ bà ấy đã biết chuyện Kaori làm ở quán rượu.

“Cháu có việc cần gặp Kaori ạ. Bác có thể cho cháu biết cô ấy đang ở đâu không?” Risako đứng bên cạnh liền hỏi.

“Chuyện đó chúng tôi cũng không biết.”

“Cô ấy không liên lạc ạ?” Tetsuro hỏi.

“Nó đã không gọi về nhà mấy năm nay rồi.”

“Thật ạ?”

“Ừm. Tôi việc gì phải nói dối.” Mẹ của Kaori lắc đầu.

Hình như có ai đó ở bên trong đang đi xăng đan vào và tiến lại. Một người đàn ông mặc áo trắng cộc tay xuất hiện sau

tấm màn cửa. Ông ấy tầm trên dưới sáu mươi lăm tuổi, thân hình to lớn và lực lưỡng. Mái tóc cắt sát phân nửa đã chuyển bạc.

“Gì mà ồn ào vậy?” Ông ấy lầm bầm đi về phía bàn thử, tay cầm một con dao.

“Bác là bố của Kaori phải không ạ?” Tetsuro hỏi nhưng ông ấy không trả lời, bắt tay vào chuẩn bị cho công việc trên bàn thử. Anh tiếp tục nhìn ông ấy hỏi: “Bác đã từng đến tòa chung cư Wasedatsurumakicho phải không ạ? Có một lần cháu đã trông thấy bác.”

Tay của ông bố đột nhiên dừng lại trong phút chốc, rồi lại tiếp tục chuyển động.

“Tôi không biết gì về Kaori cả. Nó cũng không có ở đây.”

“Nếu hai bác không biết gì về con gái mình thì không bình thường cho lắm.”

Một lần nữa ông ấy đột ngột dừng thao tác tay, nói chuyện nhưng vẫn không quay mặt lại. “Nhà này không có đứa con gái nào cả. Từ lâu đã vậy rồi.”

“Ý của bác là sao ạ?”

“Phiền phức. Tôi không nói chuyện trong nhà cho người ngoài. Hai người làm ơn về đi!”

Tetsuro nhìn sang bà mẹ. Người phụ nữ trông lo lắng hơn hẳn nhưng khi bắt gặp ánh mắt của anh thì vội cúi mặt xuống.

“Cháu e là hiện tại Kaori đang bị vướng vào một vụ án.” Tetsuro quay về phía ông bố và nói. “Nếu không sớm tìm ra

chỗ ở hiện tại của cô ấy thì mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn."

"Ồn ào hết sức. Tôi đã nói là ở đây không có ai tên Kaori cả. Tôi không cần biết người nào đang liên quan đến vụ án nào. Phiền phức quá, xin hai người về ngay cho." Ông ấy phẩy con dao đang cầm trong tay, ánh sáng đèn điện phản chiếu lên mặt dao bóng loáng.

"Tức là ở đây chỉ có người tên Kaoru phải không ạ?"

"Cái gì?" Ông bố trợn mắt, mặt bỗng nhiên đỏ phừng phừng.

"Nếu là Saeki Kaoru thì chắc chắn bác biết rất rõ. Bác cũng đã đến tận tòa chung cư Wasedatsurumakicho để gặp cơ mà. À không, nói đúng hơn là để tranh cãi."

"Cậu nói cái gì?" Ông bố đặt con dao xuống, rời khỏi bàn thử và tiến về phía Tetsuro.

Tetsuro khá chắc cơn thịnh nộ của người đó có thể giết chết mình. Nhưng anh nghĩ tốt nhất mình nên mở lòng và bình tĩnh đón nhận nó.

Nhưng ông bố không đến để giết anh. Ông ấy đẩy cả Tetsuro lẫn Risako ra ngoài và đuổi hai người về. Hành động vừa mạnh mẽ vừa bất ngờ khiến Tetsuro bị đẩy hẳn ra khỏi quán.

"Tôi sẽ khóa cửa." Ông ấy ló mặt ra nói, sau đó đóng sầm cánh cửa kính lại.

"Bác ơi, ít nhất hãy nghe bọn cháu nói đã."

"Đừng đến đây nữa. Đi chỗ khác đi." Ông ấy đuổi như đuổi

tà và bước đi rất nhanh. Tetsuro phân vân không biết có nên đuổi theo không, nhưng rốt cuộc anh đã không đuổi theo. Với tình hình bây giờ thì dù có hỏi gì anh cũng sẽ không nhận được câu trả lời.

“Chúng ta tính cách khác thôi, vẫn còn thời gian.”

“Đúng thế."

Tetsuro rút chìa khóa ra khi đi bộ trở lại chiếc xe. Anh toan mở cửa thì Risako bỗng kêu lên: “Chờ đã! Đã đến đây rồi thì tại sao chúng ta không ở lại ăn trưa nhỉ? Ở quán lúc nãy ấy.”

Cô hất cằm về quán mì ramen ở bên cạnh. Bảng hiệu của quán bám đầy bụi.

“Ngoài đường đằng kia còn nhiều quán lắm. Mà em có chắc chúng ta có thể thong thả ăn mì ở nơi này không?”

“Không phải vậy. Anh nhìn đằng sau kìa.”

Khi quay lại, Tetsuro nhìn thấy mẹ của Kaori đang đứng một mình trước cửa hàng, nhìn về phía hai người.

Quán mì hiện tại đang vắng khách, hai người chọn bàn ở xa quầy bếp nhất và có thể nhìn thấy cửa ra vào. Anh gọi hai tô mì miso khi nhân viên phục vụ đến hỏi món.

Sau đó không lâu thì mẹ của Kaori xuất hiện ở cánh cửa ra vào bằng kính. Bà mở cửa vẻ lưỡng lự, hơi cúi chào về phía quầy bếp rồi tiến về chỗ Tetsuro.

“Bọn cháu đang chờ bác ạ.” Risako đứng dậy nói và chuyển sang ngồi cạnh Tetsuro.

Mẹ của Kaori ngồi xuống phía đối diện hai người. “Tôi

không ăn đâu.” Bà nói khi nhân viên đến bàn.

“Bác qua đây thì bên đó có sao không ạ?” Tetsuro hỏi.

“Tôi khóa cửa rồi.”

“Không ạ, ý cháu không phải vậy. Bác trai sẽ không nổi giận khi bác gặp bọn cháu chứ?”

“À.” Cuối cùng biểu hiện của người phụ nữ mới có dấu hiệu thư giãn, “Ông ấy chỉ càm ràm thôi chứ không có gì to tát đâu. Thật ra bố nó lo lắng dữ lắm.”

“Bác biết chuyện Kaori hiện đang mất tích ở Tokyo phải không ạ?”

“Vâng.”

“Bác nghe tin từ ai ạ?”

“Tôi nghe từ ai à?” Bà ấy cúi mặt im lặng một lúc, nói nhỏ tiếng như để người đứng quầy không nghe thấy. “Phía cảnh sát có tìm đến nhà chúng tôi.”

Tetsuro và Risako quay sang nhìn nhau.

“Cảnh sát... có phải từ trụ sở Tokyo không ạ?”

“Không, có vẻ như là cảnh sát thuộc khu vực của chúng tôi. Họ muốn biết nơi ở của Kaori. Sau đó tôi mới nghe nói con bé hiện không có ở nhà tại Tokyo.”

“Họ có nói mục đích tìm kiếm Kaori không ạ?”

“Hình như là vì có lệnh điều tra từ phía Tokyo liên quan đến vụ án nào đấy... Chúng tôi cũng không nắm rõ tình hình.”

Tetsuro nghĩ có lẽ viên cảnh sát đó không nói dối. Khả năng cao là anh ta nhận lệnh từ đồn cảnh sát và ghé cửa hàng dao

Saeki chỉ để hỏi những thông tin cần thiết.

Có vẻ như cảnh sát địa phương cũng đã bắt đầu truy tìm tung tích của Kaori.

Hai bát mì miso đã được mang đến bàn. Tetsuro lấy đũa và nếm thử một ít. Anh có thể cảm thấy hương vị ngon lành hơn cả mong đợi.

“Những người đang tìm Kaori, ngoài bọn cháu ra chỉ có cảnh sát thôi phải không ạ?”

“Theo tôi biết thì có vẻ vậy. Nhưng vài ngày trước có một cuộc điện thoại...”

“À, cuộc gọi đó...” Risako mỉm cười. “Có lẽ là từ cháu.”

“Không, đó là đàn ông. Hình như anh ta làm ở tờ báo nào đó.”

Tetsuro đang ăn mì thì dừng đũa, một lần nữa quay sang nhìn Risako. Cô cũng đang nhìn anh, *là Hayata,* cô nói bằng ánh mắt.

“Người đó tìm Kaori có việc gì ạ?” Tetsuro hỏi.

“Hình như cậu ta muốn thu thập thông tin gì đấy. Tôi cảm thấy có gì đó kỳ lạ nên đã nhanh chóng dập máy.”

Ngay cả Hayata cũng đã nhận ra Mitsuki đang mất tích. Dường như cậu ta vẫn đang giữ lời hứa với Tetsuro, tiếp cận vụ án theo một hướng khác.

“Tại sao bác trai lại nổi giận về chuyện Kaori như vậy ạ?” Risako đặt câu hỏi, có vẻ như cô đã ăn xong, bỏ lại nửa bát mì.

“Chuyện này có hơi khó nói.” Mẹ của Kaori nghiêng đầu đầy mệt mỏi, khổ sở tìm cách giải thích.

Bà ấy im lặng có lẽ vì sợ mình diễn đạt không đúng, nhưng cuối cùng thì bà ấy cũng quay sang nhìn Risako.

“Cháu nói là làm cùng chỗ với Kaori phải không?”

“Vâng.” Risako đáp.

“Chỗ đó thế nào? Chẳng hạn như kiểu...”

“Là quán rượu ạ, hay còn gọi là quán bar.” Tetsuro chen vào. “Hai người họ làm tiếp viên ở đó ạ.”

“Tiếp viên...?” Bà ấy có vẻ hết sức kinh ngạc.

“Nhưng chỗ đó chỉ là một quán bình thường thôi ạ. Các nữ tiếp viên chủ yếu chỉ ngồi tiếp chuyện với khách thôi.”

Dường như bà ấy không còn nghe Tetsuro nói nữa, và một lần nữa lại quay sang nhìn Risako.

“Tiếp viên đa phần đều là phụ nữ à?”

“Vâng ạ.”

Tức thì mẹ của Kaori đưa tay lên bịt miệng, ánh mắt thẫn thờ vô định. Rõ ràng có chuyện gì đó không bình thường.

“Thật kỳ lạ.” Bà ấy lẩm bẩm. “Hình như cả cảnh sát lẫn người gọi điện đến đều không phải đang hỏi về Kaori, mà như thể đang nói về một người hoàn toàn khác vậy. Nhưng hai cháu thì khác, lúc nãy bác đã nghe nhắc đến cái tên Kaoru, nên bác nghĩ có lẽ hai đứa sẽ biết điều gì đấy.”

“Kaoru là tên thật của cô ấy ạ?” Tetsuro hỏi.

“Không, Kaori mới là tên thật. Nhưng nó hay tự gọi mình là

Kaoru...”

Tetsuro thọc tay vào túi áo khoác vắt ở bên cạnh và lấy ra một tấm ảnh. Ngày hôm trước Hiromi đã đưa nó cho anh.

“Người này có phải là Kaori không ạ?”

Sau khi nhìn tấm ảnh, người phụ nữ tròn mắt rồi lắc đầu.

“Không đúng, đây không phải là Kaori, tôi không quen biết người này.”

“Nhưng...”

“Kaori...” Bà mẹ hơi chững lại rồi tiếp tục. “Tôi nghĩ bây giờ nó không còn là con gái nữa.”

7

Sau khi rời quán mì, mẹ của Kaori leo lên xe. Chiếc xe lao đi trên đường quốc lộ đến chỗ nhà hàng gia đình. Trong xe, người phụ nữ im lặng không nói gì. Lúc chờ đèn đỏ, Tetsuro liếc nhìn biểu hiện của bà ấy qua gương chiếu hậu, có vẻ như bà ấy không hối hận khi đã tìm đến hai người.

Ba người chọn chỗ xa tít trong góc nhà hàng và đều gọi cà phê.

Trước tiên Tetsuro bắt đầu nói về Saeki Kaori mà mình đang tìm kiếm. Chuyện cô ấy làm cho một quán bar ở Ginza và bị một người đàn ông tên là Togura theo dõi. Anh còn nói thêm phía cảnh sát đang truy tìm Kaori vì nghi ngờ cô ấy đã giết người đàn ông ấy.

“Người đó không phải là Kaori. Chắc chắn đó không phải là con chúng tôi.”

“Có vẻ là vậy. Nhưng tại sao lại có chuyện kỳ lạ thế này nhỉ?”

“Tôi cũng không thể hiểu nổi...” Bà ấy lắc đầu.

“Bác này...” Risako ở bên cạnh lên tiếng. “Bác đã nói rằng Kaori không còn là con gái nữa nghĩa là sao ạ?”

“Chuyện đó...” Nói đến đây bỗng nhiên bà ấy rơi vào im

lặng. Tay phải nắm chặt chiếc khăn ướt.

“Có phải ý của bác là Kaori bên ngoài là con gái nhưng thực chất bên trong là con trai, nói cách khác cô ấy mắc chứng rối loạn nhận diện giới tính phải không ạ?”

Hỏi xong, Tetsuro để ý thấy hai má của bà ấy hơi co giật, anh cúi đầu chờ đợi.

Dù vẫn tỏ ra hết sức lưỡng lự, mẹ của Kaori bắt đầu chậm rãi kể về giới tính đặc biệt của con gái mình. Dường như bà ấy đã từng tâm sự chuyện này với những người thân cận. Câu chuyện tuy có phần phức tạp và khác thường ở nhiều điểm nhưng bà ấy sắp xếp nội dung đâu vào đấy.

Theo lời bà ấy kể, Kaori vẫn bình thường cho đến lúc lên trung học. Ít nhất đó là những gì bà ấy quan sát thấy. Bà ấy còn nhớ con gái mình không hề ghét mặc váy hay mang cặp đỏ gì cả, nên có lẽ cô ấy đã bị môi trường xung quanh tác động. Thỉnh thoảng cô ấy thường đi chơi gần nhà với các bạn cùng lớp, nhưng trong nhóm không hề có con trai mà chỉ toàn là con gái. Hơn nữa tính khí của cô ấy rất thuần và cũng không hề phản đối khi ăn mặc giống các bạn nữ khác. Bà ấy còn nói nhìn cô bé chơi búp bê trông có vẻ rất vui.

“Suy cho cùng thì đó chỉ là những gì tôi nhìn thấy, còn bản chất bên trong con bé thế nào thì tôi hoàn toàn mù tịt.” Bà ấy nói, hai bàn tay ôm quanh tách cà phê.

Chuyện xảy ra khi Kaori vào cấp ba. Lúc ấy cô bé có một người bạn thân. Thân đến mức đi đâu cũng có nhau, mặc áo quần giống nhau và đeo những món đồ nhỏ giống nhau.

Người bạn đó cũng thường hay ghé nhà Kaori chơi. Nếu là mối quan hệ với bạn trai thì chắc chắn sẽ rất đáng lo nhưng đối phương là con gái nên gia đình hoàn toàn yên tâm. Mẹ của Kaori nói rằng bà thường hay mỉm cười quan sát hai đứa chơi với nhau.

“Tôi chỉ thấy buồn cười vì con gái nhà người ta thì đã có bạn trai hết người này đến người khác, còn con gái của mình thì như con nít.”

Sau đó mối quan hệ giữa hai đứa trở nên nổi tiếng và bắt đầu có những tin đồn kỳ lạ cho rằng hai đứa là đồng tính luyến ái. Còn có người tung tin đồn đã bắt gặp hai đứa hôn nhau nữa.

Vì thế mẹ của Kaori bắt đầu lo lắng nên đã thử hỏi thẳng cô. Kaori lập tức phủ nhận ngay. “Làm gì có chuyện đó.”

Nghe thế, bà ấy thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không hoàn toàn yên tâm, bởi bà ấy nhận ra con gái bắt đầu có những dấu hiệu khác thường. Bản thân bà ấy cũng có dự cảm không lành.

Và điều bà ấy lo sợ đã trở thành hiện thực. Khoảng hai tuần sau, Kaori và cô bạn thân được phát hiện ngất xỉu trên sân một nhà thờ nhỏ gần nhà. Cả hai đã uống một lượng lớn thuốc ngủ và đang trong tình trạng nguy kịch. Nếu đưa đến bệnh viện chậm hơn chút nữa thì sẽ không thể cứu chữa nổi.

Sau khi hai đứa hồi phục thì cả hai gia đình lần lượt hỏi chuyện. Và hai bên đều ngỡ ngàng khi nghe con gái mình thú nhận: Bọn con yêu nhau.

“Thật ra cách hai đứa nói có hơi khác một chút.” Mẹ của

Kaori nói.

“Họ nói sao ạ?” Tetsuro hỏi.

“Nói sao nhỉ? Cách hai đứa yêu nhau gì đấy...” Biểu hiện của bà ấy trông có vẻ đau khổ.

Ngay lập tức Risako lên tiếng: “Không phải là tình cảm bạn thân mà là tình cảm giữa con gái với nhau đúng không ạ? Nhưng trường hợp của Kaori thì khác.”

“Đúng thế, đúng thế.” Bà ấy làm vẻ mặt biết ơn. “Chính xác là như vậy. Chúng tôi bị sốc đến hai lần, trước mắt mọi thứ bỗng dưng tối sầm lại.”

Khi nghe thú nhận chuyện yêu đương, bố mẹ của Kaori đã nghĩ con gái mình đồng tính. Nhưng khi Kaori tiếp tục vừa khóc vừa thổ lộ thì mọi chuyện không dừng lại ở đó. Cô ấy nói rằng mình muốn trở thành con trai, mang cơ thể của con trai và sống như một người con trai. Ngoài ra cô ấy còn muốn kết hôn với một cô gái...

Ban đầu bố mẹ Kaori không cách gì lý giải nổi lời thú nhận của cô ấy. Họ nghĩ rằng vì con gái không thể yêu nhau nên cô ấy mới muốn trở thành con trai. Nhưng sau khi nghe con gái giải thích nhiều lần, cuối cùng họ mới biết mình đã hiểu sai.

“Chúng tôi bắt đầu nghĩ rằng tâm hồn đứa trẻ này có lẽ là con trai. Chỉ có cách nghĩ đó thì mới khiến toàn bộ câu chuyện trở nên hợp lý.”

Kaori không thèm quan tâm đến chuyện quần áo thời trang, cũng không cẩn thận trước những tình huống vô tình bị bố nhìn thấy khi đang khỏa thân. Một điểm kỳ lạ khác là cô ấy rất

có hứng thú với những dụng cụ sửa thuyền và xe của bố, ngoài ra còn làm mô hình các loại súng nữa. Cả bố lẫn mẹ cô ấy đều có cảm giác con gái mình thay đổi.

“Nói thật tôi đã rất khổ tâm. Tôi sợ mọi người sẽ xì xầm và nhìn con bé bằng ánh mắt khác thường. Nếu nó trở thành con trai thì không biết thiên hạ sẽ đồn đại đến mức nào.”

Giờ Tetsuro mới biết không phải nơi nào người ta cũng không thèm để ý đến người khác như ở Tokyo.

“Vì thế nên con bé đã đòi đi Tokyo.”

“Tokyo?”

“Từ trước nó đã nói muốn học về thiết kế. Nó muốn trở thành nhà thiết kế xe hơi.”

Ra vậy, Tetsuro đồng tình. Đó quả thật là giấc mơ của một người mang tâm hồn con trai.

“Vậy hai bác đã chấp nhận?”

“Chúng tôi còn không có cơ hội để chấp nhận ấy chứ. Sau khi tốt nghiệp, Kaori đã lập tức khăn gói đi Tokyo và đăng ký vào học trường chuyên môn.”

“Cô ấy có nói sống ở Tokyo như thế nào không ạ? Ý cháu là sống với tư cách con trai hay con gái ấy?”

“Tôi cũng không rõ vì chưa bao giờ đến tận đó thăm nó. Những khi nó về thì hầu như cũng không nhắc đến chuyện ấy.”

“Mỗi lần về nhà cô ấy ăn mặc như thế nào ạ?”

“Quần áo nhìn không giống con gái lắm, nhưng cũng không

phải hoàn toàn là đồ con trai, tóm lại là vẻ bề ngoài không quá nghiêng về bên nào. Mỗi khi về bố nó đều bảo đừng ăn mặc kỳ quặc như thế, có lẽ ông ấy cũng muốn góp ý với nó."

"Cô ấy có trang điểm không ạ?" Risako hỏi.

"Tôi nghĩ là không. À, hình như con bé có cạo lông mày một chút."

Hình như bà ấy không biết thời buổi này con trai thường hay cạo lông mày.

"Nét mặt và cơ thể có gì thay đổi không ạ?" Tetsuro tiếp tục hỏi.

"Thỉnh thoảng nó về nhà thì tôi thấy vẫn vậy, không có gì thay đổi. Với lại bố nó đã bắt nó phải nghiêm túc thực hiện lời hứa."

"Lời hứa thế nào ạ?"

"Ở Tokyo có thể sống tự do theo ý mình nhưng không được gây phiền phức cho người khác, và không bị bệnh gì thì tuyệt đối không tiếp xúc với dao kéo."

"Dao kéo à?"

Đúng là lời lẽ của ông chủ cửa hàng bán dao, Tetsuro nghĩ.

"Vậy là đến bây giờ Kaori vẫn chưa phẫu thuật?"

Bà mẹ ủ rũ khi Risako hỏi xác nhận.

"Không." Bà ấy uống một ngụm cà phê và nói tiếp.

Sau khi lên Tokyo, mỗi năm Kaori đều đặn về nhà một đến hai lần. Nhưng có lúc đã ba năm trôi qua cô ấy cũng không chịu về vì ở nhà cũng không có việc gì gấp. Tuy thỉnh thoảng

vẫn về nhưng lập tức lại trốn lên Tokyo ngay trong ngày. Khi bà mẹ cảm thấy nghi ngờ và thử gọi điện đến hỏi thăm thì nhận được câu trả lời ngoài dự kiến. Cô ấy đã bỏ học thiết kế và đang làm việc ở quán rượu.

““Cho dù có cố gắng học hành đạt thành tích tốt đi nữa thì người như con sẽ không bao giờ có thể xin vào làm ở công ty như người bình thường được.” Nó nói thế và quyết định bỏ học.”

Chuyện đó không phải là không có, Tetsuro nghĩ. Dù cho thuật ngữ “chứng rối loạn nhận diện giới tính” phổ biến đến đâu đi nữa thì định kiến vẫn còn đó. Suy cho cùng bản thân cụm từ “chứng rối loạn” ngay từ đầu đã có vấn đề rồi.

“Bố nó nói mặc kệ, chỉ có thế đã nhụt chí thì làm gì cũng không xong. Nói vậy thôi chứ thật ra trong lòng ông ấy lo lắng lắm.”

Sau đó hình như Kaori không về nhà nữa, vì người bố nghiêm khắc nhất quyết không nói chuyện với con gái và người mẹ không còn trông mong con quay về. Thế nên bố mẹ Kaori chỉ biết được tin tức của cô ấy qua những tấm thiệp chúc mừng năm mới. Cũng nhờ tấm thiệp mà bà ấy biết chuyện cô ấy chuyển đến sống ở Wasedatsurumakicho.

Nhưng khoảng nửa năm trước, Kaori có gọi điện đến chỗ mẹ. Cô ấy chỉ nói đã lâu không nghe giọng mẹ nên mới gọi chứ không không có chuyện gì quan trọng. Nhưng khi nghe xong bà mẹ thấy ngực mình đau nhói. Không phải vì thương nhớ con, mà chất giọng bà ấy nghe được trên điện thoại rõ

ràng là giọng của đàn ông. Vì thế lúc đầu bà ấy đã không nhận ra người gọi đến là ai.

Khi bà mẹ hỏi thêm thì Kaori chỉ trả lời nhát gừng và dập máy. Bà ấy nghĩ có lẽ con gái có ý muốn làm hòa với bố mẹ nhưng trên thiệp chúc mừng năm mới Kaori gửi cũng không thấy số điện thoại đâu.

Sốt ruột không chịu được nên bà ấy đã trao đổi với chồng, nhưng lời ông bố vẫn trước sau như một. “Mặc kệ nó.”

Nhưng hành động tiếp theo của ông ấy cho thấy từ tận đáy lòng ông ấy vẫn không thể phớt lờ đứa con của mình được. Ngày hôm đó, ông ấy đã giấu vợ và một thân một mình lên Tokyo.

Đứa con gái ông ấy gặp ở tòa chung cư Wasedatsurumakicho đã biến đổi hoàn toàn thành con trai, giọng nói trầm hẳn và râu mọc lún phún.

“Ông ấy dường như chỉ toàn la hét, tại sao lại làm vậy, tại sao lại tự tiện làm phẫu thuật mà không hỏi ý ai, tại sao mình lại bị ông trời trừng phạt đến mức này. Kaori thì chỉ nói rằng quay về với bản chất thật sự của mình thì có gì xấu. Cuối cùng ông ấy trở về nhà sau khi cãi vã với nó một trận.”

Có lẽ đó chính là cuộc tranh cãi mà người thanh niên ở bên cạnh nghe được lúc ấy.

“Bác nghe chính miệng bác trai kể lại chuyện lúc đó ạ?” Tetsuro hỏi.

“Đúng là ông ấy đã kể lại cho tôi, nhưng trước đó Kaori có gọi điện về.”

“Gọi điện? Cô ấy nói gì ạ?”

“Nó bảo hôm nay bố đến. Bố nổi giận khi biết chuyện nó phẫu thuật và hai người cãi nhau to. Rồi bố muốn nó phải xin lỗi nhưng nó bảo bố mới là người phải xin lỗi, nên hai bố con lại cãi nhau tiếp, nó cảm thấy quá đủ rồi. Sau đó...” Bà mẹ nói đến đây thì cúi gằm mặt, hai môi bặm chặt.

“Sau đó sao ạ?” Tetsuro tiếp lời.

“Nó nói rằng không biết khi nào sẽ gặp lại nên bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, rồi dập máy. Đó là...” Bà ấy lại cúi mặt và tiếp tục. “Lần cuối cùng tôi nghe thấy giọng nó.”

Tetsuro và Risako quay sang nhìn nhau.

“Vậy là từ đó cô ấy không gọi điện và không trở lại gặp hai bác luôn ạ?”

Bà ấy liền gật đầu.

“Thư thì sao ạ?”

Bà ấy lập tức ngẩng mặt lên, rõ ràng đang lưỡng lự.

“Bác có nhận được bức thư nào không?” Tetsuro gặng hỏi.

“Tôi đã khai với cảnh sát là không nhận được thư từ gì. Tôi không thích bị hỏi cặn kẽ về chuyện của Kaori như thế.”

“Vậy là cô ấy thật sự có gửi thư về?”

“Chỉ một bức duy nhất thôi. Vào mùa hè năm nay.”

“Có thể cho bọn cháu xem không ạ?”

Bà mẹ nhăn mặt như thể nếm phải đồ chua và nghiêng đầu. Tetsuro có thể mường tượng trong lòng bà ấy bây giờ đang rất hỗn độn. Nếu bị bà ấy từ chối cũng chẳng sao, dù gì hai

người ngồi đối diện bà ấy chỉ là những người xa lạ.

“Nhưng...” Bà ấy nói. “Người mà cô cậu tìm kiếm không phải là Kaori nhà chúng tôi nhỉ?”

“Về chuyện này thì bọn cháu cũng bị bất ngờ nên mới muốn tìm hiểu cho ra ngọn ngành.”

“Vậy tôi có thể nhờ hai người một việc được không?”

“Việc gì ạ?”

“Nếu có tin gì về Kaori nhà chúng tôi, không phải Kaori mà cô cậu tìm kiếm, thì có thể báo cho tôi biết được không?”

“Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ sắp xếp cho bác gặp ngay khi xác định được chỗ ở của cô ấy.”

Không cần đâu, bà ấy mỉm cười phẩy tay từ chối.

“Nó không thích gặp đâu. Tôi thì chỉ muốn biết bây giờ nó đang làm gì, có sống tốt hay không thôi.”

Đúng là lời nói của một bà mẹ, Tetsuro nghĩ. Anh hứa sẽ giúp bà ấy.

Họ rời nhà hàng và quay trở lại cửa hàng dao Saeki. Tetsuro dừng xe cách cửa hàng khoảng hai mươi mét, chỉ có mẹ của Kaori xuống xe và bước vào cửa hàng.

“Mọi chuyện có vẻ tiến triển ngoài mong đợi nhỉ?” Risako nói.

“Ừm.”

“Anh nghĩ sao khi có một người cùng hoàn cảnh như Mitsuki xuất hiện?”

“Anh nghĩ đó không phải là ngẫu nhiên. Hơn nữa bây giờ lại

có thêm một điều bí ẩn khác. Nếu bây giờ Kaori thật không còn là con gái nữa thì nữ tiếp viên anh gặp ở quán Mắt Mèo rốt cuộc là ai?"

"Vậy người sống ở tòa chung cư thuộc khu Edogawa là ai nhỉ? Saeki Kaori thật hay là...?"

"Đó tất nhiên là Kaori giả rồi. Trong sổ của Togura Akio đã ghi rõ đúng chứ? Đối tượng gã theo dõi rõ ràng là Kaori nữ."

"Như thế là Saeki Kaori thật sau khi rời khỏi tòa chung cư Wasedatsurumakicho đã hoàn toàn mất tích?"

Ngay khi Risako vừa kết thúc câu nói thì mẹ của Kaori từ cửa hàng bước ra. Bà ấy rảo bước về phía hai người. Sau khi đảo mắt nhìn quanh, bà ấy leo lên ghế sau xe.

"Bác trai có ở nhà không ạ?" Tetsuro hỏi.

"Có, ông ấy đang ngồi xem tivi ở trong."

"Bác ấy có biết bác mang thư ra đây không?"

"Không sao đâu. Tôi không để ông ấy phát hiện."

Bà ấy chìa ra một cái phong bì. Trước tiên Tetsuro lật mặt sau xem, chỉ có tên Saeki Kaori và không thấy địa chỉ đâu.

Bên trong là một tờ giấy viết thư, ghi thế này.

"Gửi bố mẹ,

Hai người khỏe không ạ?

Con đã tìm được việc mới và đi làm bình thường.

Con xin lỗi vì đã khiến bố mẹ lo lắng nhiều.

Bố mẹ đã vất vả nuôi dạy con, thế mà con lại đi phản bội lại công ơn ấy, con thật sự rất ăn năn. Nhưng thật sự bằng mọi

giá con phải sống đúng với bản chất của mình, nên con đã vượt qua mọi chuyện với suy nghĩ đó. Bây giờ con đang rất hạnh phúc. Cuộc sống mỗi ngày của con đều trọn vẹn và làm quen được nhiều bạn mới nữa.

Con chỉ còn một mong muốn duy nhất thôi.

Dù có chuyện gì cũng mong bố mẹ đừng tìm kiếm con nữa. Và cũng đừng tiết lộ chuyện của con cho phía cảnh sát, đổi lại, một ngày nào đó chắc chắn con sẽ trở về gặp bố mẹ. Đến lúc đó bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.

Từ đứa con bất hiếu."

8

Sau khi chào tạm biệt mẹ của Kaori, trên đường về, Tetsuro và Risako quyết định ghé nhà thờ nơi xảy ra vụ tự tử vì tình lúc trước, chỉ mất vài phút đi bằng ô tô là đến nơi.

Nhà thờ nằm trên một ngọn đồi, hơi cách biệt với khu dân cư, chỉ nhìn bên ngoài thì có vẻ không khác gì những nhà thờ phong cách phương Tây bình thường, trên mái có gắn một cây thánh giá nhỏ.

Nhà thờ có dãy hàng rào trắng bao quanh, một cây sồi lớn vượt qua cả hàng rào vươn lên trời. Thế nên thậm chí vào ban ngày, ánh sáng vẫn không thể lọt vào bên trong.

Sau khi dừng xe ở con đường phía trước, Tetsuro và Risako bước qua cánh cổng. Trong vườn cỏ mọc um tùm, chuyển sang màu trà loãng nhưng có vẻ vẫn được chăm sóc thường xuyên.

“Không chừng đó là chỗ cô ấy suýt chết nhỉ?” Risako lẩm nhẩm.

“Có lẽ.”

Nếu thời tiết thuận lợi, chắc chắn chỗ này sẽ là một thảm cỏ xanh mướt khiến người ta chỉ muốn lăn ra nằm. Anh có thể hiểu được lý do Kaori thường cùng nhóm bạn kéo nhau đến

đây chơi.

Cửa chính mở ra và một người phụ nữ đeo kính khoảng năm mươi tuổi xuất hiện. Bà ấy đeo tạp dề và tóc buộc lại phía sau.

“Tôi có thể giúp gì không?” Bà ấy hỏi, quan sát hai người từ bên trong.

“Xin lỗi vì chúng cháu tự ý vào mà chưa xin phép.” Tetsuro nói.

“Không sao, nhưng trong vườn chúng tôi có vấn đề gì à?”

Anh nhìn Risako, đang băn khoăn không biết có nên thành thật nói rõ lý do mình vào đây hay không. Trên mặt Risako hiện rõ câu trả lời: *Anh tự xoay xở đi.*

“Trước đây ở nơi này đã từng có nữ sinh cấp ba tự tử phải không ạ?” Tetsuro quyết định hỏi thẳng.

Nét mặt người phụ nữ thay đổi hẳn. Anh có thể nhìn thấy đôi mắt đằng sau cặp mắt kính đang nhìn mình cảnh giác.

“Các bạn là...?”

“Chúng cháu là người quen của Saeki Kaori, làm việc cùng chỗ với cô ấy ở Tokyo.”

Biểu hiện của người phụ nữ bớt căng thẳng.

“Kaori có khỏe không?”

“Chúng cháu đang mất liên lạc với cô ấy. Vừa nãy chúng cháu có ghé nhà Kaori hỏi han tình hình và có nói chuyện với mẹ cô ấy.”

“Thế à?” Người phụ nữ gật đầu trong trạng thái bối rối. Bà

ấy biết hai người đến đây không đơn giản chỉ vì tò mò.

“Cô sống ở đây ạ?” Tetsuro hỏi.

“Vâng. Tôi phụ trách việc quản lý nhà thờ.” Bà ấy nheo mắt nói.

“Lúc nào cô cũng có mặt ở đây ạ?”

“Vâng, hầu như là vậy.”

“Tức là kể cả lúc hai cô gái tự tử, cô cũng...”

Người phụ nữ quan sát Tetsuro và Risako. “Tôi là người phát hiện ra hai cô bé đó.”

Tetsuro và Risako nhìn nhau.

“Cô có thể kể lại chi tiết lúc đó được không ạ?” Anh nói.

Nhưng người phụ nữ lắc đầu. “Tôi xin phép từ chối.”

Tuy đang mỉm cười nhưng lời lẽ của bà ấy rất kiên định. Trong một khoảnh khắc, Tetsuro cảm giác như bị trấn áp.

“Chúng cháu hoàn toàn không phải vì tò mò mà hỏi. Chúng cháu cũng khá thân với Saeki Kaori nên muốn biết cô ấy đang suy tính chuyện gì.”

“Tôi biết hai người không có vẻ gì là người xấu. Nhưng tôi không thể tùy tiện lan truyền chuyện đó được. Hơn nữa tôi cũng đã hứa với hai cô bé ấy rồi.”

“Hứa gì ạ?”

“Tôi sẽ không kể lại chuyện đó với bất kỳ ai nên hai đứa phải hứa tuyệt đối không được tìm cách tự sát thêm lần nào nữa.”

“Nhưng...”

“Anh này...” Risako ở bên cạnh lên tiếng. “Được rồi, không sao đâu.”

Tetsuro quay sang nhìn cô. Risako nhìn anh, hất nhẹ cằm ra hiệu.

“Anh biết rồi.” Tetsuro gật đầu và hướng về phía người phụ nữ trông coi nhà thờ. “Cháu xin lỗi vì đã gặng hỏi vô lý.”

“Không sao.” Bà ấy mỉm cười. “Hai người ở tận Tokyo về đây à?”

“Vâng, chúng cháu phải tìm cô ấy cho bằng được.”

“Không liên lạc được thì đúng là đáng lo thật.” Bà ấy hướng mắt về phía bãi cỏ và bắt đầu nghĩ ngợi gì đó.

“Sau sự cố ấy Kaori có trở lại nhà thờ không ạ?” Risako hỏi.

“Con bé hay tới phụ việc giúp tôi lắm. Nó làm mộc giỏi nên giúp tôi đủ thứ việc.” Nói đến đây thì nhìn người phụ nữ có vẻ như vừa sực nhớ ra điều gì đấy, nhưng không có ý định nói ra mà chỉ im lặng quay sang nhìn hai người. Dường như bà ấy đang rất bối rối.

“Có chuyện gì thế ạ?” Tetsuro hỏi.

Chờ tôi một chút, bà ấy nói và quay vào trong. Vài phút sau trở lại với một tấm hình trên tay.

“Cái này là do Kaori làm. Con bé sử dụng dây kim loại vứt đi ở các nhà máy.”

Risako cầm lấy tấm ảnh. Tetsuro ở bên cạnh ghé người qua xem. Đó là hình chụp một cây thông Giáng sinh màu bạc khổng lồ. Không ngờ từ đồ phế liệu có thể làm ra một sản

phẩm đẹp ngoài sức tưởng tượng thế này. Ngoài cây thông ra, Tetsuro để ý thấy một nhân vật đứng bên cạnh. Đó là một cô gái trong bộ đồ jeans đứng chính giữa cửa ra vào đang nở nụ cười thẹn thùng. Cô bé có mái tóc cắt ngắn, khuôn mặt mộc tự nhiên, thân hình mảnh khảnh nhưng hai má lại rất tròn trịa.

Suýt chút nữa Tetsuro đã buột miệng hỏi đây có phải là Saeki Kaori không, may là anh dừng lại kịp. Tự nhận mình là người quen nhưng không biết mặt cô ấy thì hơi bất thường.

“Trong hình cô ấy bao nhiêu tuổi ạ?”

“Ngay sau sự cố ấy thì chắc tầm mười tám tuổi. Con bé thích làm đồ thủ công, bình thường thì không đời nào mở miệng nhờ người khác chụp ảnh, nhưng lúc ấy có vẻ rất vui nên còn tạo dáng trước ống kính nữa.”

Quả nhiên cô gái ấy chính là Saeki Kaori. Hoàn toàn không có gì giống với Kaori ở quán Mắt Mèo.

“Có thể cho cháu tấm ảnh này được không ạ?”

Nghe xong nụ cười trên gương mặt người phụ nữ vụt tắt, ánh mắt trở nên nghiêm nghị và bà dần chìm vào im lặng.

“Tôi sẽ không cho...” Bà ấy nói. “Nhưng sẽ gửi cho các bạn. Nếu gặp Kaori, hãy chuyển tấm ảnh này cho con bé. Tôi nghĩ có lẽ nó không có tấm này.”

“Cảm ơn cô. Cháu hứa sẽ chuyển cho cô ấy.”

Tetsuro vừa nói xong thì người phụ nữ trông coi nhà thờ hướng ánh mắt ra ngoài cánh cổng. Bà ấy nở một nụ cười khác với nụ cười mà nãy giờ Tetsuro và Risako nhìn thấy.

Anh ngoảnh lại xem thì có hai cô bé đang tiến lại. Trông như chỉ mới học lớp nhỏ trường tiểu học.

“Các con đến sớm thế. Những bạn khác đâu?” Bà ấy hỏi.

“Các bạn ấy đến sau ạ.” Một bé gái trả lời.

“Ừ. Hai đứa vào trong đi kẻo lạnh.”

Sau khi nhìn hai bé gái bước vào bên trong nhà thờ, người phụ nữ nói với Tetsuro và Risako.

“Chúng tôi chuẩn bị có một bữa tiệc nhỏ.”

“Ồ, vậy ạ?” Tetsuro gật đầu khi sực nhớ tối nay là đêm Giáng sinh. “Chắc mình sẽ dùng cây thông bạc này để trang trí chứ ạ?”

Người phụ nữ lắc đầu với vẻ mặt tiếc nuối.

“Chúng tôi không thể dùng nó được vì đầu dây kim loại rất sắc, lỡ đâm trúng mắt bọn trẻ thì nguy hiểm quá...”

Đúng vậy nhỉ, Tetsuro nghĩ và đưa mắt nhìn xuống tấm ảnh một lần nữa.

Sau khi rời khỏi nhà thờ, chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh trên tuyến cao tốc Tomei. Cả hai đều im lặng một lúc lâu. Không biết từ lúc nào ánh sáng ban ngày đã tắt hẳn và Tetsuro phải bật đèn trước.

“Chuyện này rốt cuộc là sao nhỉ?” Tetsuro nói trong khi vẫn giữ mắt nhìn thẳng. Con đường anh mới vào hơi đông xe qua lại.

“Ý anh là chuyện có một Kaori khác ấy hả? Hay là sự xuất hiện của một người mang bản chất bên trong là con trai giống

trường hợp của Mitsuki?”

“Chẳng phải cả hai đều liên quan đến nhau sao?”

“Ừ nhỉ...” Risako ngả lưng ra sau ghế ngồi. “Cảm giác như mặt trái của vụ án này là một thế giới chúng ta hoàn toàn mù tịt ấy.”

Tetsuro thở dài đồng cảm. Rốt cuộc cánh cửa dẫn vào thế giới đó đang nằm ở đâu?

Anh chợt nhớ lại bãi cỏ ở nhà thờ lúc nãy. Một thảm cỏ xanh mướt, nơi hai nữ sinh cấp ba ngã xuống. Hai người nắm chặt tay nhau, trong tay còn lại của Kaori là lọ thuốc ngủ... Một kiểu tự sát không quá xa lạ.

Tại sao cả hai lại quyết định tìm đến cái chết? Không còn cách giải quyết nào khác ư? Điều gì khiến họ tuyệt vọng đến mức ấy?

Một người cảm thấy tội lỗi vì yêu một người con gái với trái tim của một cô gái, một người lại đau khổ vì muốn yêu một cô gái với tư cách là một người con trai nhưng lại mang thân xác con gái. Tuy cùng ý muốn tự sát nhưng rõ ràng con đường hai người theo đuổi là hoàn toàn khác nhau. Đúng là chuyện con gái yêu nhau quả thật bị phán xét về mặt đạo đức. Nhưng thứ đạo đức ấy không phải là con đường đúng đắn duy nhất mà con người phải tuân theo. Trong nhiều trường hợp nếu xét về bản chất thì chẳng qua đó chỉ là tâm lý chung của xã hội thôi.

“Mặt sau của mặt sau là mặt trước... đúng không nhỉ?” Bỗng dưng anh tự lầm bầm.

“Gì cơ?”

“Không, nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy mọi chuyện hết sức kỳ lạ. Giả sử Saeki Kaori đồng tính thì với tâm hồn là con trai, chắc chắn sẽ muốn trở thành con trai đúng không? Nhưng rõ ràng con gái chỉ yêu con trai nên từ góc độ của xã hội thì chuyện đó hoàn toàn không thành vấn đề. Sự tuyệt vọng đến mức quyết định tự tử chung của hai người về sâu xa lại xuất phát từ hai nguyên nhân khác nhau, đâu nhất thiết phải để một người vì ôm nỗi đau của cả hai người mà đau khổ như thế. Hệt như mặt sau của mặt sau là mặt trước vậy.”

“Ý anh muốn nói con gái là mặt sau của con trai nhỉ?”

“Bên nào cũng được. Con trai cũng là mặt sau của con gái.”

“Ý em là vậy đó. Anh đang liên tưởng đến mối quan hệ giữa con gái và con trai tương tự như hai mặt của đồng xu đúng chứ?”

“Đúng không?”

“Em thì nghĩ khác. Nói đúng hơn là có người đã khiến em suy nghĩ khác.”

“Người đó là ai?”

“Mitsuki.”

“Vậy à?” Chân phải Tetsuro bỗng đè mạnh lên chân ga. Nhận ra đồng hồ đo tốc độ đang tăng lên, anh vội vàng giảm tốc ngay. “Hiura nói gì?”

“Cậu ấy bảo quan hệ giữa con trai và con gái hệt như giữa cực Bắc và cực Nam vậy.”

“Thế chẳng phải chỉ khác nhau ở quy mô thôi sao? Về căn

bản thì vẫn giống nhau. Cực Nam là phía bên kia của cực Bắc, và ngược lại."

"Em thì nghĩ khác."

"Khác thế nào?"

Nhưng Risako không đáp lại, cô vẫn ngồi ngả lưng trên ghế, nghiêng người về phía cửa xe. Tetsuro không có ý định thúc giục cô trả lời. Thay vào đó anh hỏi một câu khác.

"Em thường hay nói những chuyện kiểu đó với Hiura à?"

"Cũng thỉnh thoảng."

"Hai người tâm sự trên giường?" Miệng Tetsuro tự chuyển động.

Anh cảm thấy Risako đang quay sang nhìn mình. Cô dựng thẳng lưng ghế, mắt hướng về phía trước.

"Ý anh là gì?"

Anh toan nói không có gì, nhưng nghĩ lại thì đó là cách phản ứng không mấy thích hợp trong hoàn cảnh này. Hơn nữa có một chuyện này anh muốn xác minh lại. Anh cảm giác nó có liên quan đến vụ hai nữ sinh rủ nhau tự sát vì tình.

"Hai người đã hôn nhau đúng không?" Tetsuro nói, hai tay đang nắm vô lăng của anh toát mồ hôi.

Anh đang nhìn thẳng phía trước nên không thể quan sát được biểu hiện của Risako, nhưng anh biết cô không hề tỏ ra nao núng. Tetsuro có thể cảm nhận được ánh nhìn của cô.

"Anh nghe từ Mitsuki à?"

"Ừ."

“Ra vậy.” Cuối cùng cô cũng chịu rời mất khỏi Tetsuro. “Thế thì sao?”

“Anh chỉ thắc mắc là tại sao em lại làm chuyện đó.”

“Tại sao không? Nếu đó là Mitsuki thì em thấy không có vấn đề gì.”

“Nhưng như thế là có ý gì? Anh biết là em thích cô ấy, nhưng tình cảm đó vẫn khác với tình yêu chứ?” Tetsuro có cảm giác như mình đang dò hỏi.

“Tại sao anh nghĩ thế?” Risako hỏi ngược lại.

“Tại sao à...? Anh chỉ thấy hơi lạ. Thì tại em...” Tetsuro giảm tốc độ, anh cảm thấy căng thẳng khi phải tập trung lái xe. “Em đâu phải người đồng tính.”

“Em chưa hề suy nghĩ về chuyện đó.”

“Vậy là thuộc về bản năng?”

“Gì cơ?” Giọng điệu của cô xen lẫn chút khinh thường. “Rốt cuộc anh và Mitsuki đã nói chuyện gì vậy? Bên trong cậu ấy chưa đủ hỗn loạn à?”

“Anh biết, bản chất cậu ấy vốn là con trai. Vì thế nếu cậu ấy thích một cô gái như em thì không có gì bất thường. Nhưng em lại là con gái, nếu thế thì tình cảm của em dành cho Hiura lúc là con gái nên gọi là gì?”

“Trước mặt em, Mitsuki là con trai.” Risako nói nhanh.

Tetsuro chưa tìm ra từ để nói nên tiếp tục tập trung vào việc lái xe. Hình như mình từng nghe câu nói này ở đâu rồi, anh chợt nghĩ. Không mất quá nhiều thời gian, anh nhớ ra

Nakao đã nói điều tương tự.

Lúc ấy khi ở bên tớ, Mitsuki chắc chắn là con gái...

Ngoài ra anh còn nhớ lại lời của bố Mitsuki. Ông đã cười và nói như thế này: *Đến bây giờ tôi vẫn tin rằng nó là con gái...*

Tetsuro nhận ra còn một người nữa cũng mang suy nghĩ tương tự nhưng chưa bao giờ mở miệng nói ra. Không ai khác ngoài chính bản thân anh.

“Anh là người đã nói cho em biết tình cảm của Mitsuki dành cho em nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Khi nghe được, em đã rất hoang mang. Em không biết nên cư xử như thế nào mỗi khi tiếp xúc với cậu ấy. Nhưng vì sống cùng một nhà nên em nghĩ vẻ ngoài cậu ấy như thế nào không quan trọng. Em sẽ suy nghĩ thật nghiêm túc về tình cảm của cậu ấy. Em đều cảm thấy hạnh phúc dù nó kết thúc hay nảy nở. Có lẽ anh nghĩ rằng con gái bình thường, không phải là đồng tính nữ, thì chỉ có thể yêu người mang thân xác là con trai thôi nhưng thật ra họ có thể kết nối với nhau về mặt tâm hồn. Có lẽ tâm hồn con gái của em đã phản ứng với tâm hồn con trai của Mitsuki. Điều quan trọng là hai người mở lòng với nhau, không liên quan gì đến thân xác bên ngoài cả.”

Nói đến đây bỗng nhiên cô bật cười khúc khích, nụ cười có gì đó không thật.

“Thật là một tình huống kỳ quặc. Em vừa thổ lộ một điều trái với luân lý bình thường nhưng anh hoàn toàn không có phản ứng gì. Nét mặt y hệt như đang nghe tin tức phát sóng

trên radio.”

“Thật ra anh không bình tĩnh như em thấy đâu.”

“Vậy ư?”

“Anh chỉ không biết phải phản ứng như thế nào.”

Chiếc xe đang tiến dần vào địa phận Tokyo. Phía trước xuất hiện bảng hiệu trạm dừng chân Ebina. Risako nói muốn ghé vào đó.

Bãi đỗ xe đã quá tải. Anh rất muốn hỏi rốt cuộc mọi người có việc gì gấp trong một buổi tối Giáng sinh như thế này. Tetsuro vất vả lắm mới tìm được một chỗ trống vừa đủ và cho xe dừng lại.

Sau khi đi vệ sinh xong, anh dừng lại mua cà phê ở máy bán hàng tự động, uống hết một hơi rồi quay lại xe nhưng không thấy bóng dáng Risako đâu. Cô có mang theo chìa khóa nên khi quay lại chắc chắn sẽ ngồi chờ trong xe.

Tetsuro ngồi vào ghế lái và nổ máy. Khi anh bật nút mở đài thì phát hiện thấy một mảnh giấy đặt trước vô lăng.

Em tự về một mình. Anh lái xe cẩn thận. Giáng sinh vui vẻ... Chắc chắn là nét chữ của Risako.

Tetsuro ngồi yên tại chỗ và nhìn quanh, nhưng có vẻ khó mà tìm thấy cô ở chỗ này. Hơn nữa có tìm thấy rồi anh cũng không biết phải làm gì.

Lắng nghe John Lennon và Ono Yoko hát bài *Happy Christmas,* Tetsuro chậm rãi lái xe rời đi.

Chương 6

1

Tetsuro có hẹn với Sugai ở một quán cà phê gần nhà ga thứ ba thuộc khu Shinjuku. Sau khi gặp nhau thì hai người lập tức rời quán và đi bộ một đoạn về phía đông. Tetsuro hơi bất ngờ vì cứ nghĩ mình sẽ đến chỗ nào đó gần quận Kabuki.

“Quán đó không hề lòe loẹt nhé. Bầu không khí cực kì nhẹ nhàng, tóm lại là rất sang trọng và lịch sự.” Sugai nói với vẻ mặt tự hào.

“Sang trọng cơ à? Mà nhân tiện hỏi luôn, làm sao cậu biết chỗ đó?”

“Tớ không biết. Có người quen ở quán đó thôi.”

“Người đó là đàn ông?”

“Ừ.”

“Người đó có thú vui ấy à?”

“Nếu nghe cậu nói vậy, cậu ấy sẽ nổi giận cho xem.” Sugai vừa bước đi vừa nhe răng cười. “Người ta đến quán chủ yếu vì chuyện công việc thôi. Cậu ấy đang làm cho một văn phòng đại diện công ty bảo hiểm nhân thọ, còn chủ quán rượu ấy là khách quen.”

“Công ty bảo hiểm?”

“Ừm. Có điều nói là khách quen cũng chưa đúng, giữa hai

người đó là quan hệ có qua có lại thì đúng hơn."

"Nghĩa là sao?"

Nghe Tetsuro hỏi, Sugai liền lấy tay che miệng rồi nói thì thầm: "Thật ra những đối tượng phải tiêm hóc môn định kỳ rất khó để tham gia bảo hiểm nhân thọ vì khả năng mắc ung thư cao, nguyên nhân thì chưa được khoa học chứng minh."

"Hờ hờ."

Tetsuro đã từng nghe qua chuyện này nên không mấy ngạc nhiên khi Sugai kể.

"Nhưng chính những người như họ lại luôn cảm thấy rất bất an, nên rất muốn tham gia bảo hiểm, đề phòng lỡ có chuyện không may xảy ra. Bởi thế nên chủ quán muốn làm gì đó để giúp bọn họ bớt tuyệt vọng. Cậu ta thuộc kiểu người hào hiệp mà. Tất nhiên cũng có tình trạng không có người mới tham gia vì hoàn cảnh khó khăn."

Tetsuro kiềm chế không hỏi hoàn cảnh khó khăn cụ thể là gì. "Vậy là những trường hợp đó vẫn được xem xét?" Anh hỏi.

"Chẳng qua lúc đầu người ta làm ngơ thôi, vì thật ra rất dễ nhận biết những người đang tiêm hóc môn. Nhưng cái khó ở đây là điều trị kiểu đó thường xuất hiện tác dụng phụ của thuốc. Tùy từng trường hợp sẽ có cách luồn lách riêng."

Ra vậy, Tetsuro đã hiểu mối quan hệ có qua có lại này. Phía công ty bảo hiểm sẽ hơi mất công nhưng bù lại vẫn thu được một khoản hời.

Lúc này chắc phải hơn sáu giờ chiều rồi. Chỉ còn vài ngày

nữa là hết năm. Lợi dụng màn đêm đang dần buông xuống, những con người lên cơn nghiện rượu bia và chất kích thích bắt đầu rảo quanh khắp mọi ngóc ngách của khu phố.

Sugai dừng lại trước một tòa nhà màu nâu. Có một lối thang bộ dẫn xuống tầng hầm. Đi hết cầu thang thì gặp một cánh cửa, trên đó có gắn tấm bảng hiệu nhỏ đề tên là "BLOO". Sugai nói nhỏ cách phát âm là "bờ lu".

Hai người mở cửa vào trong. Quán có một quầy bar lớn hình chứ L, trên giá xếp đầy những chai rượu Tây. Trước quầy là một người thanh niên đang rửa dọn ly tách. "Cậu ta" nhìn nhóm Tetsuro có vẻ bất ngờ.

"Chúng tôi vẫn đang chuẩn bị ạ."

Giọng nói ồm ồm hơi khàn nhưng cảm giác có chút gì đó không tự nhiên. Tetsuro lập tức nhận ra điểm tương đồng vì đã quá quen với giọng nói của Mitsuki.

"Ừm, tôi biết. Tôi có hẹn với anh Aikawa." Sugai chìa tấm danh thiếp ra.

"Chàng trai" mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen nghe xong thì quan sát vẻ bề ngoài của Sugai một lượt để xác nhận. Tóc tai cắt ngắn gọn gàng, cộng thêm thông tin trên tấm danh thiếp cho thấy anh rõ ràng là đàn ông.

"Anh vui lòng chờ một chút." Nói xong "cậu ta" biến mất vào bên trong quầy.

Tetsuro đảo mắt nhìn xung quanh. Mặt bằng chung khá rộng, đặt được một vài chiếc bàn lớn. Trong góc quán có hai người thanh niên đang ngồi chơi bài. Một người mặc bộ đồ

vest đen từ đầu đến chân, tóc cắt không thể ngắn hơn. Người còn lại khoác chiếc áo khoác da, tóc để dài nhuộm màu vàng. Chỉ nhìn nghiêng thôi đã thấy cả hai đều sở hữu vẻ bề ngoài trau chuốt gọn gàng. Cứ chỉ đặt bài lên bàn cho thấy cả hai đều là con trai. Tetsuro có thể hình dung họ là kiểu đối tượng được nhiều cô gái mơ ước.

“Cậu nhân viên” lúc nãy đã quay trở lại.

“Anh ấy nói hai người vui lòng chờ anh ấy trong phòng chờ.”

“Phòng chờ ở đâu...?”

“Mời theo tôi.”

Nhóm Tetsuro được dẫn đến một căn phòng nhỏ rộng tầm bốn chiếu rưỡi. Một cây móc áo khoác nam được đặt sát tường, phía dưới là thùng các tông với những đôi giày đơn giản nằm lộn xộn bên trong.

Ở giữa phòng là một chiếc bàn sần sùi cũ kĩ cùng với những chiếc ghế xếp. Có lẽ ở đây thường diễn ra buổi gặp mặt ứng viên xin việc. Hai người lần lượt ngồi xuống. Sugai kéo gạt tàn thuốc để trên bàn lại gần, rút bao thuốc Caster trong túi áo khoác ra.

“Nhìn kiểu gì cũng giống con trai nhỉ?” Sugai nói nhỏ. Có lẽ cậu ta đang nói về “cậu nhân viên” lúc nãy.

“Ừm.”

“Vẻ ngoài đó chắc được con gái yêu thích lắm.” Sugai thở ra làn khói trắng. “Nhưng không biết “chuyện ấy” thì sao nhỉ? Tớ

nghe nói ở quán này rất ít người phẫu thuật toàn diện. Nhưng dù phẫu thuật thì vẫn không thể giống con trai bình thường được."

Ý cậu ta chắc là chuyện làm tình.

"Người tên Aikawa đó cũng từng phẫu thuật chuyển đổi giới tính à?" Trước khi đến, anh đã biết tên chủ quán rượu này là Aikawa Nanase. Tất nhiên đó không phải là tên thật nhỉ?

"Không, tớ nghe nói là anh ta không làm gì cả."

"Không gì hết?"

"Ừ, không gì hết. Nghe kể anh ta cũng không tiêm hóc môn."

"Thế á?" Nếu vậy thì có lẽ anh ta không phải là con gái hoàn toàn nhỉ, Tetsuro nghiêng đầu thắc mắc.

Khi Sugai châm điếu thuốc thứ hai thì bỗng dưng cánh cửa mở ra. Một người trong bộ vest màu đen xuất hiện.

"Xin lỗi đã để hai người chờ. Tôi là Aikawa." Người phụ nữ hết nhìn Tetsuro lại nhìn Sugai. Chất giọng hơi khàn nhưng rõ ràng là giọng của con gái. Tuy nhiên ở cô ta tiềm tàng một sức mạnh đáng sợ vượt xa tầm vóc khiêm tốn của mình.

"Xin lỗi đã đến làm phiền chị đường đột như thế này." Sugai đứng dậy và cúi đầu. Tetsuro cũng bắt chước theo.

"Yamamoto vẫn khỏe chứ?" Aikawa nói và ngồi xuống vị trí đối diện. Thấy thế, hai người cũng ngồi xuống theo. Yamamoto có lẽ là người quen của Sugai.

"Cậu ta vẫn vậy, lúc nào cũng ồn ào. Bệnh trĩ thì có khá lên

được chút đỉnh.”

Nghe Sugai nói xong thì biểu hiện của Aikawa có phần thư thái hơn. Cô ta nhìn Tetsuro với nét mặt không đổi.

Mái tóc hơi dài buộc cao phía sau. Cô ta có đuôi mắt dài, đường nét từ mũi đến cằm hết sức gọn gàng như thể được dao kéo can thiệp. Điều khiến Tetsuro ngạc nhiên nhất chính là lớp trang điểm. Tất nhiên cô ta không dùng đồ trang điểm của con gái, đường kẻ mắt và lông mày như toát lên sự nam tính đầy đáng sợ. Trong một thoáng cô ta khiến Tetsuro liên tưởng đến đoàn kịch nữ giả nam Takarazuka.

Tetsuro tự giới thiệu bản thân và giải thích sự thật là mình đang tìm một cô gái.

“Cô ấy tên là Saeki Kaori. Nếu tôi tìm đến chỗ này thì chắc chị cũng đoán được cô ấy không phải là con gái bình thường.” Anh nói thêm.

“Bên trong cô ấy là người khác?”

“Đúng vậy.”

Tetsuro đặt một tấm ảnh trước mặt Aikawa. Chính là tấm ảnh anh nhận được khi ghé nhà thờ ở Shizuoka.

Aikawa cầm tấm ảnh lên, ngón tay thon dài, quả nhiên cô ta sở hữu những đặc điểm hết sức nữ tính. Để móng tay dài như thế có lẽ cô ta không phải đụng tay đụng chân nhiều.

“Nhìn qua thì có thể đoán cô gái này chưa hề chỉnh sửa gì.” Aikawa nói.

“Bây giờ cô ấy đã thành con trai rồi. Rất tiếc là tôi không có

hình chụp gần đây.”

“Anh có chắc cô ấy làm việc ở Shinjuku không?”

“Tôi không rõ. Tôi nghĩ có thể có khả năng đó vì cô ấy từng sống gần khu Waseda, nên mới thử trao đổi với cậu ấy.” Tetsuro ném ánh nhìn về phía Sugai.

Aikawa một tay chống cằm, tay kia vẫn cầm tấm ảnh. Một lúc sau cô ta lắc đầu.

“Tôi chưa từng thấy cô ấy bao giờ. Nếu làm ở Shinjuku thì có lẽ tôi sẽ biết ngay vì quanh khu này tôi quen biết khá rộng.”

“Có lẽ ngoại hình cô ấy thay đổi khá nhiều so với trong ảnh.”

“Dù bề ngoài có thay đổi thì cũng không qua khỏi mắt tôi đâu. Ngay cả khi hiện tại cô gái này có ngoại hình khác đi nữa thì hẳn là tôi vẫn có ấn tượng tương đối chứ. Có lẽ thế.” Không biết có phải do mắt kém không mà Aikawa hơi nheo mắt nhìn tấm ảnh một lần nữa. “Có lẽ ngoại hình sẽ gần giống với Domoto của Kinki Kids.”

Anh nghe nói Aikawa từng thuyết phục vài chục người trong giới trẻ mang nỗi đau tương tự lên tiếng và mở ra con đường phẫu thuật giới tính thời bấy giờ. Lời nói của Aikawa có tính thuyết phục rất cao.

“Xin lỗi vì không giúp được hai người.” Cô ta trả lại tấm ảnh.

“Chị có biết chỗ nào quanh đây có thể tìm người giống như

vậy không?” Tetsuro thử thay đổi nội dung câu hỏi.

“Trước tiên cậu nên thử tìm ở một vài quán giống chỗ này đã. Có khi sẽ nghe được thông tin ở đâu đó. Tiếp theo là đến chỗ bác sĩ.”

“Bác sĩ?”

“Sau khi phẫu thuật chắc chắn sẽ phải tái khám, và tiêm hóc môn nữa. Chắc chắn cô ấy phải đến một chỗ nào đó.”

“Vậy là chỉ cần khoanh vùng tìm kiếm những bệnh viện có thực hiện phẫu thuật ấy...”

Aikawa mỉm cười khi nghe Tetsuro nói.

“Bệnh viện sẽ tuyệt đối không để lộ thông tin khách hàng ra ngoài đâu. Hơn nữa chúng ta không rõ đối phương có sử dụng tên thật khi đăng ký phẫu thuật không, vì dù sao đi nữa bảo hiểm cũng không chi trả cho khoản điều trị này. Chỉ còn cách để mắt đến hầu hết các cơ sở và chờ đến ngày cô ấy xuất hiện thôi.”

Cách đó thì chỉ có cảnh sát mới đủ khả năng thực hiện được. Tetsuro thở dài lấy tấm ảnh về và lại rút ra một tấm ảnh khác đặt xuống trước mặt Aikawa.

“Người này thì sao ạ?”

Biểu hiện của Aikawa có chút biến đổi khi nhìn thấy tấm ảnh, có lẽ vì tấm ảnh chụp một cô gái khỏa thân. Chính là tấm ảnh Risako chụp Mitsuki.

“Thật là một sự kết hợp hoàn hảo.” Cách Aikawa nói không hề có một chút ý đồ đen tối.

“Đây là một người chuyển giới nhưng không qua phẫu thuật.”

“Đúng thế. Cậu cũng đang tìm người này?”

“Vâng. Trước đây cậu ấy từng làm pha chế cho một quán bar ở Ginza.”

“Nghe có vẻ hợp.” Aikawa mỉm cười và nhìn tấm ảnh một lần nữa. Tetsuro để ý đôi mắt ấy như ánh lên tia nhìn nghiêm túc.

“Chị đã từng gặp người trong ảnh ở đâu đó chưa ạ?”

“Chưa, rất tiếc là tôi cũng không biết người này.”

“Nhưng chị vừa ngắm nghía tấm hình rất kĩ.”

“Ừm, tôi nghĩ đây là một tấm hình rất có chiều sâu. Cậu là người chụp à?”

“Không. Là một nữ nhiếp ảnh gia.”

Tại sao anh không thể nói thẳng đó là vợ mình nhỉ?

“Nữ nhiếp ảnh gia? Ra vậy.” Aikawa gật gù đồng tình.

“Sao thế?”

Aikawa im lặng như thể đang lựa chọn từ ngữ và đáp lại Tetsuro một cách từ tốn: “Thông thường sẽ rất khó chụp được phần ngực trần của người chuyển giới. Vì chỗ phình lên ấy là dấu hiệu đặc trưng của con gái. Nhưng người này lại có thể phơi bày nó một cách không ngần ngại. Hơn nữa trong biểu cảm dường như còn có chút gì đó tự hào và hạnh phúc khi được chụp ảnh.”

Tetsuro gật đầu. Anh vẫn còn nhớ rõ hoàn cảnh lúc chụp

tấm hình này. Tâm trạng của Mitsuki lúc ấy y hệt như Aikawa mô tả.

“Nhân vật trong tấm ảnh có thể mở lòng như vậy tức là rất tin tưởng vào người chụp. Không, chỉ tin tưởng thôi có lẽ vẫn chưa đủ. Có khả năng tồn tại một thứ cảm xúc gần giống với tình yêu cũng nên. Vì thế mới đồng ý nghe theo chỉ dẫn của cô gái chụp hình. Người này có lẽ đã đem lòng yêu cô gái.”

Tetsuro hết sức kinh ngạc trước khả năng nhìn nhận sâu sắc của Aikawa.

“Vậy quả thật tâm hồn cậu ấy là con trai?”

“Đúng thế. Và có một phần con gái nữa. Vì thế nên mới có một biểu hiện cuốn hút như thế này.”

“Cả con trai lẫn con gái?”

“Chỉ là suy đoán của tôi thôi. Nhưng đúng là tôi khá tự tin vào suy đoán của mình.”

“Tôi vẫn không hiểu. Chính miệng cô ấy đã nói rõ ràng rằng bản chất của mình là con trai.”

“Có lẽ đúng là thế thật, nhưng không phải ai cũng có thể hiểu rõ con người mình, đặc biệt là con người như chúng ta nhỉ?” Aikawa đan hai bàn tay lại với nhau trên bàn và nhìn Tetsuro. “Lúc nãy cậu đã dùng từ “con gái bình thường”, tôi muốn hỏi cậu con gái bình thường là con gái như thế nào?”

“Tôi nghĩ là có cơ thể và tâm hồn đều là nữ.”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng thế nào là cơ thể nữ giới? Ở đây có thể sử dụng định nghĩa là người mang nhiễm sắc thể giới tính XX.

Trên thực tế cũng có những trường hợp ngoại lệ nhưng bây giờ chúng ta tạm gác chuyện đó sang một bên đã. Còn tâm hồn con gái nghĩa là gì? Nghĩa là thích mặc váy khi còn là một bé gái? Không thì thích chơi nhà búp bê? Hay là thích búp bê hơn rô bốt, thích ruy băng cài đầu hơn mũ bóng chày?"

"Tôi biết đó chẳng qua chỉ là khuôn mẫu và thói quen. Nhưng rõ ràng trên thực tế có tồn tại tính cách nữ tính đúng không?"

Aikawa gật mạnh đầu khi Tetsuro vừa dứt câu.

"Tôi công nhận đặc tính của mỗi con người có tồn tại nam tính và nữ tính. Có điều, ý tôi muốn hỏi là với cậu, một cô gái bình thường là người có tâm hồn con gái một trăm phần trăm? Nếu có một ít phần trăm là con trai thì không đủ tiêu chuẩn?"

"Không, ý tôi không phải vậy, tôi chỉ nói thông thường họ là những người nhìn chung có phần nữ tính nhiều hơn hẳn."

"Nhiều hay ít vốn dĩ chỉ là một kiểu định tính đầy chủ quan thôi. Rốt cuộc ai là người quyết định cái đó?"

Tetsuro ngậm miệng lại. Anh không biết phải trả lời như thế nào. Nhìn thấy vẻ mặt ấy của anh, Aikawa liền rướn cổ tới.

"Theo như tôi biết thì cậu là nhà báo tự do? Cậu đã từng thu thập thông tin về vấn đề chuyển giới hay người chuyển giới chưa?"

"Chưa."

"Giả sử nếu muốn nghiên cứu thì cậu sẽ làm gì?"

Một câu hỏi kỳ quặc. Anh không hiểu vì sao mình lại bị hỏi chuyện này.

“Có lẽ tôi sẽ tìm đến những nơi như quán rượu này trước tiên...”

Anh mới nói đến đó thì Aikawa liền gật đầu.

“Đúng thế nhỉ? Đó là cách đơn giản nhất để cậu tìm được đối tượng cần phỏng vấn. Trong giới chúng tôi cũng thường giữ liên lạc với nhau nên cậu có thể dễ dàng liên hệ với những người có chung hoàn cảnh. Nhưng cậu không nghĩ phương pháp đó về bản chất có điều gì đó không đúng à?”

Tetsuro suy nghĩ về điều Aikawa vừa nói. Nhưng anh không tìm ra được câu trả lời mình mong muốn. Tức thì cô ta lại lên tiếng.

“Những đối tượng cậu có thể phỏng vấn bằng cách đó chỉ giới hạn trong những người đã vượt qua được rào cản ở một mức độ nào đó. Chỗ của tôi thường tiếp những đứa trẻ mới đến lần đầu. Trước hết đa phần chúng đều tự ý thức bản chất của mình là con trai. Như thế nghĩa là chúng đã vượt qua được một bức tường. Tiếp theo chúng sẽ quyết tâm sống với tư cách là một người con trai, lại vượt qua một bức tường khác. Bọn chúng sau khi rời quán hay ở lại tiếp khách đi nữa thì vẫn còn nhiều khó khăn phải vượt qua. Và cứ thế tiếp diễn.” Aikawa đưa ngón trỏ lên. “Ngay cả khi được phỏng vấn thì bên trong những con người đó đã chuẩn bị sẵn tâm lý không chịu bỏ cuộc. Vì thế hầu hết những câu chuyện cậu nghe thấy đều được kể bằng giọng điệu của một người đã

vượt lên trên khổ đau. Gần đây những cuốn sách phi hư cấu với nội dung đó được xuất bản khá nhiều, cuốn nào cũng vẽ nên những nhân vật với nghị lực mạnh mẽ. Như thể những người chuyển giới chỉ còn cách phải sống thật mạnh mẽ ấy. Trong khi thực tế thì khác hẳn. Thật sự có rất nhiều người thậm chí không thể vượt qua nổi bức tường đầu tiên."

Aikawa đảo mắt nhìn quanh và nhặt một mảnh giấy dưới sàn lên. Hình như là tờ rơi quảng cáo. Cô ta dùng đầu ngón tay miết và xé mảnh giấy, kết quả trên tay cô ta là một dải băng rộng một centimet, dài hai mươi centimet.

"Cậu biết dải Mobius không?" Cô ta hỏi Tetsuro.

"Vâng." Tetsuro mơ hồ trả lời.

Aikawa chìa dải băng đang cầm trên tay về phía anh, tỏ ý anh thử làm đi.

Tetsuro cầm lấy hai đầu dải băng, sau khi uốn một bên dải băng một lần, anh chắp hai đầu lại với nhau. Aikawa gật đầu chứng tỏ anh đã làm đúng.

"Tôi nghĩ mối quan hệ giữa con trai và con gái tương tự như hai mặt của dải Mobius."

"Nghĩa là sao?"

"Vì nếu là một mảnh giấy bình thường thì mặt dưới sẽ mãi là mặt dưới và mặt trên sẽ mãi là mặt trên. Không thể có trường hợp hai mặt giao nhau được. Nhưng với dải Mobius thì cái mà chúng ta vẫn nghĩ là mặt trên chẳng mấy chốc đã biến thành mặt dưới, và nó cứ lặp lại như thế mãi. Nói tóm lại là hai bên liên kết với nhau. Toàn bộ con người trên thế giới đều

ở trên dải Mobius này. Không có ai hoàn toàn là nam và cũng không có ai hoàn toàn là nữ cả. Hơn nữa mỗi người lại sở hữu một dải băng khác nhau. Một người bình thường sẽ có đoạn này là nam, nhưng ở đoạn khác lại là nữ. Thậm chí bên trong cậu cũng có thể có một vài đoạn là con gái. Và người chuyển giới cũng vậy, ở họ chẳng qua có nhiều đoạn đó hơn thôi. Thế giới này không có ai giống ai cả. Vì thế chúng ta không thể đơn thuần tuyên bố người trong tấm ảnh này có tâm hồn là con trai trong thân xác con gái được. Tôi luôn nghĩ theo hướng đó."

Sau khi giải thích đâu vào đấy xong, Aikawa nhìn Tetsuro, chờ đợi phản ứng của anh. Ánh mắt ấy chứng tỏ ý kiến của cô ta sẽ khó bị lay chuyển. Dường như trong đó còn ẩn chứa cả sự tủi nhục nặng nề mà mình từng nếm trải và cả những khó khăn đã từng vượt qua cho đến ngày hôm nay.

Tetsuro kéo tấm ảnh của Mitsuki lại.

"Cô gái trong tấm ảnh này nói rằng mối quan hệ giữa con trai và con gái tương tự như cực Bắc và cực Nam. Tôi đã phản bác lại rằng như thế chẳng khác gì hai mặt của đồng xu cả."

"Ra vậy, cực Bắc và cực Nam nhỉ? Nói như thế cũng đúng." Miệng của Aikawa giãn ra. "Hệt như dải Mobius đấy. Chúng ta không thể di chuyển liên tục từ mặt dưới lên mặt trên của đồng xu nhưng có thể di chuyển từ cực Bắc đến cực Nam. Vì rõ ràng hai cực có mối liên hệ với nhau. Trường hợp đồng xu hoàn toàn khác ấy chứ."

"Có lẽ ý cô ấy cũng giống như chị."

Bây giờ thì Tetsuro đã hiểu điều Risako nói.

“Cậu không thấy lạ khi tôi không làm phẫu thuật hay tiêm hóc môn?”

“Thật ra tôi đang muốn hỏi chị chuyện đó...”

“Bởi vì tôi không thấy bản thân mình có gì khác thường. Tôi tin rằng tâm hồn và thể xác mà tôi đang sở hữu chính là bản chất con người tôi. Vì thế không cần thiết phải thay đổi.”

“Thế những người làm việc ở quán rượu này thì sao?”

Tetsuro vừa hỏi xong thì Aikawa lập tức nhíu mày, hơi lắc đầu.

“Tôi không có quyền tước bỏ ước muốn thể hiện bản thân của họ. Đáng buồn là xã hội bây giờ luôn phân biệt rạch ròi như thế này là nam, như thế kia là nữ, dẫu thứ họ nhìn thấy chỉ là vẻ bề ngoài. Những người được nuôi nấng từ nhỏ với suy nghĩ đó có thể sẽ lầm tưởng con người mình tồn tại không đúng bản chất, thảo nào họ thường rất ghét bộ ngực phình to mình mang trên người. Riêng tôi nghĩ trên đời này không tồn tại chứng rối loạn nhận diện giới tính. Đối tượng cần điều trị chính là bộ phận xã hội có cách nhìn nhận vấn đề như thế thì đúng hơn.”

“Ý chị là nếu họ được chấp nhận thì không cần thiết phải làm phẫu thuật hay tiêm hóc môn nữa?”

“Tôi tin như thế. Nhưng có lẽ điều đó sẽ không xảy ra.” Aikawa lắc đầu thở dài. “Con người vốn dĩ hay sợ hãi những thứ mình chưa biết rõ. Vì sợ nên mới cố loại bỏ chúng. Dù thuật ngữ chứng rối loạn nhận diện giới tính ngày một trở nên

phổ biến đi nữa thì vẫn không có gì thay đổi. Bản thân trong suy nghĩ đã không có ý định tiếp nhận thì truyền tải kiểu gì cũng vô ích. Tình yêu một chiều vì thế mới kéo dài mãi."

Lời nói đầy trọng lực của cô ta khiến lòng Tetsuro trở nên nặng nề. Sau khi gặp Aikawa có lẽ anh sẽ ngừng phân biệt giới tính nam nữ. Dù không có hay có đều như nhau.

Tetsuro có cảm giác trước đây đã gặp một người nào đó có quan điểm giống hệt cô ta. Nhưng anh không tài nào nhớ ra được.

Aikawa vò dải băng lúc nãy trong tay.

"Lấy dẫn chứng về cực Bắc và cực Nam cũng không tệ nhưng quả nhiên tôi vẫn thấy dải Mobius là chính xác nhất. Mối quan hệ giữa con trai và con gái chắc chắn sẽ giao nhau ở chỗ nào đó." Nói xong, cô ta nở nụ cười.

Cô ta dẫn nhóm Tetsuro trở lại quán và đưa họ đến tận quầy bar nơi có hai người ngồi chơi bài lúc nãy. Bây giờ mới có thêm hai người khác nhập hội. Tất cả đều có ngoại hình xinh đẹp.

"Xin lỗi đã làm phiền." Sugai bắt chuyện với họ. Nhóm những thanh niên trẻ đẹp không đáp lại mà chỉ gật nhẹ đầu chào.

Sugai mở cửa và bước ra ngoài trước. Nhưng giọng của Tetsuro vang lên từ bên trong kéo anh lại. "Chờ đã."

Anh tiến lại chỗ quầy bar và chìa ảnh của Saeki Kaori ra.

"Mọi người đã từng gặp qua người này chưa? Bây giờ tôi

nghĩ có lẽ cô ấy không còn mang vẻ ngoài nữ tính như thế này nữa nhưng..."

Hai người trước mặt anh liếc nhìn tấm hình rồi quay sang nhìn nhau.

"Tôi chưa gặp bao giờ."

"Tôi cũng vậy."

Hai người còn lại có vẻ bất đầu tò mò nên Tetsuro mang ảnh đến tận chỗ họ.

"Hai người thì sao?" Anh hỏi.

"Tôi cũng không biết. Nếu cô ấy làm ở khu quanh đây thì khả năng tôi sẽ biết liền." Người thanh niên mặc bộ vest đen trả lời, chất giọng trầm giống hệt con trai.

"Hay là người đó không làm ở Shinjuku?"

"Nói thế là cậu cũng không biết?"

"Vâng. Cậu thì sao? Chắc là cũng không biết rồi." Cậu ta quay sang hỏi người thanh niên có mái tóc nhuộm vàng bên cạnh. Cậu ta mang phong thái của dân chơi nhạc.

"Có lẽ thế..." Cậu ta nhìn tấm hình chằm chằm, nghĩ ngợi điều gì đó.

"Có vấn đề gì à?"

"Ừm, tuy không tự tin lắm nhưng..."

"Gì vậy? Làm ơn cứ nói cho tôi biết."

"Hừm... xin lỗi anh nếu tôi lỡ có nhớ nhầm, nhưng hình như trước đây tôi đã từng thấy cây thông Giáng sinh này rồi." Cậu ta đáp lại có vẻ tự tin.

“Ở đâu?”

“Có thể là ở chỗ đó.” Cậu tóc vàng ngẩng mặt lên nói. “Sân khấu kịch Kindo.”

“Kindo? Là chỗ nào?”

Người thanh niên tóc vàng im lặng khi Tetsuro hỏi. Những người khác cũng im bặt. Tetsuro toan hỏi thêm thì ở phía sau có giọng nói vang lên. “Đó là một đoàn kịch.” Aikawa Nanase xuất hiện.

“Viết chữ “kin” trong “kinyobi” và chữ “do” trong chữ đứa trẻ, Kindo. Đúng là có đoàn kịch Kindo thật. Ken, em có chắc là nhìn thấy cây thông đó ở sân khấu không?”

Ken có lẽ là tên của cậu tóc vàng.

“Tuy không chắc chắn một trăm phần trăm nhưng ở nhà hát đúng là có trang trí cây thông y hệt như vậy.”

“Kindo là đoàn kịch như thế nào?”

“Là một đoàn gồm những người bình thường tập trung lại với nhau thôi, nhưng có lẽ những người như cậu sẽ hiểu theo nghĩa khác. Người ta hay dùng từ đại loại như Mr Lady hoặc là Miss Dandy.”

Đến đây Tetsuro đã hiểu ra đặc trưng của đoàn kịch. Anh gật đầu và quay sang Ken.

“Tôi xin phép hỏi cụ thể hơn được không?”

Ken õng ẹo quay người về phía Tetsuro, trước khi mở miệng không quên liếc nhìn Aikawa.

“Cứ nói cho cậu ấy đi.”

Nghe xong Ken thở phào nhẹ nhõm và ngẩng mặt lên nhìn Tetsuro.

“Vào khoảng mùa hè năm nay, mấy đứa bạn đã rủ tôi đến nhà hát kịch Kindo. Tôi còn nhớ tiêu đề vở kịch lúc ấy là *Bà lão Noel* thì phải. Một cây thông màu bạc đã xuất hiện trên sân khấu lúc ấy, nhìn rất giống với cây thông trong tấm hình này.”

“Hừm, *Bà lão Noel* à? Cậu thường hay đi xem những vở kịch kiểu đó?”

“Thỉnh thoảng thôi. Đó là lần thứ hai tôi xem. Đoàn kịch Kindo không phải lúc nào cũng diễn những vở đó.”

“Trong số những diễn viên của vở kịch có cô gái này không?” Tetsuro chỉ tay vào tấm hình đặt trên quầy bar.

“Tôi không nhớ rõ mặt diễn viên lúc ấy. Họ trang điểm đậm lắm, với lại cũng lâu quá rồi. Tôi còn nhớ cây thông chẳng qua vì bị ấn tượng thôi.”

Cũng đúng. Tetsuro nói cảm ơn và lấy lại tấm hình.

“Văn phòng đoàn kịch Kindo ở đâu nhỉ?” Anh hỏi Aikawa.

Cô ta mỉm cười vẻ đau khổ.

“Làm gì có văn phòng hoành tráng như thế. Thành viên trong đoàn đa phần đều có việc phải làm, họ tụ họp diễn kịch chẳng qua vì đam mê thôi.”

“Vậy địa chỉ liên lạc thì sao?”

Aikawa lập tức rời mắt khỏi Tetsuro và chìm vào im lặng một lúc lâu. Đôi mắt nhìn xuống để lộ hàng lông mi dài.

“Tôi có thể nói cho anh biết nhưng không đảm bảo người ta sẽ chịu nghe anh nói đâu.”

“Ý chị là sao?”

“Chủ đoàn kịch là một nhân vật kỳ quặc. Anh ta không bao giờ nhận lời phỏng vấn của truyền thông. Và hầu như không quảng cáo. Nếu biết anh là nhà báo tự do, họ sẽ đóng cửa không cho anh vào đâu.”

Nhiệm vụ của anh là phải giải quyết vấn đề liên quan đến ông chủ kỳ quặc này. Dù sao anh có thể phần nào hiểu được sự cẩn trọng của anh ta.

“Trước mắt tôi sẽ thử ghé qua xem.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Tôi sẽ viết tên của mình ở sau. Anh cứ nói với ông ấy là được Aikawa chỉ đến đó.”

“Cảm ơn.”

Trên mảnh giấy là dòng chữ “Đoàn kịch Kindo. Ông chủ: Saga Seido”. Có vẻ như anh ta mở văn phòng ngay tại nhà riêng, địa chỉ là Setagaya ở Akatsutsumi.

“Tên Saga đó là bạn cũ của tôi. Lúc xưa hai chúng tôi đã từng làm những chuyện xấu xa cùng nhau.” Aikawa nheo mắt nói.

“Là đàn ông nhỉ?” Tetsuro nói xong mới nhận ra mình vừa lỡ lời.

Nhưng có vẻ Aikawa không phật ý.

“Nếu xét về mặt sinh học thì người đó mang nhiễm sắc thể

XX.”

“Đã rõ.”

Bên ngoài cánh cửa bây giờ đã trở nên náo nhiệt. Những cậu thanh niên ở quầy bar bắt đầu chăm chút lại ngoại hình. Tetsuro quay sang Aikawa định chào tạm biệt cô ta. Trong khoảnh khắc ấy, anh chợt nhớ ra một người có ánh mắt y hệt cô ta.

Chính là Suenaga Mutsumi.

2

Anh đã thử gọi nhiều lần nhưng Saga Seido không nhấc máy, mỗi lần gọi đến thì luôn bị chuyển qua chế độ hộp thư thoại. Tetsuro đã đề cập đến cái tên Aikawa Nanase kèm theo ý muốn gặp vì có chuyện rất quan trọng. Anh còn cẩn thận để lại thông tin liên lạc của mình nhưng chờ mãi không thấy cuộc gọi nào từ Seido.

Tối giao thừa, Tetsuro quyết định lái xe đến Akatsutsumi. Anh vừa xem bản đồ vừa đối chiếu lại thông tin trên danh thiếp. Sau khi đã đến gần mục tiêu cần đến, anh đỗ xe bên đường, rồi tiến vào một con đường nhiều ngóc ngách chật hẹp. Một bà nội trợ tay xách túi siêu thị màu trắng trông có vẻ vội vàng đi vượt qua anh, có lẽ là tranh thủ mua sắm lần cuối trong năm. Anh băn khoăn không biết bữa cơm năm mới ở nhà mình sẽ thế nào. Từ khi trở về từ Shizuoka, anh và Risako không nói với nhau tiếng nào. Anh cũng không hề truyền đạt lại thông tin mình nghe được từ quán Bloo. Cô cũng không biết ngày hôm nay anh tới chỗ này.

Thông tin trên danh thiếp cho thấy đó là một tòa chung cư nhỏ đã được xây dựng cách đây hai mươi năm. Ngay khi đi qua cửa chính chẳng khác gì miệng hang động, anh thấy ngay một đoạn cầu thang bằng bê tông đã sứt mẻ. Bóng đèn neon

chiếu sáng trên tường đã bị ngắt nên bên trong tối mù. Anh cẩn thận dùng áo khoác chạm vào cầu thang để định hình đường đi lên. Phòng của Seido ở tầng ba.

Đi hết lối thang bộ chật hẹp ấy sẽ gặp phòng 305. Một mảnh giấy có ghi "Saga" được dán vào giữa cánh cửa. Không có dấu hiệu chỉ dẫn nào cho người khác biết đây là đoàn kịch Kindo cả.

Anh nhấn chuông cửa, bên trong không có động tĩnh gì. Anh thử nhấn thêm một lần nữa nhưng vẫn không có gì thay đổi. Hình như không có ai ở nhà. Có lẽ họ tranh thủ dịp Tết để đi du lịch.

Tetsuro thở dài và quay lại hành lang. Ngay khi anh định bước xuống bậc thang thì nghe thấy tiếng mở khóa lách cách phía sau lưng. Cánh cửa mở ra đúng lúc anh vừa ngoảnh lại.

Một người đàn ông béo phục phịch với mái tóc húi cua đang nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ. Anh ta có lẽ chưa đến bốn mươi tuổi, mặc áo len dày cùng quần thun.

Tetsuro vội vàng quay lại hỏi: "Anh là Saga?"

"Cậu là ai?" Giọng anh ta trầm và hơi khàn.

"Tôi là Nishiwaki. Chị Aikawa của quán Bloo đã cho tôi địa chỉ của anh." Tetsuro chìa hai tấm danh thiếp về phía đối phương. Một tấm là của anh, tấm còn lại là danh thiếp của Saga mà anh nhận được từ Aikawa.

Saga vẫn đứng nhìn qua khe cửa mở hé và nhận lấy hai tấm danh thiếp. Anh ta không mấy để tâm đến tấm danh thiếp của Tetsuro mà lật xem mặt sau tấm danh thiếp của mình.

“Cậu là người để lại tin nhắn trên hộp thư thoại?”

“Xin lỗi anh. Thật sự tôi muốn gặp càng sớm càng tốt. Anh đã đi du lịch ạ? Thấy anh vắng nhà suốt.”

“Tôi ở nhà.”

“Nhưng điện thoại...”

“Tôi tắt chuông điện thoại bàn đấy. Người thân của tôi thường gọi đến bằng điện thoại di động.” Anh ta nói cộc lốc. Tetsuro cảm giác anh ta đang chuẩn bị từ chối.

“Thế ạ? Tôi không có số di động của anh nên... đã cố liên lạc qua điện thoại bàn hai, ba lần, tôi thật sự có chuyện muốn hỏi.”

“Về đoàn kịch? Hay về tôi?” Anh ta quan sát từ đầu đến chân Tetsuro bằng ánh mắt dò xét. Một người đàn ông trung niên bình thường, vẻ ngoài gọn gàng, cử chỉ lịch sự.

“Không phải ạ. Nói thẳng ra là tôi muốn hỏi về một món đồ được sử dụng trong vở kịch.”

“Món đồ?”

“Đoàn kịch của anh năm nay đã diễn vở *Bà của ông già Noel* gì đấy phải không ạ? Tôi muốn hỏi về cây thông màu bạc xuất hiện trong vở kịch ấy.”

Nghe Tetsuro nói xong thì anh ta cong môi lên, gãi cái đầu tóc húi cua sột soạt.

“Không phải là *Bà của ông già Noel. Bà lão Noel* mới đúng.”

“À vâng, tôi xin lỗi. Có lẽ do tôi nghe nhầm.”

Saga tặc lưỡi.

“Cậu nghe được từ mấy đứa tiếp viên ở quán Bloo chứ gì. Bọn chúng thật sự không biết kịch nghệ là gì cả.”

“Nhưng một cậu trong số đó bảo là nhớ cây thông này.” Tetsuro lấy tấm hình của Saeki Kaori từ túi áo ra. “Tôi đến để hỏi anh có phải cây thông này đã xuất hiện trong vở kịch ngày ấy không.”

Saga cầm lấy, hết nhìn tấm hình rồi lại nhìn lên Tetsuro, vẫn còn giữ nguyên nỗi hoài nghi. Dù vậy Saga đã mở rộng cửa và nói: “Mời vào.”

Đây là một căn hộ dạng 2DK nhưng đã dỡ bỏ cửa ngăn giữa phòng ăn và phòng kiểu Tây bên cạnh. Tuy gọi là phòng ăn nhưng không thấy dụng cụ ăn đâu, thay vào đó căn phòng được bố trí một chiếc bàn họp, tủ và giá sách. Một số lượng lớn sách và tài liệu được chất cao thành chồng dưới nền nhà.

Saga ngồi xuống bàn làm việc đặt trong góc phòng và bắt đầu thao tác gì đó trên máy tính. Anh ta mở rất nhiều tệp trên màn hình nhưng có vẻ như không quan tâm mấy đến nội dung.

“Cậu làm ơn ngồi xuống và bình tĩnh một chút được không? Đằng kia có ghế đấy.” Saga nói trong khi vẫn quay lưng về phía Tetsuro.

“Vâng, cảm ơn anh.”

Tetsuro ngồi vào chiếc ghế ở bàn họp. Trên bàn cũng có một đống tài liệu và tập hồ sơ chất cao như núi.

Có tiếng chuông điện thoại reo. Saga lập tức cầm lấy ống nghe với tốc độ nhanh bất thường so với thân hình béo phục

phịch của mình.

“A lô... là mày à? Rốt cuộc tính để tao chờ đến lúc nào đây? Đã là ngày cuối năm rồi đấy. Tao còn rất nhiều khoản phải lo... Hả? Đồ ngốc, mày nói gì đấy? Câu đó là của tao mới đúng... Chậc, thôi được rồi. Phải tuyệt đối giữ lời đấy. Lần tới còn trễ nữa tao sẽ cắt đứt của quý của mày.” Sau một hồi mắng nhiếc xối xả vào điện thoại thì Saga bật cười ha hả. “Tao đâu còn cách nào khác, tài sản quý giá nhất của mày bây giờ ngoài cái đó ra thì còn gì khác nào? Ha ha ha. Được rồi, sang năm nhá.”

Saga đặt ống nghe về vị trí cũ chẳng khác gì muốn đập nát nó, rồi lại bắt đầu gõ bàn phím lách cách, thao tác có vẻ rất thành thạo.

Tetsuro cảm thấy hơi căng thẳng vì chưa chọn được thời điểm bắt chuyện thích hợp. Không biết làm gì nên anh định vơ đại một tập hồ sơ trên bàn họp.

“Đừng động vào, sẽ đổ đấy.” Saga cảnh báo.

Tetsuro rút tay về. Saga bỗng nhiên ngừng gõ bàn phím, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình.

“Xin hỏi, chuyện lúc nãy...”

“Cậu không chờ được hả? Tôi nghĩ cậu rảnh rỗi nên mới đến đây chứ? Tôi hiện đang có việc cần phải xử lý. Nếu không chờ được thì xin mời về.”

“Không, tôi sẽ chờ. Xin lỗi.”

Nghe Tetsuro nói xong, Saga một lần nữa lại bắt đầu làm

việc. Nhưng ngay sau đó anh ta bỗng dừng tay, đầu hơi ngả về phía sau.

“Cậu thấy hộp giấy nằm trên tủ không? Xem thử bên trong đi.”

Tetsuro thử mở hộp ra xem như lời anh ta nói. Bên trong chất đầy những tập giấy cỡ B5. Ít nhất phải có hơn một trăm cuốn.

“Cậu lấy một cuốn đi. Đọc xong sẽ hiểu thêm về đoàn kịch chúng tôi.”

“Tôi xin phép.”

Bìa tập tài liệu có màu xanh nhạt, trên đó đề dòng Hán tự “Kindo qua năm tháng” theo kiểu gô-tích. Ra vậy, bây giờ Tetsuro mới nhận ra đó là kiểu chơi chữ các ngày trong tuần.

“Tôi không biết cậu đến đây vì mục đích gì nhưng tôi cũng sẽ không nói gì nhiều và cũng không có ý định bày tỏ ý kiến, trong đó là toàn bộ thông tin về đoàn kịch. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ để lọt thông tin ấy ra ngoài.”

“Tôi có nghe là anh rất ghét giới truyền thông.”

“Tôi không thể tin tưởng bọn đó. Những điều chúng tôi nói thì chỉ có trong giới chúng tôi mới hiểu. Chúng tôi có thể tự nói bằng ngôn ngữ của mình, không cần người khác nói thay.”

Tôi hiểu rồi.” Tetsuro nói.

Saga gật nhẹ.

Tetsuro lật cuốn tài liệu ra. Trang đầu tiên là đôi lời của ông chủ đoàn kịch, có tiêu đề “Chúng ta nên mang cặp sách màu

gì?”.

Phần lớn mọi người đều tin vào sự phân định tính cách của con người theo nhóm máu. Họ tin rằng có thể phân chia con người ra thành bốn loại tương ứng A, B, O và AB. Nhưng bình thường hầu như không ai trong số đó có thể phân biệt được đối tượng mình tiếp xúc thuộc nhóm máu gì. Bản thân tôi nghĩ rằng dẫu thuộc những nhóm máu khác nhau nhưng bản chất con người thì vẫn vậy. Hơn nữa theo tôi biết thì phương pháp phân chia theo kiểu bốn nhóm máu ấy thật sự không được chuẩn xác.

Tại sao rất nhiều người lại bị hạn chế trong sự phân chia nhiễm sắc thể giới tính? Tại sao họ không thể nghĩ rằng dù có là XX hay XY, hay một loại gì đó khác thì bản chất con người vẫn không có gì thay đổi?

Kindo là đoàn kịch được ra đời dựa trên nghi vấn ấy...

Tetsuro cảm thấy anh ta có quan điểm tương đồng với quan điểm của Aikawa Nanase. Có lẽ họ đã phải trải qua những giai đoạn khó khăn mà anh sẽ không bao giờ hiểu được.

Trang thứ hai trình bày những bước phát triển của đoàn kịch. Theo đó thì đoàn kịch đã hình thành được hơn mười năm nhưng hoạt động chính thời sơ khai không phải là diễn kịch. Cả đoàn chỉ mới biểu diễn trước công chúng khoảng hai năm trước. Nguyên nhân tại sao thì không được giải thích.

Bắt đầu từ trang kế tiếp là những lời giới thiệu ngắn gọn về nội dung của các vở kịch đã từng được diễn cho đến nay. Tổng cộng chỉ có bốn vở. *Bà lão Noel* là vở diễn thứ hai.

Câu chuyện bắt đầu từ buổi họp mặt của Ông già Noel. Có vẻ như ông là một người có thế lực lớn và đảm đương trách nhiệm phát quà khắp cả nước. Thời điểm Giáng sinh đang đến gần, họ lại tổ chức một buổi gặp mặt như thường lệ, nhưng năm đó có thêm một nhân vật mới tham dự. Đó là nhân vật chính của vở kịch, và là nữ. Vì lý do đó nên buổi gặp mặt trong phút chốc trở nên hỗn loạn. Mọi người bắt đầu tranh luận có nên chấp nhận chuyện Ông già Noel là phụ nữ không, nếu có thì người đó phải mặc trang phục kiểu gì. Sau đó cuộc tranh luận tiếp tục kéo dài từ thắc mắc tại sao Ông già Noel phải là đàn ông cho đến thắc mắc về vấn đề nam nữ.

Có vẻ thú vị, Tetsuro nghĩ. Đoạn giới thiệu không có phần kết khiến anh rất tò mò không biết câu chuyện kết thúc như thế nào.

“Cậu đọc say sưa ghê nhỉ?”

Tetsuro ngẩng mặt lên khi nghe có tiếng nói. Không biết từ lúc nào Saga đã xoay ghế ngồi đối diện với anh.

“Tôi xin lỗi.” Tetsuro gấp sách lại.

“Cậu đọc gì vậy?”

“Vở kịch về Giáng sinh...”

“Hừm.” Saga gãi đầu. “Tôi không tự tin vào tác phẩm ấy lắm, nhưng có vẻ đó là một câu chuyện dễ hiểu nên được khá nhiều người yêu thích.”

“Phần kết thế nào ạ?”

“Nếu muốn biết thì cậu tự đi xem vở kịch ấy đi.”

“Chắc chắn rồi. Sắp tới khi nào vở kịch sẽ diễn ạ?” Tetsuro rút từ túi áo khoác ra cuốn sổ ghi chép.

“Cái đó thì tôi chịu. Hiện tại đoàn kịch đang trong tình trạng khó khăn lắm.”

Tetsuro chưa kịp mở sổ ra đành gấp lại cất vào túi.

“Vậy tóm lại cậu muốn hỏi về cái gì? Chuyện liên quan đến tấm hình lúc nãy à?” Saga hỏi.

“Là cây thông Giáng sinh.” Tetsuro một lần nữa lại chuyển tấm ảnh có cây thông cho Saga. “Tôi muốn hỏi xem cây thông đoàn kịch đã sử dụng có phải là cây thông trong hình không.”

Sau khi xem tấm hình một lúc thì Saga đáp: “Đúng là rất giống nhau.”

“Anh có nhớ gì về cô gái trong tấm hình không?”

“Không.” Saga đặt tấm hình xuống bàn. “Hoàn toàn không quen biết.”

“Nhờ anh xem thật kĩ vào. Hiện tại người trong hình không mang vẻ bề ngoài ấy nữa. Tôi nghe nói là cô ấy đã phẫu thuật thành con trai.”

“Vậy đưa hình cô ta sau khi phẫu thuật cho tôi xem.”

“Cái đó tôi không có, nhưng theo như chị Aikawa nói thì có lẽ cô ấy sẽ trông giống nghệ sĩ thần tượng Domoto Tsuyoshi gì đấy.”

Nghe Tetsuro nói xong, Saga cười nghiêng ngả.

“Nói như tên đó thì chỉ cần khuôn mặt tròn trịa một tí là giống hệt Domoto Tsuyoshi à? Nghe đã biết là fan hâm mộ

rồi.”

“Anh làm ơn cứ xem kĩ lại tấm hình một lần nữa giúp tôi được không?”

“Tôi xem đủ rồi.” Saga nghiêm mặt trở lại, đẩy tấm hình về phía Tetsuro. “Tôi chưa gặp tên này bao giờ. Một chút quen biết cũng không.”

“Vậy anh có thể hỏi những thành viên khác trong đoàn giúp tôi được không?”

“Tai sao tôi phải làm chuyện đó? Từ lúc nào mà tôi thành nhân viên của cậu thế?” Anh ta trừng mắt nhìn Tetsuro. Tuy biết người này từng là con gái nhưng anh thấy hoàn toàn không giống tí nào.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ tự hỏi lấy, nhưng anh có thể giới thiệu một vài người trong đoàn được không?”

“Tôi từ chối.” Saga lập tức lắc đầu. Tôi có một nguyên tắc quan trọng là không tiết lộ thông tin về những thành viên trong đoàn kịch. Cậu đã đọc qua tập tài liệu giới thiệu rồi đấy, không hề có một dòng nào về diễn viên hay nhân viên. Tôi đã bảo rồi, tôi sẽ không nói gì ngoài những thứ được viết trong đó.”

“Tại sao anh phải giữ bí mật?”

“Lại là một câu hỏi khó trả lời. Nhưng tôi có thể trả lời với cậu rằng đó là cách duy nhất để tồn tại trong thế giới này. Ít nhất hiện tại là vậy.” Saga khoanh hai cánh tay lực lưỡng trước ngực.

Tetsuro nhìn thẳng vào mắt anh ta. Saga cũng ngay lập tức trừng mắt nhìn lại. Kết quả Tetsuro là người phải né tránh trước.

“Thế anh có biết ai đã làm cây thông đó không?”

“Ai biết, nó ở đâu nhỉ?” Saga nghiêng đầu hết bên nọ sang bên kia, khớp cổ kêu răng rắc. Lúc nãy tôi đã nói rồi, đoàn kịch chúng tôi khó khăn lắm. Đạo cụ dù to hay nhỏ gì cũng do mọi người trong đoàn mang đến. Làm sao tôi biết rõ ai đã mang đồ gì đến được.”

“Dù cho anh là trưởng đoàn kịch?”

“Tôi chỉ quản lý chung thôi.”

“Vậy cái cây hiện tại đang ở đâu? Ít nhất có thể cho tôi biết điều đó chứ?”

Dù vậy Saga vẫn lắc đầu.

“Có lẽ ai đó đã trả nó về lại chỗ cũ rồi. Tôi chịu.”

Tetsuro có thể cảm thấy anh ta đang nói dối. Anh cúi đầu.

“Làm ơn đi. Xin hãy nói cho tôi biết. Bằng mọi giá tôi phải tìm được cô gái trong tấm hình này. Chuyện liên quan đến tính mạng của cả một con người.”

Anh có thể nghe thấy tiếng Saga tặc lưỡi phía trên đầu mình.

“Một người đàn ông mạnh mẽ mà lại phải cúi đầu trước người khác như thế á? Cậu thôi đi. Trông thật chướng mắt.”

Tetsuro cắn môi và ngẩng đầu dậy. Saga nhíu mày, miệng hơi hé ra.

“Tôi không biết cậu đang gặp phải chuyện gì nhưng bản thân tôi cũng có trách nhiệm phải bảo vệ tính mạng của bạn bè mình. Tôi không thể cho cậu thông tin người trong đoàn được.”

“Không còn cách nào khác ạ?”

“Tốt nhất cậu nên bỏ cuộc đi.” Nói xong Saga liếc nhìn đồng hồ để bàn bên cạnh. “Xin lỗi nhưng tôi có việc phải làm bây giờ.”

“Việc của đoàn kịch?”

“Không, là việc này.” Saga giả vờ như đang cầm vô lăng. “Nhiệm vụ cuối cùng của năm. Tôi phải giao món hàng này đến tận Nagoya.”

Có lẽ nghề chính của anh ta là lái xe tải đường dài.

Bây giờ có vẻ như nài nỉ thêm cũng vô ích. Hôm nay dừng ở đây thôi, nghĩ thế Tetsuro liền đứng dậy. Khi anh đang đi giày ở tiền sảnh thì Saga đến đứng phía sau.

“Nói hơi thừa nhưng trên đời này đúng là không thiếu những kẻ chỉ biết gây phiền phức. Như tôi chẳng hạn.”

Tetsuro quay lại đứng đối mặt với Saga.

“Gia đình của anh đâu?”

“Tôi chịu, không biết tin tức gì.” Saga thọc hai tay vào túi quần, cười run cả vai.

Tetsuro thở dài. “Xin lỗi đã làm phiền.” Nói xong anh mở cửa ra. Nhưng ngay khi chuẩn bị bước chân ra ngoài, anh lại quay vào trong một lần nữa.

“Bà lão Noel cuối cùng có đi phát quà cho lũ trẻ không?”

Sau một thoáng bối rối, Saga lại lắc đầu. “Không.”

“Tại sao?”

“Tối hôm ấy, bà ấy tới kỳ.”

Tetsuro lỡ kêu lên một tiếng. Saga đẩy lưng anh và nói: “Tạm biệt.”

“Tôi sẽ lại đến.”

“Làm ơn tha cho tôi.”

Cánh cửa đóng sập lại, và sau đó là tiếng khóa đánh tách.

Khi Tetsuro quay lại căn hộ thì Risako đang hút thuốc trong phòng khách.

“Vẻ mặt đó cho thấy anh cũng không gặt hái được gì trong đợt điều tra cuối năm nay nhỉ?”

Tetsuro ngồi xuống ghế xô pha, thở dài một cái rõ to. Đã lâu anh không nói chuyện với cô. Anh kể lại toàn bộ chuyện ở quán Bloo cũng như chuyện của đoàn kịch. Dường như Risako cũng có hứng thú với cây thông Giáng sinh màu bạc.

“Phải hỏi cho ra xuất xứ của cây thông từ người tên Saga đó bằng mọi giá.”

“Anh cũng nghĩ thế nhưng sẽ khó khăn lắm đây. Anh ta không chịu đi vào chi tiết.”

Tetsuro có cảm giác mọi chuyện không mấy tiến triển. Dường như phía cảnh sát cũng không có động tĩnh gì.

Hai người chìm vào im lặng, có tiếng pháo hoa vẳng lại từ nơi nào đó. Trước khi sang năm mới, không biết ai sẽ nói lời

chúc mừng đầu tiên đây.

Risako cầm tập tài liệu nhỏ về đoàn kịch Kindo lên. Cô mở trang đầu tiên.

“Tại sao rất nhiều người lại bị hạn chế trong sự phân chia nhiễm sắc thể giới tính? Tại sao họ không thể nghĩ rằng dù có là XX hay XY, hay một loại gì đó khác thì bản chất con người vẫn không có gì thay đổi...” Đọc đến đây Risako ngẩng mặt lên. “Em cũng đồng tình với ý kiến này.”

“Anh nghĩ những người có thể suy nghĩ theo hướng đó quả thật rất phi thường.”

Tức thì Risako chớp mắt liên tục, trên môi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Với anh thì có vẻ sẽ rất khó nhỉ?”

“Tại sao?” Tetsuro bực mình hỏi.

“Vì anh nghĩ đàn ông và phụ nữ là hai sinh vật riêng biệt, phải có sự phân chia giữa thế giới con trai và thế giới con gái.”

“Làm gì có chuyện đó. Anh không hề phân biệt nam nữ.”

“Nhưng trong suy nghĩ của anh thì có. Thật ra có thể xem sự phân biệt nam nữ đó là một bằng chứng rõ ràng nhất cho sự tồn tại của nó. Vì nếu hai bên là một thì ngay từ đầu sự phân biệt đó đã không hình thành trong suy nghĩ rồi.”

“Dù nói vậy nhưng trên thực tế mọi chuyện lại khác hẳn. Vì thế sẽ rất tệ nếu chúng ta hành động dựa trên suy nghĩ sai lầm đó.”

“Em không nói điều đó là tồi tệ. Em chỉ nói là đối với anh sẽ rất khó có thể suy nghĩ theo hướng đó.” Risako đóng tập tài liệu lại và đứng dậy. “Thôi bỏ chuyện đó qua một bên, đến giờ em phải đi rồi.”

“Em đi đâu vào giờ này?”

“Là nhiệm vụ chụp hình vào bình minh đầu tiên của năm. Sau đó còn phải ghé vài chỗ nữa...” Cô vuốt tóc mái. “Có lẽ tầm mồng Ba em sẽ về.”

Nội dung lời nói đầu tiên của năm mới thường là chuyện vắng nhà một thời gian vì công việc, Tetsuro bình thường cũng chỉ im lặng không nói gì. Anh có cảm giác nếu những lúc như thế chỉ cần buông một lời than phiền thì sẽ bị lên án là không thấu hiểu cho công việc của phụ nữ.

Khi còn chưa tới hai giờ đồng hồ nữa là sang năm mới, Risako ra khỏi nhà với một chiếc túi xách to đùng. Câu cuối cùng trong năm nay cô nói với anh là hãy liên lạc với cô nếu có tin tức gì về Mitsuki.

Tetsuro vào phòng làm việc, vì không có ý định đón năm mới nên anh tính sẽ bắt tay vào viết bài, nhưng trong đầu cứ luẩn quẩn chuyện của Mitsuki và lời nói của Risako nên mãi mà không viết được một câu cho ra hồn. Anh mò vào bếp vì đói bụng, hâm nóng lại chiếc pizza đông lạnh và lấy thêm lon bia trong tủ lạnh.

Lúc anh ăn hết phân nửa chiếc bánh thì đồng hồ trên màn hình tivi vừa điểm mười hai giờ.

3

Tetsuro bù đầu bù cổ với việc thu thập tin tức về bóng đá và bóng bầu dục hết trọn hai ngày đầu năm mới. Ngoài những lúc bắt gặp các cô gái trẻ diện kimono ở sân vận động ra thì anh quên bẵng bây giờ đang là dịp Tết.

Ngày mồng Ba, anh đến sân vận động Tokyo vì có trận đấu tranh giải vô địch bóng bầu dục Mỹ giữa các câu lạc bộ và trường học, nhưng lần này không phải vì mục đích công việc.

Tuy nhiên ngay khi vừa bước ra khỏi ga Suidobashi thì điện thoại di động của anh reo lên. Anh có dự cảm không lành.

Cuộc gọi đến từ Sugai. Cậu ta gọi chào hỏi xã giao dịp năm mới nhưng Tetsuro cảm thấy trong giọng nói có gì đó không vui.

“Có chuyện gì à?” Tetsuro hỏi.

“Thật ra... là chuyện của Nakao.”

“Nakao?” Trong đầu Tetsuro xuất hiện một gương mặt xanh xao ốm yếu. “Cậu ta làm sao?”

“Tớ không rõ. Mà này, cậu ta đổi số di động rồi đúng không?”

“Hả? Ý cậu là sao?”

“Tớ mới gọi thử cho cậu ta lúc nãy. Điện thoại không liên

lạc được, thay vào đó là một tin nhắn kỳ lạ. Thuê bao này hiện không được sử dụng nữa...”

“Thế á? Cậu không bấm nhầm số chứ?”

“Chắc chắn không thể nhầm được. Tớ đã cài đặt chế độ gọi tắt trong điện thoại mà, lâu nay vẫn gọi cậu ta kiểu đó. Tớ còn thử gọi bằng điện thoại di động nhưng cũng không liên lạc được. Không biết cậu ta có chuyện gì không.”

Nếu đúng thế thật thì không ổn rồi. Bây giờ đến phiên Tetsuro mất bình tĩnh.

“Hiểu rồi. Để tớ nghĩ cách.”

Sau khi tắt máy anh liền gọi điện đến nhà Nakao. Vẫn là mẩu tin nhắn hệt như Sugai nói, không hề có thông báo đổi số mới. Anh tiếp tục gọi vào điện thoại di động của bạn thì máy tự động chuyển qua chế độ hộp thư thoại. “Xin hãy để lại tin nhắn nếu bạn có việc muốn tôi liên lạc lại.”

Thật kỳ lạ...

Tetsuro nhớ lại lần đến nhà Nakao ngày hôm trước. Căn phòng trống không chìm trong bầu không khí lạnh lẽo.

Nakao dự định sẽ ly hôn và một ngày nào đó sẽ rời khỏi nhà. Có khi nào anh làm điều đó sớm hơn dự kiến không? Nhưng nếu thế, sao lại không liên lạc với nhóm Tetsuro?

Đã sắp sửa đến giờ khai mạc cúp Rice Bowl. Tetsuro chen lấn trong dòng người tiến về sân vận động. Trong đám đông đa phần là những cặp đôi và những nhóm bạn trẻ. Dường như ai cũng đang vui vẻ tận hưởng không khí năm mới.

Tetsuro mua vé ở cổng vào và chuẩn bị vào trong. Ngay trước khi giao vé cho người soát vé, một gia đình ở ngay phía trước lọt vào mắt anh. Bố mẹ mỗi người dắt theo một bé gái. Cả hai đứa bé có lẽ vẫn chưa tới tuổi học tiểu học.

Tớ có hai đứa con gái. Thế nên không thể cho hai đứa làm cầu thủ bóng bầu dục được rồi... Anh nhớ Nakao từng nói như thế.

Tetsuro quay gót và tiến về phía nhà ga.

***

Vẫn là bức tường bao quanh được lát gạch trắng tinh hệt như lần trước anh đến. Nhưng lần này toàn bộ rèm ở cửa sổ đều đóng kín mít, ngoài ra ở cửa chính cũng không thấy sợi dây gai trang trí đâu. Đây không phải là căn nhà của một gia đình đang chào đón năm mới.

Tetsuro thử nhấn chuông nhưng không nghe tiếng trả lời từ loa phát. Anh thử gọi điện vào máy bàn một lần nữa nhưng trong điện thoại vẫn là tin nhắn ấy. Có vẻ như bên trong nhà cũng không có tiếng chuông điện thoại reo. Tức là Nakao đã cắt số điện thoại bàn lâu nay sử dụng trong căn nhà này và chuyển đi nơi khác?

Tetsuro đang đứng chôn chân tại chỗ thì một người phụ nữ khoảng trên dưới năm mươi, mặc chiếc áo len Mohair ở nhà kế bên xuất hiện. Hình như bà ấy ra ngoài lấy bưu kiện. Anh chợt nhớ ra hôm nay là ngày những tấm thiệp chúc mừng năm mới thường được gửi đến.

Tetsuro vội đi đến trước nhà bên cạnh. “Xin lỗi cho tôi hỏi.”

Anh mở lời. Người phụ nữ đang cầm tay nắm cửa quay lại với vẻ mặt ngờ vực.

“Tôi đến gặp anh Takashiro ở nhà bên nhưng hình như anh ấy không có nhà. Bác có biết anh ấy đi đâu không ạ?”

“Cậu Takashiro... à?” Bà ấy lấy tay che miệng lại, chậm rãi quay về phía cánh cổng. “Có vẻ cậu ấy không ở đó nữa.” Bà ấy hạ giọng nói. Có điều gì khó nói hay sao mà bà ấy không thể nói như bình thường nhỉ?

“Anh ấy đi du lịch ạ?”

“Hình như không phải.” Bà ấy thoáng nhăn mặt lo lắng rồi trả lời. “Có lẽ cậu ấy về nhà vợ. Đang là dịp Tết mà.”

Trực giác của Tetsuro mách bảo rằng anh đang bị lừa. Dù không mấy thân thiết nhưng chắc chắn hàng xóm không thể không nhận ra không khí hết sức kỳ lạ ở nhà bên được.

“Đúng là vợ và con gái đã về quê nhưng chẳng phải gần đây người chồng vẫn ở lại nhà ạ? Ít nhất tháng trước tôi ghé thăm là vậy.”

Người phụ nữ có vẻ đang dao động. Đôi môi được tô son cẩn thận hơi cong lên.

“Thế à... chuyện của người ta tôi cũng không rõ lắm.” Bà ấy phẩy tay nói và nhanh chóng mất hút sau cánh cửa.

Tetsuro thở dài và quay về trước nhà Nakao. Sau khi đảo mắt nhìn xung quanh và để ý thấy không có ai, anh mở cổng tiến vào bên trong.

Anh không lên cầu thang dẫn đến cửa chính mà vòng qua

sân. Bãi cỏ màu nước trà nhạt đều tăm tắp trải dài quanh vườn bây giờ đã xuất hiện cỏ dại mọc lởm chởm khắp nơi. Trên tường nhà dày đặc đám mốc trắng. Có lẽ căn nhà đã bị bỏ hoang một thời gian.

Cửa sổ phòng khách trước đây Tetsuro đã từng ngồi cũng phủ rèm kín bưng. Tuy nhiên vẫn còn một khe hở rất nhỏ sót lại nên anh ghé mắt nhìn vào.

Bên trong không có gì thay đổi, ngoại trừ bầu không khí có phần nặng nề hơn. Anh chỉ nhìn thấy mỗi chiếc tivi màn hình rộng trước mắt, ngoài ra không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy Nakao đã từng sống ở đây.

Đang tập trung quan sát bỗng anh để ý thấy có chiếc đầu VCR nằm dưới tivi. Trên đầu không có dòng chữ hiển thị nghĩa là nguồn điện trong nhà đã bị ngắt. Chỉ lúc nào vắng nhà một thời gian dài người ta mới làm thế.

Tetsuro đang gí sát mặt vào tấm kính để quan sát rõ hơn thì ngay lúc đó...

“Anh là ai?”

Một giọng nói bất thình lình vang lên khiến anh phải nín thở. Anh quay về phía phát ra giọng nói thì nhìn thấy một cô gái với dáng người nhỏ bé cùng mái tóc cắt ngắn. Tay cô ấy cầm dây xích, phía đầu kia sợi dây là một chú chó Shiba to gần bằng cô ấy. Chú chó nhìn Tetsuro chằm chằm, đang trong tư thế sẵn sàng lao về phía anh bất cứ lúc nào.

Anh nhớ đã gặp cô ấy ở đâu đó rồi. Hình như là ở đám cưới của Nakao. Chắc chắn anh không hề mong đợi cô ấy sẽ nhớ

mặt mình. Hôm ấy khách mời phải trên hai trăm người. Hơn nữa trong nhóm câu lạc bộ bóng bầu dục thì ngoại hình của anh cũng không có gì nổi bật.

“Đã lâu không gặp. Cô là vợ của Nakao nhỉ?”

Tetsuro tiến lên một bước thì cô ấy lùi lại một bước. Ánh mắt cô ấy tỏ ra cảnh giác hướng về chú chó bên cạnh mình.

“Anh là ai? Tôi nói trước là chú chó này đã được chuyên gia huấn luyện. Tôi chỉ cần buông dây là nó sẽ lao về phía anh ngay.”

Anh không biết cô ấy đang nói đùa hay nói thật nhưng qua điệu bộ vẫy đuôi chậm rãi của chú chó, anh có thể cảm nhận được một sự đe dọa vô hình.

Tetsuro ra hiệu nhượng bộ.

“Xin chờ đã. Nishiwaki. Tên tôi là Nishiwaki. Tôi là bạn thời đại học của Nakao.”

“Nishiwaki...?” Sau khi lặp lại tên của anh, ánh mắt cô ấy tràn đầy nghi ngờ. “Đại học Teito?”

“Đúng vậy. Tôi đã từng tham dự đám cưới của hai người nữa.”

Biểu hiện trên khuôn mặt cô ấy cho thấy ký ức đã quay về. Cô ấy lập tức hạ tay cầm dây xích xuống, chú chó cũng lập tức ngồi xuống theo.

“Chú chó thông minh quá. Nó thuộc giống nào?”

“Chó Hokkaido.”

“Hokkaido?” Tetsuro chưa từng nghe bao giờ nên chỉ ngơ

ngác gật đầu.

“Anh đến đây có việc gì?” Vợ của Nakao hỏi. Giọng điệu của cô ấy tất nhiên là có phần không thoải mái, có lẽ vì anh đã tự tiện vào nhà.

“Tôi xin lỗi vì đã vào khi chưa được cho phép.” Trước tiên anh cúi đầu xin lỗi. “Vì tôi lo Nakao đang gặp chuyện gì đó nên...”

“Ai nói thế?”

“Một người bạn thời đại học tên là Sugai, cậu ấy bảo gọi điện mấy lần nhưng Nakao không bắt máy, tôi cũng có thử liên lạc rồi nhưng vẫn không được, ngay cả điện thoại di động cũng vậy. Vì lo không biết cậu ấy có gặp phải chuyện gì không nên tôi mới tìm đến đây.”

Nghe Tetsuro nói giữa chừng thì cô ấy cúi mặt, có vẻ như đã nắm được tình hình. Ngực cô ấy phập phồng như thể đang cố điều chỉnh lại hơi thở, cuối cùng cô ấy ngẩng mặt lên.

“Người đó không còn ở đây nữa.”

Đúng như anh nghĩ.

“Cậu ấy bỏ nhà đi à?”

“Vâng.”

“Tức là...” Tetsuro lựa lời để nói nhưng anh không thể nghĩ ra cụm từ thích hợp nào khác. “Thủ tục ly hôn đã hoàn thành?”

Cô ấy tròn mắt ngạc nhiên vì không nghĩ anh đã biết chuyện.

“Tháng trước tôi đã đến thăm nhà. Lúc đó chỉ có cậu ấy ở nhà, nên tôi đã được nghe kể lại toàn bộ...”

“Thế ạ? Nếu thế thì tôi cũng không cần phải giải thích gì nhiều với anh nữa.”

Một lần nữa cô ấy lại nhìn xuống đất. Có lẽ cô ấy đang muốn anh biến khỏi đây ngay lập tức.

“Nhưng tôi không biết tình hình cụ thể thế nào. Cô có thể cho tôi biết đó là lúc nào không?”

“Anh đi hỏi người ấy đi. Tôi sẽ không nói gì đâu...” Cô ấy lắc đầu.

“Nakao dọn ra ngoài khi nào?”

“Tôi nghĩ là tuần trước, nhưng chính xác ngày nào thì không biết. Vì tôi đã bảo anh ấy là không cần phải thông báo.”

Hình như Nakao không muốn bất kỳ ai tiễn mình khi chuyển ra ngoài. Bản thân anh cũng không lấy đó làm vui vẻ gì.

“Cô có thể cho tôi địa chỉ hiện tại của cậu ấy không?”

Biểu cảm trên gương mặt người phụ nữ vẫn cứng đờ, cô ấy lắc đầu. “Tôi không biết.”

“Ơ, nhưng cô phải có cách liên lạc với cậu ấy chứ?”

“Tôi không hề nghe người đó nhắc gì đến chỗ mới. Từ phía chúng tôi không có cách gì để liên lạc cả.”

“Trời...” Thật ngốc nghếch, Tetsuro cố nuốt câu nói đó xuống. “Lỡ gặp trường hợp cần phải liên lạc thì biết làm thế nào? Về chuyện con cái chẳng hạn?”

“Vì thế nên tôi đã đảm bảo cho chuyện đó không xảy ra.

Chúng tôi đã nói rõ là nhà Takashiro và người đó bây giờ không còn quan hệ gì nữa. Ngoài ra cũng không có vấn đề gì khác nên tôi cũng không đòi hỏi gì ở anh ta cả. Từ đây việc ai thì người nấy tự lo thôi."

"À xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi thêm một câu nữa thôi. Công ty bắt đầu làm việc từ ngày nào ạ?"

Tức thì cô vợ cắn môi như thể vừa bị chạm vào nỗi đau. Sau đó cô ấy hít một hơi thật sâu và trả lời: "Người đó đã nghỉ việc ở công ty luôn rồi."

"Hả?" Tetsuro há miệng. "Từ lúc nào?"

"Thật ra tôi không biết người đó đi làm đến lúc nào. Nhưng hình như năm ngoái rất nhiều người đã làm thủ tục xin nghỉ hưu sớm."

"Đó có phải là một trong những nguyên nhân ly hôn không?" Anh biết là câu mình vừa hỏi đã đi quá xa nhưng anh vẫn rất muốn hỏi.

"Chuyện đó đâu có liên quan đến anh." Giọng cô ấy đều đều không lên không xuống. "Anh làm ơn đi cho."

Đến đây thì chú chó lại đứng dậy. Anh xin lỗi vì đã làm phiền rồi bước ngang qua cô ấy và ra ngoài.

Trước nhà có một chiếc Fiat màu kem đang đỗ. Có lẽ là chiếc xe thứ hai của nhà Takashiro. Lúc trước là chiếc Volvo mà Nakao từng đi.

Khi bước ngang qua chiếc xe, Tetsuro vô tình liếc nhìn vào bên trong và để ý thấy một cái gối nhiều màu tự làm nằm ở

ghế sau. Nó có hình quả bóng bầu dục.

4

Sau khi về nhà, Tetsuro lướt qua đống thiệp chúc mừng năm mới vừa nhận được và gọi cho một vài người trong nhóm bạn. Mở đầu bằng vài câu chúc xã giao xong, anh đi vào mục đích chính ngay là hỏi thăm tình hình của Nakao. Tuy nhiên không một ai biết tình hình gần đây của Nakao. Anh không muốn làm mọi người thêm lo lắng nên giấu nhẹm chuyện ly hôn và nghỉ việc.

Chợt nhớ ra điều gì đó, Tetsuro vào phòng làm việc và kéo hộc bàn ra. Rất nhiều tấm thiệp chúc mừng của những năm trước bị nhồi nhét lộn xộn bên trong. Anh mang toàn bộ chúng ra và lật xem từng tấm một. Cuối cùng anh đã tìm được cái mình muốn. Bên cạnh cái tên Takashiro Kosuke là Ritsuko. Đó chính xác là tên vợ của Nakao.

Tấm thiệp còn kèm theo bức ảnh chụp Nakao đang bế em bé cùng với Ritsuko đứng mỉm cười bên cạnh. Một bức ảnh tràn ngập hạnh phúc. Ritsuko có mái tóc dài và mượt hơn nhiều so với hiện tại. Nakao có sắc mặt rất tốt, cơ thể đầy đặn đến mức không dám đem ra so với tình trạng gần đây.

Anh không biết lý do hai người quyết định ly hôn. Không lẽ là do tính lăng nhăng của Nakao? Vì mang trách nhiệm nặng nề khi kết hôn với con gái của một gia đình tài phiệt lớn

mạnh, nếu ly hôn với lý do không chung thủy thì sẽ khó mà ở lại công ty được.

Nhà Takashiro không còn quan hệ gì với người đó nữa... Giọng nói kiên quyết của Ritsuko vẫn đang còn văng vẳng trong tai anh. Nghĩa là cô ấy đã đề xuất ly hôn với chồng mình trước?

Nhưng Tetsuro vẫn nghĩ cô ấy có điều gì đó giấu giếm. Lý do khiến anh suy nghĩ như vậy chính là cái gối trong xe ô tô. Nếu muốn cắt đứt với chồng mình thì những món đồ liên quan đến bóng bầu dục như một biểu tượng của người ấy phải được vứt bỏ đầu tiên mới đúng.

Anh còn nhận ra một chuyện nữa. Có vẻ việc Nakao bỏ nhà ra đi có liên quan đến vụ án của Mitsuki.

Tetsuro giả sử tình huống Nakao đã từ bỏ gia đình để đi tìm người yêu cũ. Nhưng Nakao không phải là người suy nghĩ nông cạn như thế. Hơn nữa ngày Tetsuro đến nhà Nakao, anh đã thông báo quyết định ly hôn, đó là thời điểm Tetsuro chưa đề cập đến chuyện Mitsuki mất tích.

Nhưng Nakao biến mất đúng lúc này thì không thể là ngẫu nhiên được.

Anh trả đống thiệp cũ vào hộc bàn và quay lại phòng khách, ngay tức thì điện thoại trên bàn reo lên. Trong một thoáng anh đã nghĩ đó có thể là Nakao.

Nhưng Risako lại là người gọi.

“Bây giờ em đang ở Shinjuku. Anh có thể đến đây được không?”

“Shinjuku? Em làm gì ở đó thế?”

“Anh đến thì sẽ hiểu. Em đang ở cùng một người.”

“Một người?”

“Em đã nói là chỉ khi đến đây anh mới hiểu được thôi. Người đó bảo có chuyện cần nói với anh.”

“Chuyện liên quan đến... Hiura à?”

“Đúng thế.” Sau một hồi im lặng thì cô đáp lại.

“Cho anh địa chỉ đi.” Tetsuro lấy bút bi và kéo tờ giấy ghi chú lại.

Mồng Ba Tết ở Shinjuku thường không có gì thay đổi, ngoại trừ quán rượu có đông đúc hơn bình thường và dễ dàng bắt gặp những người uống quá chén hơn thôi.

Anh nhận được địa chỉ của một quán cocktail nằm ngay trên đường ở Shinjuku, thuộc tầng hầm của một tòa nhà.

Ngay khi mở cửa, anh bước vào một không gian tràn ngập khói thuốc dưới hệ thống đèn chiếu sáng lờ mờ. Bên tay phải anh là quầy bar và bên trái là khu vực để bàn. Quán cực kì đông khách, một đám thanh niên tụ tập quanh một chiếc bàn to, la hét ồn ào không buồn để ý đến những người xung quanh.

Anh thấy Risako đang ngồi ở một chiếc bàn nhỏ nằm tít trong góc. Bộ dạng của cô sau khi đi chụp hình về chẳng khác gì một nhà leo núi. Trên bàn là một ly cocktail từ rượu gin.

Tetsuro lại gần và toan ngồi xuống phía đối diện với cô thì bỗng có ai đó vỗ vào vai anh từ phía sau.

“Ngồi cạnh cô ấy đi. Hai người là vợ chồng cơ mà.”

Hayata Yukihiro đang đứng với ly rượu trên tay. Không ngờ người đó là cậu ta nên Tetsuro lúng túng không biết nói gì.

“Ngồi xuống đi.” Cậu ta nói một lần nữa. Tetsuro nghe theo liền ngồi xuống bên cạnh Risako. Hayata ngồi đối diện hai người.

“Tớ nghĩ nếu cậu biết tớ ở đây thì sẽ bỏ về mất nên mới phải giấu giếm như thế. Xin lỗi nhé.”

“Tớ sẽ không làm thế. Chẳng qua có hơi bất ngờ thôi.”

Anh vẫy phục vụ bàn và gọi cho mình một chai bia Guinness. Còn Hayata thì gọi thêm một ly Wild Turkey nữa.

“Thế có chuyện gì đây?” Tetsuro hỏi Risako.

“Em tình cờ gặp cậu ấy.”

“Ở đâu?”

“Ở công ty của tớ.” Hayata trả lời. “Cô ấy nhận chụp cảnh bình minh đầu tiên cho công ty tớ. Sau đó thì bọn tớ vô tình gặp nhau khi cô ấy ghé công ty.”

“Thế là hai người rủ nhau đi uống vì đã lâu không gặp à?” Tetsuro cố nặn ra một nụ cười. “Chỉ hai người thôi?”

“Đúng là đã rất lâu rồi hai người bọn tớ mới uống riêng, Takakura nhỉ?” Hayata quay sang Risako tìm kiếm sự đồng tình. Cô hơi mỉm cười.

“Thế thì đâu cần phải gọi tớ đến đây.”

“Tất nhiên, cậu không phải đến đây thì hay biết mấy.” Hayata thản nhiên nói.

Người phục vụ mang đồ uống đến. Hayata nâng ly.

“Trước tiên là cụng ly đã nào. Mừng năm mới.”

Risako bưng ly cocktail của mình lên chạm ly với Hayata, Tetsuro hơi chậm một tí nhưng vẫn đưa chai bia đen lên cụng.

“Chỉ có một lý do duy nhất để gọi cậu đến đây thôi. Cũng như trước đây. Nói thế cậu hiểu không?”

Tetsuro im lặng và nhìn vào mắt cậu ta. Trước khi đến đây, giữa anh và Risako đã có cuộc trao đổi nhỏ về những chi tiết cần phải xác nhận.

Tức thì Hayata nói như thể nhìn thấu ý đồ của anh.

“Takakura chẳng nói gì cả. Tuy tớ đặt bẫy khá nhiều nhưng cậu ấy vẫn không bị lòi đuôi. Cậu ấy lúc nào cũng chỉ dùng một câu *Tớ không biết*.”

Tetsuro gật đầu. Anh cũng nghĩ cô sẽ hành xử như thế.

“Nhưng có điều...” Hayata nói sau khi hớp một ngụm bourbon. “Không chỉ có ngôn ngữ mới diễn tả được điều muốn nói.”

Tetsuro nghiêng đầu ra vẻ không hiểu ý.

“Nishiwaki, cậu có biết thói quen xấu của Takakura không?”

“Thói quen xấu?”

“Ừ. Mỗi khi cậu ấy nói dối, khóe môi bên phải sẽ cong lên bất thường. Thật kỳ lạ là đã hơn mười năm mà cậu ấy vẫn không thay đổi.”

Tetsuro bất chợt quay sang nhìn vợ mình ở bên cạnh. Anh không hề biết cô có thói quen đó. Về phía Risako thì vì bị chỉ

ra điểm yếu nên cô chỉ chăm chăm nhìn xuống mặt bàn.

“Thói quen xấu đó tớ đã quan sát từ lâu và có xác thực hẳn hoi.” Hayata cầm ly rượu hướng về phía Tetsuro. “Các cậu đang ở thế bất lợi nên tớ mới gọi cậu đến.”

“Tớ thật sự không hiểu cậu đang muốn nói gì đấy.” Tetsuro cười và cầm chai bia lên uống.

Hayata dựa vào lưng ghế, hất cằm và nhìn lên.

“Cậu vẫn chưa tìm thấy Hiura đúng không?”

Trong một khoảnh khắc, Tetsuro nín thở. Risako ngồi bên cạnh đưa ly cocktail lên miệng. Dường như cô đang muốn giấu đi sự bối rối nhưng cánh tay run run ấy thì chứng minh điều ngược lại.

“Có lẽ cậu đã nghe được từ chồng của Hiura về việc trong số những bản sao hộ tịch có một bản thuộc về cô ấy, đúng chứ? Tớ nghĩ cậu có thể đoán ra được tớ bắt đầu có hứng thú với vụ sát hại Togura là từ lúc đó.” Hayata nói và chờ đợi phản ứng của Tetsuro.

“Cậu đã đến nhà Hiura?” Tetsuro hỏi.

“Cả nhà riêng lẫn nhà bố mẹ.” Hayata gật đầu. “Cũng giống cậu thôi.”

“Rồi sao?”

Hayata uống cạn ly bourbon, để lại ly nước lọc còn nguyên.

“Nishiwaki, tớ đã nói trước rồi, tớ luôn đề cao tính công bằng. Vì thế nên cho đến bây giờ tớ không hề tra hỏi cậu hay là Takakura, cũng không báo cáo chuyện của các cậu cho cảnh

sát. Nhưng lần này tớ muốn tuyên bố một chuyện. Tớ sẽ theo đuổi vụ án này đến cùng. Dẫu cho nó có ảnh hưởng đến bạn bè cũ đi chăng nữa."

Có thể thấy rõ sự lạnh lùng không khoan nhượng trong ánh mắt của Hayata đang nhìn Tetsuro và Risako. Tetsuro có cảm giác cậu ta chỉ đơn thuần thay đổi cách nói thôi, chứ không có tuyên bố gì mới ở đây cả.

"Nếu cậu thích thì cứ việc theo đuổi, đâu có liên quan gì đến bọn tớ."

"Tất nhiên là không liên quan đến các cậu. Chỉ là tớ nói trước vậy thôi." Hayata chống hai tay lên bàn và hướng thân hình to lớn của mình về phía trước. "Các cậu nên rút tay khỏi vụ án đi. Như thế cũng tốt cho bản thân các cậu nữa. Bây giờ vẫn còn kịp."

"Ý cậu là sao?" Risako hỏi.

"Trước khi ngọn lửa bùng cháy, các cậu nên gói ghém đồ đạc mang đi trốn là vừa."

"Cái gì cháy cơ?"

"Sẽ cháy đấy." Hayata gật đầu một cái. "Tớ là người châm lửa. Không còn lâu nữa đâu."

"Cậu có vẻ mạnh miệng nhỉ? Hình như có người đã nắm được đầu mối của vụ án rồi?"

"Đó là dự định của tớ." Nói xong Hayata siết chặt bàn tay phải lại.

"Như thế tức là cậu đã nắm được thông tin gì đó?"

Cậu ta mỉm cười đầy ẩn ý khi nghe Tetsuro hỏi.

“Tớ không hề hỏi các cậu bất cứ điều gì, sao các cậu lại đặt cho tớ nhiều câu hỏi thế? Không công bằng chút nào.” Cậu ta đảo mắt nhìn quanh, sau đó ghé mặt lại gần Tetsuro và Risako, đưa ngón tay trỏ lên và hạ giọng nói: “Nhưng nể tình bạn bè nên tớ sẽ cho các cậu biết điều này. Với tình hình hiện tại cảnh sát sẽ không thể tìm ra lời giải cho vụ án, vì tớ là người nắm giữ chìa khóa.”

Nghe không giống một lời nói đùa chút nào. Tetsuro hiểu rõ Hayata là một người rất ghét những lời lẽ giả dối màu mè.

“Vậy thôi.” Hayata đứng dậy, thọc tay vào túi, lấy ra một tờ mười ngàn yên nhàu nát và đặt nó lên bàn. “Đây là phần của tớ.”

“Như thế là quá nhiều.”

Tetsuro cầm tờ mười ngàn yên lên tính trả lại thì bị Hayata ấn tay xuống.

“Tớ là người rủ cậu đến. Để tớ mời. Vả lại...” Cậu ta hơi uốn người quay sang nhìn Tetsuro và Risako. “Đây là lời cảnh báo cuối cùng của tớ. Đừng có nhúng tay vào vụ án này. Các cậu sẽ hối hận đấy.”

Tetsuro định nói điều gì đó nhưng có vẻ đã quá muộn. Hayata đang sải bước về phía cửa ra vào. Cậu ta cứ thế bước ra khỏi quán mà không một lần ngoảnh lại.

5

Chủ nhật, ngày mồng Bốn, Tetsuro đi Osaka. Anh có nhiệm vụ thu thập thông tin về giải bán marathon vào dịp năm mới ở đó. Tuy không có tâm trạng làm việc chút nào nhưng đã hứa với bên tạp chí nên không thể nuốt lời.

Lộ trình bắt đầu từ công viên Nakanoshima và kết thúc ở sân vận động Nagai, tổng cộng là 21.075 kilômet đường chạy, gần như tương đương với đường về của giải marathon nữ quốc tế Osaka.

Trong buổi sáng, Tetsuro chủ yếu phỏng vấn một vài nữ vận động viên rồi sau đó đi thẳng đến sân vận động chứ không xem họ xuất phát. Kết quả cuộc thi này xem ra không có ý nghĩa gì. Các vận động viên tham dự chỉ với mục đích khởi động cho cuộc thi marathon sắp tới.

Sân vận động được bao quanh bởi một công viên có những bãi cỏ trải rộng. Chu vi công viên cỡ khoảng ba kilômet, thường ngày chắc sẽ có rất nhiều người đến chạy bộ và đi dạo. Thật ra hôm nay cũng có sự kiện bên lề là cuộc thi chạy mười kilômet marathon gia đình, tình hình là sẽ rất khó chạy với số lượng người tham gia đông đảo như thế.

Tetsuro đang ở trong phòng chờ của sân vận động, quan sát các vận động viên chạy trên màn hình, anh chợt nhớ lại

cuộc nói chuyện với Hayata trước hôm mồng Bốn. Ngày hôm ấy anh đã phải hứng chịu một vài cú sốc. Thứ nhất là cậu ta theo sát nhóm Tetsuro hơn anh tưởng. Có lẽ bây giờ trong suy nghĩ của cậu ta, Mitsuki đã không còn vô can trong vụ án này nữa.

Thứ hai là việc Hayata tuyên bố mình đang nắm giữ chìa khóa phá giải vụ án. Nhóm Tetsuro thì hoàn toàn không biết hình thù chiếc chìa khóa đó ra sao. Theo lời cậu ta, nếu không có chiếc chìa khóa đó thì ngay cả cảnh sát cũng không thể tìm ra sự thật.

Hayata đã nắm được thông tin gì nhỉ...?

Đang mải suy nghĩ thì bỗng có ai đó vỗ vai anh từ phía sau. Anh ngoảnh lại thì thấy bác sĩ thể thao Nakahara ở khu công nghiệp Taimei đang nheo mắt nhìn anh.

“Một cuộc thi nhỏ lẻ như thế này mà cậu vẫn phải đi thu thập thông tin thì vất vả quá.”

“Anh cũng tham dự mà.”

“Tôi chỉ tham gia giám sát thôi. Huấn luyện viên Arikasa là một người rất chú trọng đến vấn đề sức khỏe nhưng quả nhiên bản tính lâu nay vẫn không thay đổi. Anh ta vẫn không chịu hiểu nghỉ ngơi hợp lý là một yếu tố rất quan trọng.”

Có vẻ Nakahara phản đối quyết định để vận động viên chủ chốt tham gia cuộc thi này.

“À, nhân tiện có người muốn gặp cậu đấy.” Nói xong anh ta quay lưng lại với Tetsuro và gật đầu ra hiệu đồng ý với ai đó. Tetsuro há hốc miệng khi nhìn thấy một người tách ra khỏi

đám đông đang quan sát màn hình. Chính là Suenaga Mutsumi.

Trong chiếc áo gió cùng quần jeans, cô bé tiến về phía Nishiwaki, gật đầu chào.

“Sắp tới phía trường chúng tôi sẽ tham gia một chương trình hợp tác nghiên cứu.” Nakahara nói.

“Nghiên cứu gì?”

“Nói chung là...” Nakahara liếc sang Mutsumi, liếm môi trong khi cố gắng tìm kiếm từ ngữ thích hợp. “Chúng tôi sẽ thử tiến hành kiểm chứng sự khác biệt giữa cô bé và người khác trên một vài khía cạnh. Trong đó tất nhiên có khía cạnh y học, nhưng ngoài ra tôi cũng muốn làm sáng tỏ bí mật về khả năng vận động tuyệt vời ấy nữa. Hiện tại, một chương trình nghiên cứu hợp tác với khoa y học đã được khởi động.”

“Ồ, ra vậy...” Tetsuro nhìn sang Mutsumi. Cô bé chỉ im lặng cúi đầu.

Một cậu thanh niên từ đâu đó chạy đến và lên tiếng gọi Nakahara. “Tôi đi đằng này một lát.” Nói xong anh ta lập tức bỏ đi. Bầu không khí giữa Tetsuro và Mutsumi nhanh chóng trở nên khó xử.

“Em muốn uống gì không?” Tetsuro hỏi. Mutsumi gật nhẹ.

Ra khỏi phòng chờ, anh lén nhìn qua phòng nghỉ của các thành viên thuộc ban tổ chức cuộc thi. Trong phòng chỉ có một dãy bàn họp, ngoài ra không có ai. Hai người cùng vào trong sau khi mua đồ uống ở máy bán hàng tự động.

“Em vẫn rất quyết tâm nhỉ?” Tetsuro vừa mở lon cà phê vừa nói.

“Em nghĩ điều quan trọng là mình cần phải hiểu rõ bản thân mình.” Mutsumi xoay lon nước uống thể thao trong lòng bàn tay. “Bản thân em thì có rất nhiều thứ tò mò muốn biết.”

“Có lẽ thế.” Tetsuro uống một ngụm cà phê.

Anh chưa nghĩ ra chuyện để nói. Trong đầu anh chỉ xuất hiện ý nghĩ là bản thân mình thậm chí không thể mường tượng được một phần mười nỗi đau của Mutsumi.

“Người đó không đến à?” Mutsumi hỏi.

“Người đó?”

“Người lúc trước có đến trường ấy.”

“À.” Tetsuro đã hiểu. Cô bé đang nói đến Mitsuki. “Cô ấy bận bịu nhiều việc quá nên lần này anh đến một mình.”

“Vậy à?” Mutsumi mở lon nước ra. Cô bé trông có vẻ thất vọng. “Chị ấy có chuyện gì ạ?”

“Không có gì.”

Cô bé đưa lon nước lên miệng uống. Sau đó thì hơi lưỡng lự nói: “Chị ấy cũng gặp nhiều rắc rối đúng không?”

Tetsuro đang đưa lon nước lên chuẩn bị uống thì dừng lại. “Ý em là gì?”

“Vì chị ấy... không phải là con gái bình thường.”

Anh đặt lon nước xuống bàn. “Em biết à?”

Mutsumi thoáng mỉm cười, để lộ hai chiếc răng cửa.

“Có lẽ trực giác của em đã nhận ra. Người này có gì đó khác

biệt. Vì nghĩ như thế nên lúc ấy em mới thử nói chuyện với hai người.”

Đúng là lúc đó Tetsuro lờ mờ cảm giác được điều ấy.

“Cũng vì thế nên em mới cho cô ấy xem cơ thể mình?”

“Lúc ấy thật sự em chẳng khác gì con ngốc, nên sau đó có hơi hối hận một chút. Không hẳn là em muốn chứng tỏ mình thua thiệt hơn người ta hay gì đâu.”

“Khi nghe thấy lời đề nghị của em thì cô ấy đã suy nghĩ cẩn thận lắm, tính cách cô ấy vốn vậy.”

“Thế à?” Cô bé lí nhí đáp lại và đưa lon nước lên uống. Nụ cười cũng đã biến mất.

“Từ lúc ấy đến giờ anh gặp khá nhiều người nên suy nghĩ cũng có chút thay đổi. Anh đã hiểu thêm được vài điều từ lời em nói.”

“Em đã nói gì?”

“Mọi người chỉ toàn tự ý quyết định con trai phải như thế này, con gái phải như thế khác, rồi tự đau khổ với khoảng cách do chính mình tạo ra. Không ai nắm giữ câu trả lời cho câu hỏi con trai là gì và con gái là gì cả... Anh nhớ đại loại là vậy.”

“À, hình như em có nói như thế." Cô bé gật đầu.

“Không biết đây có phải là câu trả lời không, nhưng anh nghe được một chuyện khá thú vị. Con trai và con gái là hai sự tồn tại trên cùng một dải Mobius.”

Tetsuro kể lại cuộc gặp gỡ với Aikawa Nanase ở quán Bloo.

Mutsumi lắng nghe có vẻ rất thích thú.

“Dải Mobius... đúng là rất thú vị.”

“Không chỉ có tâm hồn mà thể xác cũng có thể áp dụng lên dải Mobius này. Nếu là em, có lẽ sẽ nằm ngay chính giữa nhỉ?”

“Nghe anh nói thế đúng là tâm trạng của em có vui lên một chút.” Mutsumi uống cạn lon nước và bóp bẹp nó bằng tay phải. “Muốn gặp người đó ghê.”

“Lần tới anh sẽ giới thiệu em với người đó... À đúng rồi, có cái này hay lắm anh muốn cho em xem.”

Tetsuro mở túi xách và rút ra một bì thư. Bên trong có ba tấm hình, một trong số đó là hình chụp khỏa thân của Mitsuki. Anh đặt tấm đó trước mặt Mutsumi.

“Đây là cơ thể của cô ấy, được một nhiếp ảnh gia quen biết chụp.”

“Ồ!” Mutsumi trầm trồ và bắt đầu ngắm nghía tấm ảnh sát rạt. Tetsuro hơi bất ngờ khi cô bé không chỉ có một tâm hồn đẹp mà còn có con mắt nghệ thuật thuần khiết.

“Chắc là chị ấy rất chịu khó luyện tập. Cơ bắp rất săn chắc.”

“Hình như lúc ấy cơ thể vẫn còn sót lại chút ảnh hưởng từ hóc môn nam.”

“Bây giờ chị ấy không tiêm nữa ạ?”

“Ừ.” Tetsuro lưỡng lự gật đầu, anh chuẩn bị trả những tấm ảnh về lại trong túi xách. Ngay lúc ấy thì Mutsumi tròn mắt, cô bé tỏ ra hết sức kinh ngạc, ánh mắt hướng về một tấm ảnh khác.

“Em sao vậy?”

“Người trong tấm hình đó... Không, không phải tấm có cây thông, tấm còn lại ấy.”

Cô bé đang nói đến tấm ảnh chụp Kaori mà Tetsuro nhận được từ tiếp viên cùng làm chung với cô ấy. Nói là Kaori giả thì đúng hơn.

“Đây là người quen của anh à?” Mutsumi chỉ vào Kaori và hỏi.

“Không, cũng không hẳn là người quen.” Tetsuro đáp.

Biểu cảm của Mutsumi thoáng có chút bối rối. Cô bé rời mắt khỏi tấm ảnh, nhìn chằm chằm vào một điểm trên nền nhà.

“Em biết cô gái này?” Tetsuro đẩy tấm ảnh về phía cô bé.

Tức thì Mutsumi ngẩng mặt lên, không hiểu sao cô bé quay sang nhìn anh vẻ kinh ngạc, môi hơi giật giật.

“Nếu em biết điều gì đó thì có thể nói với anh không? Thật ra anh đang tìm cô gái này, hiện tại cô ấy đang mất tích.”

Đôi mắt đen của Mutsumi chuyển động liên tục như thể đang cố gắng ổn định tinh thần bên trong. Hành động đó vừa dừng lại thì cô bắt đầu nói: “Em đã từng gặp cô ấy, một lần duy nhất.”

“Ở đâu?”

“Ikebukuro. Có lẽ thế.”

“Hai người gặp nhau như thế nào?”

Mutsumi dường như vẫn chưa hết bối rối. Tuy nhiên cô bé vẫn tiếp tục kể.

“Trong một buổi họp mặt... trao đổi về giới tính.”

“Một buổi trao đổi nhận thức... về giới tính à? Em đã gặp cô gái này ở chỗ đó?”

Trước đây Mutsumi từng nói có tham gia một vài buổi gặp mặt để giải tỏa tâm lý. Nhưng tại sao Saeki Kaori, không đúng, phải là cô gái dùng tên của Saeki Kaori, lại có mặt ở đó?

Dường như Mutsumi vẫn không thể thoát ra khỏi trạng thái lúng túng ấy. Cuối cùng cô bé hít một hơi thật sâu như thể đã quyết định được điều gì đó.

“Đó là một người khác.”

“Hả? Một người khác ư?”

“Vâng. Người đó không phải là con gái, mà là con trai.”

6

Chỉ mới tháng Một mà không khí ở khu Ginza hầu như mất đi sự nhộn nhịp vốn có của nó. Tình trạng suy thoái kinh tế vẫn không có chuyển biến mới, mọi người ai cũng mang tâm trạng ảm đạm kéo dài. Không khí năm mới chỉ còn sót lại trên những khung kính cửa sổ của các cửa hàng nhưng lại tạo cảm giác không thật.

Tetsuro vừa mở cánh cửa quán Mắt Mèo thì đã có hai cô tiếp viên ra đón. Một người là Hiromi, người còn lại thì anh không nhớ mặt.

“Hôm nay anh đi một mình à?” Hiromi giúp anh cởi áo khoác và hỏi.

“Ừm, xin lỗi nhé. À, hôm nay tôi ngồi ở quầy thôi.”

Tetsuro nhìn một lượt khắp quán rồi tiến lại vị trí ở quầy bar. Hiện có sáu khách ngồi một mình trong quán. Không thấy bóng dáng Mochizuki.

Sau khi mang khăn ướt đến, Hiromi ngồi xuống cạnh anh.

“Bà chủ không có ở quán à?”

“Em nghĩ mama vừa mới ra ngoài. Anh có việc cần gặp chị ấy à?”

“Ừm. Tôi có vài điều muốn hỏi. Nhân tiện...” Tetsuro lại nhìn quanh quán một lần nữa. “Kaori vẫn chưa đi làm à?” Anh biết nhưng vẫn giả vờ hỏi.

“Ra vậy. Em thật ngốc, xin anh thứ lỗi cho. Để em gọi cô nào trẻ trung hơn ra tiếp anh thay em nhé.” Vẫn là giọng điệu ghen tị như mọi khi của Hiromi.

“Không, không cần đâu. Chắc cô cũng khá thân với Kaori nhỉ?”

“Bình thường thôi.”

“Hai người đã từng đi du lịch với nhau chưa?”

“Du lịch? Với Kaori ấy hả? Chưa bao giờ. Thường thì mọi người trong quán hay đi du lịch cùng nhau, nhưng Kaori không tham gia.”

“Cô đã từng đến nhà Kaori chưa?”

“Để em nhớ xem, hình như em có đến phụ cô ấy chuyển đồ. Nếu em nhớ không nhầm thì gần khu Kinshicho thì phải.”

“Thế ở lại qua đêm thì sao?”

“Chưa từng.” Hiromi lắc đầu, quay sang nhìn Tetsuro với

ánh mắt của một nữ tiếp viên. “Trước đây đã vậy rồi, anh Nishiwaki có vẻ đặc biệt để ý đến Kaori. Chỉ toàn nói về cô ấy thôi.”

“Tôi không cố ý, nhưng chẳng phải khách thường tìm đến những quán rượu kiểu này là vì muốn gặp cô gái mình thích à?” Tetsuro nói và cầm ly rượu lên.

“Đúng là thế, nhưng chỉ toàn nói về một người không có mặt ở đây bây giờ thì để làm gì?” Hiromi tỏ ra hờn dỗi. Tất nhiên là cô ta vẫn đang diễn kịch.

Dù với vẻ mặt thân thiện đến đâu đi nữa thì khi nói dối đều sẽ để lộ sơ hở, Tetsuro tự nhủ với mình rằng không được để chiếc mặt nạ ấy đánh lừa. Anh thấy khó nghĩ ở chỗ tại sao cùng làm việc với nhau lâu như thế nhưng các cô tiếp viên khác lại không nhận ra chân tướng thật của Kaori nhỉ?

Điều khiến anh khó tin nhất, anh uống rượu và suy nghĩ, là Kaori ấy không hoàn toàn là con gái. Nhưng Suenaga Mutsumi đã xác nhận điều ấy. Cô bé nói rằng người ấy chắc chắn là con trai.

“Ban đầu em cũng rất ngạc nhiên. Em biết ở chỗ đó có những người không đồng nhất bên ngoài và bên trong, thêm vào đó em có thể nhìn thấy điều đó dễ dàng hơn người bình thường, nhưng vẫn không thể tin được người đó là con trai. Nhưng chính miệng anh ta đã nói thế nên chắc là không sai đâu.”

Tetsuro tự thuyết phục mình chấp nhận sự thật đó, vì Mutsumi mới nhìn một lần đã thấy được bản chất của Mitsuki,

trong khi anh không hề mảy may nhận ra. Anh nghĩ thậm chí những người khách quen của Kaori cũng không hề hay biết trừ khi cô ấy tự thú nhận.

Theo lời Mutsumi thì lúc ấy đối phương đã tự xưng là Tateishi, không nói rõ tên, và đã đến bắt chuyện với Mutsumi.

“Người đó hỏi em có gặp rắc rối với giấy hộ tịch không, có thấy khó khăn khi bị buộc phải dùng tên đăng ký trên hộ tịch cho nhiều loại giấy tờ khác nhau và bị đối xử theo giới tính ghi trên đó không. Em trả lời rằng trên giấy tờ mình là nữ, và thường ngày cũng sống với tư cách là con gái, bởi thế nên đến bây giờ cũng không gặp nhiều khó khăn lắm, trước đó thì có thể.”

Mutsumi nói xong thì Tateishi bảo là muốn nói chuyện thêm nên sẽ giữ liên lạc, sau đó viết thông tin của mình lên mảnh giấy ghi chú và đưa cho cô bé. Nhưng rất tiếc, Mutsumi nói sau đó đã làm mất mảnh giấy ấy, cô bé chỉ nhớ trên đó không phải là cái tên Tateishi mà là tên con gái. Khi Tetsuro hỏi có phải đó là Saeki Kaori không thì cô bé bảo có cảm giác chính là cái tên đó.

Tetsuro cảm thấy mình đang từng chút một nhìn nhận vấn đề rõ ràng hơn. Có điều anh vẫn chưa tự tin vào suy đoán của mình lắm.

Có tiếng mở cửa. “Chào buổi sáng.” Anh nghe giọng của ai đó nói. Tetsuro quay mặt về phía cửa chính thì bà chủ Nozue Makiko vừa bước vào. Chị ta mặc bộ kimono màu tím than.

Sau khi nhắc nhở một cô tiếp viên khác điều gì đấy, Nozue

Makiko đi đến từng bàn chào hỏi khách trong dáng vẻ hết sức quý phái.

“Tôi có chuyện muốn nói với bà chủ.” Tetsuro nói với Hiromi.

“Vâng, anh vui lòng chờ ít phút.” Hiromi đứng dậy, nhưng cô ta không đi thẳng đến chỗ Nozue Makiko, có lẽ cần phải chọn thời điểm thích hợp để bắt chuyện.

Khi Tetsuro gọi thêm một ly rượu nữa thì Nozue Makiko mới đến bên cạnh anh. Anh cảm giác trong nụ cười xã giao đầy chuyên nghiệp ấy có chút gì đó trách móc.

“Anh Nishiwaki, cảm ơn anh vì năm vừa rồi đã đến quán chúng tôi, năm nay lại nhờ anh giúp đỡ thêm nhé.”

“Xin lỗi vì đã làm phiền chị trong lúc bận rộn thế này.”

“Không sao ạ.”

“Thật ra...” Sau khi đảo mắt nhìn quanh, Tetsuro ghé sát mặt về phía chị ta. “Tôi có điều này về Kaori muốn nhờ chị xác nhận.”

Nozue Makiko buông một tiếng thở dài rất nhỏ. Tuy đang cười nhưng chị ta vẫn không che giấu được sự khó chịu, *lại là chuyện đó à.*

“Cô ấy không làm ở đây nữa.” Chị ta không nói rằng cô vẫn đang nghỉ phép.

“Tôi biết. Chính vì thế tôi mới muốn nghe chị nói sự thật.”

“Tôi đã nói dối anh điều gì nào?”

“Về chuyện của Kaori. Không, dùng cách gọi ấy cũng không

đúng.” Tetsuro một lần nữa lại nhìn quanh để xác nhận xem có người nào đang dỏng tai nghe không rồi tiếp tục. “Phải là Tateishi mới đúng nhỉ?”

Tuy Nozue Makiko đang mỉm cười nhưng nụ cười đó trở nên cứng đờ hệt như vừa bị nhấn nút tạm dừng trên đầu đĩa.

Tất nhiên trạng thái ấy không kéo dài quá lâu. Chị ta lập tức lấy lại biểu cảm bình thường.

“Tateishi? Là ai thế?”

“Chị đừng tốn công đóng kịch nữa. Tôi đã biết hết rồi.”

“Tôi không rõ anh đã biết những gì nhưng vậy thì tốt rồi. Không cần thiết phải hỏi tôi thêm điều gì nữa.”

Cảm thấy đối phương đang trong tư thế chuẩn bị đứng dậy, Tetsuro lập tức chạm tay vào vai chị ta.

“Tôi muốn biết tường tận mọi chuyện. Tất nhiên sẽ không gây phiền phức cho chị. Tôi đơn giản chỉ muốn tìm Hiura Mitsuki thôi.”

Dường như chị ta không dự đoán được cái tên ấy sẽ phát ra từ miệng anh. Nozue Makiko chớp mắt liên tục. Đến lúc ấy thì nụ cười đã hoàn toàn biến mất.

Anh đã phải đánh cược khi nói ra cái tên Mitsuki. Nhưng theo suy đoán của anh thì Nozue Makiko sẽ không báo cảnh sát. Rõ ràng là người phụ nữ này cũng đang nắm giữ rất nhiều bí mật...

Nozue Makiko hướng đôi mắt cùng hàng mi giả nhìn xuống và nghĩ ngợi một lúc, sau đó mới lên tiếng: “Trên con đường

trước cửa quán, anh hãy đi về hướng Shinbashi, có một quán cà phê tên là Pit nằm ở phía bên trái. Tôi chờ anh ở tầng hai. Ngay bây giờ sẽ đi luôn."

"Quán tên là Pit." Tetsuro tụt khỏi ghế.

Anh lập tức hiểu ngay lý do tại sao chị ta lại bảo anh chờ ở tầng hai. Sau khi leo lên một đoạn cầu thang tối mờ, anh nhìn thấy bốn chiếc bàn và không một vị khách nào. Như thế này thì không sợ có người nghe lén nữa. Ngoài ra cũng không phải lo bị nhìn thấy từ bên ngoài.

Nozue Makiko xuất hiện đúng lúc cà phê anh gọi vừa được mang đến. Khi được cô phục vụ hỏi món thì chị ta từ chối.

"Xin lỗi đã để anh chờ."

Nozue Makiko nở một nụ cười trìu mến và châm thuốc hút. Loại Marlboro.

"Anh nghe chuyện của Kaori từ ai?"

"Cũng vô tình thôi. Một người tham dự buổi gặp mặt liên quan đến giới tính đã gặp Kaori ở đó."

"Ra vậy. Thế giới này thật nhỏ bé." Chị ta xoay mặt đi chỗ khác và nhả khói ra.

"Chủ quán như chị tất nhiên phải biết cô ấy là con trai nhỉ?"

"Đúng thế."

"Không ngờ một quán rượu như quán Mắt Mèo cũng tuyển nhân viên kiểu đó."

"Nếu khách biết được sự thật có lẽ sẽ rất tức giận nhỉ?"

"Khách hàng của quán không ai biết chuyện này?"

“Tất nhiên rồi. Tôi không thể để chuyện đó tới tai khách được.”

“Tại sao chị lại tuyển cô ấy?” Nói xong Tetsuro mới cảm thấy cách gọi “cô ấy” về bản chất không được hợp lý cho lắm.

“Tôi được một người quen cũ giới thiệu. Nhưng tôi không hề nghĩ rằng người được dẫn đến là con trai.” Nozue Makiko mỉm cười. Lần này là một nụ cười thật sự.

“Chị đã không từ chối?”

“Nếu ngay từ đầu tôi biết người đó là con trai thì chắc chắn sẽ từ chối, nhưng vì quyết định tuyển cậu ấy rồi tôi mới biết chuyện. Chỉ mới gặp một lần tôi đã thích cậu ấy rồi. Sau nhiều lần trò chuyện cuối cùng tôi mới biết sự thật không phải vậy. Tất nhiên lúc ấy tôi có bối rối chứ. Có điều tôi đã tự thuyết phục mình rằng con bé rất xinh đẹp, và khách hàng không hề phàn nàn câu nào.”

Trong giới kinh doanh cũng có những người quan niệm thân thể của tiếp viên là một công cụ kiếm tiền, nhưng Nozue Makiko không nằm trong số đó.

“Đúng là cô ấy rất xinh đẹp. Đến bây giờ tôi vẫn không tin đó là sự thật.”

Nozue Makiko gật đầu ra vẻ đồng tình.

“Con bé thuộc kiểu Castrato.”

“Castrato... ý chị là cắt bỏ cái ấy?”

“Vâng.”

Đó là cách mà những nam ca sĩ sử dụng từ lúc bé để duy trì

được chất giọng của thời thiếu niên khi đến giai đoạn trưởng thành. Tetsuro đã từng xem một bộ phim có nam chính là ca sĩ Farinelli nổi tiếng đã thực hiện phương pháp ấy.

“Thời nay phương pháp đó còn được sử dụng không ạ?”

Nghe Tetsuro hỏi, Nozue Makiko liền lắc đầu mỉm cười.

“Bây giờ người ta dùng một phương pháp tương tự như vậy, cũng cắt bỏ cái đó từ khi còn nhỏ.”

“Tại sao lại có người đi làm chuyện đó?”

“Người thực hiện chính là bản thân người đó. Họ tự làm tổn thương cơ thể mình.”

“Có chuyện đó ư?”

“Chính cô bé đã nói vậy. Chuyện xảy ra từ hồi tiểu học. Nó có cả anh lẫn chị, nhưng có vẻ nó muốn trở thành người giống chị gái hơn. Dường như từ bé nó đã muốn như thế rồi. Tuy nhiên những người xung quanh nói với nó rằng điều đó là không thể. Khi nó hỏi thế con phải trở thành người như thế nào thì câu trả lời nó nhận được chính là trở thành người như anh trai nó với cơ thể cồng kềnh và giọng nói ồm ồm ấy. Một cậu bé thì không cách gì trốn tránh được điều đó, chỉ còn cách buồn rầu chấp nhận thôi. Lý do nó muốn tự thay đổi cơ thể xấu xí của mình là khi bắt đầu nhận ra cái ấy lòng thòng giữa hai chân. Từ lúc ấy nó đã trở thành một cái gai trong mắt cậu ta. Nếu không cần đến nó thì chỉ việc cắt bỏ thôi...

Nhà của cậu bé là cửa hàng bánh mì. Ở khu vực làm bánh có một dụng cụ dùng để cắt những ổ bánh mì lớn thành lát. Tối hôm đó, sau khi đã có quyết định cuối cùng cho mình, cậu

bé lẻn vào khu vực làm bánh, tự cắt đứt cái ấy của mình. Khi nghe thấy tiếng hét, bố mẹ cậu lao vào bếp thì phát hiện máu lênh láng khắp sàn nhà."

Nozue Makiko nói, tất nhiên nụ cười đã biến mất trên gương mặt chị ta.

"Cậu bé nằm viện gần hai tháng. Khi được bố mẹ hỏi lý do thì lần đầu tiên cậu mới có ý định nói ra suy nghĩ của mình. Bố mẹ cậu đã hiểu chuyện nhưng dường như không tỏ ra ủng hộ cậu tiếp tục sống như con gái. Đối với bậc làm cha mẹ thì đây là một vấn đề khó khăn."

"Vậy tình hình vết thương đó thế nào?"

"Khoảng một tháng là lành hẳn, và tất nhiên thứ đó hầu như mất tác dụng đối với cơ thể. Do đó cậu bé không vỡ giọng và không sở hữu thân hình cơ bắp như con trai. Cuối cùng mong muốn của cậu bé đã thành hiện thực khi không phải trở thành người giống anh trai mình. Và đến mười năm sau thì cậu bé biến thành người giống hệt chị gái."

"Tên thật của cô ấy chính xác là Tateishi?"

"Tateishi Suguru."

Chị ta dùng ngón tay viết Hán tự cái tên ấy lên mặt bàn.

"Chị có khai báo chuyện đó với cảnh sát không?"

Tức thì chị ta nhìn thẳng vào mắt Tetsuro.

"Tôi nên khai à?"

"Không, tôi không nói vậy."

"Nếu không có lý do gì thuyết phục, tôi sẽ không nói bất cứ

điều gì về nhân viên và khách của quán. Dù đối phương có là cảnh sát đi nữa tôi cũng chỉ khai một câu là tôi không rõ thôi."

"Nhưng chị đã nói chuyện của Kaori với tôi."

"Vì anh đã biết sự thật Kaori là con trai. Tôi nghĩ tốt nhất nên nói rõ với anh mọi chuyện trước khi anh bị ai đó khác tra hỏi về chuyện đó."

Dường như ý của chị ta là muốn anh giữ bí mật. Tất nhiên anh cũng không có ý định tiết lộ cho bất kỳ ai.

"Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

"Tôi cũng không rõ. Cô ấy chỉ nói với tôi là sẽ ẩn mình một thời gian, không có gì phải lo lắng."

"Thế còn Hiura Mitsuki? Tôi nghe nói cô ấy xin vào làm dưới cái tên Kanzaki Mitsuru."

"Cũng vậy. Tôi không biết gì về tung tích của cô ấy."

"Hình như có nhân viên điều tra thường đến quán dò hỏi cặn kẽ về người nhân viên pha chế mất tích?"

"Vâng. Nhưng tôi chỉ trả lời một câu thôi."

Tôi không rõ, chắc vậy.

Tetsuro uống cạn một hơi ly cà phê đã nguội lạnh, sau đó chỉ tay vào bao Marlboro. "Cho tôi xin một điếu được không?"

"Mời anh." Chị ta mở bao thuốc ra. Khi anh vừa rút một điếu thì chị ta lập tức châm lửa theo thói quen.

"Tôi và Hiura Mitsuki quen biết nhau từ lâu. Tuy không thể kể chi tiết mọi chuyện cho chị nhưng đại loại là cô ấy có dính líu đến vụ sát hại Togura Akio nên tôi mới phải đi hỏi khắp

nơi thế này. Thành thật mà nói thì chị nghĩ sao về hai người đó?"

Nozue Makiko chống tay lên cằm, khuỷu tay đặt lên bàn và cúi đầu, thở dài thườn thượt.

"Thật ra trong một khoảnh khắc tôi đã nảy sinh nghi ngờ. Vì Mitsuru... Mitsuki biến mất ngay sau khi vụ án xảy ra."

Tetsuro gật đầu. Nghi ngờ là điều dễ hiểu. Chắc chắn chị ta chưa biết chuyện Togura bám đuôi Kaori. Và cả việc Mitsuki đưa Kaori về nhà nữa.

"Nhưng tôi tin con bé. Tôi không rõ sự tình như thế nào nhưng sẽ bao che cho nó."

"Tại sao?"

"Kaori đã nói với tôi rằng, mama, em không phải là hung thủ, em không giết Togura, Mitsuki cũng vậy, chị chỉ cần tin như thế thôi."

"Mitsuki cũng không giết người..."

"Vâng. Và tôi tin lời cô ấy." Nozue Makiko gật đầu.

Chương 7

1

Tetsuro bày giấy viết báo cáo lên bàn và đặt bút viết cái tên Saeki Kaori đầu tiên, tiếp theo là Tateishi ở bên cạnh và gạch nối hai cái tên đó với nhau.

“Có lẽ hai người này đã hoán đổi vị trí cho nhau. Một Kaori muốn sống với tư cách là con trai sẽ cần đến một cái tên con trai. Tateishi thì ngược lại, muốn sở hữu một bản hộ tịch là con gái. Đây là kiểu quan hệ cả hai bên cùng có lợi.” Tetsuro vừa nói vừa dùng đầu ngón tay chỉ vào hai cái tên.

“Nếu như vậy thì thời điểm Kaori rời khỏi căn hộ ở Waseda chính là lúc cả hai hoán đổi tên cho nhau. Vì ở Waseda, Kaori đã đăng ký tạm trú dưới cái tên Saeki Kaoru.” Risako ngồi ở ghế đối diện đáp.

“Hẳn là vậy. Cả hai đã nhân lúc chuyển nhà để hoán đổi vị trí cho nhau.”

“Có khi bây giờ hai người đó vẫn đang giữ liên lạc.”

“Anh nghĩ là hai người họ sẽ luôn để mắt đến nhau, nếu không sẽ rất dễ xảy ra những tình huống bất hợp lý. Chẳng hạn như khi gặp tai nạn giao thông thì cần phải có cách ứng phó thích hợp.”

“Đúng là vậy.” Risako đồng tình.

Giả sử Tateishi gặp tai nạn giao thông và lâm vào trạng thái bất tỉnh, cảnh sát sẽ kiểm tra tư trang của cô ấy để xác định danh tính, nhưng toàn bộ giấy tờ cô ấy mang theo đều đề tên là Saeki Kaori. Tất nhiên cảnh sát sẽ liên lạc với nhà của Kaori và người thân của Kaori. Như thế sẽ rất tai hại nếu bố mẹ của Kaori là người nhận tin. Người mà hai ông bà chủ cửa hàng dao Saeki ấy gặp sẽ là một người con trai lạ mặt đã qua phẫu thuật chuyển đổi giới tính.

“Thế còn bằng lái xe và thẻ bảo hiểm thì sao nhỉ?”

“Anh nghĩ là họ dùng tên sau khi đã hoán đổi để đăng ký. Vấn đề là ở ảnh chụp trên bằng lái xe, dù cho có đăng ký mới đi nữa thì vẫn bắt buộc phải xuất trình bằng lái cũ. Nếu ảnh mới không trùng khớp với ảnh cũ chắc chắn cảnh sát sẽ nghi ngờ.”

“Tức là riêng bằng lái xe thì mỗi người đều cầm theo bằng thật?”

“Có lẽ thế, chắc là cả hai có cách gì đó để khiến mọi chuyện trót lọt.”

Dù sao đi nữa thì cả hai cũng không thể sống cả đời bằng cách hoán đổi tên cho nhau như thế.

“Nếu bây giờ hai người đó vẫn giữ liên lạc với nhau thì khả năng cao là Kaori thật sẽ biết được Kaori giả, trong trường hợp này chính là Tateishi, hiện đang ở đâu.” Nói đến đây thì Risako cau mày, lấy hai tay vò đầu bứt tóc. “Mọi thứ cứ rối tung lên, thật là đau đầu.”

“Phải tìm cho bằng được Saeki Kaori thật. Nói vậy nhưng

chúng ta không có chút manh mối gì cả.”

“Đoàn kịch Kindo.”

Đúng rồi, Tetsuro ngẩng mặt lên.

“Trưởng đoàn kịch Saga chắc chắn sẽ biết tung tích của Kaori. Anh ta chịu hợp tác thì tốt biết mấy.” Tetsuro ném cây bút xuống bàn và khoanh tay trước ngực.

Nhưng sau lần gặp hôm trước thì ấn tượng mà anh ta để lại trong Tetsuro cho thấy chuyện này không hề dễ dàng, nếu không muốn nói là bất khả thi. Anh ta bị ám ảnh bởi sự riêng tư nhiều hơn hẳn người thường.

“Anh từng nói phòng của người tên Saga ấy được tận dụng làm văn phòng của đoàn kịch?”

“Ừ.”

“Tức là ở đó sẽ có rất nhiều tư liệu về đoàn kịch.”

“Có lẽ thế. Nhưng...” Tetsuro nhìn theo ánh mắt đang dần hướng lên của Risako. Anh đã hiểu ra ý cô muốn nói là gì. Nhưng sẽ khó khăn lắm đây. “Anh không thể bắt chước một tên trộm được.”

“Đúng thế thật.” Risako quay sang một bên và chống cằm.

Tetsuro nhớ lại căn hộ cũ kĩ nơi Saga sống. Dù cũ nhưng luôn được khóa trái cẩn thận. Phương pháp dùng sợi thép mở cửa dễ dàng của các nhân vật chính trong phim điệp viên có lẽ chỉ tồn tại trong phim ảnh thôi.

Tetsuro thở dài.

“Ngày mai anh sẽ thử đến nhà của Saga một lần nữa và xin

giúp đỡ.”

“Em cũng muốn đi.”

Risako đáp lại rất nhanh khiến anh hơi lúng túng quay sang nhìn vợ. Cô ngăn ánh nhìn đó lại bằng một cái gật đầu.

“Ừ, cũng được. Hai người cùng đi có khi sẽ được việc hơn.” Tetsuro không dám nói thật ra là mình không kỳ vọng gì nhiều.

Risako đứng dậy đi vào bếp, cô mở tủ lạnh lấy bia. “Cho anh một lon.” Nghe Tetsuro nói xong, cô chỉ im lặng chuyền lon bia qua kệ bếp.

Đứng yên tại chỗ mở nắp lon xong, cô ngồi phịch xuống xô pha, cầm lấy tập tài liệu về đoàn kịch Kindo đặt trên bàn và lật giở phành phạch.

“Mitsuki liên quan như thế nào trong mối quan hệ hoán đổi tên của hai người ấy nhỉ?”

“Đây là suy đoán của anh nhiều hơn là suy luận.” Tetsuro mở lon bia. “Em nghĩ vì sao những bản sao hộ tịch ở nhà của Togura Akio lại bị xé?”

Risako châm thuốc, vừa hút vừa lắc đầu. Cô không rõ tại sao.

“Lâu nay anh vẫn không nghĩ Togura là người xé những bản sao đó. Nhưng anh không thể hiểu nổi tại sao gã lại có chúng. Nhưng thật ra anh đã quên mất một chi tiết quan trọng. Togura là một kẻ bám đuôi.”

“Thế thì sao?” Risako nghiêng đầu thắc mắc.

“Những kẻ bám đuôi thường hay lục lọi thùng rác.”

Dường như Risako vẫn chưa hiểu được ý Tetsuro muốn nói. Cô chuẩn bị rít thêm một hơi nữa thì bỗng dưng miệng cô mở to, tay vẫn đang kẹp điếu thuốc, khói từ điếu thuốc bay lên.

“Kaori là người giữ bản sao hộ tịch ấy.”

“Là Tateishi mới đúng. Cô ấy là người đã xé bản hộ tịch, Togura đã nhặt những mảnh vụn bị vứt đi ấy từ thùng rác và mang về nhà. Tất nhiên gã ta còn mang nhiều thứ khác nữa về nhà.”

“Tại sao Kaori lại có bản hộ tịch của Mitsuki...”

“Chuyện này thì anh có thể đoán được lý do đấy.” Tetsuro uống một ngụm bia.

“Mitsuki cũng có ý định đổi tên với ai đó à?”

“Anh nghĩ là vẫn đang trong quá trình chuẩn bị. Vụ án lại xảy ra vào đúng thời điểm này nên Kaori phải tránh xa khỏi tai mắt của cảnh sát. Đó là lý do cô ấy che giấu tung tích...”

“Chuyện Mitsuki biến mất cũng...”

“Có lẽ cậu ấy đã nghe tin bản sao hộ tịch của mình bị phát hiện. Hoặc còn một lý do nữa...” Tetsuro đưa ngón tay trỏ lên. “Cậu ấy sợ ở lại đây sẽ làm liên lụy đến chúng ta.”

“Vậy tức là Mitsuki đang ở cùng Kaori?”

“Có lẽ vậy. Vấn đề là chỗ đó là chỗ nào?”

Tetsuro nhớ lại đoạn trao đổi với Nozue Makiko. Chị ta không rõ hai người họ hiện đang ở đâu, nhưng chị ta tin rằng một ngày nào đó Kaori sẽ liên lạc như đã hứa.

Ngoài ra còn một điểm đáng chú ý khác. Theo như Nozue Makiko nói, chị ta tin chắc Mitsuki không phải là hung thủ giết người. Anh không hoàn toàn tin vào lời nói ấy nhưng đồng thời cũng chưa thể lý giải được lời tuyên bố đó.

Có thật Mitsuki không phải là người sát hại Togura không?

Câu hỏi đó cứ quanh quẩn mãi trong tâm trí Tetsuro. Nếu cô không phải là hung thủ thì đó quả thật là một tin vui, từ tận đáy lòng anh đã luôn hy vọng như thế. Nhưng tại sao cô lại tự nhận mình là hung thủ? Thậm chí còn có ý định ra đầu thú.

“Không biết Mitsuki sẽ đổi tên với ai nhỉ?” Risako lầm bầm với lon bia trên tay.

Tetsuro nhốt mình trong phòng làm việc, anh quyết định sẽ giải quyết một vài công việc còn tồn đọng. Gần đây anh dành hầu hết thời gian cho việc điều tra về vụ án nên không viết được bài nào ra hồn. Tuy không phải việc gì đặc biệt quan trọng nhưng cũng không nên bỏ bê công việc như thế. Anh cố gạt bỏ những cảm xúc phát sinh từ quá trình theo đuổi vụ án và đặt tay lên bàn phím im lìm. Dẫu vậy vẫn không có gì xảy ra. Anh không thể nào tập trung nổi.

Anh vẫn chưa hoàn thành bài viết về sự kiện liên quan đến cuộc thi bán marathon tổ chức ở Osaka. Ngoài tiêu đề ra thì anh còn đang suy nghĩ phần nội dung. Dù đã xem qua toàn bộ ghi chú cùng hình ảnh về cuộc thi nhưng anh vẫn chưa tìm thấy ý tưởng cho bài viết. Thứ duy nhất đọng lại trong tâm trí anh ngày hôm ấy chính là câu chuyện nghe được từ Mutsumi.

Đầu tiên anh ngạc nhiên vì sự thật Kaori là con trai, sau đó còn một chi tiết khác khiến anh phải suy nghĩ. Đó là những lời Kaori nói khi đến bắt chuyện Mutsumi.

“Người đó hỏi em có gặp rắc rối với giấy hộ tịch không, có thấy khó khăn khi bị buộc phải dùng tên đăng ký trên hộ tịch cho nhiều loại giấy tờ khác nhau và bị đối xử theo giới tính ghi trên đó không.”

Tetsuro để ý thấy trọng tâm của câu hỏi đánh vào những rắc rối liên quan đến hộ tịch. Lẽ nào lúc ấy Kaori đang tự tìm cho mình một đối tượng thích hợp để hoán đổi tên và hộ tịch? Buổi gặp mặt trao đổi về những khó khăn liên quan đến nhận thức giới tính là một lựa chọn hoàn hảo để tìm kiếm đối tượng mình mong muốn.

Tuy nhiên nếu đó là sự thật thì ngoài Saeki Kaori và Tateishi Suguru ra còn có những người khác muốn hoán đổi hộ tịch? Và Mitsuki là thành viên mới gia nhập nhóm người đó...?

Tetsuro có cảm giác mình đang xâm nhập vào một thế giới rộng lớn hơn mình nghĩ nhiều.

Tâm trạng làm việc tụt xuống một bậc, Tetsuro vào bếp, cho đá vào ly thủy tinh và làm một ly On the Rocks. Anh mở tivi, ngồi xuống ghế xô pha và nhâm nhi ly rượu. Trên tivi đang chiếu một nghệ sĩ hài không tên tuổi, trong bộ trang phục bó dưới, phần ngực to và có hình thù kỳ lạ, đang cố chọc cười một vị khách mặc trang phục nữ. Hàng lông mi giả đậm và dài, môi thì đánh đỏ chót. Tuy đây là hình thức hóa trang nam giả nữ một cách phóng đại thường thấy, nhưng Tetsuro

nghĩ nó dễ làm nảy sinh những suy nghĩ sai lệch về phụ nữ. Đúng là gần đây rất nhiều cô gái muốn khoe ngực để bán đồ lót và các sản phẩm liên quan khác. Tuy đang ở giai đoạn đa dạng hóa trên nhiều lĩnh vực nhưng vẫn có một bộ phận xã hội xuất hiện những tư tưởng lệch lạc. Tetsuro nhớ lại lời mà Aikawa ở quán Bloo đã nói. Con trai và con gái cùng nằm trên một dải Mobius, và trên đó hoàn toàn không tồn tại ranh giới. Có lẽ trên thực tế đúng là vậy. Nhưng thông thường chẳng phải người ta sẽ khó chấp nhận những người đứng ở vị trí lưng chừng, không thể nhận biết đâu là con trai đâu là con gái ư?

Anh tính quay vào bếp để làm thêm một ly khác thì thấy cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, khuôn mặt thất vọng của Risako xuất hiện.

“Về chuyện ngày mai...” Không hiểu sao cô lại né tránh ánh mắt của anh. “Em không đi nữa.”

“Không đi nữa? Ý em là không đến chỗ của Saga ấy hả?”

“Ừm.” Cô trả lời.

“Em không cần đi cũng được. Mà sao thế? Có việc gấp à?”

“Không phải chuyện công việc.” Cô lấy tay trái chà xát tay phải của mình rồi ngước mắt lên nhìn Tetsuro. “Em đang băn khoăn không biết có nên làm chuyện này không.”

“Chuyện gì? Ý em là sao?”

“Ừm, chuyện này có hơi khó nói, nhưng em nghĩ nếu là con gái thì sẽ cố làm cho bằng được. Như Saeki Kaori và Tateishi đấy, hai người vì bị hành hạ bởi khoảng cách giữa nhận thức

giới tính và thân xác nên mới quyết định lựa chọn giải pháp cuối cùng là hoán đổi tên, đúng chứ?”

“Có lẽ vậy.”

“Nghĩ kĩ thì chuyện này quả thật rất phức tạp, vì bản thân người đó chẳng khác gì phải vứt bỏ toàn bộ quá khứ của mình. Cả học vấn lẫn sự nghiệp, tất cả đều trở thành một tờ giấy trắng. Không chỉ vậy, thậm chí họ còn đánh mất cả những người từng quen biết trong quá khứ, cả bạn bè, gia đình và người thân.”

“Đó là những gì họ phải hy sinh để đạt được cái mình mong muốn.”

“Chính vì thế...” Cô buông thõng hai tay xuống và run rẩy. “Anh không nghĩ sẽ rất bất công nếu chúng ta khiến cậu ấy đánh mất thứ mình xứng đáng được nhận à?”

“Anh không nghĩ theo hướng đó. Anh chỉ đơn giản là muốn tìm thấy Hiura thôi.”

“Nhưng như thế chỉ khiến bọn họ thêm bất hạnh thôi. Em tưởng anh đã hiểu ra rất nhiều điều trong quá trình tìm kiếm Mitsuki.”

“Anh đâu có ý định nói chuyện với cảnh sát.”

“Vậy thì chúng ta nên dừng ở đây thôi... chuyện của Mitsuki ấy. Liệu chúng ta tìm kiếm cậu ấy có thật sự là điều tốt nhất cho cậu ấy không? Lở như Mitsuki đang ở nơi nào đó làm lại cuộc đời với tư cách một con người hoàn toàn khác thì sao?”

“Cũng có thể, nhưng anh không muốn cứ thế mà từ bỏ?

“Chẳng phải anh chỉ đang cố thỏa mãn trí tò mò của mình thôi à?”

“Anh không nghĩ thế.”

“Dù sao thì em sẽ không đi cùng anh nữa. Và em cũng sẽ rút khỏi vụ án này.” Cô hướng ánh nhìn xuống chỗ khác.

“Em sẽ rút hẳn luôn?”

“Vâng. Em tin vào số phận của Mitsuki. Đến đây chúng ta không thể làm gì hơn được nữa.”

“Thế thì đành vậy thôi.” Tetsuro mở tủ lạnh, cho ba viên đá vào ly.

“Em nghĩ anh cũng không nên nhúng tay vào nữa.”

“Anh sẽ làm theo ý mình cho đến cùng.” Anh rót bourbon vào ly đá.

“Anh nhớ những gì Hayata nói chứ? Có lẽ chúng ta đang ở trong tình thế nguy hiểm.”

“Anh không quan tâm lời cậu ta nói.”

“Nhưng cậu ấy là dân chuyên nghiệp.”

“Có thể em nói đúng, nhưng anh sẽ đi trước cậu ta.”

“Cậu ấy theo đuổi vụ án bằng một con đường khác. Lỡ như hai người bất ngờ chạm trán nhau thì sao?”

“Trước mắt cứ thế đã.” Tetsuro đưa ly lên trước mặt Risako. “Anh sẽ không từ bỏ đâu. Anh là người để lỡ bóng, vì thế phải giành lại bằng mọi giá.”

Sau khi nhìn anh chằm chằm một hồi, khuôn mặt cô thoáng xuất hiện vẻ buồn rầu. Cô nhìn anh một lần nữa, rồi quay

người đi về phòng ngủ.

Tetsuro quay trở lại ghế xô pha và tiếp tục uống bourbon. Tivi đã chuyển qua phát sóng một chương trình khác.

Tetsuro thật ra có để tâm đến lời Hayata nói. Nhưng không vì thế mà anh sẽ rút khỏi vụ án. Mitsuki là bạn của anh, lỡ như cô đang đau khổ ở nơi nào đó thì sao, anh phải giúp cô.

Thêm một điều nữa khiến anh thấy lạ là sự thay đổi thái độ đột ngột của Risako. Cô chính là người đề xuất sẽ đi cùng anh ngày mai. Suy nghĩ lúc nãy của cô không phải là không có lý, nhưng liệu lý do thật sự chỉ có vậy? Nếu đơn giản là cô đã thay đổi suy nghĩ, thì điều gì khiến cô thay đổi?

Khi ly rượu thứ hai đã cạn, anh vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

2

Ngày hôm sau, Tetsuro phải chạy lòng vòng khắp Tokyo từ trưa để họp hành và lấy thông tin, đến khi mặt trời lặn anh mới bắt đầu được tự do. Dù vậy anh vẫn tiến về Akatsutsumi nơi có căn hộ của Saga Seido.

Khi anh rời nhà, Risako không nói một lời nào. Có lẽ cô nghĩ sẽ không cách gì ngăn cản được anh. Bản thân anh cũng không có ý định thay đổi suy nghĩ.

Lúc ấy có một chi tiết khiến anh thấy kỳ lạ. Tập tài liệu nhỏ về đoàn kịch Kindo đã biến mất. Khi anh hỏi Risako thì cô chỉ đáp lại cộc lốc: “Em không biết.” Lạ thật, tối hôm qua nó vẫn còn nằm trên bàn cơ mà.

Anh tiến gần đến căn hộ trên con đường đã từng đi qua. Nhưng ngay khi nhìn thấy chỗ cửa chính tối tăm như lối vào hang động ấy thì anh lập tức giấu mình trong bóng đổ của chiếc ô tô bên cạnh. Đó là khuôn mặt anh đã từng gặp.

Có hai người đàn ông vừa bước vào trong căn hộ. Một trong số đó chắc chắn là nhân viên điều tra Mochizuki anh đã gặp ở quán Mắt Mèo.

Tại sao anh ta lại ở đây...?

Không thể là ngẫu nhiên được. Lẽ nào họ cũng đến điều tra

Saga? Nhưng làm thế nào họ lại biết đến đoàn kịch Kindo nhỉ?

Tetsuro vừa lo lắng vừa nghĩ ngợi về những câu hỏi của Mochizuki và những câu trả lời của Saga. Ngoài lý do trời bên ngoài rất lạnh thì đã mấy lần anh tính bước đến gọi cửa.

Mười phút sau, hai người họ ra ngoài. Trời tối quá nên anh không nhìn rõ, nhưng quan sát từ xa thì có vẻ như họ không thu được manh mối nào quan trọng. Chỉ cần họ đơn thuần đến lấy lời khai thôi thì mọi chuyện vẫn ổn. Theo như quan sát của anh thì không có gì thay đổi.

Tetsuro đến gần căn hộ sau khi đảm bảo họ đã đi khuất. Với hoàn cảnh hiện tại, trong đầu anh chỉ xuất hiện một kế hoạch duy nhất. Anh leo cầu thang lên tầng ba và nhấn chuông gọi cửa phòng 305. Ngay tức thì bên trong có tiếng động vẳng lại và cánh cửa được mở ra một cách thô bạo.

“Gì chứ? Lại là cậu à?” Saga bực tức cong môi lên nói. Anh ta khoác một chiếc áo len bên ngoài bộ đồ thể thao.

“Xin lỗi anh, tôi có chút chuyện muốn nói.”

“Tôi không có gì để nói cả.”

Saga chuẩn bị đóng cửa thì Tetsuro dùng tay trái ngăn lại.

“Cậu bị kẹp tay thì tôi cũng mặc kệ đấy.”

“Lúc nãy nhân viên điều tra đã đến đây đúng không?”

Saga làm vẻ mặt ngạc nhiên khi nghe anh nói, sau đó lập tức đổi qua biểu hiện không hài lòng.

“Nếu như thế thì cậu phải hiểu tôi không có tâm trạng tiếp thêm một vị khách không mời nữa chứ.”

“Tôi hiểu. Nhưng tôi nghĩ anh nên thử lắng nghe tôi nói. Chuyện này cũng có liên quan đến nhân viên điều tra ban nãy.”

Saga nhìn Tetsuro bằng ánh mắt đầy ngờ vực và phiền não. Nhưng sau đó anh ta vuốt khuôn mặt cau có của mình bằng bàn tay thô kệch, tặc lưỡi một cái rồi buông nắm đấm cửa ra. Nhân lúc anh ta chưa đổi ý, Tetsuro liền mở cửa bước vào.

Bên trong không khác gì mấy so với lần trước anh đến. Trên bàn vẫn là những tập hồ sơ và tài liệu chất cao như núi.

“Tôi không có cà phê hay trà để tiếp khách đâu nhé.” Saga khoanh tay trước ngực và ngồi xuống ghế. “Cậu muốn gì?”

“Về cơ bản thì cũng giống như lần trước. Tôi muốn biết tên và địa chỉ của người đã mang cây thông bằng bạc ấy đến.”

“Cậu đúng là đồ cứng đầu cứng cổ. Tôi đã nói là không biết rồi mà, giả sử có biết tôi cũng không thể tiết lộ được.”

“Nếu vậy thì...” Tetsuro hít một hơi rồi tiếp tục. “Anh có thể nói cho tôi biết thông tin về người tên là Tateishi không?”

Vẻ mặt Saga trở nên căng thẳng thấy rõ. Chỉ một câu nói của anh mà dáng ngồi với hai chân buông thõng một cách cẩu thả của anh ta bỗng chốc thay đổi hẳn, lưng cũng dựng thẳng lên.

“Tateishi? Là ai?”

“Xin anh đừng giả vờ nữa. Người đã mang cây thông đến chính là Tateishi đúng chứ?”

Saga gãi tay lên khuôn mặt góc cạnh, sau đó quay sang

nhìn Tetsuro.

“Đáng ra tôi không nên để cậu vào nhà. Xin cậu về cho.”

“Tôi sẽ không về cho đến khi nhận được thông tin liên lạc của Tateishi.”

“Tôi đã nói là tôi không biết mà.” Saga đứng dậy.

Xét về mặt thể lực thì Tetsuro cũng khá tự tin. Anh đã từng phải đối mặt với những cầu thủ húc cao lớn gấp đôi Saga. Nhưng sự thật Saga vốn dĩ là con gái khiến anh gặp khó khăn.

“Anh nhân viên điều tra lúc nãy là người quen của tôi.” Tetsuro nói. “Anh ta đến đây làm gì? Và đã hỏi anh chuyện gì?”

“Tôi không có trách nhiệm phải báo cáo chuyện đó với cậu.”

“Hay để tôi nói suy đoán của mình cũng được. Họ đang tìm một người tên là Saeki Kaori và đến hỏi xem anh có nắm được tin tức gì không.”

“Tôi không biết.” Saga lắc đầu. “Cậu làm ơn về cho.”

“Vậy tôi sẽ nói cho nhân viên điều tra ấy biết sự thật.” Tetsuro chỉ ngón cái về phía sau. “Rằng Saeki Kaori mà anh ta tìm kiếm thật ra là Tateishi Suguru, và trên hộ tịch là con trai.”

Môi trên của Saga cong lên, qua chuyển động của cằm có thể đoán anh ta đang nghiến chặt hai hàm.

Tetsuro đã đánh cược một vố rất lớn. Nếu anh ta đáp lại rằng cậu cứ việc, coi như mọi thứ sẽ chấm hết.

Saga thở hắt ra một cái, hai vai rũ xuống.

“Được rồi. Phía nhân viên điều tra có lệnh khám xét căn phòng này. Thời gian kéo dài ba tháng.”

“Vậy anh có thể nói với tôi được rồi chứ?”

“Tôi không thể. Bảo vệ quyền riêng tư của thành viên trong đoàn là nhiệm vụ tối cao của tôi.”

“Nhưng...”

“Tôi không thể nói ra nhưng trong trường hợp bị phát hiện thì đành chịu thôi. Lúc ấy là do lỗi bất cẩn của tôi.” Saga liếc nhìn đồng hồ và đi về phía cửa chính. “Tôi đi hút thuốc một lát. Khoảng mười lăm, hai mươi phút sau sẽ quay lại.”

“Chờ đã. Anh viết thông tin liên lạc ở đâu thế?”

Tetsuro hỏi xong thì Saga làm vẻ mặt cau có miễn cưỡng đáp: “Thời buổi này anh nghĩ người ta còn ghi thông tin lên sổ à? Làm ơn động não giùm.”

“À.”

“Tôi đi đây.” Saga đưa một tay lên chào và rời khỏi phòng.

Tetsuro quay gót vào trong. Sau khi vất vả tránh né đống đồ nằm rải rác khắp nền nhà, cuối cùng anh đã đến được chỗ máy vi tính. Anh nhấn nút khởi động và ngồi xuống ghế. Anh chăm chú vào màn hình, rê chuột tìm kiếm thư mục liên quan đến đoàn kịch. Không mất quá nhiều thời gian, anh tìm được ngay một tập tin có tên là “Member”.

Trong đó có một danh sách gồm khoảng ba mươi thành viên với đầy đủ họ tên, địa chỉ và số điện thoại. Trên cùng là thông tin của Saga, xuống đến hàng thứ mười sáu thì cái tên Tateishi xuất hiện. Địa chỉ là tòa chung cư Nagasawa ở khu phố thứ tám thuộc Tây Shinjuku.

Tetsuro rút cuốn sổ ghi chú của mình ra và chép lại địa chỉ của Tateishi. Sau đó anh lại kiểm tra danh sách thành viên thêm một lần nữa nhưng không tìm thấy tên Saeki Kaori lẫn Kanzaki Mitsuru. Tất nhiên tên của Mitsuki cũng vậy.

Anh lập tức đóng tệp tin đó lại và nhắm đến tệp khác tên là "Kịch bản". Anh thử mở ra xem thì thấy trên màn hình hiển thị một đoạn văn bản.

"Phần lớn mọi người đều tin vào sự phân định tính cách của con người theo nhóm máu. Họ tin rằng có thể phân chia con người thành bốn loại tương ứng A, B, O và AB. Nhưng bình thường hầu như không ai trong số đó có thể phân biệt được đối tượng mình tiếp xúc thuộc nhóm máu gì."

Đây là một đoạn đã được in trong tập tài liệu nhỏ tên là "Kindo qua năm tháng" mà anh đã đọc. Tiêu đề là "Chúng ta nên mang cặp sách màu gì?".

Mắt Tetsuro cứ thế bị cuốn theo nội dung bài viết, cho đến đoạn "Bà lão Noel" thì dừng lại.

Có lẽ tập tài liệu đó được in ra từ tệp tin này...

Vừa suy nghĩ vừa rê chuột thì đột nhiên ngón tay anh dừng lại. Trong một đoạn nội dung hiển thị trên màn hình có dòng chữ "Thứ mắt trái không thể nhìn thấy". Anh trở lại phần đầu của đoạn văn này thì thấy đó là một đoạn tóm tắt những vở mà đoàn kịch đã diễn tương tự như phần trình bày của vở *Bà lão Noel.* Tiêu đề là "Thế giới của đàn ông".

Nhân vật chính là tiền vệ của một đội bóng chày đại học, với sở trường đánh bóng cùng cánh tay lực lưỡng tạo nên cú

ném bóng về chính xác. Tuyển thủ đó đã phạm phải một sai lầm lớn trong một trận đấu nọ. Giành lợi thế sau một đường chạy từ gôn một đến gôn ba, cầu thủ đánh bóng của đội bạn đã có một cú đánh bóng đến đường biên và nhân vật chính đã thực hiện một cú bắt bóng sâu. Đến đây thì anh ta vẫn chơi tốt cho đến cú ném bóng lỗi. Để ngăn chặn người chạy ở gôn ba ghi điểm, anh đã ném một quả bóng về. Nhưng vì tuyển thủ ở gôn một đã lao đi nên ném về gôn một như thế chẳng khác gì chuyển qua chiến thuật phòng ngự kép và thế là trận đấu kết thúc. Sai lầm đó dẫn đến việc đội thua phải từ bỏ trận đấu giành chức vô địch. Và sau đó một thời gian, nó luôn là chủ đề bàn tán trong các cuộc nói chuyện.

Tuy được đánh giá đủ khả năng chơi lên chuyên nghiệp nhưng cuối cùng anh chàng tiền vệ kia đã từ bỏ con đường đó và kiếm một công việc bình thường. Anh ta từ bỏ luôn cả bóng chày, đồng thời kết hôn với cô gái đã hẹn hò từ thời đại học.

Nhưng không hiểu sao một thời gian sau người vợ trở nên lạnh nhạt. Dường như cô không thể mở lòng với chồng như trước đây được nữa. Tuy vậy, anh ta vẫn tiếp tục sống và phớt lờ sự khác thường ấy.

Ba năm sau, anh ta đổ bệnh và người vợ túc trực bên cạnh. Anh ta biết mình sẽ không qua khỏi nên nắm lấy tay vợ và bày tỏ lòng biết ơn. Tức thì người vợ đã nói với anh ta một điều hết sức bất ngờ.

“Chẳng phải có điều anh nên nói với em hơn là một lời cảm

ơn sao? Hơn nữa, đến chết anh vẫn không cho em bước vào thế giới đó ư?"

Khi anh ta hỏi đó là thế giới gì thì cô đáp: *"Thế giới của đàn ông."*

"Anh không hiểu em đang nói gì cả." Anh ta nói với cô.

Tức thì cô hét lớn vì không thể kìm nén được nữa: "Tại sao anh không nói với em? Rằng mắt trái của anh không nhìn được. Đó là lý do anh không thể nhìn thấy người chạy ở gôn một, và còn vì thế mà từ bỏ cả ước mơ..."

Đọc đến đây thì Tetsuro đứng phắt dậy. Anh chạy đến lục tìm thùng các tông đặt trên tủ. Trong đó có tập tài liệu "Kindo qua năm tháng". Anh rút ra một cuốn và lật qua các trang. Quả nhiên là có vở *Thế giới của đàn ông* trong đó. Thế mà lúc trước anh đã bỏ qua nó.

Có tiếng cửa mở, Saga đã về nhà.

"Cậu xong chưa?"

"Saga, ừm... vở diễn này..." Tetsuro chỉ vào trang giấy của tập tài liệu đang mở. "Ai là người viết?"

Saga giật lấy tập tài liệu và đọc lướt qua. "Là tôi viết." Sau đó anh ta ném nó lên bàn.

"Anh nói dối."

"Tại sao tôi phải nói dối?"

"Cho dù anh là người viết đi nữa thì người nghĩ ra cốt truyện cũng không phải là anh. Ai là người đã gửi cho anh bản gốc?"

“Thật cứng đầu. Tôi đã nói đó là tôi mà. Tôi là người viết thì có vấn đề gì chứ?”

“Đó không phải là anh.” Tetsuro vẫn không thay đổi suy nghĩ và nhìn Saga chằm chằm.

“Dù có nhìn tôi bằng ánh mắt đó thì cũng chịu thôi, tôi sẽ không nói gì thêm. Cậu xong việc rồi thì làm ơn về cho.” Saga phẩy tay đuổi anh như đuổi tà.

“Saga, anh...”

“Đến đó là đủ rồi. Đừng hỏi thêm gì nữa. Tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào nữa.”

Tetsuro bị đẩy đến tận cửa ra vào. Cánh cửa mở ra và anh nghe thấy giọng nói của Saga ở sau lưng: “Đừng bao giờ đến đây nữa. Tuyệt đối không được đến.”

Tetsuro ngoảnh mặt lại nhìn thì Saga im lặng gật đầu. Tetsuro gật đầu đáp trả khi cánh cửa vừa khép lại.

Tâm trí anh hiện đang rất hỗn loạn. Cuối cùng anh đã có địa chỉ của Tateishi trong tay nhưng lúc này đầu óc anh không thể tập trung nổi. Trong đó chỉ toàn là những suy nghĩ về vở kịch *Thế giới của đàn ông.*

Anh cứ bước đi một cách vô thức như thế cho đến khi về đến trước cửa nhà mình. Anh mở cửa và để ý thấy đôi giày của Risako.

Cô đang ngồi ở ghế xô pha trong phòng khách, ăn sandwich và nghe nhạc R&B. Trên bàn có hai vỏ lon bia còn sót lại.

“Anh về rồi à?” Cô nói bằng tông giọng đều đều vô cảm.

Tetsuro cởi áo khoác, ngồi xuống chiếc ghế xô pha còn lại. Anh với lấy bao thuốc của cô.

“Hiếm khi thấy anh hút thuốc.”

Anh không đáp lại, chỉ ngậm điếu thuốc và châm lửa. Hít một hơi thật sâu, anh cảm thấy phổi mình nóng lên trong phút chốc.

“Đưa nó cho anh.”

“Nó?”

“Còn gì nữa. Cuốn “Kindo qua năm tháng”. Tập tài liệu về đoàn kịch Kindo.”

“Em đã nói là em không biết mà.” Risako chộp lấy điều khiển từ xa của tivi và nhấn nút. Tiếng tivi cùng với tiếng nhạc phát ra từ loa tạo nên một thứ âm thanh hỗn tạp.

Tetsuro giật lấy cái điều khiển và tắt hết toàn bộ.

“Không cần phải giả vờ nữa, anh đã biết hết rồi.”

“Chuyện gì cơ?”

“Vở *Thế giới của đàn ông...*”

Anh biết Risako đang nín thở. Cô nhìn vào mắt chồng và điều hòa lại hơi thở. Sau đó chậm rãi chớp mắt.

“Vậy à?”

“Em quyết định không đến chỗ của Saga ngay khi đọc được cái đó?”

“Có lẽ vậy.”

“Tại sao?”

“Vì...” Ánh mắt cô cụp xuống. “Em sợ cảm giác sắp phải đối mặt với sự thật.”

“Ra vậy.” Tetsuro rời mắt khỏi cô.

Risako đứng dậy và ra khỏi phòng khách. Hình như cô vào phòng ngủ. Một lúc sau, cô trở lại cùng với tập tài liệu trên tay và đặt nó trước mặt Tetsuro. Anh cầm lấy và mở ra trang có vở *Thế giới của đàn ông.* Sau đó đọc lại một lần nữa.

“Anh có thấy bất ngờ không?” Cô hỏi.

“Ừm. Khi đọc cái này em liền nhận ra ngay à?”

“Tất nhiên. Câu chuyện ấy viết về bọn mình mà.”

Tetsuro ngẩng mặt lên và chạm mắt Risako. Cô dùng ngón tay thon dài chỉ vào tập tài liệu. “Ở chỗ đó, cô gái tội nghiệp không được bước vào thế giới của đàn ông ấy, chẳng phải là em à? Chưa hết, cầu thủ bóng chày kiêu hãnh đó là anh chứ ai.”

Giọng nói của Risako có gì đó khiến Tetsuro hơi chạnh lòng, nhưng đồng thời trong đó còn ẩn chứa cả nỗi dằn vặt và khổ não của chính cô.

“Em đã biết?”

“Từ lâu lắm rồi. Em đã luôn chờ đến ngày anh chủ động nói ra, và quyết định sẽ vờ như không biết cho đến lúc ấy.”

“Ra vậy.”

Anh vò đầu sau đó lấy tay ấn nhẹ lên mí mắt phải. Trong phút chốc thế giới trở nên mờ mịt, tất cả các ranh giới đều bị xóa nhòa, mọi thứ trở nên hỗn độn và vỡ òa. Anh thậm chí

không thể nhìn rõ khuôn mặt của vợ mình ở bên cạnh nữa. Đâu là mắt đâu là mũi, anh cũng không phân biệt được.

“Thị lực của anh... bao nhiêu?” Risako hỏi. “Chắc không phải 0,1 chứ?”

“Nếu là 0,01 thì sao?”

“Thật ư...?”

Tetsuro bỏ tay ra khỏi mắt phải. Một thế giới rõ nét quay trở lại.

“May mắn là con mắt phải có thị lực lên đến 12. Nhờ vậy nên cuộc sống không có gì khó khăn.”

“Như vậy có khó nhìn lắm không?”

“Ban đầu thì hơi khó. Sau một thời gian thì quen.”

Risako lắc đầu. “Từ khi nào thế?”

“Em không biết?”

“Chính xác thì không. Em có thể đoán được khoảng thời gian đại khái. Cho đến năm ba đại học, anh vẫn không gặp vấn đề gì khi chuyền bóng.”

Không hổ danh là quản lý câu lạc bộ, Tetsuro cảm khái. Quan sát rất tốt.

“Ngay khi mới vào năm bốn, vì một vấn đề nhỏ mà thị lực mắt trái của anh từ 15 tụt xuống còn 0,1, sau đó thì tiếp tục giảm cho đến khi mất thị lực hoàn toàn.”

“Vấn đề nhỏ?”

Tetsuro không thể trả lời cô. Anh hít một hơi thuốc, nhả khói ra và dụi điếu thuốc ngắn còn một mẩu vào gạt tàn.

“Quả nhiên là vì tai nạn lúc đó.”

“Đừng nói ra.” Tetsuro lắc đầu. “Anh không muốn nghe chuyện đó.”

Cô thở dài. “Là vì nghĩ cho bạn bè?”

“Không hẳn. Không phải lỗi của ai cả.”

“Nói như thế chẳng phải anh tự đặt mình ở vị trí thoải mái hơn người khác sao?”

“Em làm ơn đừng dùng cách nói khó nghe đó.”

“Câu đó của em mới đúng.”

“Anh không nghĩ vậy.” Tetsuro kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay.

Chính là ngày ở nhà thi đấu, khi trời mưa...

Tại sao chỉ riêng ngày hôm ấy, anh lại hành xử trẻ con như thế? Nếu lúc ấy anh chỉ tập trung vào rèn luyện thể lực thì tốt biết mấy. Nhưng thay vào đó, Tetsuro đã tham gia trận đấu ấy. Ít nhất nếu anh đội mũ bảo hiểm thì có lẽ tai nạn đã không xảy ra. Nhưng sau cùng, tất cả chỉ còn là nỗi ân hận.

“Lúc ấy em như người mất hồn cho đến khi anh lấy lại ý thức trong bệnh viện.”

Nghe cô nói thế khiến anh nhớ lại chuyện Mitsuki từng kể. Cô đã khóc suốt trong phòng chờ, “tớ nhìn thấy nước mắt cậu ấy rơi từ khi mới vào cho đến khi cậu tỉnh dậy...”

“Em cảm thấy nhẹ nhõm hẳn từ tận đáy lòng khi nghe tin anh đã tỉnh lại bình an vô sự.” Risako ngắm nhìn Tetsuro. “Vậy mà khi tỉnh lại anh còn bảo không có vấn đề gì nghiêm trọng.”

“Ban đầu anh nghĩ không có gì thật, mình sẽ hồi phục nhanh thôi. Vì thế nên mới im lặng.”

Lúc ấy bác sĩ đã dặn anh rằng nếu cảm thấy có gì bất thường thì phải quay lại để kiểm tra ngay. Sau đó quả thật Tetsuro nhận ra mắt trái mình có hơi lạ nhưng vẫn im lặng. Sự thật là anh không muốn khiến đồng đội của mình lo lắng. Ngoài ra lý do không chỉ dừng lại ở đó. Anh còn sợ đánh mất cả vị trí trung phong chủ lực. Anh muốn chiến đấu đến cùng bằng cánh tay phải của mình trong giải đấu sắp tới.

“Cho đến trận cuối cùng, cách thi đấu của anh theo như em quan sát thì không có gì bất thường. Duy chỉ có một chút thay đổi.”

“Anh ít khi chuyền bóng.”

“Chính xác.” Risako gật đầu. “Tuy thể lực của Nakao ở trận đó không đạt mức cao nhất nhưng so với những trận đấu trong mùa giải trước, số lần anh chuyền bóng cho cậu ấy đã giảm bớt. Đặc biệt những đường chuyền xa còn hiếm hơn, trong khi cánh tay của anh có lực ném rất tốt với chỉ ba ngón.”

“Thế nên trong cuộc trao đổi với huấn luyện viên, anh đã đề xuất một kiểu tác chiến tận dụng tốc độ của Nakao. Tất nhiên nếu mắt trái còn hoạt động tốt thì có lẽ anh đã đề xuất một lối chơi khác.”

“Nếu có thể chiến thắng với lối chơi đó thì có lẽ vết thương của anh đã lập công lớn nhỉ? Rất tiếc là trong trận đấu cuối cùng, điều đó không xảy ra.”

“Đội hình phòng thủ của đối phương thật sự rất xuất sắc.

Ngay khi giám sát viên ra chỉ thị tập trung vào lối chơi chuyền bóng thì nói thật, mọi thứ trước mắt anh trở nên tối sầm."

"Nhưng trong trận ấy anh đã chuyền bóng mấy lần, chưa kể còn có những đường chuyền dài làm hồi sinh thế trận nữa."

"Do cảm giác sau một thời gian dài chơi bóng thôi, anh có thể xoay xở ném bóng đến những mục tiêu lọt vào tầm ngắm ở bên phải. Còn lại anh hoàn toàn mất kiểm soát về khoảng cách, kết quả là đã phạm sai lầm. Tụi Matsusaki đã bao che lỗi cho anh."

"Đoạn gần kết thúc trận đấu đó..." Risako vắt chân và nhìn đi chỗ khác. "Anh có nhìn thấy Hayata không?"

"Anh có để ý thấy cậu ấy chạy phía bên trái, có lẽ là đang tránh khỏi tầm ngắm của đối phương. Anh đã nghĩ mình có thể ném bóng tới chỗ cậu ấy."

"Nhưng anh đã không ném."

"Tầm quan sát phía bên trái của anh rất kém nên không thể xác định chính xác vị trí của Hayata. Trong một thoáng anh đã phân vân liệu mình có thể ném đại không, liệu mình có thể ném bóng mà không nhìn thấy mục tiêu không? Nhưng rốt cuộc anh đã quyết định ném bóng cho Matsusaki. Lý do thì chỉ có một. Anh chưa bao giờ tập ném bóng theo phỏng đoán. Anh chỉ có thể ném bóng với một ý định rõ ràng... Đó cũng là điều huấn luyện viên thường dặn dò. Đừng bao giờ ném bóng cho đối tượng mình không xác định được."

Dù chiến thắng đi nữa thì đó không phải là thực lực mà chẳng qua chỉ do may mắn, Tetsuro luôn tự nhủ với mình như

thế. Coi như là một cách để an ủi bản thân.

“Sau khi tốt nghiệp, mọi người đều tin chắc anh sẽ tiếp tục chơi bóng. Em cũng thế. Nhưng anh đã không bao giờ trở lại thế giới bóng bầu dục. Quả nhiên là do con mắt trái.”

“Không thể xác định mục tiêu ở mép trái thì làm sao có thể giữ vị trí trung phong được.”

Khói từ điếu thuốc đặt trên gạt tàn bay lên. Tetsuro ngắm nhìn khói và hồi tưởng lại những lần đến bệnh viện sau khi tốt nghiệp, cuối cùng anh vẫn không rõ nguyên nhân dẫn đến việc thị lực bị giảm sút. Một vài bác sĩ cho rằng có lẽ nguyên nhân xuất phát từ tai nạn ngày trước và chỉ có vậy, họ cũng không tìm ra cách chữa trị.

Risako đặt tay lên trán.

“Em đã nhiều lần thắc mắc tại sao anh lại từ bỏ bóng bầu dục. Mãi sau này anh vẫn không chịu nói với em lý do thật sự. Nào là chán nản, hoặc không còn nhiệt huyết nữa, toàn là những lý do không thể chấp nhận nổi. Mỗi lần em gặng hỏi, anh đều chốt một câu thế này: Em đừng cố can thiệp vào thế giới của đàn ông nữa. Anh nhớ không?”

“... Anh nhớ.”

“Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy em nên cho hoãn lễ đính hôn với anh. Làm sao có thể sống cùng một người mà ngay cả lý do từ bỏ giấc mơ cũng không chia sẻ được.”

“Anh chỉ không muốn làm em lo lắng thôi.”

Risako nhắm mắt và lắc đầu.

“Anh có biết không nói gì còn làm em lo lắng hơn gấp bội không? Điều tối quan trọng như thế, anh thậm chí không thể nói ra, khiến em cảm thấy cuộc sống với anh luôn đầy rẫy bất an. Thứ anh cần ở em thật ra không phải là một tấm lòng rộng lượng hay một người bạn đời tốt. Dường như anh chỉ dùng những định nghĩa có sẵn trong đầu mình về một người vợ và một người mẹ để áp đặt lên em thôi. Thế nên anh đã không chần chừ đâm thẳng vào trái tim em như lúc ấy.”

“Đâm?”

“Chuyện đứa bé.”

Điếu thuốc đặt trên gạt tàn rơi xuống đất. Tetsuro nhặt lên và dụi nó đi. Bị nói như thế khiến anh không thể phản ứng lại. Sự thật là anh đã muốn trói chân cô ở nhà bằng cách khiến cô mang thai.

“Xin lỗi anh. Em không hề có ý định sẽ nói ra những lời cay nghiệt như thế.”

“Không, em nói đúng.”

“Cảm xúc của người vợ tuyển thủ bóng chày xuất hiện trong vở kịch chính xác là những gì em cảm thấy. Em đã rất muốn hỏi anh câu đó. Đến chết anh vẫn không cho em bước vào thế giới của đàn ông à? Rốt cuộc đó là một thế giới như thế nào? Có rộng lớn không? Có linh thiêng không? Tại sao đối với đàn ông, chuyện phụ nữ đặt chân vào đó lại quan trọng đến mức ấy?”

Tetsuro khoanh tay và nhìn chằm chằm vào bức tường. Bình thường nó có màu trắng tinh cơ mà, sao bây giờ lại ngả sang

màu vàng thế nhỉ? Chắc là do thuốc lá. Nghĩ lại thì đúng là Risako hút thuốc nhiều hơn hẳn sau khi kết hôn, thói quen ấy kéo dài đến tận bây giờ. Có lẽ đó là cách cô bóp nghẹt những suy nghĩ lan man trong đầu mình. Trái tim cô bây giờ cũng ngả sang màu vàng như bức tường này ư?

"Nếu em đã biết chuyện con mắt của anh thì đáng lẽ nên nói ra sớm hơn chứ?"

"Nói ra cũng không có ý nghĩa gì cả. Anh biết mà, em rất muốn anh chia sẻ với em, cũng giống như người vợ trong vở kịch, em đã chờ suốt, nhưng cuối cùng vì người chồng sắp chết nên cô ấy chỉ còn cách phải hỏi ngay lúc ấy thôi." Nói đến đây thì hình như cô hơi mỉm cười. Khi bị Tetsuro nhìn thấy thì môi cô liền chuyển động. "Nếu tối nay chúng ta không nói chuyện kiểu này, không chừng em cũng sẽ làm điều tương tự như người vợ kia, chờ đến lúc anh sắp chết mới dám mở miệng hỏi. Đó là chưa tính đến trường hợp em chết trước."

Chưa bao giờ Tetsuro nhìn thấy nụ cười của Risako buồn đến thế, lồng ngực anh đau nhói hệt như bị kim đâm.

"Anh xin lỗi. Về tất cả."

"Thôi được rồi. Em không muốn nhận lời xin lỗi. Hơn nữa mọi chuyện cũng qua rồi."

Không lẽ cô vẫn đang mong chờ một lời giải thích có thể đáp ứng được kỳ vọng của mình? Hoàn cảnh tối nay chắc là khác xa với dự tính của cô. Nhưng nếu không có buổi tối hôm nay, Tetsuro có thể tưởng tượng số phận của mình sẽ y hệt như người tuyển thủ bóng chày ấy, cho đến khi anh sắp chết

thì Risako mới mở lời.

“Anh không muốn xác nhận thêm những chuyện khác à?” Risako cúi mặt hỏi.

“Chuyện gì cơ?”

“Tại sao em lại biết chuyện con mắt của anh và nguyên nhân anh từ bỏ bóng bầu dục?”

“À.” Tetsuro gật đầu. “Đúng là ít nhiều anh cũng muốn xác nhận lại. Tuy có thể lờ mờ đoán ra được.”

“Cậu ấy là người duy nhất anh có thể nói chuyện đó.”

“Đúng là chỉ có cậu ta.”

“Vậy thì chắc chắn rồi.”

“Em nghe cậu ấy kể?”

“Ừm.”

“Khi nào?”

“Lâu lắm rồi. Có lẽ là khoảng thời gian ngay khi chúng ta vừa kết hôn... Lúc ấy anh vắng nhà vì có công chuyện. Cậu ấy mang quà mừng đến, đồng thời đã kể hết với em.”

“Đã lâu như thế ư?”

Bây giờ Tetsuro mới biết khả năng che đậy sự thật của phụ nữ lợi hại đến mức nào. Không, đối với Risako thì vài năm chưa thể gọi là dài, thậm chí cô còn tính chờ đến khi chồng chết mới chịu mở miệng hỏi cơ mà.

“Tại sao anh lại nói chuyện đó với cậu ấy?”

“Anh không phải là người chủ động nói. Cậu ta đã hỏi trước, rằng mắt của cậu có vấn đề gì vậy, ngay trước trận đấu

cuối cùng. Ban đầu anh phủ nhận nhưng cậu ta không chịu và ép anh đi kiểm tra mắt cho bằng được. Vì thế nên anh đành thú nhận."

"Làm thế nào cậu ấy biết được nhỉ?"

"Giao tiếp bằng mắt, trong khi thi đấu, các cầu thủ thường dùng cách đó để ra hiệu. Chỉ khi ở khoảng cách tối thiểu với cậu ta anh mới làm thế. Ngoài ra những lúc chuyền bóng về, cậu ta để ý thấy chuyển động của mắt anh có gì đó khác thường."

"Mối quan hệ giữa trung phong và trung vệ có khác."

"Đúng thế."

Anh hồi tưởng lại khung cảnh căn phòng hôi hám và bụi bặm. Nakao nói rằng sẽ nói hết cho mọi người biết về vụ tai nạn. Tetsuro quả quyết không thể làm như thế. Nếu chuyện đó bị lộ ra ngoài, nguyên nhân vụ tai nạn sẽ khiến cả đội xuống tinh thần. Đặc biệt trước một trận đấu quan trọng như thế, tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra được.

"Thế thì ít nhất cậu phải nói chuyện với giám sát viên hoặc huấn luyện viên. Chỉ với một mắt thì không thể chơi chuyền bóng được. Chúng ta sẽ thay đổi chiến thuật."

"Bây giờ đã quá muộn rồi. Hơn nữa, với đối thủ ngày mai chúng ta chỉ có thể sử dụng lối chơi chuyền bóng thôi. Đối phương có vẻ như sẽ theo đuổi đến cùng chiến thuật chĩa mũi tấn công vào cậu đấy. Đã nói không sao mà. Ngày mai tớ có thể chuyền được, chơi biết bao nhiêu năm nay rồi, tớ sẽ cho cậu thấy, dù mắt trái có bị mờ đi nữa."

Nakao biết một khi Tetsuro đã quyết rồi thì sẽ rất cứng đầu nên thôi không nói gì nữa. Anh chỉ lầm bầm nhắc đừng gắng sức quá.

Thậm chí khi trận đấu kết thúc, Nakao cũng không hề hé răng với đồng đội về chuyện của Tetsuro. Bằng chứng là đến bây giờ, anh vẫn bị đám bạn cũ chọc ghẹo vì sai lầm đi vào lịch sử trong trận đấu ngày ấy.

“Tại sao Nakao lại nói chuyện đó với em nhỉ?”

“Bởi vì em lúc nào cũng càm ràm về chuyện không được anh chia sẻ lý do từ bỏ bóng bầu dục. Có lẽ câu nói vô tình của em rằng thế giới của đàn ông có gì ghê gớm đã chạm vào cơn tức của cậu ấy. Tuy lúc ấy em chỉ nói đùa thôi nhưng có vẻ cậu ấy tiếp nhận rất nghiêm túc. Nghĩ lại thì vở kịch này có lẽ ẩn chứa gợi ý nào đấy.” Risako cầm tập tài liệu “Kindo qua năm tháng” lên.

“Quả nhiên Nakao là người viết vở kịch này.”

“Chẳng phải anh cũng nghĩ như thế nên mới đổi ý quay về còn gì?”

“Ừm...”

Giả sử Nakao không che giấu tung tích thì có lẽ anh đã không suy nghĩ theo hướng đó. Sự biến mất của cậu ta nhất định là một mắt xích trong chuỗi sự kiện này. Ngay khi đọc xong vở *Thế giới của đàn ông,* Risako đã nhận ra ngay bóng dáng của Nakao ẩn sau vụ án. Vì thế bây giờ anh có cảm giác mọi thứ đang dần tiến về sự thật.

“Có lẽ không phải do ngẫu nhiên đâu nhỉ?” Tetsuro nói.

“Đáng tiếc là vậy.” Risako khẳng định. “Em đã nói rồi, lời của người vợ trong vở kịch chính xác là những gì em từng nói với Nakao. Em đã nói rằng nếu Tetsuro không nói ra thì em nhất định sẽ không đề cập đến chuyện con mắt trái ấy, trừ trường hợp anh sắp chết.”

3

Ngày hôm sau, anh dò tên trong danh sách sinh viên đại học và thử gọi điện về nhà Nakao thì mẹ Nakao nhấc máy. Tetsuro chưa từng đến nhà Nakao nên đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với gia đình này.

Sau khi lễ phép xưng danh xong, đối phương nhớ ra anh ngay. Anh khá vui khi biết rằng thời đại học Nakao thường kể về những thành viên trong câu lạc bộ bóng bầu dục.

Tetsuro giải thích anh không tài nào liên lạc được với Nakao.

“Thật tình... Thằng bé cũng không báo cho bạn bè biết.”

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Ừm, nó xấu hổ đấy, vì mới ly hôn ngày hôm trước.”

“Cháu biết, nhưng từ lúc đó thì không thể liên lạc với cậu ấy được.”

“Thật ra chúng tôi cũng thế. Sau khi ly hôn, nó có gọi về một lần và bảo là sẽ đi du lịch một thời gian, không có gì phải lo lắng.”

“Du lịch? Bác có biết cậu ấy đi đâu không ạ?”

“Nó không nói gì thêm. Bây giờ nó lớn rồi, bác nghĩ không nên can thiệp vào những quyết định riêng của nó nên không

hỏi kĩ.”

“Vâng.”

Không nằm ngoài dự đoán của Tetsuro, Nakao dường như đã cắt liên lạc với gia đình. Tuy nói là đi du lịch, nhưng liệu anh có ý định trở lại không?

“Xin lỗi bác nhưng cháu muốn hỏi chuyện này hơi riêng tư một tí.” Tetsuro lịch sự nói. “Lý do cậu ấy ly hôn là gì ạ?”

Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý hứng chịu cơn giận nhưng mẹ của Nakao đáp lại hết sức nhẹ nhàng: “Chuyện đó... nói sao nhỉ? Lý do cụ thể thì nó không nói với chúng tôi. Nhưng hình như giữa vợ chồng hai đứa nó có rất nhiều vấn đề.”

Anh không có cảm giác bà ấy đang giấu giếm điều gì. Vì thế xem như không còn gì để hỏi nữa, hướng điều tra này lâm vào ngõ cụt, Tetsuro lịch sự chào tạm biệt và dập máy.

“Anh dám hỏi đến nguyên nhân ly hôn cơ đấy.” Risako nói, từ phía sau cô đã nghe hết đoạn đối thoại.

“Tình huống bắt buộc mà. Nhưng họ không có tin tức gì về Nakao cả.”

“Em nghĩ cậu ấy sẽ không báo cáo chi tiết mọi việc cho bố mẹ đâu.”

“Là đàn ông ba mươi tuổi rồi còn gì.”

“Ngoài lý do đó ra thì cậu ấy luôn tự tạo khoảng cách với bố mẹ.”

“Thật ư? Anh chưa từng nghe đến chuyện này.”

“Người lúc nãy không phải là mẹ ruột. Khi Nakao còn học

tiểu học, mẹ ruột của cậu ấy đã ly hôn với chồng và bỏ nhà đi. Tuy không ghét bỏ gì mẹ kế nhưng từ tận đáy lòng Nakao không hề muốn được bà ấy nuông chiều hay dỗ dành gì."

"Em nghe được từ ai thế? Cậu ta chắc chắn sẽ không bao giờ tự nói điều đó với chúng ta."

"Em nghe Mitsuki kể."

"À, thế thì dễ hiểu..."

Nakao là một chàng trai chân thành và rộng lượng, anh chắc chắn không bao giờ trách cứ gì ai. Tetsuro vẫn đinh ninh tính cách đó xuất phát từ việc anh lớn lên trong một gia đình giàu tình yêu thương, nhưng sự thật thì trái ngược. Mẹ ruột thì bỏ nhà đi từ lâu và không thể thân thiết được với mẹ kế, dường như tất cả những điều đó không gây ảnh hưởng gì đến tính cách vốn có của anh.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Tetsuro biết chuyện sau quãng thời gian mười năm kể từ khi tốt nghiệp, anh băn khoăn không biết rốt cuộc quan hệ giữa bạn bè và mình là kiểu quan hệ gì.

Kim đồng hồ chỉ đúng một giờ chiều. Anh cầm chiếc áo khoác quàng sau lưng ghế lên.

"Anh đi đâu thế? Chuyện công việc à?"

"Anh sẽ thử đến nhà Nakao một lần nữa. Mà bây giờ chỗ đó không còn là nhà cậu ta nữa. Phải là nhà Takashiro mới đúng."

"Em nghĩ vợ cậu ấy sẽ không nói gì đâu."

“Ban đầu là vậy.”

Tetsuro rời phòng khách và hướng về cửa chính. Risako theo sau anh.

“Anh này, dừng lại thôi.”

“Dừng cái gì?” Tetsuro đã xỏ giày xong.

“Dừng tìm kiếm Nakao. Em nghĩ mọi chuyện thành ra thế này tất nhiên có ý của cậu ấy trong đó. Anh đột nhiên xen vào như thế, lỡ lại làm hỏng chuyện thì sao?”

“Dẫu vậy anh vẫn không chấp nhận được cho đến khi nghe cậu ấy kể lại mọi sự tình.”

Risako có vẻ định nói gì đó thêm nhưng cô vừa mở miệng thì Tetsuro đã biến mất sau cánh cửa.

Vài chục phút sau, anh đã có mặt trước căn nhà màu trắng. Anh nhấn chuông nhưng không có ai trả lời. Có vẻ như vợ con Nakao không còn sống ở đây nữa, còn Nakao chắc cũng lấy cớ ly hôn để chuyển ra ngoài không chừng. Có lẽ bây giờ Takashiro Ritsuko đang ở nhà bố mẹ. Căn nhà này quá rộng so với ba mẹ con, chưa kể còn bị hàng xóm xì xầm to nhỏ. Hơn nữa, có lẽ người mẹ cũng muốn xóa đi ký ức của những đứa trẻ về ông bố đã từng sống chung với chúng ở căn nhà này.

Tetsuro nhớ lại biểu cảm đau khổ một cách kỳ lạ của Takashiro Ritsuko cùng với cái gối hình quả bóng bầu dục nằm ở ghế sau chiếc Fiat. Chắc chắn cô ấy biết điều gì đó. Không, có lẽ là biết tất cả, công việc hiện tại và cả những dự định sắp tới của chồng mình. Chuyện ly hôn với cô ấy có lẽ là

một sự miễn cưỡng. Nhưng vì không còn con đường nào khác, cô ấy đành phải chấp nhận. Theo suy đoán của Tetsuro thì Nakao chính là người đề nghị ly hôn.

Anh đi bộ xa dần khỏi căn nhà và hướng đến nhà ga.

Anh đã nảy ra ý định tìm gặp Takashiro Ritsuko, nhưng anh không nghĩ cô ấy sẽ nói chuyện thẳng thắn với mình. Nếu là bí mật dễ dàng tiết lộ cho người khác như thế thì cô ấy đã không bảo vệ nó đến mức phải ly hôn.

Một chiếc taxi còn trống chạy ngang qua, Tetsuro lập tức đưa tay lên vẫy. Trong lồng ngực anh bỗng dấy lên một cảm giác hồi hộp khó tả. “Làm ơn đến Shinjuku.” Sau khi lên taxi, anh liền nói với tài xế.

Chiếc taxi dừng lại trước ga Tây Shinjuku, tuyến Marunochi. Anh vừa đi vừa dò địa chỉ trên cuốn sổ tay với địa chỉ hiển thị trên các cột điện báo. Chẳng mấy chốc, anh đã đứng trước một tòa nhà ba tầng. Chung cư Nagasawa.

Trước khi bước lên cầu thang, anh để ý thấy thùng thư ở phía dưới và nhận ra ngay hòm thư có tên Tateishi. Anh nghía vào trong xem thử thì không thấy bưu kiện tồn đọng.

Tetsuro leo lên tầng hai, tiến sâu vào tận cùng của hành lang. Dù anh có cảm giác Tateishi Suguru, thực chất là Saeki Kaori, chắc chắn vẫn chưa mất tích, nhưng chỉ mới nhìn hòm thư thì chưa thể nói trước được điều gì.

Tetsuro nhấn chuông cửa. Có tiếng ai đó hoạt động ở bên trong vẳng lại, tiếp đến là tiếng tra chìa vào ổ khóa và cuối cùng cánh cửa mở ra, xích cửa vẫn giữ nguyên vị trí.

Khuôn mặt ló ra là của một cô gái trên dưới hai mươi tuổi, tóc dài chấm vai và được nhuộm vàng rất đẹp. Nét mặt của cô nhìn rất giản dị, và không hề giống Saeki Kaori.

“Có chuyện gì không ạ?” Cô gái hỏi anh với ánh mắt ngờ vực.

“Đây là nhà của Tateishi?”

“Vâng.”

“Suguru có nhà không?”

“Anh ấy hiện đang đi làm... Anh có việc gì không?” Thái độ nghi ngờ vẫn không thay đổi.

“Anh tên là Nishiwaki. Anh có chuyện muốn hỏi Suguru. Em có thể cho anh địa chỉ chỗ làm của Suguru không?”

Nhưng cô gái không đáp lại, chỉ ngước mắt nhìn anh. Có lẽ cô ấy đang hoang mang không biết có nên tin tưởng người này không.

“Anh có quan hệ gì với Suguru? Em được anh ấy dặn không nên tùy tiện tiết lộ địa chỉ chỗ làm.”

“Anh không có quan hệ gì với Suguru cả. Anh muốn hỏi về chuyện của một người khác. Anh nhất định sẽ không gây phiền phức nên làm ơn chỉ cho anh địa chỉ chỗ làm của cậu ấy được không?”

Cô gái suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh có thẻ chứng minh nhân dân chứ?”

“Hả?”

“Thẻ chứng minh nhân dân. Vì em đâu biết anh từ đâu đến.”

“Bằng lái xe được không?”

Cô gái lắc đầu. “Ngoài bằng lái xe ra thì cần thứ gì có thông tin về nơi làm việc của anh. Danh thiếp cũng được.”

Tetsuro rút từ ví ra cả hai loại giấy tờ và đưa cho cô gái. Nhưng chừng đó vẫn chưa đủ.

“Danh thiếp tại sao chỉ có mỗi tên thôi...?”

“Anh không làm cho doanh nghiệp. Anh làm công việc tự do liên quan đến thể thao.”

“Những người hành nghề đó thường làm việc gì?”

“Chuyện đó bọn em không cần quan tâm. Anh hiện đang tìm một người.”

Cô gái nhìn Tetsuro chằm chằm. “Quả nhiên mình không nên mở cửa.” Cô nói và toan đóng cửa lại. Tetsuro ngay lập tức chèn giày vào khe hở.

“Anh làm gì thế? Tôi sẽ báo cảnh sát.” Cô trợn mắt lên.

“Nếu làm ồn thì người gặp rắc rối sẽ là bọn em đấy. Tên thật của Suguru sẽ bị lộ ra ngoài mất.”

Cô gái kinh ngạc, sau đó bắt đầu hoảng sợ.

“Anh không hề có ý định phá hoại cuộc sống của các em, càng không muốn ép buộc các em chuyện gì, vì thế có thể giúp anh không?”

Sau một lúc tỏ ra chần chừ, cô gái thở dài và buông cánh cửa ra.

“Anh chờ chút.” Nói xong cô biến mất vào trong.

Tetsuro đứng chờ trong tư thế vẫn chèn giày vào khe cửa,

một lúc sau thì cô gái quay lại.

“Trong này có địa chỉ chỗ làm.” Cô đưa cho anh một tấm danh thiếp của Tateishi. Công ty trách nhiệm hữu hạn Curving, Tateishi làm ở vị trí thiết kế, địa chỉ của công ty ở Nakano, Nogata.

“Anh thật sự sẽ không gây rắc rối?”

“Anh hứa. Một người anh quen cũng có hoàn cảnh giống cậu ấy.”

Cô ấy hiểu ý anh ngay, nên chỉ im lặng gật đầu.

“Em là...” Anh lựa lời rồi nói tiếp. “Vợ của Suguru?”

“Bọn em sống chung.” Cô gái trả lời. Có lẽ ý cô ấy muốn nói là hai người không đăng ký thủ tục kết hôn. Bất kỳ thay đổi nào trên giấy tờ của Tateishi Suguru quả nhiên là rất nguy hiểm.

“Chúc hai người hạnh phúc.” Tetsuro nói và rút giày ra khỏi cửa. Nét mặt cô gái có phần thư giãn hơn.

Anh mất vài phút đi bộ đến nhà ga Nogata tuyến Seibu Shinjuku, sau đó đi thẳng một mạch từ đại lộ Kannana thì nhìn thấy trụ sở của Công ty trách nhiệm hữu hạn Curving. Khi biết Tateishi Suguru đảm nhận vai trò thiết kế thì trong đầu Tetsuro mơ hồ nghĩ đến công việc thiết kế văn phòng các kiểu, nhưng tòa nhà đó nhìn thế nào cũng giống hệt một xưởng sửa chữa ô tô. Thực tế là anh đang chứng kiến một nhóm những người đàn ông mặc bộ đồ liền màu trắng loay hoay làm việc quanh một chiếc xe hơi.

Một người đàn ông tầm ba mươi tuổi đang đứng cạnh chiếc bàn, vừa nhìn bản vẽ trải rộng trên bàn vừa nghĩ ngợi điều gì đó. Tetsuro lại gần người đàn ông đó. Đối phương cảm thấy có ai đó đang tiến lại nên ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi, có anh Tateishi ở đây không ạ?”

“À, có lẽ cậu ấy đang ở trong văn phòng.”

“Thế ạ?”

Người đàn ông chỉ tay về phía góc xưởng. Ở đó có một căn phòng nhỏ được chia ra bằng vách ngăn. Tetsuro cảm ơn và rời đi.

Trong văn phòng có ba người đàn ông, cả ba đều ngước lên nhìn Tetsuro khi anh bước vào.

“Có anh Tateishi ở đây không ạ?”

Vừa nói xong thì anh bắt gặp ánh mắt của một cậu thanh niên. Chắc chắn đó là Tateishi Suguru. Nét mặt cậu ta tương đối giống với Saeki Kaori trong bức ảnh chụp cùng cây thông Giáng sinh ấy, không hề giống với thần tượng giới trẻ Domoto Tsuyoshi như Aikawa ở quán Bloo dự đoán.

Anh tiến lại gần chỗ cậu ta. Trước khi Tetsuro kịp mở miệng thì cậu ta đã nói: “Ra ngoài.”

“Lúc nãy vợ tôi có gọi điện đến giải thích.” Cậu ta nói ngay khi vừa ra khỏi văn phòng. Là cô gái tóc vàng hồi nãy. Có lẽ cô ấy đã gọi điện đến thông báo có một kẻ đáng ngờ sắp sửa ghé qua.

“Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi cậu.”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng không thể nói chuyện ở đây được.”

Tetsuro bối rối trước phản ứng của Tateishi Suguru. Cậu ta nói như thể biết hết toàn bộ điều anh định nói.

“Đi thẳng con đường phía trước có một quán cà phê tên là Lá Cây. Anh hãy chờ tôi ở đó.” Giọng nói hoàn toàn là của con trai, dáng vẻ bên ngoài cũng rất chuẩn, có lẽ sẽ không ai có thể nhìn ra cậu ta từng là con gái.

“Lá Cây đúng không? Tôi hiểu rồi.”

Sau khi ra khỏi xưởng, anh quan sát nhóm người tập trung quanh chiếc xe một lần nữa. Bỗng anh nhận ra một chi tiết, chiếc xe khá giống chiếc Aston Martin, nhưng không phải là hàng thật, kích thước cũng không giống. Đó là một bản sao được bắt chước tinh tế dựa trên phong cách của bản gốc. Ở lối ra vào xưởng có đặt một chồng tài liệu nên anh lấy một cuốn.

Trong lúc chờ Tateishi ở quán cà phê đã chọn, anh mở tập tài liệu ra xem. Công ty trách nhiệm hữu hạn Curving có vẻ là một công ty thiết kế xe hơi nguyên bản. Sản phẩm về cơ bản là xe được sản xuất nội địa, sau đó sẽ thay đổi kiểu dáng dựa theo yêu cầu của khách. Mục tiêu của công ty là làm thỏa mãn hơn nữa cảm giác đẳng cấp khi sở hữu chiếc xe độc nhất trên thế giới của một bộ phận những người đam mê xe.

Tetsuro nhớ lại câu chuyện được nghe từ mẹ của Saeki Kaori. Thiết kế ô tô là công việc mơ ước của Kaori, nghĩa là cuối cùng giấc mơ của cô ấy đã thành hiện thực.

Nhờ hoán đổi với Tateishi Suguru nên Saeki Kaori đã tìm

thấy hạnh phúc, được theo đuổi công việc mơ ước và sống cùng một cô vợ xinh đẹp. Điều cô ấy, không, cậu ấy mới đúng, lo sợ nhất hiện tại có lẽ là đánh mất cái tên Tateishi Suguru.

Sau khi uống cạn cốc cà phê, Tetsuro liếc nhìn đồng hồ. Đã gần ba mươi phút trôi qua nhưng không thấy bóng dáng Tateishi Suguru đâu. Chẳng nhẽ mình bị cậu ta lừa, Tetsuro bắt đầu mất bình tĩnh.

Ngay lúc ấy chiếc điện thoại di động anh nhét trong túi áo reo lên. Ngươi gọi không thể là Tateishi được, cậu ấy không biết số liên lạc của anh.

“A lô?”

“A lô, QB đấy à, cậu vẫn khỏe chứ?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Hiura.” Tetsuro bất ngờ nói to. “Cậu đang ở đâu thế?”

“Chuyện đó để sau. Trước mắt hãy nghe theo lời tớ đã.”

“Nghe theo cậu...”

“Đầu tiên tớ phải nói với cậu điều này. Tateishi sẽ không xuất hiện đâu. Tất nhiên cả Saeki Kaori cũng vậy.”

“Ơ, cái đó...” Tetsuro vẫn áp tai vào điện thoại, dáo dác nhìn quanh. Anh hy vọng có thể nhìn thấy Mitsuki ở đâu đó.

“Tateishi bây giờ đang trong thân phận là con trai. Đồng nghiệp ở chỗ làm không ai biết được bản chất thật sự của cậu ấy cả. Cậu ấy đã phải trải qua rất nhiều khó khăn gian khổ để đạt được điều đó, vì thế tuyệt đối không thể bị phát hiện

được. Tớ muốn cậu không gây phiền phức cho người ta."

"Tớ không hề muốn gây phiền phức cho ai cả."

"Tớ hiểu. Nhưng trên đời này vẫn tồn tại những việc vốn dĩ xuất phát từ thiện ý nhưng kết quả lại khiến người ta phật ý đấy. Cậu biết mà."

"Đúng là thế, nhưng..."

"Tớ hiểu cảm giác của cậu. Vì thế tớ cần phải nói chuyện với cậu một lần nữa. QB, bây giờ cậu có thời gian không?"

"Tớ rảnh, bất kỳ lúc nào cũng được."

"Vậy cậu có thể đến chỗ này được không?"

"Tớ có thể gặp cậu?"

"Ừ. Vậy cậu đến Odaiba nhé." Mitsuki nói. "Chúng ta sẽ nói chuyện ở đó."

"Hiện tại cậu đang ở Odaiba à?" Tetsuro hỏi.

"Tớ không trả lời được. Nhưng bọn tớ sẽ đi ngay đây."

"Bọn tớ? Còn có ai khác à?"

"Cậu sẽ biết ngay thôi. Gặp cậu sau."

"Chờ đã! Ở Odaiba nhưng là chỗ nào?"

"Ừ nhỉ. Chắc cậu biết vòng đu quay Ferris nổi tiếng ở đó chứ? Hãy chờ tớ gần đó. Tớ sẽ liên lạc. Thế nhé!"

"Số điện thoại của cậu..." Tetsuro chưa nói hết câu thì cô đã tắt máy.

Anh thở dài, nhét điện thoại vào túi áo và đứng dậy.

Lẽ nào Tateishi Suguru đã liên lạc với Mitsuki? Cậu ta cầu

cứu sự giúp đỡ vì có một nhân vật nguy hiểm tên là Nishiwaki tìm đến? Quả nhiên bọn họ luôn giữ liên lạc với nhau.

Tetsuro đã dự định sẽ quay lại công ty Curving và hỏi Tateishi cho ra nhẽ. Nhưng bây giờ thì không, anh hiểu điều Mitsuki muốn nói. Anh thật sự không muốn phá hoại cuộc đời của một người đã đánh đổi tất cả để sống dưới tên của một người khác. Anh cất công tìm kiếm Mitsuki và Nakao chẳng qua vì muốn biết thực hư mọi chuyện. Nếu có thể gặp được Mitsuki thì anh cũng không cần gặp Tateishi Suguru nữa.

Từ Nogata đến Odaiba, đường đi khá khó khăn. Không những phải di chuyển bằng nhiều chặng mà còn phải sử dụng dịch vụ vận chuyển tự động Yurikamome. Mitsuki không đề cập đến thời gian gặp nhưng Tetsuro muốn khởi hành càng sớm càng tốt. Anh quay lại đại lộ Kannana và bắt taxi. Ngay khi lên xe, anh liền gọi điện thoại thông báo huỷ công việc tối nay.

Vòng đu quay nằm ở Pallete Town của Odaiba. Dù là ngày thường nhưng ở đây vẫn rất đông người. Khách tham quan chủ yếu là những cặp tình nhân trẻ.

Khi Tetsuro đến chỗ đu quay thì đồng hồ chỉ hơn năm giờ chiều một chút. Bầu trời đã tối sầm. Dường như mọi người chỉ chờ có thế để bắt đầu đứng xếp hàng trước đu quay, tất nhiên là với mục đích ngắm cảnh đêm.

Mười phút trôi qua, cuối cùng điện thoại của anh đã kêu.

“Cậu đã đến chỗ đu quay chưa?” Mitsuki hỏi ngay.

“Tớ đến rồi. Cậu ở đâu?”

“Đừng vội vàng như thế, QB. Trước tiên cậu hãy đứng xếp hàng đã.”

“Các cậu cũng sẽ đến đây chứ?”

“Đúng vậy. Ở trên đu quay sẽ không có ai nghe thấy chúng ta nói chuyện.”

“Tớ hiểu rồi.”

Tắt điện thoại, Tetsuro đứng vào cuối hàng. Phía trước anh là một cặp đôi đang nắm tay nhau trò chuyện vui vẻ.

Dòng người xếp hàng gấp khúc đến mấy chục lần. Tetsuro vừa bước lên theo người khách phía trước vừa ngắm nhìn xung quanh. Mitsuki sẽ xuất hiện từ chỗ nào nhỉ, anh hoàn toàn không thấy bóng dáng cô đâu.

Cuối cùng anh đã đứng trước máy bán vé tự động. Tetsuro đành phải mua vé khi người phụ trách ở đó nhắc nhở. Giá vé một người là chín trăm yên. Cabin đu quay nằm ngay bên cạnh lối lên cầu thang. Anh bắt đầu sốt ruột. Nếu một mình anh lên đu quay thì thật vô nghĩa.

Ngay lúc ấy điện thoại di động lại reo lên.

“A lô, tớ đây.”

“Tớ nghĩ đã đến lúc leo lên đu quay rồi đấy nhỉ?” Mitsuki nói.

“Sắp đến lượt rồi. Các cậu đang ở đâu? Nhanh đến đây đi.”

“Không sao đâu. Đến lượt thì cậu cứ lên nhé, đừng lo cho bọn tớ. Ngồi một mình có hơi buồn nhưng chỉ cần cậu kiên nhẫn một chút nữa thôi. Tớ tắt máy đây.”

“Này, chờ đã!”

Nhưng Mitsuki không thèm nghe anh nói và tắt máy. Rốt cuộc cô muốn gì đây?

Phía sau có người đẩy nhẹ khi thấy anh đứng chôn chân một chỗ. Cậu thanh niên tỏ ra khó chịu. Tetsuro đành bước tiếp.

“Anh đi một mình ạ?” Người nhân viên soát vé hỏi anh với vẻ mặt kỳ lạ.

“Ừm.” Tetsuro đáp. Anh cũng biết mặt mũi mình lúc này chắc đang rất khó chịu.

Cabin có sáu chỗ ngồi, được xếp theo hình chữ “ko”. Tetsuro ngồi xuống chỗ phía đối diện cửa ra vào và bắt tréo chân. Trước mắt anh là vịnh Tokyo, phía sau là trụ sở đài truyền hình nổi tiếng.

Điện thoại lại reo. Anh lập tức nhấn nút nghe máy.

“Cậu lên đu quay rồi nhỉ?”

“Này, rốt cuộc chuyện này là sao? Chẳng phải cậu nói sẽ gặp tớ à?”

“Tớ không nói dối.”

“Tại sao lại bắt tớ leo lên thứ này?”

“QB, xin lỗi nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện ngoài lề. Bọn tớ cần phải nói điều này quan trọng hơn.”

“Tại sao không gặp trực tiếp mà phải nói qua điện thoại thế này?”

“Điều đó là không thể. Nghe này QB, tớ gọi điện thế này chỉ

vì một lý do duy nhất. Tớ muốn cậu rút khỏi vụ án. Từ bây giờ đừng dính dáng gì đến nó nữa."

"Điều cậu nói mới là không thể ấy. Tớ đã nhúng tay vào sâu đến mức này rồi mà bây giờ cậu bảo cứ nhắm mắt cho qua mọi chuyện ư?"

"Xin lỗi vì đã lôi cậu vào. Tớ đã rất hối hận khi làm như thế. Tớ còn nợ Risako một lời xin lỗi nữa."

Hình như Mitsuki đang thở dài.

"Tớ biết là cậu đã lờ mờ cảm nhận được điều gì đó. Mặt sau của vụ án là cả một ván cược đổi đời của những con người gặp khó khăn vì giới tính."

"Ý cậu là chuyện hoán đổi hộ tịch?"

Một lần nữa cô lại thở dài trước câu hỏi của anh.

"Nói thật, tớ không nghĩ cậu có thể đi xa đến mức này. Tớ thậm chí đã nổi da gà khi nghe tin cậu tìm đến chỗ anh Saga của đoàn kịch Kindo. Hơn nữa cậu còn phát hiện ra cuộc hoán đổi giữa chị Kaori và Tateishi. Quả không hổ danh là trung phong át chủ bài của đội."

"Cậu có quan hệ gì với bọn họ?"

"Chuyện đó chẳng phải cậu cũng đã khám phá ra à?"

"Tớ muốn nghe chính cậu nói."

Đu quay đã đi được một phần tư vòng. Anh quay đầu lại thì nhìn thấy khung cảnh ban đêm của vịnh Tokyo trải rộng phía dưới. Cặp đôi ở cabin phía trước anh đang ngồi kề má nhau. Chàng trai đang quàng tay ôm vai cô gái.

“Họ là bạn của tớ.” Mitsuki nói. “Những con người cảm thấy khó sống trên thế giới này đang tiến hành một cuộc cách mạng. Một cuộc cách mạng thầm lặng, không ai biết ngoài họ.”

“Cậu cũng có ý định sẽ đổi hộ tịch với một người nào đó à? Đó là lý do bản sao hộ tịch của cậu được tìm thấy ở nhà của Togura?”

“Ừm.”

“Cậu sẽ tiếp tục sống dưới cái tên của ai thế?”

“Tớ vẫn chưa có quyết định cuối cùng. Có rất nhiều điều kiện cần phải làm rõ nếu muốn hoán đổi hộ tịch, như là tuổi tác không được quá chênh lệch, hay hoàn cảnh sống phải tương đối giống nhau. Ngoài ra còn phải đảm bảo có sự tương đồng trong giọng nói, sở thích và khẩu vị nữa. Quan trọng nhất là khi trở thành một người khác, người đó phải cắt đứt hoàn toàn những mối quan hệ trước đây của mình. Tuy nhiên vẫn còn tồn tại một số vấn đề nữa. Thời điểm hoán đổi cũng phải hết sức hợp lý. Nói thì nói vậy nhưng đây là con đường hết sức nguy hiểm.”

“Nói tóm lại ý của cậu là nên lựa chọn thật cẩn thận trong số những đối tượng tiềm năng để hoán đổi hộ tịch?”

“Đúng thế. Thậm chí bây giờ danh sách đăng ký tham gia đã lên đến hai, ba chục người. Tuy nhiên nếu tính cả cặp Kaori và Tateishi thì hiện tại chỉ mới có năm cặp hoán đổi thành công. Từ bây giờ như thế nào thì chưa biết. Cuộc cách mạng chỉ mới bắt đầu thôi, chính vì vậy nó không thể kết thúc ở đây

được.”

“Hai, ba chục người tụ họp lại với nhau như thế thì không dễ dàng chút nào. Hay là qua mạng?”

“Cái đó nguy hiểm lắm. Bọn họ không muốn tin đồn liên quan đến những việc mình đang làm đến tai của những bên có liên quan. Hoạt động của bọn tớ hết sức đơn giản và ổn định. Chỉ cần tìm được một người này, sau đó điều tra sơ bộ và liên hệ là được.”

“Nhưng làm thế nào để tìm ra người đó trong khi ai cũng sống ẩn mình như thế?”

“Vì thế nên bọn tớ đã sắp xếp một nơi để mọi người dễ tụ tập.”

“Một nơi?” Ngay khi hỏi, anh lập tức hiểu ra. “Ra thế, những vở kịch của đoàn kịch Kindo.”

“Bên cạnh diễn kịch, bọn tớ còn có nhiều hoạt động khác nữa. Tất cả đều là bí mật, tuyệt đối không được để người ngoài phát hiện. Tớ đã không thể kể với cậu được. Xin lỗi vì đã không nói gì trong suốt thời gian được cậu giúp đỡ, vì thế nên tớ đã tự ý bỏ đi.”

“Có điều tớ đã lỡ chõ mũi vào rồi.”

“Vì thế nên tớ mới quyết định gặp cậu theo kiểu này, và mong muốn cậu giúp một việc.”

“Cậu muốn tớ tuyệt đối không tiết lộ điều này với bất kỳ ai?”

“Cũng vì muốn tốt cho cậu thôi. Dính dáng đến chuyện này

không mang lại điều gì tốt đẹp đâu.”

“Tớ không có ý định tiết lộ chuyện này cho ai cả. Tớ chỉ muốn biết sự thật thôi.”

“Tớ đã nói tất cả với cậu rồi, đây chính là sự thật.”

“Không phải là tất cả. Còn vụ sát hại Togura nữa.”

“Gã ta đơn thuần chỉ là một kẻ bám đuôi thôi, một con bọ bẩn thỉu lục tung cả thùng rác của Kaori và mang bản sao hộ tịch của tớ về nhà. Thế nên tớ phải loại bỏ gã. Chỉ có vậy thôi.”

“Bà chủ quán Mắt Mèo nói rằng cả Mitsuki lẫn Kaori đều không phải là hung thủ.”

Mitsuki thở dài.

“Chuyện này chị ấy đã không nói thật.”

“Tức là cậu đã giết Togura?”

“Đúng thế, tớ phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Vụ án chỉ đơn giản vậy thôi. Tớ chỉ lo sẽ khiến các cậu vướng vào rắc rối.”

Tetsuro im lặng. Anh không nghĩ điều Mitsuki nói một trăm phần trăm là sự thật. Nhưng đến đây thì anh không còn căn cứ nào để đòi giải đáp nữa.

“Tớ muốn hỏi cậu một chuyện.” Anh nói. “Về Nakao. Cậu ấy có liên quan như thế nào trong vụ này?”

Mitsuki không đáp lại ngay. Dường như cô khá hoang mang khi nghe nhắc đến cái tên Nakao. Cabin đang ở điểm cao nhất của vòng quay. Anh nhìn thấy đèn trên đường cao tốc chạy

dài.

“Chuyện của Kosuke đành trông chờ vào các cậu.”

“Trông chờ? Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là không để cậu ấy gặp bất hạnh. Xin lỗi, bây giờ tớ chỉ có thể nói chừng đó thôi.”

“Cậu ấy đang ở đâu?”

“... Ở chỗ tớ.”

“Cho tớ gặp các cậu đi. Không thì ít nhất cho tớ biết địa chỉ liên lạc.”

Tetsuro chuyển qua nài nỉ, nhưng đồng thời anh cũng cảm nhận được một sự trống rỗng không thể chuyển tải. Không, có thể nó đã được truyền đi nhưng Mitsuki không chịu đón nhận.

“Cậu nhận ra Kosuke có liên quan sau khi đọc đoạn tóm tắt vở kịch của đoàn kịch Kindo đúng không?” Mitsuki hỏi.

“Đúng thế.”

“Quả nhiên, nội dung vở kịch đó quá nguy hiểm. QB cũng nhận ra rồi.”

“Nakao là người đã viết vở kịch đó?”

“Người viết kịch bản là anh Saga, Kosuke là người đề xuất ý tưởng. Hai người đó quen biết nhau từ trước, vì thế Kosuke cũng có liên quan đến đoàn kịch Kindo.”

“Tức là cậu ấy cũng liên quan đến chuyện hoán đổi hộ tịch?”

“Ừm.”

“Lúc ấy ở nhà tớ, Nakao làm bộ như thể đã lâu không gặp

cậu nhưng thật ra hai người đã gặp nhau trước đó?"

"Đúng thế. Bọn tớ không hề có ý muốn lừa các cậu, chẳng qua vì tình thế bắt buộc."

Tối hôm ấy thật ra không hề có buổi đoàn tụ ngọt ngào với người yêu cũ nào cả. Chắc chắn hai người ấy đã bàn bạc làm thế nào để đánh lạc hướng một Nishiwaki Tetsuro ngây thơ.

"Nhưng tớ vẫn không hiểu nổi. Tại sao Nakao lại phải biến mất như thế? Cậu ấy đâu có liên quan gì đến chứng rối loạn nhận diện giới tính? Và cũng đâu cần thiết phải thay đổi hộ tịch gì?"

"Kosuke là con trai bình thường. Nhưng dù vậy trường hợp của cậu ấy quả nhiên cần phải lẩn trốn. Mà không, phải nói là nên biến mất thì đúng hơn. Vì khi kết hôn, trở thành người chồng, người cha thì có những thứ cần phải gánh vác."

"Cậu nói thế nghĩa là sao?"

"Tớ xin lỗi, đến đây là đủ rồi. Điều duy nhất tớ có thể nói bây giờ là cậu không nên dính vào chuyện này nữa. Hãy quên hết tất cả đi."

Cabin bắt đầu đi xuống. Hình như Mitsuki nhận ra thời gian đang cạn dần.

"Chờ đã, bây giờ cậu đang ở đâu? Bọn mình cứ gặp nhau một lần đã."

"Tớ rất muốn làm thế. Tớ muốn nhìn thấy cậu, nhưng tốt nhất chúng ta không nên gặp. Hơi buồn một tí nhưng đến đây phải tạm biệt cậu rồi."

“Mitsuki!” Tetsuro hét lên.

Trong một khoảnh khắc, hai bên đều im lặng. Âm thanh cho thấy cô đang cười.

“Cậu đã gọi tên tớ nhỉ? Nếu tớ nhớ không nhầm thì đây là lần thứ hai.”

“Cậu cứ thế chia tay tất cả mọi người ư? Cả gia đình, bạn bè lẫn người thân, cậu tính sẽ không bao giờ gặp lại họ nữa ư?”

“Mỗi người đều có một cách sống riêng. Hy vọng cậu có thể tha thứ.”

Mitsuki chuẩn bị tắt máy. Tetsuro hoảng hốt khi cảm nhận được điều đó. Anh vô thức đứng dậy trong cabin.

Đúng lúc ấy anh phát hiện hai bóng người đứng chính giữa bãi đỗ xe ở phía tây. Nhờ hai người đứng dưới đèn sáng nên anh có thể nhìn rất rõ. Một người mặc áo khoác đen, người còn lại là một phụ nữ với mái tóc dài khoác chiếc áo măng tô. Người mặc áo khoác đen chắc chắn là Mitsuki, người đang áp điện thoại lên tai. Còn cô gái có lẽ là Kaori.

Hai người đứng hướng về phía Tetsuro như thể đang nhìn anh.

“Hiura, đứng yên đó, tớ sẽ đến ngay.”

“Có vẻ như cậu đã nhìn thấy bọn tớ. Cuối cùng chúng ta đã gặp nhau rồi.”

Chẳng bao lâu nữa cabin sẽ xuống tới mặt đất, đồng thời anh cũng không thể nhìn thấy họ nữa.

“Ở yên đó!”

“Sống tốt nhé, QB. Tạm biệt. Nhớ chăm sóc Risako nhé. Cô ấy là một cô gái tuyệt vời.”

“Chờ đã Hiura!”

Nhưng cô đã dập máy. Bọn họ đã bị tòa nhà che khuất và biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Có thể cảm nhận được chuyển động của cabin đang chậm dần, Tetsuro đứng chờ sẵn bên cạnh cửa ra vào, vô thức giậm chân tại chỗ. Cuối cùng khi đã về tới mặt đất, nhân viên phụ trách mới mở cửa ra, anh đã vội phóng đi ngay.

Anh chạy xuyên qua dòng người đang vừa tản bộ vừa trò chuyện vui vẻ và lao về phía thang máy. Đến đây anh lại rơi vào tình trạng mất kiên nhẫn một lần nữa.

Tetsuro đã đến được tầng có bãi đỗ xe. Anh hướng về phía trước, băng qua một vài cặp đôi và tiến vào khu vực đỗ xe.

Nhưng họ đã biến mất. Tetsuro đứng tại vị trí mà anh nghĩ là chỗ hai người đứng lúc nãy và ngước mắt lên nhìn vòng đu quay. Từ đây anh không thể nhìn rõ mặt của khách ngồi trong cabin.

Tớ đã gặp cậu, nhưng cậu không gặp tớ. Như thế cũng được à...? Anh thầm nghĩ trong lòng.

Chương 8

1

Hai chiếc xe tải cỡ lớn nối đuôi nhau tiến vào. Tetsuro đứng chờ bên ngoài văn phòng của một công ty vận tải, sau đó tiến lại vài bước. Hai chiếc xe tải đỗ lại thành hàng ngay ngắn.

Hai người tài xế lần lượt xuống xe, đi về phía văn phòng để trao đổi hóa đơn. Tetsuro đứng quan sát họ từ xa.

Người nhân viên sau khi trao đổi với Saga xong liền chỉ tay về phía Tetsuro và nói gì đó. Chắc là nói có khách đến tìm anh ta. Sau khi nhận ra Tetsuro, Saga lập tức nhăn nhó.

Có vẻ như Saga sẽ vẫn đứng yên tại chỗ nên Tetsuro bắt đầu chủ động tiến về phía anh ta. Saga không nhìn anh mà chỉ im lặng bước vào văn phòng.

“Xin lỗi đã làm phiền trong lúc anh làm việc.”

“Đã nghĩ như thế thì sao còn đến đây?”

“Xin hãy để tôi nói điều này thôi, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của anh đâu.”

“Làm ơn tha cho tôi.” Saga không có dấu hiệu dừng bước.

“Tôi muốn hỏi về chuyện của Nakao và sẽ không hỏi gì thêm về đoàn kịch nữa. Hiura đã nói cho tôi biết sự thật rồi.”

Lời nói này cuối cùng đã khiến Saga dừng lại. Anh ta đảo mắt nhìn quanh rồi nhìn Tetsuro.

“Sự thật gì?”

“Lý do tồn tại của đoàn kịch. Nói đúng hơn là lý do hoạt động nhỉ?”

“Lý do là gì?”

“Đó là...” Tetsuro nhìn quanh và hạ giọng nói: “Để hoán đổi hộ tịch.”

Saga nhắm mắt và thở dài. Một lúc sau anh ta mở mắt.

“Vậy là cậu đã gặp Mitsuki?”

“Tôi đã liên lạc được nhưng không hẳn là gặp trực tiếp... Chỉ mỗi tôi nhìn thấy cậu ấy thôi. Chúng tôi nói chuyện qua điện thoại.”

Saga gật đầu và lại thở dài. “Mitsuki khỏe không?” Dường như anh ta cũng không nắm rõ tình hình hiện tại của họ.

“Cậu ấy ổn.”

“Thế thì tốt. Nếu cậu đã nghe chuyện từ cô ấy rồi thì đâu cần phải tìm đến tôi nữa.”

Saga toan bước tiếp thì Tetsuro kéo tay phải của anh ta lại. Cánh tay lực lưỡng không thể nào là của con gái.

“Tôi muốn biết về chuyện của Nakao. Hiura đã nói rằng anh và Nakao là người quen cũ.”

Saga giằng khỏi tay Tetsuro và áp sát đến mặt anh. “Tôi đã nói là sẽ không trả lời thêm câu hỏi nào của cậu nữa. Cậu cũng nên thôi chõ mũi vào chuyện của người khác đi. Ngay cả tôi cũng phải nhẫn nhịn chứ cậu tưởng.”

“Nhẫn nhịn? Chuyện gì cơ?”

“Nhưng thứ tôi không biết cũng chất cao như núi. Tôi không biết Nakao bây giờ đang làm gì hay kế hoạch sắp tới thế nào. Tôi càng không rõ cậu ta đã làm chuyện gì. Bây giờ tôi chỉ có thể chờ đợi và tin tưởng vào quyết định của cậu ta thôi.”

“Nhưng tôi vẫn muốn nghe anh nói tất cả những gì trong phạm vi anh biết.”

“Chuyện giữa tôi và Nakao không liên quan đến cậu.”

“Nhưng chẳng phải chuyện đó cuối cùng đã gây nên mớ rắc rối này sao?”

“Cái gì?”

“Lén lút bỏ đi ẩn nấp ở đâu đó, không hề giống phong thái của một trung vệ chủ lực gì cả.”

Tetsuro chưa nói hết câu thì Saga đã vươn cánh tay ra tóm lấy cổ áo anh.

“Đừng có nói xấu cậu ấy. Tôi sẽ không tha cho cậu đâu.”

Anh ta khá khỏe nhưng vẫn chưa thể sánh với các cầu thủ phòng ngự. Tetsuro chụp lấy cổ tay anh ta và từ từ tách nó ra, bây giờ anh vẫn còn rất tự tin vào lực bàn tay của mình. Saga lập tức nhăn nhó vì đau.

“Cậu ấy và tôi còn quen biết nhau lâu hơn anh.” Anh vừa nói vừa trừng mắt.

Xoa xoa phần cổ tay vừa bị bóp chặt, Saga định đáp lại điều gì đó. Nhưng anh ta chỉ im lặng quay lưng bỏ đi.

“Saga, ít nhất hãy nói cho tôi...”

Saga dừng chân ngoảnh mặt lại. “Mang tiếng là ngôi sao một thời thế mà bây giờ trông cậu thảm hại quá đấy. Tôi đi nhắn với bên văn phòng sẽ nghỉ giải lao một lát rồi quay lại.” Anh ta mỉm cười.

Hai người bước vào một quán cà phê cách công ty vận tải vài bước chân. Nơi này có lẽ là quán cà phê kết hợp với nhà hàng, bàn ghế mang phong cách xưa cũ. Hai người chọn bàn ở tít trong góc.

“Tôi gặp Nakao ở sân tập golf.” Saga nói và mỉm cười gượng gạo. “Dạng người như tôi mà chơi golf thì đúng là có hơi kỳ lạ, nhưng thời ấy chỉ cần có một ít tiền thì mọi người ai cũng đổ xô đi chơi golf cả. Tài xế lái xe chúng tôi cũng hưởng ứng trào lưu ấy.”

“Chắc là anh đánh bóng đi rất xa.” Tetsuro nói khi nhìn thấy Saga xắn tay áo giữa trời mùa đông thế này.

“Đúng là bóng đi xa thật nhưng không được chính xác cho lắm, vì thế tôi thường hay ghé qua sân tập đánh.” Saga kéo tách cà phê lại và cho vào đó hai thìa đường.

Lúc ấy anh ta đến sân tập hai lần một tuần. Khung giờ chính trưa thường rất vắng khách nên có thể tự do chọn vị trí đánh, anh ta chọn đường đánh thứ hai từ góc phải qua. Saga để ý bóng của người đánh ở góc trong cùng lúc nào cũng bay theo một đường hơi cong trước khi chạm vào lưới với vẻ đầy ghen tị. Trên bức tường bên phải có trang bị gương để người chơi dễ dàng điều chỉnh tư thế của mình.

Nhưng lúc ấy giữa Saga và tấm gương chính là vị trí của

người đánh bóng ở góc phải trong cùng. Lúc nào cũng cùng một người nên anh ta mới nhớ mặt. Đó là một cậu thanh niên tầm hai mươi mấy tuổi. Saga cũng cảm nhận được ánh nhìn của cậu ta mỗi khi anh ta đánh bóng.

Hai người bắt đầu nói chuyện với nhau khi vô tình chạm mặt trong nhà vệ sinh nam ở sân tập. Saga chuẩn bị đi vào thì cậu thanh niên đó bước ra. Lúc ấy anh ta không có ý định bắt chuyện nhưng đột nhiên lại nghe thấy đối phương lên tiếng.

“A, chỗ này không được đâu.”

Không hiểu cậu ta đang nói gì nên Saga quay lại nhìn đối phương.

“Trong đó... phòng vệ sinh riêng đang bị hỏng.” Cậu thanh niên nói vẻ lưỡng lự.

Saga giật mình. Đúng là với trường hợp của anh ta thì không thể dùng bệ đứng mà phải vào phòng riêng. Nhưng tại sao cậu ta lại biết...?

Cậu ta chỉ tay lên trên. “Ở tầng hai có nhà vệ sinh chung đấy. Ở đó có lẽ sẽ không sao.”

Thậm chí không thể ừ lại một tiếng, Saga đi thẳng về phía cầu thang. Trong đầu anh ta vẫn còn suy nghĩ về câu nói của cậu thanh niên.

Khi anh ta trở lại chỗ tập đánh thì cậu ta đang luyện cú Driver. Nhận ra anh ta nên cậu ta quay sang hỏi: “Không có vấn đề gì chứ?”

“Ừm, cảm ơn.” Saga đáp.

Nhân cơ hội đó hai người đã tự giới thiệu với nhau. Cậu thanh niên tên là Nakao Kosuke.

“Lúc ấy tôi đã hết sức ngạc nhiên.” Saga cầm tách cà phê lên và hơi ngả người về sau. “Vì tôi vẫn luôn tin sẽ không có ai biết bí mật của mình. Tôi đã đặt ra rất nhiều giả thiết, có thể vẻ mặt của tôi lúc ấy giống như đang muốn đi đại tiện hơn hay sao đó.” Anh ta cười nhưng lúc đó thì có vẻ không đùa nổi.

“Dường như sẽ khó có ai nghĩ rằng anh là con gái nhỉ?”

“Tôi cũng nghĩ thế. Thực tế là tôi chưa bao giờ bị nghi ngờ trong suốt những năm qua. Thậm chí đồng nghiệp ở công ty hiện tại cũng không ai nhận ra, ngoại trừ giám đốc và người quản lý trực tiếp. Bất kể ai khi nghe tôi nói, à không, trước khi nghe tôi nói đều không bao giờ có ý nghĩ tôi là con gái.”

“Thế tại sao Nakao lại nghĩ khác?”

“Bản thân tôi cũng thấy lạ nên đã tìm cách hỏi gián tiếp. Câu trả lời của cậu ta một lần nữa lại khiến tôi ngạc nhiên. Cậu ta nói với vẻ mặt hết sức thản nhiên: “Vì anh đâu thể dùng chỗ bệ đứng dành cho nam được”.”

“Ý Nakao nói anh là con gái?”

“Cậu ta nhận ra, dù chúng tôi không trò chuyện mấy. Vì vẫn chưa hết ngạc nhiên nên tôi quên mất phải giả vờ mà hỏi thẳng luôn tại sao cậu ta biết. Cậu ta trả lời thế này: “Tôi cũng không hiểu tại sao mình biết, chỉ là trực giác thôi...”.”

“Trực giác à...”

“Sau này khi đã chơi với cậu ta một thời gian rồi tôi mới hiểu. Quả thật trong người Nakao có thứ năng lực ấy. Nữ thành nam, nam thành nữ, nữ mang tâm hồn nam, nam mang tâm hồn nữ, chỉ cần nhìn qua cậu ta có thể phân biệt ngay. Có những người đàn ông thường tự tin tuyên bố rằng mình chắc chắn không thuộc dạng nửa này nửa kia nhưng sự thật không phải vậy. Họ chỉ đơn thuần là chưa thể nhìn thấu bản chất của sự việc thôi. Trên thế giới này cũng có những người biến đổi toàn diện, như tôi chẳng hạn. Ngay cả anh cũng không nghĩ Kaori ở quán Mắt Mèo là đàn ông, đúng chứ?”

Rõ ràng là thế. Tetsuro chỉ biết gật đầu.

“Nếu đã biến đổi toàn diện thì sẽ không bị phát hiện. Không bị phát hiện tức là giới tính ấy không tồn tại. Đó là những gì tôi nghĩ. Nhưng Nakao lại nhận ra sự tồn tại ấy, cậu ta có năng lực nhìn thấu. Có vẻ như từ trước đó đã vậy.”

“Ý anh trước đó là thời đại học...?”

Saga lắc đầu. “Trước đó nữa. Có lẽ là từ thời trung học hay thậm chí là tiểu học nữa.”

Không thể có chuyện đó được, Tetsuro nghĩ. Nếu thế thì chắc chắn Nakao phải nhận ra bên trong Mitsuki vốn là con trai chứ. Hay là chỉ riêng với Mitsuki, năng lực đặc biệt ấy trở nên vô tác dụng? Hay là dù biết Mitsuki là con trai, Nakao vẫn chấp nhận trở thành người yêu của cô?

“Thật không thể tin được.” Anh bất chợt thở dài.

“Lúc đầu tôi cũng giống cậu. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc thì tôi biết cậu ta không nói dối hay ba hoa gì cả. Thậm

chí khi lần đầu nhìn thấy Kaori làm việc trong quán rượu ở Roppongi, cậu ta đã quả quyết ngay cô ấy là con trai."

"Tại sao cậu ấy có khả năng đó nhỉ? Trực giác cực kì tốt chăng?"

Tetsuro lầm bầm như đang nói chuyện một mình, thấy thế Saga nhìn chằm chằm vào mắt anh.

"Tôi chưa từng nói chuyện này với ai nhưng vì chúng ta đã nói đến mức này nên thôi kệ. Có lẽ Nakao cũng sẽ không thấy phiền nếu tôi tiết lộ với cậu. Năng lực của cậu ta có một bí mật."

"Bí mật?"

Saga chống tay lên bàn và đổ người về phía trước.

"Mẹ của cậu ta là đàn ông."

"Hả?"

Chuyện hơi khó tin nên trong một khoảnh khắc Tetsuro nghĩ mình đã nghe nhầm. Saga gật đầu và thoáng mỉm cười. Nhưng ánh mắt của anh ta vẫn rất nghiêm túc.

"Sau khi điều tra cũng kha khá về chúng tôi, chỉ nói chừng đó thôi có lẽ cậu đã đủ hiểu."

"Tức là... về thể xác là phụ nữ, nhưng tâm hồn lại là đàn ông?"

"Đúng thế. Dùng thuật ngữ mới thịnh hành gần đây thì là rối loạn nhận diện giới tính."

"Tôi hoàn toàn không biết gì."

Tetsuro đột nhiên nhớ ra lời Risako đã từng nói. Mẹ ruột

của Nakao đã bỏ nhà ra đi, bà mẹ hiện tại là do bố của anh đã tái hôn. Có lẽ nào mẹ ruột của anh đã bỏ đi vì vấn đề liên quan đến giới tính?

“Bằng cách nào đó, Nakao đã nhận ra mẹ của mình là một người như thế. Có thể hiểu đó cũng là nhờ vào trực giác nhỉ?”

“Chuyện này thì tôi không nắm rõ. Cậu ấy cũng không có ý định kể. Nhưng quả thật khó mà nghĩ rằng năng lực ấy không liên quan đến việc mẹ của mình thuộc vào trường hợp đó.”

Với Tetsuro, đây toàn là những chuyện lần đầu tiên anh được nghe. Sau khi trải qua những năm tháng đại học cùng nhau như thế, rốt cuộc anh nhìn thấy gì ở người bạn thân của mình? Giữa trung phong và trung vệ thậm chí còn có vài lần trao đổi thông tin bằng mắt, anh giận chính mình vì đã không thể tiếp nhận được thông điệp quan trọng ấy từ Nakao.

“Dường như hoàn cảnh của Nakao đã ảnh hưởng phần nào đến quan niệm về giới tính nam nữ của cậu ấy, còn tôi thì đồng tình với quan điểm đó. Vừa đúng lúc tôi đang chuẩn bị thành lập một đoàn kịch, tất nhiên thời điểm đó chúng tôi chưa tính đến kế hoạch hoán đổi hộ tịch, mà chỉ đơn thuần muốn chia sẻ với những người có cùng nỗi khổ thôi. Nakao cũng ủng hộ ý kiến đó nên chúng tôi đã quyết định sẽ hợp tác với nhau.”

Cuộc gặp gỡ đó chính là nguồn gốc hình thành của đoàn kịch Kindo.

“Chuyện hoán đổi hộ tịch có diễn ra suôn sẻ không?”

Saga lắc đầu trước câu hỏi của Tetsuro.

“Đó là một cuộc chiến cam go. Có thể cậu đã nghe qua những điều kiện khó khăn để có một cuộc hoán đổi thành công. Việc đảm bảo an toàn sau khi thực hiện hoán đổi cũng rất quan trọng. Vì không mang tính cá nhân nên thường nảy sinh rất nhiều vấn đề. Cần thiết phải có một hệ thống để vận hành mọi thứ, Nakao là người đã xây dựng nên hệ thống ấy.”

“Vậy giả sử Nakao biến mất thì...”

“Nói thật là chúng tôi rất khốn đốn nhưng không thể phụ thuộc vào cậu ấy mãi được. Tôi buộc phải duy trì hệ thống đó.”

“Anh cũng không liên lạc được với Nakao?”

“Từ phía chúng tôi thì không, nhưng thỉnh thoảng cậu ấy có gọi điện về. Dù tôi có hỏi gì cậu ấy cũng chỉ đáp lại không việc gì phải lo.”

Nghe vậy Tetsuro mới thấy nhẹ nhõm, không biết Nakao đang làm gì, ở đâu, nhưng ít nhất vẫn còn sống.

“Anh đã gặp Hiura Mitsuki mấy lần rồi?”

“Hừm... thường thì Nakao dẫn cậu ấy đến các buổi công diễn.”

“Hình như cô ấy cũng đang có kế hoạch sẽ hoán đổi hộ tịch.”

“Khi được nghe về phương pháp đó, cô ấy tỏ ra rất quan tâm. Sau đó tôi cũng thử bắt tay vào tìm một đối tượng phù hợp, và tìm thấy một anh chàng thỏa mãn gần như toàn bộ các điều kiện. Nhưng Nakao đã ngăn cản tôi trước khi tôi báo

tin cho Mitsuki.”

“Tại sao?”

“Tôi không hiểu. Nakao chỉ bảo là chúng ta nên quan sát tình hình thêm một thời gian nữa, ngoài ra không chịu nói gì thêm. Cậu ta phản ứng rất tiêu cực trước quyết định muốn hoán đổi hộ tịch của Mitsuki.”

Tetsuro khoanh tay trước ngực, để lọt ra ngoài một tiếng rên khẽ. Tại sao Nakao lại phản đối nhỉ? Có khi nào đó là sự kháng cự còn sót lại từ thời còn là bạn trai của cô? Quả thật có gì đó bất thường khi một người đàn ông đang nghiêm túc đấu tranh cho vấn đề về giới tính lại thay đổi cách nghĩ vì lý do cá nhân như thế.

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Khoảng tháng Chín năm ngoái.”

Hai tháng trước thời điểm xảy ra vụ sát hại Togura Akio. Có vẻ như vụ án không phải là lý do khiến Nakao thay đổi suy nghĩ.

“Phải rồi, lúc đó cậu ấy thường nói thế này. Những việc chúng ta đang làm chắc không sai đâu nhỉ? Tất nhiên tôi không nói về mặt pháp luật. Việc chúng ta đang làm chỉ đơn thuần là đảo ngược những thứ được phản chiếu trên gương và khiến phần tâm hồn trở nên tốt đẹp hơn thôi đúng không... Đại loại là vậy.”

“Phản chiếu trên gương à...?”

Tetsuro chợt nhớ lại biểu cảm nghiêm túc của Nakao.

Có một chuyện này anh cần Saga xác nhận nữa.

“Phía cảnh sát điều tra đến đâu rồi?”

“Về vấn đề gì cơ? Chuyện hoán đổi hộ tịch hay là vụ người đàn ông bị giết ở Itabashi?”

“Cả hai.”

“Về chuyện hoán đổi hộ tịch thì có lẽ họ vẫn chưa điều tra ra được ngọn ngành của vấn đề, cùng lắm chỉ xác định được Kaori ở quán Mắt Mèo không phải là Saeki Kaori thật thôi. Thậm chí họ có thể điều tra ra được nhân vật nắm giữ cái tên đó là con gái nhưng mang tâm hồn của con trai cũng nên. Sau khi tìm đến chỗ tôi, có lẽ họ sẽ chỉ dừng lại ở suy đoán Kaori thật và giả đã gặp nhau ở đoàn kịch, và chỉ có vậy. Có nằm mơ chắc họ cũng không nghĩ đến Kaori giả thật ra là con trai và sự tồn tại của một hệ thống hoán đổi hộ tịch có tổ chức như thế.”

Tetsuro đã gặp nữ tiếp viên Kaori ở quán Mắt Mèo vài lần. Anh phải công nhận không ai có thể nhìn ra cô ấy là con trai.

“Cảnh sát làm thế nào tìm ra manh mối là đoàn kịch Kindo nhỉ?”

“Đâu có gì khó, một nửa tờ vé vào xem kịch được tìm thấy trong phòng của Kaori cơ mà. Cô ấy vốn rất cẩn thận, không bao giờ để lại manh mối gì, nhưng chỉ vì một phút lơ là nên thành ra vậy.”

“Nhưng dù sao đó cũng chỉ là nửa tấm vé thôi mà...”

Tetsuro nói xong thì Saga nhăn mặt và lắc đầu. “Không may

là họ lại tìm thấy những hai tấm vé như thế. Điều đó chứng tỏ cô ấy đã đi xem kịch cùng một người khác. Hơn nữa trên tấm vé còn để lại dấu vân tay. Trong đó tất nhiên có dấu vân tay của Kaori, và dấu vân tay còn lại cũng được cảnh sát tìm thấy ở nhà riêng của cô ấy. Vì thế cảnh sát không mấy khó khăn để đưa ra một suy đoán duy nhất."

"Có một người đàn ông bên cạnh Kaori."

"Chính xác." Saga gật đầu và uống một ngụm nước trong ly. "Nhân viên điều tra tên là Mochizuki ấy có đưa cho tôi xem ảnh của Kaori. Anh ta hỏi rằng tôi có nhớ cô gái này không, cô ta có từng đến xem kịch, hình như đi cùng một người đàn ông nữa thì phải... Tôi chỉ trả lời tất nhiên tôi không thể nhớ mặt khán giả được bởi vì vở kịch đó rất được yêu thích nên có nhiều người đến xem lắm. Thực tế đúng là vậy mà."

"Anh trả lời thế nào?"

"Tôi chỉ nói là nhìn có cảm giác đã gặp qua ở đâu đó rồi nhưng không chắc lắm. Nhân viên điều tra ấy tin hay không thì tôi không rõ."

"Có dấu hiệu nào cho thấy anh ta nắm được thông tin về người đàn ông của Kaori không?"

"Anh ta không nói gì về chuyện đó cả, thậm chí không hề đề cập đến chủ đề đó. Như thế nghĩa là anh ta tin người đàn ông ấy có liên quan đến vụ án?"

Mochizuki chắc chắn sẽ nghĩ rằng người đàn ông đó chính là hung thủ giết Togura Akio.

"Và người đàn ông bên cạnh Kaori chính là Nakao... Phải

rồi.”

Saga hơi rụt vai lại.

“Kaori đã bị nhầm tưởng là người yêu của Nakao. Quan hệ giữa bọn họ không phải là kiểu quan hệ đó, hơn nữa Nakao rất yêu vợ và gia đình. Nhưng người đã đi cùng Kaori đến xem vở diễn chính là Nakao. Nói đúng hơn là Nakao đã dẫn cô ấy đi xem kịch.”

“Anh có biết lý do Nakao ly hôn không?”

“Tôi không nghe cậu ấy nói gì, chỉ biết là họ đã chia tay thôi. Tôi cũng không gặng hỏi vì nghĩ một ngày nào đó cậu ấy sẽ chia sẻ.”

Tetsuro nhớ lại biểu hiện của vợ Nakao là Takashiro Ritsuko. Nakao rất thương cô ấy, tại sao hai người lại ly hôn? Biểu hiện của Ritsuko cho thấy cô ấy đang giấu giếm điều gì đó.

“Nhân viên điều tra chỉ hỏi anh chừng đó thôi?”

“Không.” Anh ta gãi cằm. Đám râu mọc lưa thưa ấy có lẽ là do tác dụng của hóc môn. “Họ hỏi tôi có thứ gì lưu lại thông tin các thành viên hay danh sách những người liên quan đến đoàn kịch không.”

“Anh có cho họ xem không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Saga dựa vào lưng ghế. “Nếu thế thì cái tên Tateishi sẽ bị lộ ra ngoài mất. Cảnh sát sẽ tận dụng chi tiết nhỏ nhặt đó, và việc họ khám phá ra toàn bộ hệ thống hoán đổi hộ tịch chỉ còn là vấn đề thời gian.”

“Vậy là bọn họ cũng đành chấp nhận?”

“Cũng giống như lúc gặp anh, tôi nói rằng mình có trách nhiệm bảo vệ sự riêng tư của đoàn kịch. Hơn nữa bọn họ cũng không có bằng chứng cho thấy đoàn kịch Kindo có liên quan đến vụ án nên đành phải rút lui thôi.”

“Nhưng có đủ kiểu bằng chứng họ có thể tự bịa ra, lỡ như lần tới lại tìm đến chỗ anh thì sao?”

“Tôi biết. Thế nên đã quyết định xóa bỏ toàn bộ tư liệu về đoàn kịch rồi.”

“Xóa bỏ? Toàn bộ dữ liệu trên máy tính ư?”

“Ừm. Nghĩ lại mới thấy nếu tôi không hề lưu giữ bất cứ loại tư liệu bằng giấy nào, chỉ cần một cú kích chuột thì toàn bộ chứng cứ sẽ bị xóa bỏ. Văn phòng Công tố Tokyo thường sẽ cấp lệnh khám xét tư liệu có liên quan nằm trong vài chục thùng các tông ở nhà hoặc chỗ làm việc của nghi phạm, nhưng lần này thì chuyện đó là bất khả.” Chỉ riêng trong chuyện này, giọng điệu Saga có chút gì đó vui vẻ.

“Nhưng anh cũng sẽ rất vất vả nếu mất hết toàn bộ tư liệu nhỉ?”

“Không cần phải lo, tôi sẽ chuyển chúng đi chỗ khác. Internet tiện lợi lắm. Hơn nữa, với tình hình hiện tại có lẽ đoàn kịch sẽ tạm ngừng hoạt động một thời gian. Và cả việc hoán đổi hộ tịch cũng thế.” Nói xong Saga nhìn thẳng mặt Tetsuro. “Cậu là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng được xem đống tài liệu mật ấy.”

“Tôi xin lỗi vì đã hết sức ngoan cố.” Tetsuro cúi đầu.

“Cậu có đến chỗ của Tateishi không?”

“Có. Cả công ty nữa.”

“Vậy à. Cậu ta thế nào?”

“Có vẻ như rất chú tâm vào công việc.”

“Thế thì tốt. Cậu ta thuộc kiểu người không mở lòng với những người xung quanh, lúc nào cũng cẩn trọng nên sẽ mệt mỏi lắm. Như tôi đây còn có một bộ phận cấp trên biết đến bản chất thật sự. Còn đối với Tateishi thì tuyệt đối không có ai biết chuyện đó cả. Giám đốc ở đó thuê cậu ấy với thân phận là con trai.”

“Đúng thế nhỉ?”

“Do đó sẽ có rất nhiều khó khăn nảy sinh khi phải tiếp tục che giấu bản thể như thế. Tôi nghe nói cậu ấy đã bị cảm vì không tắm chung với đồng nghiệp trong chuyến đi suối nước nóng cùng công ty. Trường hợp của cậu ấy ít nhiều còn có cái đó, nên tuyệt đối sẽ không bị phát hiện đâu nhỉ?”

Không biết Saga đã thấy nó chưa, Tetsuro vừa nghe vừa suy nghĩ.

“Dù đã chuyển sang hộ tịch của con trai rồi nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác sợ hãi nhỉ?”

“Ngược lại còn phải mang nhiều gánh nặng cảm xúc hơn ấy chứ. Vì thế thỉnh thoảng tôi vẫn tự nhắc nhở mình những lời mà Nakao từng nói. Việc chúng ta đang làm chỉ đơn thuần là đảo ngược những thứ được phản chiếu trên gương và khiến phần tâm hồn trở nên tốt đẹp hơn thôi.” Sau đó Saga thở dài

thườn thượt. “Chỉ hy vọng mọi người có thể tìm thấy hạnh phúc.” Anh ta lầm bầm, ánh mắt trở nên xa xăm.

Đôi mắt đó khiến Tetsuro liên tưởng đến ánh mắt của người mẹ. Tất nhiên anh không thể nói điều đó với Saga.

2

Khi về nhà anh thấy cửa không khóa, nhưng bên trong lại cảm giác như không có người. Túi xách to đựng đồ nghề của Risako vẫn còn nguyên, nằm sát tường trong phòng khách.

Tetsuro mở cửa phòng ngủ. Risako đang ngồi sụp dưới sàn và úp mặt lên giường.

“Em sao thế?” Anh lên tiếng.

Cô chậm rãi ngẩng mặt lên và nhìn về phía anh.

“Ơ, anh về rồi à?”

“Anh mới về. Em buồn ngủ à?”

“Ừm, chắc thế.” Cô vuốt ngược tóc lên.

Tetsuro gật đầu, khép cửa lại, sau đó vào phòng làm việc.

Anh khởi động máy tính, đang kiểm tra thư điện tử thì có tiếng gõ cửa. Tetsuro ngạc nhiên nhìn về phía cánh cửa. Risako chưa bao giờ chấp nhận việc Tetsuro biến căn phòng này thành phòng làm việc nên chưa bao giờ gõ cửa mỗi khi vào.

“Em vào đi.” Tetsuro nói.

Cánh cửa hé mở và gương mặt Risako xuất hiện.

“Anh rảnh không?”

“Ừ, có chuyện gì thế?”

“Em có chuyện này muốn nói.” Cô vào trong, dùng tay đóng cửa lại từ phía sau và nhìn một lượt khắp phòng. “Bình thường anh vẫn làm việc trong căn phòng chật chội thế này ư?”

“Anh thấy thế này là vừa đủ. Chuyện em muốn nói là gì?”

“Ừm...” Risako liền nheo mắt lại, rồi ngẩng mặt lên. “Ngày mai em dự định sẽ đến văn phòng bất động sản, em muốn tìm phòng.”

“Phòng? À...” Anh đã hiểu lý do tại sao Risako nói căn phòng này chật chội. “Phòng làm việc hả?”

“Ừm, có phòng làm việc thì tốt, và cả chỗ để sinh hoạt nữa... có lẽ thế.”

Tetsuro xoay ghế lại, nhìn về phía cô.

“Ý em là sao?”

“Anh đừng nóng. Ý của em không phải là muốn chia tay ngay bây giờ, nhưng cứ như thế này mãi em thấy không ổn lắm. Vì thế trước mắt em sẽ chuyển ra ngoài. Chỉ vậy thôi.”

“Nói thế thì...”

“Em cần thời gian một mình để suy ngẫm lại mọi thứ. Em đã nghĩ sai về chuyện kết hôn rồi. Em đã nghĩ chỉ cần yêu nhau thì có thể sống hạnh phúc bên nhau, nhưng như thế vẫn chưa đủ. Cần phải chuẩn bị tâm lý nhiều hơn nữa, thậm chí còn phải đánh đổi nhiều thứ.”

“Sao tự nhiên em lại nói chuyện đó?” Tetsuro làm mặt cười. “Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu. “Em đã suy nghĩ rất nhiều trước khi nói ra quyết định này. Anh có phản đối gì không?”

“Phản đối?” Anh suy nghĩ xem nên nói gì trong trường hợp này, nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm ra được từ ngữ thích hợp, anh chỉ còn biết lắc đầu. “Không. Nếu em đã nói thế thì cứ làm những gì em muốn.”

Cô thở dài, hai vai rũ xuống.

“Nghe anh nói thế em cũng nhẹ người. Vì tính anh vốn tốt bụng nên em đã nghi ngờ rằng có lẽ anh sẽ kìm nén nỗi khổ của bản thân để giữ em ở lại. Nhưng nếu anh làm thế em sẽ cắn rứt vô cùng.”

Tetsuro cười khổ, đặt tay sau gáy. Anh đã bị cô nói trúng tim đen. Đúng là trong đầu anh đã xuất hiện suy nghĩ muốn cô xem xét lại quyết định của mình, nhưng đó không phải là điều anh thật sự mong muốn. Thành thật mà nói thì gợi ý của cô hoàn toàn hợp lý. Anh không thể phủ nhận không khí ngột ngạt trong cuộc sống vợ chồng giữa hai người.

“Anh biết thêm thông tin gì về Nakao chưa?” Cô chuyển chủ đề.

“Ừm, cũng kha khá.” Anh băn khoăn không biết có nên kể hết với cô không.

“Em muốn đính chính lại lời nói của mình một chút.”

“Đính chính? Chuyện gì cơ?”

“Em đã tiết lộ bí mật của Nakao với anh đúng không? Em sai rồi. Nakao là bạn thân của anh, em không nên chen chân vào

giữa hai người như thế. Xin lỗi anh."

"Em không cần phải xin lỗi." Tetsuro ngước mắt lên nhìn vợ mình. "Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh thấy có gì đó không bình thường."

"Em đã nói là tự em ngồi suy ngẫm lại mọi chuyện mà. Quan trọng hơn là tung tích của Nakao thế nào rồi?"

"Anh không biết nhưng sẽ thử tìm cách khác. Thật ra hôm nay..."

Anh đang nói nửa chừng thì Risako bỗng nhiên đưa tay phải lên. "Dừng lại. Anh không cần phải báo cáo tình hình điều tra với em. Dù sao em cũng không còn can dự vào chuyện đó nữa. Nhưng em sẽ cổ vũ cho anh, cố lên nhé."

Tetsuro vừa gật đầu vừa cảm thấy lạ lẫm trước những lời nói không giống Risako của mọi khi lắm.

"Chắc chắn anh sẽ thử tìm cậu ta."

"Ngày mai em sẽ chuyển ra ngoài cùng những hành lý cần thiết. Trước mắt em sẽ ở nhờ nhà một người bạn cho đến khi tìm được phòng, sau đó sẽ tranh thủ thời gian rảnh để ghé lấy số hành lý còn lại."

"Mọi chuyện có vẻ hơi gấp gáp nhỉ?"

"Em thuộc kiểu nghĩ gì thì phải làm liền mới được. Chắc anh cũng biết."

"Ừm."

Tetsuro nhớ lại chuyện lúc trước khi cô quyết định ra nước ngoài tác nghiệp cùng cô bạn phóng viên. Đồng thời cũng là

lúc toàn bộ bánh răng bắt đầu chuyển động trật nhịp.

Chỉ có vậy thôi, cô nói xong và rời khỏi phòng. Tetsuro nhìn cánh cửa đã đóng và hiểu ra lý do cô gõ cửa.

Sáng hôm sau, anh tỉnh giấc vì tiếng động bên ngoài. Anh bò ra khỏi chăn thì thấy Risako đang tập trung hành lý ở phòng khách.

“A, xin lỗi đã làm anh thức giấc.”

“Em đi sớm thế ư?”

“Ừm, em có một phi vụ phải giải quyết, sau đó sẽ đến nhà bạn để sắp xếp hành lý rồi mới đi tìm phòng.”

“Nhiều việc thế có cần anh giúp một tay không?” Tetsuro đứng dậy.

“Không cần đâu, mọi thứ cũng đâu vào đấy rồi.” Nhanh tay đóng túi hành lý lại, Risako cũng đứng dậy và vác hành lý lên vai. “Em sẽ liên lạc khi tìm được chỗ mới.”

“Ừ.” Tetsuro gật đầu. Khi Risako mở cửa, anh liền bước ra tiễn cô theo phản xạ nhưng bị ngăn lại.

“Đến đây thôi, có phải chia tay vĩnh viễn gì đâu. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Em cũng thế.”

“Cảm ơn anh.” Cô nói lời cuối rồi ra khỏi phòng. Có tiếng bước chân ở hành lang, sau đó là tiếng xỏ giày, tiếng mở cửa và cuối cùng là tiếng cánh cửa khép lại.

Tetsuro thất thần ngồi xuống ghế xô pha. Dù không có cảm giác Risako đã thật sự bỏ đi, nhưng anh vẫn cảm nhận được

sự trống rỗng trong lời nói lúc nãy của cô, rằng đây không phải là lời chia tay vĩnh viễn.

Trên bàn vẫn còn bao thuốc lá Risako để lại. Anh với tay lấy và mở ra xem bên trong. Chỉ còn lại một điếu duy nhất. Anh ngậm lên miệng và châm lửa, hút một hơi thật sâu và cảm thấy phổi mình hơi nhói lên vì sặc khói. Anh vội dụi thuốc vào gạt tàn.

Khi vào bếp tìm nước uống, anh phát hiện thấy hai chiếc tách cùng với hai chiếc đĩa lót đi kèm nằm lẫn trong đống dụng cụ ăn uống. Đó chính là bộ ấm chén Royal Copenhagen mà Hayata đã tặng hai người khi mới cưới. Risako cất giữ chúng rất cẩn thận, chỉ khi nào có khách quý mới mang ra dùng.

Tetsuro nghĩ ngợi về lý do cô đột nhiên mang chúng ra ngoài thế này. Quả nhiên đã xảy ra chuyện gì đó. Và nó có liên quan đến vị khách ghé thăm nhà? Tetsuro hối hận vì đã không để ý những chiếc tách này tối hôm qua.

Rốt cuộc ai đã đến đây...?

Ngay khi anh quan sát xung quanh để tìm kiếm manh mối thì nhận ra tờ giấy ghi chú gắn nam châm trên tủ lạnh. Trên đó là chữ viết tay của Risako. *“Hãy tìm ra Nakao, đừng để thua Hayata nhé.”*

3

Tetsuro đã tạm dừng dự định đi lấy tin vào buổi chiều vì có việc đột xuất phải làm. Anh ghé cửa hàng tạp hóa ở trung tâm thương mại mua ít bánh gạo và bánh màn thầu để làm quà, cả hai đều được nhân viên cửa hàng gói lại rất đẹp.

Anh mang bánh gạo đến chỗ của Togura Yasuko, còn bánh màn thầu chắc chắn là quà cho Togura Yoshie. Với người đã có tuổi như bà Yoshie thì thật thất lễ nếu mua loại bánh gạo có phần hơi cứng ấy.

Cũng hệt như lần trước anh đến, căn nhà của Togura Akio nằm lọt thỏm giữa khu dân cư đông đúc và chật chội. Phía bên kia cửa sổ thì tối mờ, không có lấy một tiếng động, cảm giác như không có người sinh sống.

Dù vậy Tetsuro vẫn nhấn chuông, chẳng mấy chốc khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà Togura Yoshie đã xuất hiện sau cánh cửa.

Miệng bà ấy hơi há ra vì ngạc nhiên, có lẽ bà ấy vẫn còn nhớ Tetsuro. Anh cúi đầu chào và nói rằng mình muốn hỏi thêm vài điều về vụ án.

“Tôi không còn gì để nói nữa.”

Bà ấy toan đóng cửa thì anh dùng tay ngăn lại.

“Hiện cháu đang nắm giữ rất nhiều chi tiết cần được xác minh. Làm ơn cho cháu hỏi ít câu thôi.”

Gương mặt của Togura Yoshie thoáng lúng túng. Bà ấy nhìn chằm chằm vào mắt Tetsuro. Sau vài giây thì bà ấy gật đầu đồng ý.

Một lần nữa anh lại bước vào căn phòng rộng bốn chiếu rưỡi giống như lần trước đến đây cùng Hayata. Vẫn là căn phòng có một góc thờ nhỏ, bên cạnh tượng Phật là tấm ảnh chụp Togura Akio. Nhìn qua một lượt có thể thấy ngay bên trong đã được dọn dẹp gọn gàng hơn so với lần trước anh ghé.

Bà Yoshie bẽn lẽn nhận lấy hộp bánh màn thầu Tetsuro mang đến.

Lời nhắn Risako để lại đã làm anh nảy ra ý tưởng quay trở lại đây một lần nữa. *Đừng để thua Hayata…* Đến bây giờ câu nói ấy vẫn lởn vởn trong đầu anh. Nó khiến anh nhớ về lợi thế mà Hayata đang nắm giữ. Cậu ta đã tuyên bố rằng mình đang sở hữu chiếc chìa khóa mà không có nó cảnh sát sẽ không thể tìm ra sự thật.

Tetsuro hoàn toàn không biết lợi thế đó là gì. Vì thế anh thử nhớ lại toàn bộ chi tiết liên quan từ đầu đến giờ, để xem Hayata rốt cuộc đã thu được “thứ gì đó” bằng cách nào và ở đâu. Tất nhiên người hành nghề phóng viên như cậu ta chắc chắn sẽ có những con đường riêng và những mối quan hệ nhất định. Tuy nhiên, với những thông tin cỡ đó thì phía cảnh sát vẫn có thể điều tra được.

Hayata đã tuyên bố với Tetsuro sẽ theo đuổi vụ án bằng một con đường khác. Cậu ta ý thức được cách anh tiếp cận với vụ án nên mới nói như thế. Đó là lý do cậu ta không bén mảng đến khu vực xung quanh chỗ Tetsuro. Tức là còn một con đường khác để tiếp cận vụ án?

Nghĩ đến đó thì căn nhà của Togura Akio hiện lên trong đầu anh. Nghĩ lại thì vào thời điểm ấy, phạm vi điều tra của Hayata chỉ có thể gói gọn trong khu vực xung quanh nhà Togura. Chắc chắn cậu ta đã đến gặp Togura Yoshie và Togura Yasuko một lần nữa. Và kết quả của lần gặp đó chính là "thứ gì đó" cực kì quan trọng.

"Bà có nhớ cậu phóng viên tên là Hayata đã đến đây cùng cháu lần trước không ạ?" Tetsuro đặt câu hỏi cho bà Yoshie. Bà ấy đang ngồi quỳ gối trên chiếu, dường như không có ý định sẽ mời Tetsuro một chén trà.

"Vâng, tôi nhớ."

"Cậu ấy có đến đây lần nào nữa không ạ?"

"Không, chỉ một lần ấy thôi." Bà ấy lắc đầu.

"Cậu ấy không quay lại ạ?"

"Vâng."

Không thể như thế được, nhưng rõ ràng biểu hiện bối rối của bà Yoshie chắc chắn không phải diễn kịch. Sự thật là những nếp nhăn ấy khiến đối phương khó nhận biết được biểu hiện trên khuôn mặt bà ấy.

"Điện thoại thì sao ạ? Cậu ấy có gọi đến đây không ạ?"

“Tôi nghĩ là không. Mà cậu ấy thì làm sao?”

“Không có gì ạ.”

Vậy là mình đã đoán sai? Tetsuro thất vọng ra mặt. Ngay lúc ấy bà Yoshie nói: “Cho tôi hỏi, lúc nãy anh đã nói là mình đang nắm giữ nhiều chi tiết cần được xác minh...”

“À, vâng ạ, có một vài chi tiết.” Tetsuro liền chỉnh lại tư thế.

Để xóa bỏ nghi ngờ, có lẽ anh cần phải chia sẻ thông tin, nhưng không được tiết lộ quá nhiều. Khó ở chỗ là phải tính toán thật kĩ nên nói những gì và giữ lại cái gì.

“Có vẻ như cảnh sát đang nghi ngờ một cô tiếp viên làm việc ở một quán rượu tên là Mắt Mèo. Cô ấy tên là Kaori ạ.”

“Tiếp viên...? Cô ta đã giết Akio ư?”

“Dạ không, người yêu của cô ta là nghi phạm ạ. Có vẻ hai người đó đang sống chung.” Tetsuro dừng lại suy nghĩ một chút rồi nói thêm. “Cháu nghe nói ở quán Mắt Mèo đó còn có một nhân viên pha chế đột ngột nghỉ việc ngay sau vụ sát hại nên cũng bị liệt vào diện tình nghi. Cảnh sát suy đoán rằng có thể người nhân viên pha chế và người đàn ông đó là một.”

Anh liên tục lặp lại cụm từ “người đàn ông”. Như thế sẽ đảm bảo an toàn cho sự tồn tại của “cô gái” tên là Hiura Mitsuki.

“Người pha chế đó là hung thủ?”

“Bây giờ thì chưa thể kết luận được gì ạ.”

“Người đó tên gì?”

“Hình như là...” Sau khi đã cân nhắc vấn đề, Tetsuro nói:

“Kanzaki Mitsuru ạ.”

“Kanzaki...?” Biểu cảm của bà Yoshie bỗng nhiên thay đổi khi lặp lại cái tên. Mí mắt nhăn nheo của bà ấy hơi co giật.

“Bà biết người đó ạ?”

“Không, hoàn toàn không.” Bà ấy xua tay. “Bây giờ vẫn chưa tìm thấy người đó à?”

“Hình như là vậy ạ.”

Bà ấy lại làm vẻ mặt nghĩ ngợi điều gì đó sau khi nghe câu trả lời của Tetsuro.

Nếu Hayata không quay trở lại đây thì bây giờ ở lại thêm cũng không có ích lợi gì. Sau khi kể cho bà lão nghe những chi tiết vô hại liên quan đến vụ án, anh liền đứng dậy.

“Vợ của anh Togura có ở gần đây không ạ?”

“Cũng không hẳn là gần... chỗ đó nằm đối diện nhà ga.”

“Bà có thể cho cháu xin địa chỉ và số điện thoại liên lạc được không?”

“Chờ tôi chút,” bà ấy nói sau một hồi đắn đo và kéo ngăn kéo ở chiếc tủ bên cạnh ra.

“Sau lần đó, tình hình của chị ấy sao rồi ạ? Thỉnh thoảng bà có nói chuyện với chị ấy không?”

“Hoàn toàn không nói gì, dịp năm mới cũng không gặp, cũng không hề gọi điện thoại nên không biết tôi đã vứt mảnh giấy ghi số điện thoại ở chỗ nào đây.” Tuy nói thế nhưng bà ấy vẫn chìa một mảnh giấy về phía anh. Trên đó có cả địa chỉ nhà của Togura Yasuko. Tetsuro nhận lấy và xin phép ra về.

Theo chỉ dẫn của bà Yoshie, anh xuống ga và lần theo địa chỉ trên mảnh giấy. Nếu không trở lại chỗ bà Yoshie thì khả năng cao là Hayata cũng không tìm đến nhà Yasuko. Bước chân anh trở nên nặng nề hơn với nỗi lo mình đang làm chuyện vô ích.

Phòng của hai mẹ con Togura Yasuko nằm ở tầng một của tòa chung cư hai tầng đã xuống cấp. Tên cậu con trai sáu tuổi hình như là Shota.

Sau khi chuông cửa reo thì lập tức có người trả lời và ra mở cửa. Yasuko chậm rãi ngẩng mặt lên ngay khi nhìn thấy Tetsuro, có vẻ như chị ta vẫn còn nhớ mặt anh.

“Xin lỗi vì đã đột ngột ghé nhà thế này, nếu chị đang bận tôi có thể ghé lại sau.”

“Không sao...” Yasuko cúi đầu.

“Xin lỗi, bây giờ chị có thời gian không? Chúng ta đến đằng kia uống trà nói chuyện một chút được không ạ?”

“Vâng, có điều bây giờ tôi không thể ra ngoài được.” Chị ta mở rộng cửa. “Mời anh vào.”

“Tôi xin phép.” Tetsuro nói và bước vào trong.

Ngay khi vào nhà, anh đã nhìn thấy bếp và phòng ăn, và thêm một căn phòng ở phía đối diện. Dù thuộc kiểu căn hộ DK nhưng chỉ để mỗi chiếc bàn thôi đã choán hết chỗ. Nơi này quá chật chội cho một gia đình bình thường sinh sống.

Tetsuro nép mình vào chiếc bàn nhỏ, ngồi xuống phía đối diện với Yasuko. Shota đang ngồi bệt dưới sàn và chơi điện tử

trên tivi. Anh hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu bé sử dụng một máy chơi điện tử khác với cái lúc trước. Chẳng phải hoàn cảnh kinh tế của họ hiện đang khó khăn ư?

“Công việc của chị thế nào ạ?”

Chị ta lắc đầu yếu đuối trước câu hỏi của Tetsuro. “Tôi từng làm việc ở một quán rượu nhưng đã bị buộc nghỉ làm vì càng ngày càng ít khách ghé quán do thời buổi kinh tế suy thoái, hơn nữa nhân viên cũng vừa đủ. Bởi thế nên tôi đang kiếm việc tiếp theo đây.”

“Chị vất vả rồi.”

“Vâng, nhưng nhờ có thằng bé nên tôi luôn tự nhủ mình phải cố gắng.” Yasuko ngắm nhìn Shota.

Cùng một câu hỏi như lúc ở nhà bà Yoshie, Tetsuro một lần nữa lại thử tìm hiểu xem Hayata có đến đây không. Nhưng câu trả lời của Yasuko cũng không đáp lại kỳ vọng của anh. Từ lần đó chị ta không hề gặp lại Hayata dù chỉ một lần.

Tiếp theo anh hỏi chị ta có nghe tin gì từ phía cảnh sát không, về chuyện này thì chị ta bảo có hay nghĩ đến.

“Tôi cũng quan tâm đến vụ án chứ, nhưng không thấy phía cảnh sát liên lạc gì cả, chẳng biết tình hình vụ án thế nào. Là người nhà nạn nhân mà lại hoàn toàn mù tịt thông tin.”

Đây thường là tâm lý chung của người thân nạn nhân. Họ có quyền được biết mọi chuyện đang diễn ra thế nào, nhưng có vẻ như hiện tại phía cảnh sát vẫn không có tiến triển gì.

Sau khi chơi điện tử chán chê, Shota quay sang nghịch ống

nghe điện thoại. Cậu bé nhấn nút gọi đi đâu đó, đưa ống nghe lên, sau một lúc thì dập máy và cứ lặp lại như thế mãi. Đó là điện thoại đời mới, được trang bị cả màn hình hiển thị số điện thoại. Thứ cậu bé đang nhấn vào là nút gọi lại hay là gì nhỉ? Có lẽ mỗi khi nhấn nút trên màn hình hiển thị lại xuất hiện các dòng chữ khiến cậu bé thích thú.

“Shota, dừng lại ngay! Mẹ đã nói không được nghịch điện thoại rồi cơ mà.”

Cậu bé buông điện thoại ra khi bị mẹ nhắc nhở.

Sau đó hai người chủ yếu chỉ nói chuyện lung tung. Tetsuro hỏi chị ta sau này dự định thế nào thì không nhận được câu trả lời nào rõ ràng.

“Tôi không có tiền tiết kiệm, nên chỉ nghĩ phải nhanh chóng tìm cách gì đó càng sớm càng tốt.”

“Chị không còn qua lại với mẹ chồng nữa ạ?”

“Vâng. Bây giờ bà ấy chỉ như người dưng nước lã.” Nói xong không hiểu sao chị ta lại liếc về phía điện thoại một lần nữa. Nhưng Shota đã trở lại với máy chơi điện tử.

Đến lúc chuẩn bị về thì đột nhiên Tetsuro nhớ ra hộp bánh. Sau khi đi giày, anh rút hộp quà ra đưa cho chị ta.

“Hình như tôi chẳng giúp gì được cho anh cả...”

“Không đâu, như thế là đủ rồi.”

“Thế à? Shota thích đồ ngọt nên chắc thằng bé sẽ vui lắm đây.”

“À... ừm, xin lỗi chị, bên trong chỉ toàn là bánh gạo thôi.”

“Vậy ư, tôi vô ý quá. Nhưng nó cũng thích bánh gạo lắm.” Yasuko mỉm cười gượng gạo và nhận lấy hộp quà.

Tetsuro gặm nhấm cảm giác thất bại trên con đường hướng về nhà ga. Chuyện Hayata không quay lại gặp họ nằm ngoài dự đoán của anh. Bằng cách nào mà cậu ta có thể thu được thông tin có lợi như thế?

Nếu nghĩ kĩ thì còn một nơi... Đó là nhà máy ở Kadomatsu nơi Togura Akio làm việc. Trước đó anh đã từng đến điều tra địa điểm này. Theo lời Hayata thì chỗ đó là công ty được một người bà con của Togura điều hành. Tetsuro nhìn đồng hồ. Giờ này chắc chắn ở công ty vẫn còn người. Anh nảy ra ý định thử ghé qua bên đó. Sự việc đã đến nước này rồi thì anh cũng không việc gì phải sợ mình đang tốn công vô ích nữa.

Anh tìm thấy một cửa hàng bánh kẹo trước nhà ga, chuyên bán kẹo ngoại. Ở xưởng sắt chắc chỉ toàn là nhân viên nam, đến tay không chắc cũng không sao nhỉ?

Tetsuro dừng lại trước cửa hàng đó, anh chợt nhớ lại lời nói của Yasuko: Shota thích đồ ngọt nên chắc thằng bé sẽ vui lắm đây. Đúng vậy, chắc chắn chị ta đã nói như thế. Nhưng tại sao chị ta lại nghĩ bên trong hộp là “đồ ngọt”? Trong khi trên giấy gói chỉ có mỗi tên của cửa hàng.

Đến đây thì còn một chi tiết khác khiến anh cảm thấy kỳ lạ. Chị ta không ngạc nhiên khi nhìn thấy anh. Ngoài ra chị ta cũng không buồn thắc mắc tại sao anh lại biết địa chỉ nhà mà tìm đến. “Anh biết địa chỉ ấy từ ai...?”, bình thường người ta sẽ hỏi những câu như thế.

Hay Togura Yoshie đã liên lạc với Yasuko?

Anh chỉ có thể nghĩ như thế. Có lẽ bà ấy đã báo rằng một người đàn ông khả nghi tên là Nishiwaki đang trên đường đến đó, đừng nói gì cho anh ta biết cả. Anh ta còn mang theo quà nữa, chỉ vừa mới rời nhà tôi thôi.

Nhưng nếu thế thì phải thay đổi cách nhìn nhận về mối quan hệ giữa bà Yoshie và Yasuko. Cả hai đều quả quyết rằng không hề gặp nhau, nhưng sự thật thì không phải vậy?

Phải rồi, Hayata từng nói người đàn bà đó rất láu cá.

Nếu thực tế mối quan hệ giữa hai người không xấu như họ thú nhận thì tại sao phải cư xử như thế? Tetsuro chưa nghĩ ra cách gì để kiểm chứng chuyện hai người đó giữ liên lạc với nhau cả.

Chợt có một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, anh lập tức quay gót.

Đến căn hộ, anh liền nhấn chuông cửa. Khuôn mặt của Yasuko một lần nữa xuất hiện, nhưng có phần đờ đẫn hơn lúc nãy. “Còn vấn đề gì à?”

“Tôi có khoảng hai, ba câu nữa muốn hỏi chị.” Tetsuro tự ý bước vào trong. “Chị có biết chồng mình thường hay lui tới một quán bar tên là Mắt Mèo không?”

“Mắt Mèo...? Tôi không biết... Nhưng có nghe được từ nhân viên điều tra chuyện anh ta hay đi Ginza.”

“Chi có thấy cái tên Saeki Kaori quen thuộc không?”

“Saeki? Tôi mới nghe lần đầu.” Chị ta nghiêng đầu.

“Vậy Kanzaki Mitsuru thì sao?” Tetsuro vừa hỏi vừa quan sát kĩ biểu hiện của chị ta.

Yasuko lắc đầu đáp: “Tôi không biết.” Trong một thoáng mắt chị ta mở to, nhưng có thể đó chỉ là cảm giác của anh thôi.

“Thế ạ?”

“Nhưng những người đó thì liên quan gì?”

“Không có gì, bây giờ vẫn còn sớm để kết luận. Ngoài ra...” Tetsuro giả vờ liếc đồng hồ đeo tay. “Tôi có thể mượn điện thoại của chị được không? Tôi để quên điện thoại di động ở nhà rồi.”

“Vâng, anh cứ tự nhiên.”

“Tôi xin phép.” Anh nói và bước vào phòng. Hộp quà của anh được khui ra ngay, còn Shota thì đang nhấm nháp bánh gạo.

Tetsuro đứng trước điện thoại, cố gắng không để cho Yasuko nhìn thấy mình. Sau khi lướt qua bảng điều khiển, anh giả vờ nhấn nút có chữ Hán tự, đó chính là nút tự gọi lại. Số điện thoại hiển thị trên màn hình không phải là số điện thoại gọi đến trước đây của Togura Akio mà anh đã lưu sẵn trong đầu. Điện thoại gần đây thường lưu lại những số hay gọi. Vì thế chắc chắn trong đó sẽ có số của bà Yoshie nếu mối quan hệ giữa Yasuko và bà ấy là kiểu liên lạc thường xuyên.

Nhưng tay anh đột nhiên dừng lại. Anh nhận ra số điện thoại đang hiển thị trên màn hình. Đó không phải là số của bà Yoshie, mà là của một người anh chưa từng nghĩ đến.

4

Đồng hồ đeo tay của anh đang chỉ quá mười một giờ tối. Tetsuro gọi thêm một chai bia đen nữa. Anh là người khách duy nhất ngồi ở chiếc bàn tròn trong quán. Ngoài ra ở bàn dành cho bốn người có hai, ba người gồm cả đàn ông và phụ nữ, chắc là nhân viên làm công ăn lương. Quán rượu này nổi tiếng nhờ kỹ thuật pha chế đẹp mắt của một nữ nhân viên pha chế nên ngày thường cũng rất đông khách.

Ngay lúc anh vừa đưa chai bia thứ hai lên miệng uống thì cửa ra vào hai cánh của quán mở ra và Hayata bước vào. Cậu ta khoác áo da màu đen, quàng thêm chiếc khăn màu xám.

“Cậu chờ lâu chưa?”

“Không, chỉ mới một lúc thôi.”

Khi cô phục vụ bàn tiến lại, cậu ta vừa cởi khăn quàng vừa gọi một ly Gin Bitter.

“Món ưa thích của Risako đấy.” Tetsuro nói.

“Thôi cho tớ xin.” Hayata cười toe toét, quàng áo khoác da sau lưng ghế. “Trời trở lạnh thật rồi. Tớ đang phân vân không biết có nên lên phía bắc không đây.”

“Phía bắc?”

“Đi lấy tin về các giải trượt tuyết và trượt ván trên tuyết ấy.

Bây giờ ở đó đang náo nhiệt lắm.”

“À... Nhưng đó không phải là chuyên môn của tớ.”

“Kén chọn sẽ khó sống lắm.” Hayata rút bao thuốc lá ra và châm thuốc bằng chiếc bật lửa Zippo. Tetsuro nhớ lại ở các sân trượt tuyết hồi xưa, những chiếc bật lửa Zippo ấy đã thịnh hành một thời. Tất nhiên lúc đó cả anh lẫn Hayata đều chưa hút thuốc.

“Trên đường đến đây tớ đã tưởng tượng đủ thứ trong đầu.” Hayata vừa hút thuốc vừa nói. “Rốt cuộc là chuyện gì đây nhỉ? Tất nhiên không phải là một cuộc tụ họp chuyện trò giữa bạn bè với nhau rồi, chắc chắn là về vụ án. Nhưng tớ không tài nào nghĩ ra lý do cậu chủ động rủ. Lúc trước tớ đã nói là không có ý định hợp tác với cậu, thậm chí còn khuyên cậu rút chân ra khỏi vụ án. Cậu biết điều đó mà?”

Tetsuro im lặng. Anh bối rối không biết phải bắt đầu thế nào với đối thủ đáng gờm này.

Một ly Gin Bitter đã được mang đến. Hayata nâng ly cocktail lên, Tetsuro cũng cầm lấy chai bia của mình.

“Takakura sao rồi? Vẫn bay nhảy như mọi khi chứ?”

“Ừm.” Tetsuro gật đầu. “Thật ra bọn tớ đang ly thân.”

Hai ngón tay đang kẹp điếu thuốc của Hayata dừng lại trên không.

“Tớ hỏi lý do được không?”

“Không có lý do gì cụ thể. Hơn nữa bản thân tớ cũng không hiểu. Risako đề xuất, và tớ đồng ý, chỉ vậy thôi.”

“Cô ấy đề xuất chuyện đó là có lý do, cả cậu khi nói đồng ý cũng vậy.”

“Ý của tớ là không thể giải thích trong một câu được, có nhiều chuyện xảy ra lắm.” Tetsuro tu một hơi hết nửa chai bia. “Nhưng tạm gác chuyện đó sang một bên. Đến lúc nói về trận đấu cuối cùng rồi.”

“Ý cậu là cú đánh chặn?”

Tetsuro gật đầu.

“Về lý do tại sao lúc ấy tớ lại không chuyền bóng cho cậu...”

“Vì cậu không nhìn thấy.” Hayata nói ngay. “Có lẽ là do thị lực của mắt trái.”

Tetsuro ngạc nhiên nhìn mặt cậu bạn. Nhưng anh chàng cựu cầu thủ chơi ở vị trí nút chặn lại làm vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, cầm ly cocktail đắng ngắt lên uống.

“Cậu biết à?”

“Tớ chỉ đoán thôi, có lẽ tên Matsusaki cũng nhận ra, nhưng chỉ có mỗi Nakao là biết chắc chắn. Tớ quan sát thấy các cậu cùng luyện tập chủ yếu ở góc chết phía bên trái, nên mới nghĩ có lẽ mắt cậu có vấn đề gì đó.”

“Là mắt trái. Bây giờ thị lực của nó gần như bằng không.”

“Ừ.” Hayata gật đầu.

Tetsuro không có ý định sẽ nói về lý do khiến mắt anh như thế. Anh không muốn nói những lời than vãn.

“Cậu chưa bao giờ hỏi tớ một lần về chuyện đó.” Tetsuro nói.

“Tớ không biết nếu hỏi thì sẽ thế nào. Cậu có lý do khi giữ bí mật, đúng chứ?”

“Ừm.”

“Tớ nhận ra khi cậu đang luyện tập, và xác thực được chuyện đó khi chúng ta thi đấu. Nhưng trong trận đấu đó, tớ không thể mở miệng hỏi cậu điều đó được.”

“Vì biết tớ không thể nhìn rõ khu vực phía bên trái ấy nên cuối cùng cậu đã chạy đến vị trí đó?”

“Đúng thế. Với tớ, đó là một ván cược.”

“Ván cược?”

Hayata uống cạn ly cocktail, chồm người lên bàn.

“Chuyện này, không ai chỉ thẳng ra nhưng mọi người vẫn luôn thắc mắc tại sao vị trí của tớ lúc ấy lại thoáng. Đội đối phương đã hoàn toàn bỏ quên góc trái, mà đó lại là một đội rất khá. Chẳng phải như thế rất kỳ lạ sao?”

Tetsuro nín thở. “Lẽ nào...”

“Chính xác.” Hayata cười ngoác đến tận mang tai. “Cầu thủ đối phương cũng đã nhận ra, trung phong của Đại học Teito không thể ném về góc trái, không hiểu vì sao, nhưng chỉ biết là cậu sẽ không ném được. Tất nhiên bọn họ không nhận ra ngay từ đầu, đến lúc đội chúng ta dần triển khai lối chơi cuối cùng ấy chắc chắn đã bị bắt bài.”

“Vì thế nên bọn họ mới buông lỏng góc trái...”

“Đúng thế, nên lúc ấy tớ đã lợi dụng điều đó và chạy về góc trái. Cuối cùng chỉ còn cách chờ xem cậu có nhận ra và ném

bóng hay không thôi. Ván cược ý là vậy. Đồng thời tớ cũng đã tranh thủ thử vận may của mình."

"Vận may?"

"Cậu đã nhận ra cảm xúc của tớ dành cho Takakura đúng không?"

"... À, ừm."

"Tớ đã rất bối rối, không biết có nên thổ lộ với cô ấy không. Tớ biết sự gắn kết giữa cô ấy và cậu, đó có thể là tình yêu hoặc là tình bạn. Đến khi trận đấu bắt đầu thì tớ vẫn chưa có quyết định cuối cùng. Vì vậy tớ đã nảy ra một ý, nếu có thể ghi một cú Touch-down trong trận đấu ấy, tớ sẽ thổ lộ. Đó là cách tớ để trận đấu quyết định vận may của mình."

"Sau đó cậu đã không thể ghi điểm...?"

Lần đầu tiên Tetsuro biết anh đã hai lần khiến Hayata thất vọng.

"Trong một thoáng tớ đã nghi ngờ, lẽ nào cậu đã nhận ra nên mới quyết định không thực hiện đường chuyền đó. Nhưng tất nhiên suy nghĩ ấy hoàn toàn vô lý."

"Dù tớ có biết ý định của cậu đi chăng nữa thì khi nhìn thấy cậu, chắc chắn tớ sẽ không do dự mà chuyền ngay."

"Hẳn là vậy rồi." Hayata gật đầu.

Tetsuro đập nhẹ tay lên mặt bàn. "Tớ cứ nghĩ sẽ không có ai nhận ra..."

"Đối với bóng bầu dục thì không đơn giản như vậy đâu. Đơn phương độc mã sẽ không làm được gì cả. Lối chơi cá

nhân được sinh ra từ sự hỗ trợ của đồng đội mà."

"Đúng thế nhỉ?" Anh gật đầu và thở dài.

Tetsuro có cảm giác anh đã mắc sai lầm trong một khoảng thời gian khá dài. Anh tự xem mình như nhân vật chính của một vở bi kịch. Tự huyễn hoặc sự cao cả của bản thân rằng cố giữ bí mật về vụ tai nạn vì sợ đồng đội bị tổn thương, không những thế còn lấy đó làm cái cớ cho sự thất bại ở trận đấu ấy. Có lẽ anh chỉ đang tự nuông chiều bản thân thôi.

Thế mà hầu hết những người đồng đội của anh vẫn luôn dõi theo một con người hèn nhát như thế.

Bây giờ anh cũng đã hiểu ra lý do Risako ghét cay ghét đắng cụm từ "thế giới của đàn ông". Đó chẳng qua chỉ là lòng tự ái mà thôi.

"Tớ chẳng khác gì thằng ngốc tưởng mình là anh hùng nhỉ?"

"Không cần phải tự trách mình đâu. Đó là điểm yếu và cũng là điểm tốt của con người mà."

"Có vẻ như Risako không thể tha thứ cho sự yếu đuối ấy." Không chỉ có vậy, khi hai người kết hôn thì cô còn phải chia sẻ sự yếu đuối ấy nữa. Càng nghĩ càng thấy đúng.

"Chuyện mắt trái của cậu, Takakura..."

"Cô ấy biết nhưng giữ kín không nói gì và chờ đợi lời giải thích của tớ. Nhưng mãi mà tớ vẫn không chịu mở lời."

"Cô ấy chắc chắn đã rất tức giận." Hayata dập điếu thuốc đang ngắn dần. Ánh mắt ấy cho thấy cậu ta đang nhớ lại

khuôn mặt của Takakura Risako.

“Sau khi bỏ đi, cô ấy có để lại lời nhắn. Trên đó ghi rằng “Đừng để thua Hayata”.”

“Tớ á?” Hayata tự chỉ ngón tay về phía mình. “Nghĩa là sao?”

Tetsuro quan sát xung quanh rồi hạ giọng nói: “Vì cậu đang dẫn trước, và là người nắm giữ chìa khóa của vụ án này. Thậm chí cảnh sát cũng bó tay nếu không có nó. Bây giờ sự tự tin đó của cậu vẫn không bị lung lay chứ?”

Hayata mỉm cười khó nhọc, phẩy tay trước mặt.

“Nếu bây giờ chúng ta chuyển chủ đề qua vụ án ở Itabashi thì tớ xin phép cáo từ.”

“Khoan! Trước tiên hãy nghe tớ nói đã.”

Tetsuro đưa tay lên ra hiệu nhân viên phục vụ mang đến một ly Gin Bitter nữa.

“Cậu đang suy tính gì vậy?” Hayata hỏi.

“Nếu không muốn nói thì cậu có thể im lặng. Chỉ cần nghe tớ nói thôi, sau đó muốn đáp lại thế nào thì tùy cậu.”

Hayata nhìn thẳng vào mắt Tetsuro một lúc lâu, như thể muốn nhìn sâu vào tâm can của anh. Không hiểu cậu ta đọc được những gì ở trong đó nhưng cuối cùng đã đồng ý. “Trước mắt tớ sẽ thử nghe xem sao.”

Tetsuro làm ướt cổ họng bằng một ngụm bia đen, sau đó hít thật sâu.

“Đây là suy đoán của tớ. Hiện tại thì vụ án ở Itabashi vẫn đang bế tắc. Tớ đã bỏ lỡ con đường chính dẫn đến nghi

phạm, còn cậu chính là người đã kịp nắm bắt con đường đó. Nhưng tại sao tớ lại bỏ lỡ nó? Lý do là vì có người đã cố tình che lấp nó đi. Những đối tượng này bình thường đã nằm ngoài tầm kiểm soát của cảnh sát và nghiễm nhiên trở thành nhân vật ngoại lệ. Họ chính là điểm mù trong mắt cảnh sát."

Hayata đang chuẩn bị châm thuốc thì đột nhiên dừng tay lại, nắp chiếc bật lửa vẫn đang mở.

"Những người ở trong điểm mù ấy chính là gia đình của nạn nhân vụ ám sát, Togura Akio. Cụ thể chính là Togura Yoshie và Togura Yasuko. Cảnh sát đã đặc biệt bỏ qua hai trường hợp này."

Hayata đóng nắp bật lửa lại, đặt điếu thuốc vừa ngậm xuống bàn. Đúng lúc ấy ly Gin Bitter thứ hai được mang đến, nhưng cậu ta cũng không buồn đụng vào.

"Một suy đoán thật trắng trợn. Gia đình của nạn nhân đã che giấu hành vi giết người."

"Chuyện này thì cậu đã nhận ra trước tớ còn gì. Đúng chứ? Đây chính là chìa khóa vụ án mà cậu đang nắm giữ."

"Chuyện này không thể nói trong tình trạng say xỉn được." Hayata đẩy ly Gin Bitter ra xa. "Chuyển địa điểm thôi."

Tetsuro được dẫn đến một quán cà phê dưới tầng hầm. Ánh đèn tối mờ, chỗ ngồi được bố trí sao cho đảm bảo sự riêng tư của khách đến quán. Các cặp nam nữ có lẽ sẽ thường hẹn gặp ở những nơi như thế này để tránh xa ánh mắt dò xét của người ngoài.

"Tớ muốn biết thêm về cơ sở dẫn đến suy đoán đó của

cậu.” Hayata nói ngay, trong khi chưa kịp đụng đến tách cà phê đã được mang đến bàn.

“Trước đó tớ cần cậu trả lời câu hỏi này đã. Đây chính là con đường mà cậu theo đuổi đúng không?”

“Tớ sẽ trả lời sau khi nghe cậu nói.” Hayata cong môi nói.

Tetsuro hớp một ngụm nước trong ly. Không phải là anh chưa nghĩ đến tính cách quả quyết của Hayata.

“Tớ có bằng chứng chứng minh mẹ và vợ của nạn nhân là hung thủ.”

“Bằng chứng đó là gì?” Giọng điệu Hayata trở nên đanh thép.

“Số điện thoại. Kể ra thì khá dài dòng nhưng tớ đã có cơ hội sử dụng điện thoại ở nhà Togura Yasuko. Sau khi nhấn nút gọi lại, trên màn hình đã hiển thị số của một nhân vật giữ vai trò chủ chốt, là người có mối liên hệ cực kì sâu đậm với vụ án.”

“Chờ đã, tức là cậu biết nhân vật chủ chốt ấy? Kể cả số điện thoại của người đó?”

“Tất nhiên.”

“Nói là có liên quan trực tiếp đến vụ án hay là mặt trái của vụ án?”

“Cảm ơn đã giải thích hộ tớ. Togura Yasuko tuyệt đối không có lý do gì để gọi điện cho người đó cả. Nhìn bên ngoài thì có vẻ như hai người họ không có quan hệ gì. Thêm vào đó, Togura Yasuko chỉ giả vờ lạnh nhạt với bà Yoshie, thực tế thì không phải vậy. Hai người đó đã bí mật giữ liên lạc với nhau.”

“Tên nhân vật chủ chốt đó là gì?”

“Cậu nghĩ tớ sẽ tiết lộ toàn bộ như thế à? Trong khi bản thân mình thì chưa thèm lật một lá bài.”

Tetsuro cho một ít sữa vào ly cà phê đen đặc và khuấy đều.

Hayata đưa hai tay ôm phía sau gáy và ưỡn người ra. Cậu ta ngắm trần nhà, nghĩ ngợi điều gì đó. Chắc chắn trong đầu cậu ta bây giờ đang thực hiện vô số phép toán. Liệu người đồng đội Tetsuro đã từng sát cánh bên nhau của cậu ta có chiếm một phần trong đó không nhỉ?

Đọ trí với một đối thủ như Hayata quả thật rất nguy hiểm. Nhưng Tetsuro không còn sự lựa chọn nào khác. Ngay từ lúc phát hiện ra số điện thoại ấy ở nhà Togura Yasuko, anh đã ý thức rằng chắc chắn sẽ có đổ vỡ.

“Bà mẹ đó...” Hayata lên tiếng. “Lần đầu gặp tớ đã có cảm giác kinh tởm rồi. Bầu không khí xung quanh chứng tỏ bà ta đang ém nhẹm điều gì đó. Vì thế tớ đã thử đến gặp một lần nữa.”

“Nhưng bà ta đã nói rằng không hề gặp lại cậu.”

“Đúng thế, cuối cùng tớ đã không đến. Vì ngay lúc tớ quay lại căn nhà đó thì bắt gặp một vị khách khác thường xuyên ghé nhà.” Hayata buông thõng hai tay nhìn Tetsuro. “Chính là Togura Yasuko. Ban đầu tớ đã nghĩ hay là chị ta đến gây gổ, nhưng thật ra không phải vậy. Phải đến hai giờ đồng hồ sau Yasuko mới trở ra. Trước đó tớ đã điều tra về lối sống sinh hoạt của bà mẹ rồi, thế mà hai người khắc nhau như chó với mèo lại có thể ở cùng nhau đến hai tiếng đồng hồ, chẳng phải

là rất lạ sao? Ngoài ra, tớ đột nhiên nhớ lại một chi tiết. Tivi ở nhà bà mẹ có kết nối với máy chơi điện tử, điều đó chứng tỏ Yasuko thường dẫn đứa con trai đến nhà bà ta chơi. Lúc ấy thì tớ nhận ra mối quan hệ căng thẳng giữa hai người chỉ là diễn kịch."

"Sau đó cậu làm gì?"

"Tớ lập tức chuyển sang theo dõi Yasuko. Lúc ấy không có đứa con trai đi cùng, vậy thì chị ta định đi đâu? Trực giác của tớ đã đúng. Chị ta đến ngân hàng."

"Ngân hàng?"

"Tất nhiên không phải là quầy giao dịch, mà là quầy ATM. Tớ đã lén theo dõi Yasuko từ một vị trí kín đáo cách đó không xa. Chị ta cầm theo sổ tài khoản, không chuyển khoản cũng không rút tiền, mà chỉ kiểm tra số dư tài khoản thôi."

"Hay là chị ta muốn xác nhận dòng tiền ra vào tài khoản?"

"Có lẽ thế. Vì tớ cũng thường thuê người làm thêm bằng hình thức trả tiền chuyển khoản như thế, nên quyết định theo dõi Yasuko thêm một thời gian nữa. Quả nhiên chị ta thường hay đến ngân hàng, và chỉ làm mỗi việc là kiểm tra số dư tài khoản."

"Lạ thật."

"Trong lúc đó tớ quyết định theo dõi bà mẹ khi có thời gian rảnh. Tớ muốn biết có những ai thường hay lui tới căn nhà đó nữa. Nhưng hầu như không có ai đến cả. Chiều tối, bà ta thường ra ngoài mua sắm, ngoài ra không gặp gỡ bất kỳ ai khác. Nhưng ngay khi tớ định từ bỏ vì không tìm ra được

manh mối gì thì bà mẹ lại hành động. Bà ta ra khỏi nhà trong một bộ trang phục chỉn chu khác hẳn vẻ úi xùi thường ngày."

"Bà ta đi đâu?"

"Đó là chỗ chưa bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của tớ. Căn hộ thuê theo tuần ở Koto."

"Căn hộ thuê theo tuần?" Tetsuro vô thức nói to. "Bà ta có việc gì ở chỗ đó thế?"

"Tớ không biết, bây giờ cũng thế. Có vẻ như bà ta có việc với người ở trong căn hộ đó nên mới tìm đến. Tớ đã lén lút bám theo, sau đó thấy bà ta gõ lên một cánh cửa nhưng không có ai trả lời."

"Phòng của ai thế nhỉ?" Tetsuro nghiêng đầu thắc mắc. Lẽ nào là một người có liên quan đến vụ án?

"Sau khi bà mẹ rời đi, tớ đã đến điều tra chỗ người chủ cho thuê căn hộ để xác nhận thử dù biết chắc sẽ rất hiếm người sử dụng tên thật để đăng ký. Ở những nơi như thế thư từ bưu kiện thường sẽ đến chỗ người quản lý, sau đó sẽ được phân phát về các phòng chứ không đến trực tiếp. Vì thế khi hỏi quản lý sẽ có được cái tên đó ngay. Tên người chủ căn phòng mà bà mẹ ghé qua chính là Mitsuru." Nói xong Hayata chỉ tay về phía Tetsuro. "Cậu biết cái tên đó đúng không?"

"Là tên của nhân viên pha chế quán Mắt Mèo..."

"Đúng thế." Hayata gật đầu một cách chậm rãi. "Cảnh sát cũng đang truy lùng tung tích của tên nhân viên pha chế ấy vì đột nhiên hắn mất tích ngay sau khi vụ án xảy ra. Mochizuki theo dõi quán Mắt Mèo chính là để truy bắt nghi phạm. Ngoài

ra, theo lời chủ quán Mắt Mèo, người giới thiệu Kanzaki vào làm chính là nữ tiếp viên Kaori. Người ấy bây giờ cũng đang mất tích, vì thế cảnh sát cho rằng có khả năng Kanzaki chính là người yêu của cô tiếp viên ấy. Lý lịch lẫn địa chỉ của Kanzaki ở quán đều là thông tin rác, ngay cả bà chủ cũng không biết địa chỉ thật của hắn ta ở đâu. Thế nhưng kỳ lạ là người nhà của nạn nhân lại biết điều đó. Cậu nghĩ sao?"

"Tức hung thủ giết Togura là Kanzaki, Togura Yoshie và Yasuko biết điều đó nhưng không báo cảnh sát."

"Đúng là chỉ có giả thiết đó là hợp lý nhất. Nhưng tại sao hai người đó lại làm thế?"

"Họ bao che cho Kanzaki Mitsuru?"

"Chuyện đó là không thể." Hayata lập tức lắc đầu. "Yasuko thì không nói, nhưng Yoshie là mẹ ruột của nạn nhân, khó mà nghĩ đến chuyện bà ta có thể bao che cho hung thủ sát hại con mình. Tuy nhiên, cũng không loại trừ khả năng vì quá căm ghét đối tượng đó nên bị buộc tội thôi vẫn chưa đủ. Nếu chỉ có bọn họ biết hung thủ là ai thì sẽ dễ thực hiện những hành vi khác hơn."

"Ý cậu là trả thù?"

"Có thể. Nhưng nhìn từ góc độ gia đình nạn nhân, dẫu cho có giết hung thủ đi nữa thì họ cũng đâu cảm thấy khá hơn. Chưa kể Yasuko đã rất muốn ly hôn với Togura Akio, có khi chị ta còn rất biết ơn hung thủ ấy chứ."

"Nếu không phải là trả thù thì..."

"Chính là tống tiền." Hayata đưa ngón tay trỏ lên. "Thực tế

cuộc sống của bà Yoshie và Yasuko đang gặp khó khăn về kinh tế, không hiểu họ đã lấy chuyện gì ra để hăm dọa nhưng hung thủ buộc phải móc tiền ra cho họ. Đó là suy đoán của tớ. Ngay cả việc Yasuko thường xuyên ra ngoài kiểm tra số dư cũng thế, chắc chắn là để kiểm tra xem tiền đã được chuyển vào tài khoản chưa."

"Gia đình nạn nhân tống tiền hung thủ..."

"Nếu đó là sự thật thì đúng là đáng sợ." Hayata châm thuốc, khi hút, vai cậu ta hơi nhấp nhô lên xuống. "Đồng thời đó sẽ là một tin tức có một không hai."

Tetsuro nhớ lại lúc đến chỗ căn hộ của Togura Yasuko. Máy chơi điện tử còn mới của cậu con trai là thứ không thể mua được khi đang gặp khó khăn về tiền bạc. Rõ ràng họ đã tống tiền hung thủ thành công.

"Như thế tức là cách nhìn của cậu về vụ án cũng đã thay đổi một trăm tám mươi độ?" Tetsuro hỏi.

"Đây là công việc của tớ. Tớ sẽ luôn bảo vệ lẽ phải, thế nên tớ mới cảnh báo cậu đừng dính vào vụ án nữa, nó có thể ảnh hưởng đến tương lai của cậu."

Tuy cách nói có phần cộc lốc nhưng đó có lẽ là những lời thật lòng. Nhưng Tetsuro không thể đón nhận lòng tốt ấy được.

"Có ai khác biết chuyện này chưa?"

"Hiện tại thì chỉ có mình tớ thôi. Tớ không định báo cáo với cấp trên, không khéo lại bị kẻ nào khác cướp tin mất. Ngoài ra còn một chuyện tớ vẫn không hiểu, đó là mối liên hệ giữa cậu

và vụ án. Cái gì cũng có giới hạn của nó. Tớ định sẽ hành động sớm thôi. Gần đây cả Togura Yoshie lẫn Yasuko đều không có động tĩnh gì."

"Cậu định sẽ báo cảnh sát?"

Hayata lập tức bật cười rất to sau khi nghe Tetsuro hỏi.

"Tại sao tớ lại đi làm chuyện dại dột như thế? Chẳng khác nào cho bọn họ cơ hội nẫng tay trên."

"Thế là cậu định nhắm đến hai người đó?"

"Tớ đã chụp lại cảnh bà mẹ đến thăm căn hộ thuê theo tuần đó. Không biết nếu đưa tấm ảnh cho bọn họ xem thì cả hai sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Thật đáng trông chờ!"

"Nhưng cậu đâu có bằng chứng về vụ tống tiền?"

"Bằng chứng thì sau đó để phía cảnh sát lo. Còn công việc của phóng viên bọn tớ chỉ là giải đáp vụ án theo một góc nhìn hoàn toàn khác. Tuy nhiên." Cậu ta nói, dập điếu thuốc vẫn còn dài và chồm lên bàn. "Vụ án có vẻ đã thay đổi. Kanzaki Mitsuru thật ra là ai? Tớ đã có cơ hội để làm rõ khúc mắc này. Được rồi, bây giờ đến phiên cậu. Chủ nhân số điện thoại cậu tìm thấy ở nhà Togura Yasuko là ai?"

Miệng Hayata xuất hiện một nụ cười nhưng ánh mắt cực kì sắc bén, hướng về phía Tetsuro đầy đe dọa, như muốn nói "Bây giờ cậu không nói thì không xong với tớ đâu".

Tetsuro đưa tách cà phê nguội lạnh lên uống và chỉ cảm thấy có mỗi vị đắng trong miệng. Hoặc có lẽ tâm trạng đã ảnh hưởng đến vị giác của anh.

“Tớ gọi cậu đến đây là có lý do.”

“Chúng ta đang trao đổi thông tin. Tớ vừa mới cung cấp manh mối cho cậu đấy thôi.”

“Không chỉ có vậy. Không, thật ra là chuyện đó không còn quan trọng nữa. Tớ có việc này muốn nhờ cậu giúp, dù có khả năng là cậu sẽ từ chối.”

“Chuyện gì? Cậu làm ơn đừng nói vòng vo nữa.”

“Hayata, cậu nói đúng.” Tetsuro kê hai tay lên bàn và cúi mặt xuống.

“Cậu sao thế? Rốt cuộc là có chuyện gì?” Giọng nói cho thấy Hayata đang hoang mang.

“Từ bây giờ cậu đừng nhúng tay vào vụ án này nữa. Tớ muốn cậu quên phắt vụ này đi.”

Hayata câm nín. Tetsuro đang cúi đầu nên không thể quan sát được biểu cảm trên khuôn mặt cậu ta, nhưng anh có thể tưởng tượng Hayata đang mang vẻ mặt gì. Đầu tiên là ngạc nhiên, rồi sững sờ và sau đó là lúng túng.

“Nishiwaki, cậu...” Hayata nói. “Đang giỡn mặt với tớ phải không?”

“Đâu có. Không phải vậy.” Tetsuro ngẩng mặt lên.

Hai mắt Hayata trợn ngược lên, hai má cứng đờ, cậu ta đang kiềm chế cơn giận.

“Thế ư? Câu cậu vừa nói rõ ràng phải do tớ nói mới đúng chứ.”

“Tất nhiên bây giờ tớ cũng không nhúng tay vào vụ án nữa.

Tớ biết là mình đang đòi hỏi ích kỷ nhưng chuyện này thật sự có lý do của nó.”

Hayata vẫn trừng mắt nhìn Tetsuro, vươn tay lấy gói thuốc. Nhưng cuối cùng cậu ta không rút điếu nào ra cả mà ném bao thuốc xuống bàn.

“Tóm lại cậu có định nói cho tớ nghe lý do đó không? Nhưng sau khi nghe có chấp nhận hay không là quyền của tớ đấy.”

Tetsuro thở dài. Liệu mình có đang làm đúng không? Anh không tự tin lắm. Nhưng hiện tại anh không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn.

“Được rồi, tớ sẽ nói. Có lẽ cậu sẽ hơi ngạc nhiên một chút, vì một người quen của chúng ta có liên quan đến vụ án này.”

“Cái đó thì tớ biết. Là Hiura chứ gì?”

“Cậu có biết cậu ấy liên quan như thế nào không?”

“Nói kiểu đó tức là cậu biết?”

Tetsuro hít một hơi sâu, tuy vẫn còn băn khoăn nhưng anh liếm môi. “Nhân viên pha chế tên Kanzaki Mitsuru ấy chính là Hiura. Hiura Mitsuki.”

5

Hayata nhíu mày, miệng há hốc. Có lẽ cậu ta không hiểu được điều anh nói. Chuyện vô lý quá mà.

“Là Hiura đấy.” Tetsuro từ tốn lặp lại với giọng điệu chắc chắn. “Hiura chính là Kanzaki Mitsuru.”

“Cậu đang nói cái gì vậy? Kanzaki là con trai mà.”

“Đúng thế. Hiura cũng là con trai.”

Có vẻ như Hayata vẫn chưa nuốt trôi sự thật này nên Tetsuro quyết định sẽ kể chi tiết toàn bộ câu chuyện, nào là sau khi gặp lại vào tối diễn ra buổi họp lớp, Tetsuro và Risako đã ngăn cô đi đầu thú, nhưng sau đó cô lại bỏ trốn. Ngoài ra anh còn tiết lộ mặt sau của vụ án, nói về việc thực hiện những kế hoạch đáng kinh ngạc để giúp đỡ những người gặp khó khăn về giới tính.

Sau khi tóm tắt toàn bộ câu chuyện, Tetsuro chờ đợi phản ứng từ Hayata. Cậu ta hơi cắn môi, nhìn chằm chằm vào một điểm nào đó trong không gian. Đó là biểu hiện anh thường thấy khi cậu ta thi đấu. Cầu thủ nút chặn ngoài nhiệm vụ hợp tác với trung phong thì còn phải vạch săn trong đầu rất nhiều kế hoạch tác chiến.

Hayata lại cầm lấy bao thuốc lúc nãy vừa ném đi. Cậu ta rút

ra một điếu và châm lửa, sau đó phả khói vào khoảng không mình đang nhìn.

“Ngạc nhiên thật!”

“Ừm.”

“Nếu thế thì mọi chuyện trở nên hợp lý hẳn. Có lẽ gia đình của Togura đã phát hiện ra hành vi rình mò của gã nhờ một vài dấu vết còn sót lại, và dựa vào đó để kết luận hung thủ chính là Kaori hoặc là người yêu của cô ấy. Vì vậy hai người đó đã quyết định sẽ thương lượng với Kanzaki. Ngoài chuyện tiền bạc ra thì có lẽ họ còn muốn ém nhẹm hành vi bám đuôi ấy của Togura nữa. Không chừng họ đã biết được việc Kanzaki sống ở căn hộ thuê theo tuần ấy từ khi Togura còn sống.”

“Tớ cũng nghĩ thế.”

“Có nằm mơ tớ cũng không ngờ là đằng sau vụ án lại tồn tại một sự tình như thế. Nhưng có lẽ vậy các chi tiết mới trở nên nhất quán. Tớ nghe được từ một nhân viên điều tra có quen biết là thật ra nữ tiếp viên Kaori ở quán Mắt Mèo đã sử dụng tên “Saeki Kaori” của một cô gái khác, khả năng cao là một người mắc chứng rối loạn nhận diện giới tính. Nhưng như thế thì có liên quan gì đến vụ sát hại Togura? Đội điều tra chắc cũng đang mắc kẹt ở chỗ đó.”

“Bọn họ ưu tiên giữ bí mật về chuyện hoán đổi hộ tịch nhiều hơn là quan tâm đến hung thủ sát hại Togura. Cách đơn giản nhất để kết thúc vụ án là Hiura tự nhận mình là hung thủ.”

“Và Nakao đã khiến cậu ấy đổi ý?”

“Có lẽ thế. Nhưng tớ không rõ cậu ấy đã thuyết phục bằng

cách nào.”

Hayata gật đầu, ngạc nhiên thật, cậu ta lầm bầm một lần nữa, sau đó nhìn Tetsuro.

“Cậu nghĩ sau khi nghe tin đó tớ sẽ im lặng? Và không viết bài?”

“Tớ không biết. Tớ chỉ kể cho cậu vậy thôi.”

“Như thế cậu phải nhận lấy thất bại rồi. Như đã nói từ trước, tớ theo đuổi vụ án này với một quan điểm duy nhất. Dù có đánh mất điều gì đi nữa để truyền tải sự thật, tớ cũng sẽ không hối hận.”

Nếu sợ bị đánh chặn thì sẽ không thể chuyền bóng được... Tetsuro nhớ có lần cậu ta đã nói như thế.

“Tớ kể cho cậu nghe với một tia hy vọng duy nhất.” Tetsuro nói.

“Tia hy vọng?”

“Nếu cậu trình báo chuyện của Togura Yoshie và Yasuko, cảnh sát sẽ buộc hai người đó phải khai ra hung thủ, đúng chứ? Họ không biết tên thật của hung thủ nhưng lại biết số điện thoại, từ đó cảnh sát có thể dễ dàng truy ra chủ thuê bao ấy.”

Số điện thoại hiển thị trên màn hình điện thoại nhà Togura Yasuko là thuê bao di động. Tetsuro biết người chủ thuê bao ấy không ký hợp đồng điện thoại một cách hợp pháp.

“Chủ thuê bao ấy là hung thủ, đúng chứ? Nhưng đó lại là người mà cậu quen biết. Và tớ cũng thế.”

Tetsuro không thể không đồng tình với Hayata.

“Nếu cảnh sát đã hành động thì cậu ấy chắc chắn không thể trốn thoát, đến lúc bị bắt chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Từ đó toàn bộ sự thật sẽ dần dần được phơi bày.”

“Tranh thủ lúc mọi chuyện chưa bị phanh phui, cậu quyết định kể hết toàn bộ với tớ? Và thuyết phục tớ đừng nhúng tay vào vụ án nữa? Ra vậy, đây có lẽ là tia hy vọng mà cậu ám chỉ nhỉ? Nhưng...” Hayata nói tiếp. “Tuy có hơi ác nhưng tớ đành phải dập tắt tia hy vọng ấy thôi. Các cậu có thất vọng hay căm ghét tớ gì đó thì tùy, nhưng quả thực tớ vẫn phải làm tròn trách nhiệm của mình. Nếu không thì sự tồn tại của tớ sẽ hết sức vô nghĩa trong xã hội này.”

Tetsuro nuốt chỗ nước bọt còn sót lại trong miệng. Anh hiểu Hayata là một người rất khó thay đổi chính kiến.

“Trước khi đi đến kết luận cuối cùng, cậu có muốn nghe tên của chủ thuê bao được tìm thấy trên máy điện thoại nhà Togura Yasuko không?”

“Chỉ để xác nhận thôi, tớ đại khái đoán được rồi.” Hayata nhìn thẳng vào mắt Tetsuro. “Là số điện thoại của Nakao Kosuke đúng chứ?”

“Tại sao cậu...”

“Nếu tỉnh táo xem lại toàn bộ tình tiết của câu chuyện thì sẽ tìm được lời giải thôi. Hiura sống dưới cái tên Kanzaki Mitsuru, nhưng Nakao là người thuê căn hộ ấy. Nói chính xác thì Kanzaki Mitsuru vừa là Hiura, vừa là Nakao. Bây giờ chỉ cần nghĩ xem người mà hai mẹ con bà Togura Yoshie đã thương

lượng là Hiura hay Nakao thôi.”

Tetsuro gật đầu. Anh thấy hối hận khi đối đầu với người đàn ông này.

“Là bạn bè nhưng cậu vẫn không thể khoan nhượng?”

“Đừng cố thỏa hiệp với tớ. Ở đây không còn là một cá nhân với cái tên Hayata Yukihiro nữa. Mà là con linh cẩu chỉ cần nhìn thấy con mồi xuất hiện là sẽ đớp lấy ngay.” Cậu ta nói như phun chữ ra. Tự so sánh mình với con linh cẩu, biểu hiện của cậu ta trở nên phiền não thấy rõ.

“Tớ nghĩ Nakao sẽ đầu thú.” Tetsuro nói. “Trước đó cậu ấy đã có kế hoạch xóa bỏ toàn bộ những dấu vết có liên quan đến hệ thống hoán đổi hộ tịch rồi. Bây giờ cậu ấy đang ẩn mình là để sắp xếp tiến hành kế hoạch ấy.”

“Đồng ý.”

“Nếu cậu vẫn nhất quyết muốn lật tẩy Togura Yoshie và Yasuko bằng cách nào đó thì tùy cậu, nhưng cậu không thể chờ cho đến khi Nakao quyết định đầu thú được à?”

“Điều đó là không thể. Nói như thế chẳng khác gì bảo con linh cẩu đến trước đừng ăn mồi khi còn tươi mà chờ đến khi thịt thối rồi hẵng ăn. Hơn nữa, dù Nakao có làm vậy đi nữa thì bản thân tớ vẫn không rõ liệu kế hoạch của cậu ta có được tiến hành thuận lợi không. Nếu Togura Yoshie và Yasuko biết đến chuyện hoán đổi hộ tịch thì coi như xong.”

“Nhưng nếu không có bằng chứng...”

Tetsuro đang nói nửa chừng thì Hayata lắc đầu.

“Bằng chứng tự nó sẽ xuất hiện thôi. Nakao có trốn kĩ thế nào cũng vô ích. Đừng bao giờ xem thường chiến thuật và thế lực của cảnh sát.”

Tetsuro không hề có ý xem thường. Anh chỉ đơn giản là muốn kéo dài thời gian đếm ngược đến thời điểm mọi chuyện kết thúc thôi. Dù biết mình đang hành động vô ích nhưng ít nhất đó là những gì anh có thể làm lúc này.

“Cậu định lúc nào sẽ trình báo?” Tetsuro ủ rũ hỏi.

“Trước tiên tớ phải nắm rõ tình hình mặt sau của vụ án đã, đồng thời phải hết sức cẩn thận để cảnh sát lẫn Nakao không nhận ra, có lẽ sẽ hơi mất thời gian đây. Nhưng nếu có thể, tớ muốn tiến hành càng sớm càng tốt.”

“Vậy à?”

Anh không nghĩ Hayata sẽ một mình chạy quanh để điều tra mặt trái của vụ án như thế. Cho đến ngày hôm nay, anh vẫn nghĩ cậu ta sẽ báo cáo với cấp trên. Nếu như thế bí mật sẽ không còn là bí mật nữa.

“Tuy nhiên, như đã nói trước đây, tớ sẽ chơi rất công bằng. Tớ sẽ không sử dụng những dữ kiện cậu cung cấp ngày hôm nay. Như dự định ban đầu, tớ sẽ tấn công từ phía Togura Yoshie và Yasuko, và từ đó theo đuổi sự thật về vụ hoán đổi giới tính. Nếu có kết quả tớ sẽ bắt tay vào viết bài. Vì thế tớ sẽ không báo cáo với cấp trên những thông tin nghe được từ cậu. Hãy xem như đây là chút tình cảm còn sót lại tớ dành cho cậu vì đã không thể đáp lại tia hy vọng cuối cùng ấy.” Hayata đứng dậy. “Cậu còn gì để nói không?”

“Không.” Tetsuro lắc đầu, với tay lấy tờ hóa đơn để trên bàn. Nhưng Hayata nhanh tay hơn.

“Hôm nay tớ mời. Tớ vẫn được nhận quà trong khi cậu chẳng có gì cả.” Nói xong cậu ta bước về phía cửa ra vào, nhưng nửa chừng đột nhiên dừng bước và ngoảnh mặt lại. “Người tổ chức tiếp theo là Sugai nhỉ?”

“Người tổ chức?”

“Buổi tụ họp thường niên vào tháng Mười một ấy. Năm nay đến phiên Sugai tổ chức.”

“À...” Trong hoàn cảnh thế này mà cậu ta nói gì thế nhỉ, Tetsuro vừa nghĩ vừa gật đầu.

“Nhờ cậu liên lạc với tên đó giùm, nhắn cậu ta là không cần gửi thiệp mời cho tớ đâu. Cả năm nay và sau này cũng thế.”

“Hayata...”

“Cũng được một thời gian dài rồi. Từ lúc trận đấu cuối cùng kết thúc là mấy năm rồi ấy nhỉ?” Cậu ta bỏ lửng câu nói và tiếp tục bước đi.

6

Ngước lên nhìn tòa chung cư ba tầng, Tetsuro thở dài, tâm trạng vẫn chưa thể khá lên được chút nào. Anh vẫn nhớ lời hứa với Mitsuki. Nhưng không phải anh muốn để mặc mọi chuyện mà là vì không còn cách nào khác. Anh cảm thấy bất lực, nhưng đành chịu.

Tetsuro hít một hơi thật sâu và leo lên cầu thang. Mục tiêu anh đang nhắm đến là căn phòng cuối hành lang của tầng hai. Đến trước cửa, anh điều hòa lại nhịp thở và nhấn chuông. Bây giờ đồng hồ chỉ hơn bảy giờ tối một chút. Chắc chắn giờ này Tateishi Suguru đã về nhà. Tateishi Suguru... tên thật là Saeki Kaori.

Anh cảm thấy có người đang đứng phía bên kia cánh cửa, có vẻ người đó đã nhìn thấy anh qua lỗ quan sát. Anh không rõ đó là cô người yêu với mái tóc nhuộm vàng, hay là chính Tateishi Suguru.

Đối phương chỉ nhìn anh chằm chằm không nói gì. Hình như họ định giả vờ vắng nhà. Tetsuro nhấn chuông một lần nữa nhưng vẫn không thấy bất kỳ phản ứng gì từ đối phương. Tetsuro có thể tưởng tượng dáng vẻ của ai đó đang bịt tai lại.

Anh cúi xuống, dùng ngón tay đẩy tấm chắn khe nhét thư ra, sau đó ghé sát miệng lại.

“Vẫn không chịu mở cửa cho tôi à?” Anh nói. “Tôi biết cậu đang ở trong đó, và cũng không muốn làm ầm ĩ chuyện lên như tôi đâu nhỉ?”

Quả nhiên đối phương vẫn im lặng, có khi đang bối rối, và chuẩn bị liên lạc với nhóm Mitsuki cũng nên. Dù có làm gì thì cũng không ngăn cản được anh đâu.

“Tôi không hề có ý định quấy phá cuộc sống của hai người. Chính vì thế nên tôi mới tìm đến đây. Bây giờ tình hình đang rất nguy hiểm, cứ thế này Nakao sẽ bị bắt mất.”

Anh cảm thấy rõ ràng có tiếng ai đó chuyển động, ngay khi anh nhắc đến cái tên Nakao.

“Làm ơn mở cửa.” Anh nhắc lại lần nữa. “Không còn nhiều thời gian đâu. Đây không phải là lúc để làm những chuyện này.”

Sự im lặng tiếp tục kéo dài thêm một lúc nữa. Tetsuro chờ đợi đầy hy vọng. Cuối cùng cũng có tiếng chìa khóa lách cách, và cánh cửa từ từ mở ra.

Tateishi Suguru đang đứng đó trong chiếc quần thể thao kết hợp với áo thun dài tay.

“Tôi có chuyện muốn nói.” Tetsuro nói. “Chuyện rất gấp.”

“Bây giờ anh và chúng tôi không còn dính dáng gì với nhau nữa...”

“Là Mitsuki và Saeki Kaori đã nói thế đúng không? Tôi biết nhưng tình thế đã thay đổi rồi. Chuyện này có liên quan đến hai người nữa. Trước mắt hãy vào trong đã. Nếu cứ đứng

ngoài nói chuyện oang oang thế này thì người gặp rắc rối là cậu đấy."

Tateishi hơi lưỡng lự nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Căn phòng thuộc kiểu 1DK. Phòng bếp ở ngay lối vào, ở phòng ăn có đặt một chiếc Kotatsu thay cho bàn ăn. Ở cạnh đó là một cô gái tóc nhuộm vàng đang cầm ống nghe điện thoại nhìn chằm chằm vào Tetsuro.

"Chị vợ à, tôi tạm xưng hô như thế nhé, làm ơn hãy dập điện thoại giúp. Tôi biết cô chuẩn bị gọi cho Mitsuki hoặc là Kaori nhưng tạm thời hãy chờ tôi nói đã."

Nghe anh nói xong, cô gái liền nhìn sang chồng dò hỏi ý kiến. Sau khi thấy chồng im lặng gật đầu, cô ấy mới đặt điện thoại xuống.

"Có chuyện gì thế?" Tateishi hỏi. Tuy cố gắng giữ giọng điệu ở tông thấp nhưng đối với những người biết bản thể thực sự của cậu ta thì vẫn nghe thấy chút âm hưởng của con gái.

"Tôi muốn biết chỗ ở hiện tại của Nakao. Chỉ vậy thôi."

Tateishi lắc đầu. "Cái đó thì chúng tôi không biết."

"Không thể như thế được. Hai người chắc chắn phải biết. Làm ơn đi. Tôi có chuyện nhất định phải nói với cậu ấy."

"Chuyện gì?"

"Tôi đã nói lúc nãy rồi đấy, cứ tình hình này cậu ấy sẽ bị tóm. Như thế hai người sẽ gặp rắc rối to."

"Tôi đã được nghe về tình hình của anh Nakao rồi."

Tetsuro lắc đầu. “Cậu nghe điều đó từ ai? Từ Saeki Kaori? Hay từ Hiura Mitsuki? Hay từ chính bản thân Nakao? Dù đó là ai đi nữa thì người đó không hề nắm rõ tình hình hiện tại. Dù sao đi nữa hãy để tôi gặp Nakao đã.”

Biểu cảm của Tateishi trở nên khó nhọc, cậu ta quay sang nhìn vợ, nhưng cô ấy cũng đang trong tình cảnh bất an và chỉ biết ngước mắt lên nhìn chồng.

Tateishi thở dài.

“Chúng tôi thật sự không biết. Chúng tôi không thể liên lạc trực tiếp với anh Nakao được.”

“Vậy các bạn biết được thông tin liên lạc của ai không?”

“Của Kaori.” Tateishi tự nói tên của mình.

“Tức là địa chỉ liên lạc của Tateishi thật?”

“Ừm.” Cậu ta cúi đầu đáp.

“Tốt, bây giờ hãy gọi vào số đó, nhưng cậu không phải là người gọi.” Tetsuro nhìn về phía cô gái tóc vàng. “Cô gọi điện, sau đó làm theo những gì tôi nói nhé. Khi Saeki Kaori nhấc máy, hãy nói là cậu ấy bị đau ruột thừa nên cần thẻ bảo hiểm gấp. Sau đó sắp xếp cách để nhận thẻ.”

Gương mặt của Tateishi trở nên căng thẳng.

Đúng như những gì Tetsuro dự đoán. Thẻ bảo hiểm cậu ta đang giữ chính xác là thẻ của Tateishi Suguru. Khi bị thương nhẹ hoặc bị cảm cúm thì có thể dùng thẻ mà không gặp vấn đề gì, nhưng với những trường hợp bệnh liên quan đến cơ quan nội tạng thì không thể. Những lúc ấy bắt buộc phải dùng

thẻ bảo hiểm có tên thật. Chỉ cần giải thích với bác sĩ mình đã từng phẫu thuật chuyển đổi giới tính thì sẽ không bị nghi ngờ. Cùng lắm thì chỉ cần đi một bệnh viện mới không có ai nhận ra.

Cô gái tóc vàng chuẩn bị bấm số điện thoại thì bị Tateishi ngăn lại.

“Không cần phải làm theo lời anh ta nói.”

“Chuyện này là vì muốn tốt cho hai người.”

“Nhưng chúng tôi không có ý định phản bội bạn bè.”

“Trong trường hợp này thì không phải vậy.” Tetsuro một lần nữa nhìn sang cô gái. “Cô gọi đi.”

Nhưng tay cô gái không nhúc nhích, dường như cô ấy không thể làm trái lời chồng.

“Không cần gọi.”

“Nếu không làm theo lời tôi, ngay bây giờ tôi sẽ nói hết chuyện của cậu với công ty.” Tetsuro nói. “Nếu thế thì dù không muốn cậu vẫn phải gọi điện cho Saeki Kaori như tôi bảo.”

Tateishi nhăn nhó, trừng mắt nhìn Tetsuro.

“Tôi không hề muốn làm như thế này chút nào. Nhưng đây là trường hợp bất khả kháng.”

“Anh tính gọi chị ấy mang thẻ bảo hiểm đến để bắt giữ chị ấy à?”

“Đúng thế.”

“Vậy anh tự đi gọi điện trực tiếp cho chị ấy đi, sau đó tự tìm

cách thương lượng mà gặp mặt.”

“Vì tôi biết phía bên kia không chịu gặp nên mới phải dùng cách này. Không, nói gì đến chuyện gặp mặt, chỉ cần nghe giọng của tôi thôi người ta đã tắt máy rồi ấy chứ.”

Tateishi Suguru bặm miệng lại. Cậu ta biết điều Tetsuro nói hoàn toàn có lý.

“Cô gọi nhanh đi.” Tetsuro nói với cô gái tóc vàng.

Cô gái tròn mắt nhìn sang chồng chờ đợi sự đồng ý.

“Bình thường mọi người trao đổi ở chỗ nào?” Tetsuro hỏi Tateishi.

“Quầy soát vé ở ga Shinjuku, cổng phía đông...”

“Vậy lần này cũng thế đi.” Tetsuro gật đầu với cô gái. “Cô gọi đi.”

Cô ấy bắt đầu bấm số điện thoại. Quả nhiên đối phương sử dụng số thuê bao di động.

Sau một lúc thì cô ấy hít vào.

“A lô... Là em, Remi đây... Vâng, chị này, hình như anh ấy bị viêm ruột thừa... Chưa ạ, vẫn chưa đi bệnh viện, mình sẽ trao đổi ngay chứ... Vâng, đúng vậy ạ. Nếu không có thẻ bảo hiểm thì nguy mất... Vâng, à... vâng ạ. Vậy ở chỗ như mọi khi nhé chị... Vâng, tầm ba mươi phút nữa ạ.”

Sau khi tắt điện thoại, cô gái tên Remi liền thở phào một cái rất to.

“Chị ấy bảo sẽ gặp nhau vào lúc tám giờ ở quầy soát vé.”

“Cô làm tốt lắm.”

“Cách gì mà bẩn thỉu.” Tateishi Suguru càm ràm.

“Nếu còn cách nào khác thì tôi làm ngay. Hy vọng cậu hiểu. Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa đây, chuyện này là vì muốn tốt cho cậu.”

Ngay lập tức cậu ta trở nên khó chịu, lấy tay vò đầu và ngồi phịch xuống nền nhà trong tư thế xếp bằng.

“Tôi phát mệt với cuộc sống này. Cứ nghĩ sắp tới đã có thể sống bình thường với thân phận là một người con trai, vậy mà, rốt cuộc đến khi nào tôi mới được yên ổn đây?”

“Đây là con đường mà cậu đã chọn.”

Nghe Tetsuro nói, trong một khoảnh khắc cậu ta nghẹn lời như thể bị chạm vào đúng chỗ đau, sau đó tự đánh phình phịch vào đùi mình.

“Giới tính thế nào cũng đâu có quan trọng. Chỉ cần biết bản chất mình là con trai, chẳng phải như thế là đủ rồi à? Tại sao phải thay đổi trên giấy tờ mới được? Những thứ có trên giấy tờ đâu phải lúc nào cũng đúng với sự thật.”

Nhìn bờ vai hơi run lên của Tateishi khiến anh nhớ lại chuyến đi đến Shizuoka. Mẹ của cậu ta có nhờ anh một việc.

“Mẹ cậu có nói với tôi thế này. Bà ấy muốn biết cậu sống có khỏe không và đang làm gì. Tôi có thể nói cho bà ấy biết không?”

Cậu ta cúi mặt suy nghĩ một hồi rồi ngẩng mặt lên.

“Đừng nhắc đến cái tên Tateishi cũng như chỗ ở của tôi. Như thế sẽ khiến họ gặp rắc rối.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ giữ kín chuyện đó. Nhưng nói cho họ biết cậu vẫn sống khỏe mạnh thì được chứ?”

Cậu ta lại rơi vào im lặng, vò mái tóc phía trước và lắc đầu. “Nhờ anh chuyển lời với họ rằng... tôi đang sống hết mình.”

“Đã rõ. Thế còn ý định quay lại nhà thì sao?”

Cậu ta quay sang nhìn Remi. Cô ấy đáp lại ánh nhìn với vẻ mặt lo lắng.

“Tôi là Tateishi Suguru.” Cậu ta nói tiếp. “Tôi sẽ không trở lại nhà của Saeki Kaori.”

Chương 9

1

Đã quá tám giờ tối được mười phút nhưng vẫn không thấy bóng dáng Saeki Kaori đâu. Đứng dưới bóng cây cột có thể dễ dàng quan sát quầy soát vé, Tetsuro chốc chốc lại cử động chân phải. Lẽ nào cô ấy đã đánh hơi được điều gì đó bất thường qua cuộc trao đổi trên điện thoại với Remi? Hoặc là sau khi Tetsuro rời đi, Tateishi Suguru đã gọi lại. Dù vì lý do gì đi nữa mà Kaori không xuất hiện thì anh buộc phải dọa dẫm Tateishi Suguru một lần nữa. Nghĩ đến đây khiến tâm trạng Tetsuro càng thêm nặng nề.

Anh kiểm tra đồng hồ đeo tay. Tám giờ mười ba phút.

Mình phải gặp Nakao bằng mọi giá, anh nghĩ. Từ lúc Hayata từ chối hợp tác đến lúc Nakao bị cảnh sát truy đuổi chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Vấn đề là Nakao không hay biết gì về điều đó, đó là lý do anh muốn gặp để báo tin. Ngoài ra anh cũng muốn hỏi tiếp theo Nakao định sẽ làm gì.

Đoàn người cứ nối đuôi nhau bước qua cổng soát vé. Tetsuro suy nghĩ về ý đồ của họ khi chọn nơi này để trao đổi. Có thể đến đây trong vòng ba mươi phút tức là chỗ ở của Saeki Kaori không cách xa nơi này lắm. Có lẽ Mitsuki cũng ở đó cùng cô ấy? Còn Nakao thì sao?

Vẫn chưa thấy bóng dáng Saeki Kaori đâu. Tetsuro lại nhìn

xuống đồng hồ. Đúng lúc ấy anh cảm giác có người đứng sau lưng mình. Khi ngoảnh mặt lại anh nhìn thấy một cô gái đội mũ sụp xuống khá sâu, mặc một chiếc quần dài đi cùng chiếc áo khoác rộng thùng thình.

Cô gái tháo mũ ra để lộ khuôn mặt phía dưới. Tetsuro há hốc mồm ngạc nhiên.

“Không cần phải ngạc nhiên như thế đâu, QB.”

“Hiura, cậu...”

“Cậu có lời giải thích nào cho chuyện này không? Chẳng phải người gọi bọn tớ đến đây là cậu sao? Đáng lẽ lúc ở vòng đu quay ấy là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện mới phải.”

“Tại sao cậu lại đến đây? Kaori đâu?” Anh dáo dác nhìn quanh.

“Cô ấy không đến, tớ đến thay không được à?”

“Đâu có.”

“Đi thôi. Đứng nói chuyện ở đây sẽ bị người ta để ý.” Mitsuki bắt đầu rảo bước, Tetsuro theo sau.

“Tateishi Suguru đã liên lạc với cậu?” Anh vừa đi vừa hỏi.

“Không, nhưng Kaori đã gọi cho tớ, cô ấy bảo chuyện Suguru bị viêm ruột thừa hơi kỳ lạ, hơn nữa cách nói chuyện của Remi không giống bình thường. Tớ lập tức đoán ra ngay đây là kế hoạch của cậu.”

“Vì thế cậu quyết định đến đây?”

“Ừ. Vì dù Kaori có xuất hiện thì cậu cũng sẽ thuyết phục cô ấy dẫn cậu về chỗ tớ, đúng chứ? Như thế này thì đỡ mất thời

gian hơn.”

Ra tới đường chính, Mitsuki liền đưa tay lên vẫy taxi. “Đến Ikebukuro,” cô nói với tài xế sau khi lên xe.

“Cậu đang ở Ikebukuro?”

“Ừm.” Mitsuki lại chụp mũ lên đầu. Có lẽ cô đề phòng trước ánh mắt của người tài xế.

Những câu anh muốn hỏi chất cao như núi, nhưng không thể tùy tiện nói chuyện ở đây được. Chỉ riêng chất giọng khàn khàn của Mitsuki đã thu hút sự chú ý rồi.

Khi gần đến Ikebukuro, cô hướng dẫn chi tiết đường đi cho người tài xế. Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà nhỏ được xây dựng trong một khu vực mật độ nhà cửa tập trung dày đặc.

Mitsuki tiến lại gần tòa nhà sơn màu vàng. Ở tầng một có treo bảng hiệu nhà hàng Trung Quốc, nhưng có vẻ như quán đã ngừng hoạt động. Cô đi lên lối thang bộ nằm trong góc của tòa nhà. Tetsuro theo sau.

Mitsuki dừng lại trước một cánh cửa ở tầng hai và rút chìa khóa ra. Trên cánh cửa có đề tên của một công ty tài chính, có lẽ cũng đã đóng cửa được một thời gian như nhà hàng Trung Quốc phía dưới.

“Xin mời.” Mitsuki nói sau khi mở cửa.

Bên trong hầu như không có gì. Hai cái bàn làm việc phủ đầy bụi, một cái ghế xập xệ, hai ghế xô pha bọc da và một tủ đựng đồ. Tất cả chỉ có vậy.

“Trước đây tớ sống ở một khách sạn bình dân nhưng sau đó Kosuke bảo tình hình đang ngày một nguy hiểm nên tớ mới chuyển đến đây. Có lẽ cảnh sát đã tìm được hình chụp của Kaori và bây giờ đang tiến hành truy lùng ráo riết khắp Tokyo.”

Đúng là suy nghĩ rất thấu đáo.

“Căn phòng này rốt cuộc là sao?”

“Chỗ này từng là công ty cho vay nặng lãi.”

“Cái đó thì tớ biết, nhưng tại sao cậu lại có chìa khóa căn phòng này?”

“Kosuke đã thuê giúp tớ. Bố của cậu ấy hình như là chủ tòa nhà này. Tuy được bố giao phó trách nhiệm quản lý nhưng thực tế cậu ấy không làm gì ở đây cả. Những nơi ít ai để ý thế này thường rất hữu ích.”

“Của Nakao cơ à?”

Tetsuro quan sát một lượt khắp phòng. Anh chẳng biết gì về bố của Nakao cả. Anh chỉ biết rằng mẹ cậu ấy là người mang tâm hồn con trai trong thân thể con gái.

“Nếu thế thì ở chỗ này không còn an toàn nữa đâu. Cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ truy lùng Nakao, chắc chắn họ sẽ tìm đến chỗ này.”

“Chuyện của Nakao đã bị cảnh sát phát hiện?”

“Không, vẫn chưa. Nhưng tớ đã tiết lộ với Hayata.”

Mitsuki nghe Tetsuro kể lại toàn bộ cuộc trò chuyện giữa anh với Hayata trong trạng thái kinh ngạc.

“Vậy à? Đến cả kế hoạch của mẹ Togura cậu ấy cũng nhìn ra. Quả không hổ danh là Hayata.”

“Cậu ta đã đoán đúng?”

“Ừ, đại loại thế.”

“Bây giờ cậu phải liên lạc với Nakao ngay, nhắn cậu ấy là tớ muốn gặp càng sớm càng tốt.”

Nhưng Mitsuki lắc đầu. “Nếu làm được tớ đã làm lâu rồi. Kosuke không có ở đây. Ngay cả tớ cũng không biết bây giờ cậu ấy đang ở nơi nào.” Cô cởi mũ ra, ngước nhìn Tetsuro. “QB, hình như cậu ấy muốn chết.”

Tetsuro cứng đờ người. “Ý cậu là sao?”

Mitsuki luồn tay vào mái tóc đã dài hơn một tí và cào đầu soàn soạt. “Tớ không hề nói ẩn ý hay phóng đại gì đâu. Kosuke rất nghiêm túc. Cậu ấy có ý định từ bỏ mạng sống của mình.”

“Tại sao cậu ấy phải làm vậy?”

“Vì cậu ấy nghĩ đó là cách tốt nhất, cậu ấy tin rằng như thế có thể giải quyết tất cả những vấn đề phát sinh lâu nay.”

“Nói kiểu đó làm sao tớ hiểu, cậu giải thích kĩ hơn đi.” Tetsuro đá mạnh vào chiếc ghế xô pha bên cạnh.

Mitsuki cắn môi, ném bay cái mũ mình đang cầm và thở dài.

“Đáng ra tớ không nên làm thế. Lúc ấy giá như tớ đã không tìm đến các cậu. Nếu thế cậu sẽ không bị vướng vào mớ rắc rối này.”

“Bây giờ cậu nói chuyện đó để làm gì? Kể hết cho tớ nghe,

toàn bộ!” Anh nắm lấy hai vai Mitsuki và lắc mạnh, khiến đầu cô lắc lư theo. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt cô ươn ướt, Tetsuro dừng tay. “Hiura...”

“Cậu làm tớ đau...”

“A, xin lỗi.” Tetsuro lập tức buông tay.

“Chuyện Togura rình mò Kaori là có thật. Nhưng Kaori ở đây là một người khác, như cậu biết đấy.”

“Chuyện cậu giết Togura là nói dối?”

Cô cau mày ra chiều khó nhọc khi nghe Tetsuro hỏi.

“Togura thật sự là một kẻ bám đuôi lì lợm. Gã bao quát gần như tất cả những hoạt động dù là nhỏ nhất của cô ấy. Cậu nhìn thấy cuốn sổ rồi đấy. Cô ấy đi đâu gã cũng bám theo, thậm chí còn điều tra những người mà cô ấy gặp. Cậu hiểu chuyện này sẽ dẫn đến đâu chứ?”

“Togura đã biết chuyện hoán đổi hộ tịch?”

“Tớ không biết gã nắm được cách thức hệ thống ấy hoạt động đến mức nào nhưng dường như gã đã đánh hơi ra được người nhân viên pha chế làm việc cho quán Mắt Mèo đang sống ở căn hộ thuê theo tuần và mang bản thể là con gái. Sau đó gã nhặt được từ thùng rác của Kaori những bản sao hộ tịch của một vài người mang chứng rối loạn nhận diện giới tính. Có lẽ gã cũng đã biết chuyện Kaori thật ra là đàn ông.”

“Gã có đem sự thật đó ra để hăm dọa không?”

Tetsuro hỏi xong thì Mitsuki nhắm hờ mắt và lắc đầu.

“Người bình thường sẽ làm như vậy. Còn Togura là một kẻ

lập dị. Thậm chí khi đã đánh hơi được bí mật quan trọng của người khác, gã vẫn làm những chuyện mà người bình thường không thể lý giải nổi."

"Gã đã làm gì?" Tetsuro hỏi.

Mitsuki ngồi xuống chiếc ghế xô pha đã rách bươm, hai tay ôm lấy đầu. "Tối hôm ấy, sau khi đưa Kaori về đến nhà thì tớ đứng chờ Kosuke ở bên ngoài tòa chung cư. Bọn tớ đã hẹn gặp nhau ở đấy. Nhưng một chiếc xe một khoang màu trắng đã dừng lại ngay bên cạnh tớ trước khi cậu ấy đến."

"Đó là xe của Togura?" Tetsuro hỏi.

"Nói chính xác là xe của xưởng sắt Kadomatsu. Khi tớ nhận ra đó là kẻ bám đuôi Kaori thì đã quá muộn. Gã mở cửa và lôi tớ vào trong xe. Dù đã vào tuổi trung niên nhưng gã vẫn rất khỏe. À, không phải." Cô lắc đầu. "Là do tớ yếu, suy cho cùng tớ đang mang thân hình con gái mà."

Tetsuro sửng sốt. "Togura đã..."

"Buồn cười nhỉ? Đúng là hết sức buồn cười." Mitsuki ngẩng mặt lên. Tất nhiên nụ cười không xuất hiện trên khuôn mặt cô. "Nếu nhìn ngoại hình của tớ lúc ấy, chắc chắn trên đời này không có ai nói tớ là con gái. Tớ đang mang bộ dạng làm việc ở quán Mắt Mèo, hoàn toàn tự tin mình không thể giống một thằng con trai hơn. Nhưng Togura thì không nghĩ vậy. Gã thấy tớ là kiểu con gái giống con trai, và hình tượng đó dường như đã kích thích thứ gì đó bên trong gã."

"Chẳng phải gã là tên biến thái có hứng thú với bất kỳ đối tượng nào miễn đó là nữ à?"

“Không chỉ có vậy đâu. Có lẽ gã còn hận tớ vì chuyện của Kaori. Tớ đã bảo vệ Kaori rất cẩn thận nên trở thành kẻ phá đám trong mắt gã. Nhưng khi điều tra về thân phận của kẻ phá đám ấy thì gã mới khám phá ra sự thật tớ là con gái. Vì thế gã đã nghĩ cách làm nhục tớ để xoa dịu cơn giận. Chính là việc bị đối xử như con gái, một cách khiến tớ nhục nhã đến tận cùng.”

Ý của Mitsuki là hãm hiếp.

“Gã đã đi đúng hướng, và nhắm trúng mục tiêu. Lúc bị lột hết quần áo, cả lúc ý thức được hơi thở tởm lợm của gã, niềm kiêu hãnh của tớ vỡ tan thành từng mảnh. Tớ đành phải chấp nhận mình hoàn toàn không đủ sức chống lại gã. Nhưng riêng ý nghĩ bị đối xử như con gái và bị biến thành đối tượng của một kẻ ham muốn tình dục như thế khiến tớ không chịu đựng nổi.”

Sau đó thì sao... Tetsuro không thể nói ra thành lời câu hỏi đang sôi sục trong anh.

“Nhưng may là tớ không sao.” Cô đã tự giải đáp thắc mắc của anh. “Đột nhiên có một tiếng động mạnh vang lên và chiếc xe lắc lư. Togura cũng bị giật mình nên dừng lại.”

“Đó là...”

“Là Kosuke. Vì không thấy tớ ở chỗ hẹn nên đã lái chiếc Volvo đi tìm xung quanh đó. Sau đó cậu ấy cảm thấy có gì đó bất thường bên trong chiếc xe một khoang đang đỗ lại bên đường nên đã húc mạnh từ phía sau.”

Nghe cô kể đến đây thì Tetsuro nhẹ người. Như thế chắc xe

của Nakao cũng bị hư hại đây.

“Kosuke xuống xe và đi thẳng đến chỗ tớ. Cậu ấy đạp tung cửa và siết chặt cổ Togura. Mặt... mặt cậu ấy...” Mitsuki lắc đầu chậm rãi. “Biến dạng trông đáng sợ lắm. Cậu ấy giận điên người, đó là lần đầu tiên tớ nhìn thấy vẻ mặt ấy. Cậu ấy nóng nảy như thế là do lỗi của tớ.”

“Cậu ấy cứ thế siết cổ Togura tới chết?”

Mitsuki dùng tay phải tự đập lên đùi của mình.

“Kosuke không có ý xấu. Không làm chuyện đó mới là trái ngược với tính cách của cậu ấy. Vì bảo vệ tớ nên cậu ấy mới hành động như vậy.”

Tetsuro đồng tình. Anh hiểu con người Nakao. Cậu ấy lúc nào cũng hành động mà không nghĩ đến hậu quả, những lúc nổi nóng thì không ai bằng. Ngoài ý muốn đơn thuần là bảo vệ phần con gái suýt bị xâm hại của Mitsuki, cậu ấy còn muốn bảo vệ niềm kiêu hãnh của cô nữa. Nakao không nhận thức được mình đã dồn quá nhiều lực vào hai bàn tay đang siết chặt cổ Togura vì cơn giận, nhưng không thể quy trách nhiệm cho cậu ấy được.

“Lúc ấy sao các cậu không báo cảnh sát ngay? Tuy không biết có được vô tội hay không nhưng sự tình rõ ràng như thế, ít nhất Nakao sẽ được khoan hồng.”

Mitsuki hơi mỉm cười. “Nếu buộc phải làm rõ ngọn ngành mọi chuyện thì bọn tớ cũng lâm vào đường cùng luôn.”

“... Ừ nhỉ.”

“Ban đầu tớ đã nói với Kosuke những điều hệt như lúc tớ nói với cậu. Nhưng cậu ấy đã biến thành một con người lạnh lùng sau khi biết Togura đã chết. Điều đầu tiên cậu ấy làm là bắt tớ tránh xa khỏi hiện trường, lái chiếc Volvo của cậu ấy về nhà, thủ tiêu bằng lái xe và sổ tay của Togura đã giao cho tớ lúc đó.” Mitsuki cúi mặt, nói lí nhí. “Đáng xấu hổ là tớ đã làm theo lời cậu ấy, bỏ mặc Kosuke lại một mình và rời khỏi hiện trường.”

“Sau đó Nakao đã xử lý thi thể?”

“Tớ cũng không rõ đoạn sau đó thế nào nhưng có vẻ như cậu ấy đã lái chiếc xe một khoang ấy chở thi thể đến nhà máy giấy nọ. Để lại chiếc xe sẽ rất nguy hiểm nên chắc cậu ấy đã giấu nó ở chỗ khác. Cậu lúc nào cũng quan tâm đến chuyện tìm thấy chiếc xe nhưng tớ không thể biết được vị trí của nó là vì lẽ đó.”

“Nguy hiểm là vì trên xe để lại dấu vân tay?”

“Ngoài cái đó ra thì điều khiến Kosuke lo lắng nhất là vết lõm trên xe. Như tớ kể lúc nãy, trước khi cứu tớ cậu ấy đã đâm vào phần sau của chiếc xe.”

Tetsuro rên rỉ. Anh có đọc được rằng chỉ cần khám xét vết lõm ở xe thì có thể xác định được từ màu sơn cho đến loại xe của đối phương.

“Tớ không biết Kosuke đang dự tính điều gì nhưng tớ nghĩ mình sẽ không thể nào thoát khỏi tay cảnh sát được. Nếu họ lục soát nhà của Togura chắc chắn sẽ phát hiện thấy thông tin về tớ và Kaori mà gã đã từng điều tra. Như thế là hết. Vì vậy

đầu thú là cách duy nhất. Không thể để Nakao làm chuyện đó được, tớ mới là người nên đi đầu thú."

"Chuyện đó xảy ra trước khi cậu đến gặp bọn tớ?"

"Dù đã nói đi nói lại nhiều lần rồi nhưng đó thật sự là một thất bại của tớ. Tớ đã trở nên yếu đuối tại thời điểm quan trọng."

Mitsuki đứng dậy khỏi xô pha và đi vào bên trong. Bên cạnh chậu rửa cũ kĩ là một vài món dụng cụ ăn đơn giản. Cô rót nước vào ấm điện.

"Cậu dùng tạm cà phê nhé. Chỗ này không có tủ lạnh nên không có bia."

"Nakao đã phản ứng như thế nào trước ý định tự thú của cậu?"

Mitsuki đang bày cốc giấy ra nửa chừng thì dừng tay, sau đó lại tiếp tục.

"Kosuke đi tìm tớ. Cậu ấy có vẻ ngạc nhiên khi biết tớ ở chỗ các cậu. Không gì là không thể nhỉ? Lúc ấy Kosuke đã nói với tớ rằng cậu ấy đang nghĩ cách để không ai bị bắt cả nên xin tớ đừng đi tự thú."

"Không ai bị bắt?"

"Tớ có hỏi thêm cậu ấy về kế hoạch đó nhưng cậu ấy không chịu nói vì lý do chưa đến thời điểm thích hợp. Sau đó tớ thử hỏi cậu ấy về gia đình của Togura, nếu cảnh sát điều tra xung quanh đó thì mọi chuyện cũng sẽ bị vạch trần. Tức thì Kosuke nói bên đó đã được dàn xếp ổn thỏa. Điều quan trọng là tớ

không cần phải lo lắng sẽ bị cảnh sát phát hiện.”

“Nghĩa là cậu ấy đã thỏa thuận với Togura Yoshie và Yasuko?”

“Có tin nhắn hộp thư thoại gửi đến căn hộ cho thuê theo tuần ấy, rằng tôi muốn nói chuyện, xin hãy liên lạc. Kosuke không ngờ Togura có thể điều tra đến tận chỗ căn hộ này, nên cậu ấy đành phải gọi điện.”

“Nakao đã đồng ý với giao kèo của họ.”

“Cậu ấy đã gửi tiền vài lần, nhưng tớ không thể hiểu nổi làm sao có thể kéo dài một việc nguy hiểm như thế.”

Nước trong ấm đã sôi. Mitsuki cho cà phê uống liền vào hai chiếc cốc giấy, rót nước vào và khuấy đều. Ở đây có lẽ không có đường hay sữa.

“Saeki Kaori không ở đây à?”

“Cô ấy không ở đây nữa. Tớ đã nói với cậu là ở Odaiba đấy thôi. Cô ấy sẽ xuất phát từ đó.”

“Xuất phát đi đâu?”

“Tớ không biết.” Mitsuki đưa một chiếc cốc giấy về phía anh. “Cô ấy là người mạnh mẽ nên sống ở nơi nào cũng được. Chỉ có điều, không thể sử dụng cái tên Saeki Kaori nữa. Như thế nghĩa là Saeki Kaori với thân phận là con gái không còn tồn tại trên đời này nữa nhỉ?”

Người vốn dĩ sở hữu cái tên đó... Tateishi Suguru thoáng xuất hiện trong đầu Tetsuro.

“Lần cuối cậu liên lạc với Nakao là khi nào?”

“Hôm qua. Có điện thoại gọi đến.” Mitsuki một tay vẫn giữ cốc cà phê, tay kia lôi điện thoại từ túi quần ra.

“Cậu ấy nói gì?”

“Mọi chuyện sắp kết thúc rồi, từ đây đến lúc đó đừng làm gì khác ngoài chờ đợi. Cậu ấy nói thế.”

“Nghĩa là sao? Rốt cuộc cậu ta tính làm gì đây?”

Mitsuki dán mắt vào chiếc cốc giấy trong tay. Cô không có ý định uống, miệng nói như đang lầm bầm. “Tớ đã nói lúc nãy rồi đấy...”

“Ý cậu là cậu ta muốn chết?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Nakao nghĩ rằng tốt nhất chỉ nên để một mình cậu ấy chịu tội. Cậu ấy định sẽ tuyên bố mình là người sát hại Togura rồi sau đó tự sát, như thế cảnh sát sẽ dừng cuộc điều tra lại.”

“Nakao đã nói thế ư?”

“Không phải chính miệng cậu ấy nói ra nhưng tớ hiểu. Cậu ấy không muốn làm ảnh hưởng đến những người đã thực hiện hoán đổi hộ tịch một cách bí mật như trường hợp của Tateishi, nên quyết định sẽ tự chôn mình cùng với toàn bộ bí mật ấy.”

Tetsuro gầm gừ, uống cà phê trong chiếc cốc giấy. Nó không phải nhạt mà là không có vị gì cả.

“Đâu cần phải tự sát, chỉ cần đầu thú là đủ rồi mà.”

“Như thế liệu có giữ bí mật được động cơ gây án không?

Cảnh sát sẽ không để yên đâu. Chỉ cần bản thân vẫn còn sống thì nỗi lo sợ chuyện hoán đổi hộ tịch bị cảnh sát phanh phui sẽ vẫn luôn hiện hữu... Tớ cho đó là những gì Kosuke nghĩ."

Tetsuro chìm vào im lặng. Có lẽ thế. Nếu là Nakao Kosuke thì khả năng đi đến quyết định ấy là rất cao. Giờ anh mới nghĩ thông một chuyện. Lý do Nakao đột nhiên ly hôn. Cậu ấy không muốn làm liên lụy đến gia đình nên đã quyết định cắt đứt mọi quan hệ trước khi bị bắt.

Tetsuro nhận lấy chiếc điện thoại di động từ tay Mitsuki. Anh nhìn nó chằm chằm, sau đó đưa nó về phía cô. "Cậu gọi đi."

"Hả?"

"Hãy hỏi giúp tớ chỗ ở hiện tại của Nakao."

Mitsuki hết nhìn điện thoại rồi lại nhìn mặt Tetsuro, sau đó cô lắc đầu buồn bã.

"Cậu ấy sẽ không nói đâu. Bây giờ chúng ta không thể liên lạc với cậu ấy nữa. Và cũng không biết cậu ấy đang ở nơi nào."

"Trong đầu cậu có xuất hiện chút manh mối nào không?" Tetsuro hỏi. Nhưng Mitsuki chỉ lắc đầu. Tetsuro tặc lưỡi, uống cạn cốc cà phê nhạt thếch.

"QB, điều này có khi do tớ tưởng tượng ra thôi..." Mitsuki điềm tĩnh nói. "Nhưng hình như Kosuke đang bị bệnh, mà còn là bệnh rất nặng."

Tetsuro toan bóp nát chiếc cốc giấy thì dừng tay.

“Điều gì khiến cậu có suy nghĩ đó?”

Mitsuki chậm rãi hếch cằm lên.

“Một vài thứ. Cậu cũng nhận ra đấy thôi.”

“Sức khỏe cậu ấy đúng là không được tốt, người thì gầy trơ xương, nhưng tớ chỉ nghĩ đó là vì cậu ấy làm việc quá sức thôi.”

“Đúng là cậu ấy hơi lao lực, nhưng không chỉ có vậy. Anh Saga kể với tớ là cách đây vài năm, cậu ấy đã từng nhập viện vì bệnh nặng. Theo như anh ấy đoán đó là ung thư.”

Tetsuro cảm thấy ngực mình vừa nhói lên một cái. Anh nhớ lại một vài biểu hiện bất thường từ Nakao. Có lần anh trông thấy cậu ấy có vẻ rất đau đớn ở tầng một tòa chung cư chỗ anh ở.

“Bệnh của cậu ấy lại tái phát ư?”

“Tớ không rõ.” Mitsuki vẫn cầm cốc giấy trong tay, cúi mặt nhìn xuống. Cô không có ý định sẽ uống cốc cà phê.

Có lẽ căn bệnh ung thư tái phát đã khiến Nakao nhận ra quỹ thời gian của mình sắp hết. Suy nghĩ về tình hình hiện tại, cậu ấy mới chọn con đường tốt nhất để giải quyết mọi chuyện là tự sát. Dù sao đi nữa cậu ấy đúng là đồ ngốc, Tetsuro nghĩ. Không thèm nói ra sự thật ngay cả với vợ và gia đình mình, lại còn tìm đến cái chết để bảo vệ bí mật cho những người gặp khó khăn về giới tính.

Không... Tetsuro ngẩng mặt lên. Có thật là cậu ta không nói cho ai biết không?

“Hiura, đi cùng tớ được không?” Tetsuro hỏi.

“Đi cùng?”

“Có chỗ này tớ muốn chúng ta cùng đến. Nếu muốn người đó nói ra sự thật thì phải nhờ cậu mới được.”

“Người đó là ai?”

“Risako.” Lần này sau khi nói xong Tetsuro liền bóp méo chiếc cốc giấy.

2

Trên bức tường gạch có dán những tấm poster xưa cũ, bên trong quán là những chiếc bàn nhỏ nhắn cùng với ánh đèn tối mờ. Đây là quán cà phê mang phong cách trào lưu thời trước. Tetsuro và Mitsuki chọn bàn nằm trong góc. Từ ga Shimo-kitazawa đến đây mất khoảng năm phút đi bộ.

Tiếng chuông kêu leng keng mỗi khi cánh cửa bằng gỗ mở ra. Đây cũng là một điểm tạo cho khách đến quán cảm giác hoài niệm.

Risako đến trễ năm phút so với giờ hẹn. Cô mặc chiếc quần da, đang sải bước tiến lại. Cô dừng lại giữa chừng có lẽ vì đã nhận ra người ngồi bên cạnh Tetsuro. Mitsuki không mang diện mạo con trai, tuy cô mặc quần jeans nhưng phía trên là áo khoác của con gái, có lẽ là đồ của Saeki Kaori.

“Mitsuki...” Risako tròn mắt và lập tức chạy vụt đến. “Cậu đã ở đâu thế?”

“Xin lỗi vì đã khiến cậu lo lắng, không những thế còn gây rắc rối cho cậu nữa.”

Risako ngồi xuống ghế đối diện.

“Chuyện này là sao?” Cô nói với Tetsuro, yêu cầu một lời giải thích.

“Em cứ gọi món đi đã.”

Cô phục vụ đang đứng cạnh cô chờ đợi.

Tetsuro kể lại chi tiết toàn bộ câu chuyện trong khi chờ món trà sữa hoàng gia cô vừa gọi được mang đến. Risako vừa lắng nghe vừa liên tục nhíu mày, trong đó có hai cái nhíu mày rất sâu. Đó là lúc biết Hayata không đồng ý hợp tác và lúc Mitsuki suýt bị Togura hãm hiếp.

“Ra vậy... nạn nhân lại đi tống tiền hung thủ. Thật hết nói nổi.”

“Nhờ trời mà hoạt động điều tra từ phía cảnh sát đang bị bế tắc, trong cái rủi vẫn có cái may.”

“Hayata...” Risako hơi cúi đầu. “Không đứng về phía chúng ta nhỉ?”

Món trà sữa của Risako đã được mang đến, cô uống một ngụm rồi nhìn Mitsuki.

“Không hiểu sao tớ cứ có cảm giác cậu không phải là hung thủ. Chuyện cậu đánh nhau sau đó siết cổ gã để bảo vệ Kaori có gì đó không bình thường. Dù là con trai đi nữa thì cậu cũng không thuộc típ người thích bạo lực.” Risako tiếp tục nói trong khi vẫn nhìn Mitsuki đang cúi mặt. “Nếu cậu nói giết người vì suýt nữa bị hiếp thì không chừng tớ sẽ tin.”

“Hiura tất nhiên không thoải mái khi nói về chuyện cậu ấy bị lạm dụng hay chuyện bị xem như đối tượng để làm thỏa mãn dục vọng rồi.”

“Cái đó em hiểu. Ý em muốn nói chỉ là Mitsuki nói dối rất

tệ.” Risako ôm tách trà bằng hai bàn tay, sau đó ngồi thẳng lưng dậy. “Thế hai người muốn gặp em có việc gì?”

“Có chuyện này muốn hỏi em, nói đúng hơn là muốn em xác nhận một chuyện.” Tetsuro nhìn thẳng vào mắt Risako. “Trước ngày em dọn ra ngoài, nhà chúng ta có khách đến đúng không? Em đã mang bộ Royal Copenhagen ra tiếp đãi người đó?”

Cảm giác như trong một khoảnh khắc Risako đã nín thở. Cô nheo mắt và tránh ánh nhìn của Tetsuro.

“Có vấn đề gì à? Chỉ là bạn của em ghé chơi thôi mà.”

“Bạn nào? Ngay bây giờ em thử gọi điện cho người bạn đó xem. Em có mang điện thoại chứ?”

Risako nao núng. Cô làm vẻ mặt không biết phải phản ứng lại như thế nào và ánh mắt dò xét xem đã bị Tetsuro nhìn thấu đến đâu.

“Không phải là bạn thì còn ai vào đây nữa.”

“Đã thế sao em không chịu nói ra?”

“Anh nghĩ thế nào thì tùy.”

“Không có thời gian để suy nghĩ lung tung đâu. Em tính đứng nhìn Nakao chết ư?”

Cô làm vẻ mặt như thể có ai đó bất thình lình vỗ tay đánh bốp ngay trước mặt mình, sau đó chớp mắt hai lần.

Sau khi chậm rãi hít một hơi thật sâu, Tetsuro nói: “Người khách ấy là Takashiro Ritsuko đúng không?”

Tetsuro hiểu ngay khi nhìn thấy nét mặt căng thẳng trong

phút chốc của Risako. Dường như bảo vệ bí mật ấy với cô cũng là một gánh nặng.

“Khi nhận bộ Royal Copenhagen ấy em đã nói sẽ chỉ dùng nó để tiếp đãi những vị khách sang trọng thôi, ngoài Takashiro Ritsuko ra thì làm gì còn ai ở đây nữa. Đồng thời anh đã hiểu những lời em nói lúc đó. Nguyên nhân là vì em đã nghe được lời thề độc giữa Nakao và Ritsuko.”

“Lời thề độc?” Mitsuki hỏi.

“Đây chỉ là phỏng đoán của tớ thôi.” Tetsuro nói. “Tốt nhất nên nghe từ chính miệng Risako nhỉ?”

Risako cầm chiếc thìa đặt ở đĩa lót lên và khuấy trà, sau đó cô uống lớp màng mỏng nổi lên phía trên mặt trà sữa.

“Ban đầu Ritsuko đến nhà là để gặp anh. Nhưng vì anh đã ra ngoài nên cô ấy mới nói chuyện với em.”

“Thật ư?” Tìm đến tận nhà như thế chắc là cô ấy không có ý tránh né anh. “Thế thì anh càng có quyền hỏi về chuyện ấy.”

“Ừm. Nhưng dựa trên suy đoán của mình, em đã quyết định giữ im lặng với anh. Vì nếu nói cho anh biết chắc chắn mong muốn của cô ấy sẽ không thành sự thật.”

“Mong muốn?”

“Cô ấy muốn chúng ta đừng tìm kiếm Nakao nữa.”

Tetsuro nghe xong liền gật đầu. “Ra thế. Hèn gì cô ấy nghĩ nếu hé lộ mọi chuyện anh sẽ không nhúng tay vào nữa.”

“Không nhúng tay vào?”

“Không được rồi, có lẽ anh sẽ không làm thế được. Tình

hình bây giờ không diễn biến như anh nghĩ.”

Risako hơi mỉm cười, một nụ cười đượm buồn.

“Nakao mắc bệnh ung thư. Là ung thư tuyến tụy. Cậu ấy biết, bản thân mình là người nắm tình hình rõ nhất nhỉ?”

Tetsuro và Mitsuki quay sang nhìn nhau. Cô chỉ gật đầu buồn bã.

“Không có cách gì để giúp cậu ấy à?”

“Có vẻ vậy.”

“Ừ.” Tetsuro hít thở sâu. Anh cảm giác trong ngực mình trở nên nặng nề như bị thứ gì đó xâm chiếm. “Risako, em có thuốc không?”

Cô lặng lẽ mở túi xách, đặt gói thuốc và bật lửa lên bàn. Anh ngậm một điếu lên miệng, châm lửa và cảm nhận một lượng khói lớn tràn vào bên trong phổi, sau đó vừa nhả khói vừa mường tượng gương mặt của Nakao, một gương mặt tiều tụy.

“Ritsuko xốc lại tinh thần và quyết định sẽ chăm sóc Nakao trong những ngày cuối cùng nhưng không thể. Cô ấy đã nghe một tin động trời từ Nakao.”

“Là chuyện cậu ấy đã giết người.”

Risako gật đầu. “Có vẻ như cô ấy không biết gì về chuyện hoán đổi hộ tịch, Nakao chỉ kể rằng đã giết một người đàn ông rình mò một cô tiếp viên là người quen.”

“Sau đó Nakao đã đề nghị ly hôn đúng không?”

“Ừm. Sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt nên cậu ấy nghĩ tốt nhất

nên cắt đứt mọi quan hệ trước. Tất nhiên Ritsuko kịch liệt phản đối nhưng cuối cùng cũng bị cậu ấy thuyết phục."

"Nhờ chuyện con cái."

"Bình thường chẳng có bố mẹ nào muốn để con mình mang tiếng là con của một kẻ sát nhân cả."

"Nhưng..." Mitsuki ở bên cạnh nói lí nhí. "Dù ly hôn thì quan hệ huyết thống vẫn không thể xóa bỏ được. Người ngoài vẫn sẽ nhìn nhận bọn trẻ là con của kẻ sát nhân thôi. Tớ nghĩ không phải Kosuke không biết điều đó."

"Theo lời Ritsuko thì Nakao nói cậu ấy có thể tự lo liệu về chuyện ấy."

"Chuyện ấy?"

"Cô ấy cũng chỉ biết chừng đó thôi."

"Nakao không có ý định để Nakao Kosuke chết đâu."

Cả Risako lẫn Mitsuki đều đờ mặt ra trước lời Tetsuro vừa nói. Hai người quay sang nhìn nhau, anh tiếp tục. "Có lẽ cậu ấy có ý định chết với tư cách là một người đã sát hại Togura. Người mà cảnh sát không thể điều tra ra danh tính. Dù vụ án có khép lại đi nữa thì cái tên Nakao Kosuke vẫn không bị phát hiện. Đồng thời cậu ấy sẽ gửi thông báo đến Togura Yoshie và Yasuko rằng Kanzaki Mitsuru đã chết."

"Tức là cậu ấy định biến mình thành một xác chết bất minh?" Mitsuki hỏi, giọng cô run run.

"Tớ nghĩ thế. Trong trường hợp thi thể đó bị phát hiện, cảnh sát sẽ lập tức tiến hành xác nhận thông tin thông qua

danh sách truy tìm những người đang mất tích. Nhưng làm gì có cái tên Nakao trên danh sách ấy. Như thế sẽ không có ai bị phát hiện cả."

"Ra vậy. Ritsuko chẳng có lý do gì để báo cảnh sát cả." Risako gật gù nói.

"Cô ấy đâu cần quan tâm đến người chồng đã ly hôn đang ở nơi nào. Ngược lại, đối với trường hợp chưa ly hôn, sẽ rất kỳ lạ nếu không trình báo với cảnh sát khi chồng mình mất tích. Ngoài ra cô ấy cũng sẽ không biết giải thích thế nào với những đứa con của mình lý do bố chúng đột nhiên biến mất."

"Thì ra đó chính là lý do thật sự của vụ ly hôn." Mitsuki nói. "Đúng là Kosuke có thể sẽ suy nghĩ tới mức này..."

Tetsuro dụi điếu thuốc vẫn còn dài vào gạt tàn. Risako chộp lấy gói thuốc như thể thay phiên với anh. Mỗi người đều im lặng chìm vào dòng suy nghĩ của riêng mình.

Một lúc sau thì Risako lên tiếng. "Đó là tất cả những gì em nghe được từ Ritsuko. Hình như cô ấy muốn anh đừng manh động nên mới nói ra tất cả những gì mình biết."

"Nhưng em lại không nói chuyện đó với anh. Không những thế em còn để lại mảnh giấy bảo anh đi tìm Nakao."

"Vì em cảm thấy cực kì đau khổ. Khi nghe Ritsuko kể, em có thể đoán ra ngay Nakao đang có ý định tìm đến cái chết. Có lẽ cô ấy cũng biết. Làm sao có thể để mặc bạn bè mình chết như thế được? Anh thì nhất định không chịu từ bỏ việc tìm kiếm cậu ấy. Chính em cũng không nghĩ mình nên từ bỏ. Thế nên mới quyết định giữ bí mật với anh. Chuyện buồn như thế em

cũng không muốn kể chút nào.”

Tetsuro kiềm chế để không bật ra câu hỏi đó có phải là lý do cô dọn ra ngoài không. Nhưng có lẽ lý do cô bỏ đi thì nhiều vô kể.

“Đi tìm Kosuke thôi.” Mitsuki đột nhiên gằn giọng. “Risako nói đúng, không thể để mặc bạn mình đi tìm cái chết như thế được, dẫu cho cậu ấy không muốn bị tìm thấy đi nữa. Nếu quyết định như thế, bọn mình phải nghĩ ra một phương án khác.”

“Tất nhiên tớ vẫn sẽ đi tìm Nakao. Hơn nữa tình hình hiện tại đang diễn biến khác đi so với kế hoạch cậu ấy vạch ra, vì thế bằng mọi cách tớ phải báo tin cho cậu ấy biết.”

“Ý anh là gì?” Risako hỏi.

“Nakao tin rằng dù cậu ấy chết đi thì danh tính vẫn sẽ không bị phát hiện. Nhưng thực tế không phải vậy.”

Risako nói sau vài giây suy nghĩ: “Là Hayata.”

“Cậu ta sẽ đoán ra ngay thi thể bất minh ấy chính là Nakao. Tất nhiên cậu ta sẽ không báo cảnh sát ngay để tránh bị tra hỏi ngược lại, chưa kể Hayata cũng muốn che giấu việc chúng ta dính dáng đến vụ án. Thay vào đó cậu ta sẽ trình báo với cảnh sát kế hoạch của Togura Yoshie và Yasuko, sau khi đã hoàn thành bài viết của mình.”

“Như thế gia đình Togura sẽ bị điều tra. Bọn họ không biết tên thật của Kanzaki Mitsuru nhưng lại biết số điện thoại, cảnh sát sẽ bắt đầu từ đó để truy ra danh tính của thi thể ấy...”

“Cầu thủ nút chặn bây giờ lại trở thành đối thủ...” Mitsuki nói.

“Không thể trách Hayata được. Cậu ta chỉ đang theo đuổi quan điểm sống của mình thôi.”

Đã nhiều năm trôi qua kể từ trận đấu cuối cùng ấy... Những lời Hayata từng nói bây giờ vẫn còn vang vọng trong tai anh.

“Có một chi tiết này em không hiểu.” Risako nói.

“Sao?”

“Em hiểu là Nakao muốn bị tìm thấy trong vai trò là một xác chết bất minh. Nhưng làm cách nào để cảnh sát biết được xác chết đó chính là hung thủ sát hại Togura?”

“Có thể cậu ấy sẽ để lại di ngôn.” Mitsuki nói. “Đó là cách đơn giản nhất.”

“Tớ thì không nghĩ vậy. Cảnh sát chắc chắn sẽ tìm cho ra bằng chứng, phải là một thứ gì đó mà chỉ hung thủ mới có.”

“Thứ đó là gì nhỉ?” Mitsuki suy nghĩ.

“Chỉ có một thứ duy nhất.” Tetsuro nói. “Chính là chiếc xe.”

“Chiếc xe một khoang của Togura.” Mitsuki đập nhẹ lên bàn.

“Thông tin cảnh sát có được là chiếc xe một khoang ở nhà máy Kadomatsu đã biến mất vào tối hôm Togura bị sát hại. Nếu cậu ấy chết trong chiếc xe đó thì tất nhiên tất cả các dữ kiện sẽ được xâu chuỗi lại.”

“Đúng là Kosuke từng nói với tớ rằng chiếc xe chính là vũ khí bí mật. Vì vậy không được cố gắng tìm nó...”

“Sau vụ án, chiếc xe đã được cất giấu an toàn ở nơi nào đó.”

“Tớ chịu. Kosuke không hề đề cập đến một địa điểm an toàn nào với tớ cả.”

“Tất nhiên không phải là bãi đậu xe đâu nhỉ? Nếu để xe ở đó quá lâu sẽ bị nghi ngờ.”

“Đậu xe trên đường cũng vậy, chắc chắn sẽ có người trình báo. Hoặc chỉ còn cách phải liên tục thay đổi bãi đậu xe thì may ra mới đủ an toàn?” Nói đến đây thì Tetsuro chợt nhận ra một điều hết sức đơn giản. “Khoan đã, vụ án xảy ra vào giữa đêm khuya, Nakao phải lập tức giấu chiếc xe ngay, nhưng vào khung giờ đó thì những địa điểm có thể đến sẽ bị giới hạn.”

Cả ba người cùng nín lặng và rà soát lại suy nghĩ.

“Nơi an toàn nhất...” Risako nói với vẻ mặt đăm chiêu. “Có lẽ là bãi đậu xe tại nhà.”

“Cũng có khả năng đó. Tối hôm ấy tớ lái chiếc Volvo và dừng nó bên cạnh tòa căn hộ cho thuê theo tuần, nghĩa là bãi đậu xe ở nhà riêng sẽ còn chỗ trống.”

“Không có chuyện đó đâu. Những người xung quanh sẽ thấy bất thường khi có một chiếc xe một khoang lạ hoắc xuất hiện. Nếu là gara có cửa cuốn thì còn được, cửa cuốn à...” Trong đầu anh xuất hiện một tấm ảnh. “Lẽ nào...”

“Gì thế?” Risako hỏi.

“Chỉ có duy nhất một cái gara có gắn cửa cuốn mà Nakao có thể tự do sử dụng.”

“Ở đâu?”

“Biệt thự nhà Takashiro. Có lần cậu ấy đã cho tớ xem tấm ảnh ấy, chắc chắn nó nằm ở bãi biển Miura.”

“Nhưng Nakao không muốn làm liên lụy đến nhà Takashiro cơ mà.” Giấu chiếc xe ở đó chẳng phải sẽ rất nguy hiểm ư?” Risako phản bác.

“Tất nhiên khi chết cậu ấy sẽ rời khỏi nơi đó. Có khả năng cậu ấy sẽ tạm thời ẩn mình ở đó cho đến lúc ấy.” Tetsuro nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

3

Đã gần nửa đêm nên trước mắt, mỗi người tạm thời trở về nhà của mình. Tetsuro quay về căn hộ còn Risako đến nhà cô bạn đang ở nhờ.

Vấn đề còn lại là Mitsuki. Tetsuro hoàn toàn không có ý định để cô quay lại tòa nhà ở Ikebukuro ấy.

“Cậu đến chỗ tớ nhé.” Risako nói, dường như cô cũng có cùng suy nghĩ với anh. “Cô bạn ở cùng tớ tối nay bận việc nên không về nhà.”

“Như thế có phiền không?”

“Cậu không đến ở vì ngần ngại như thế mới phiền ấy. Cô ấy nói với tớ hãy xem đó như nhà mình nên cậu không cần phải lo.”

“Nếu thế thì...” Mitsuki gật nhẹ.

Sau khi chia tay hai người trước quán cà phê, Tetsuro lên taxi một mình. Trên đường anh mở điện thoại gọi cho Sugai. Hình như cậu ta vừa mới vào bồn tắm nên để anh chờ một lúc.

“Có chuyện gì thế?” Sugai nói giọng như bị hụt hơi. Dù rất quan tâm đến vụ án, nhưng tất nhiên cậu ta chưa biết gì về chuyện của Nakao cũng như vụ hoán đổi hộ tịch. Tetsuro không hề có ý định giải thích mọi chuyện ở đây.

“Xin lỗi vì gọi giờ này. Thật ra tớ có chuyện muốn hỏi về căn biệt thự của Nakao.”

“Biệt thự của Nakao á?”

“Ừm. Lúc trước khi tớ thuê căn hộ hiện tại đã nhờ cậu giải quyết thủ tục bảo hiểm hỏa hoạn, nên tớ nghĩ có khi cậu cũng xử lý vụ đó giúp Nakao ở căn biệt thự của cậu ấy.”

“Biệt thự của Nakao à...” Dường như Sugai đang lục lại trí nhớ, một lúc sau cậu ta nói to: “À, căn biệt thự ở Kanagawa. Thuộc sở hữu của Nakao, à không, của nhà Takashiro mới đúng.”

“Đúng rồi. Cậu lo vụ giấy tờ bảo hiểm ở đó đúng không?”

“Đúng thế. Tớ nắm hết. Nghe tin cậu ta vừa mua là tớ liên lạc ngay, thế là một hợp đồng béo bở...”

“Cho tớ biết địa chỉ đi.” Tetsuro không để Sugai nói hết câu. “Địa chỉ của căn biệt thự ấy, nếu có số điện thoại thì càng tốt.”

“Sao tự nhiên gấp gáp thế?”

“Tớ sẽ giải thích sau. Tớ muốn biết địa chỉ căn biệt thự đó càng sớm càng tốt.”

“Nhưng bây giờ Nakao đã ly hôn rồi, đâu có liên quan gì đến biệt thự ấy nữa.”

Giọng điệu trò chuyện thong thả của Sugai khiến Tetsuro mất hết kiên nhẫn. Anh khẽ giậm chân trong taxi. “Tớ đã nói sẽ giải thích cụ thể sau mà. Xin lỗi cậu nhưng bây giờ không còn thời gian nữa, làm ơn cho tớ địa chỉ biệt thự ấy đi.”

“Dù sao bây giờ cũng không thể nói cho cậu biết được.

Thông tin nằm ở công ty mà."

Tetsuro rên rỉ. Anh không thể bắt cậu ta đến công ty giờ này được. "Vậy sáng mai đến công ty cậu phải tìm ngay, có rồi thì báo cho tớ."

"Cậu nói như thể sắp tận thế đến nơi ấy. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nói đại khái cho tớ biết cũng không được à?"

"Không thể nói qua điện thoại được. Trông cậy vào cậu đấy, Sugai. Cậu là niềm hy vọng duy nhất."

"Nishiwaki hiếm khi nói những lời như thế này."

Sugai ở phía đầu dây bên kia có vẻ như đang đăm chiêu suy nghĩ, như thể lo sợ tia lửa sẽ bay đến chỗ mình không chừng.

"Biết rồi. Ngày mai tớ định sẽ thong thả đi làm, nhưng cậu đã nói thế thì thôi vậy. Tớ sẽ tìm rồi liên lạc ngay."

"Cảm ơn nhé. Tớ nợ cậu lần này."

Có linh cảm Sugai sắp sửa hỏi thêm điều gì đó nên Tetsuro lập tức tắt máy. Anh không có ý định sẽ tiết lộ bất cứ điều gì dù cho Sugai cung cấp địa chỉ căn biệt thự. Nhưng không giải thích cho cậu ta cũng không ổn. Tetsuro thử nghĩ cách đánh lừa cậu bạn đầy thiện ý.

Về đến nhà, Tetsuro liền nằm ngả ra giường và sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Anh tự tin vào suy đoán đã trình bày với Risako và Mitsuki lúc nãy. Nói tóm lại, ý định tự sát của Nakao đã được xác thực.

Anh không thể làm ngơ trước ý định tìm đến cái chết của một người bạn. Suy nghĩ đó vẫn không có gì thay đổi, nhưng

anh không phủ nhận mình đã có lúc bị lung lay, bởi anh không thể nghĩ ra cách giải quyết nào khác khi nghĩ về những sự việc rối rắm đan xen nhau thế này.

Chẳng lẽ mình không nên làm gì cả, suy nghĩ đó cứ quanh quẩn mãi trong đầu anh. Không, ngay từ đầu mình không nên nhúng tay vào rồi, cứ việc giao hết cho Nakao và Mitsuki, có khi như thế mọi chuyện lại trôi chảy hơn. Mình không nên can thiệp vào quyết định biến mất của Nakao.

Tetsuro bị sự cắn rứt, hoang mang và hối hận đồng thời hành hạ chỉ trong một đêm. Anh trằn trọc mãi không ngủ được. Anh chỉ vừa chợp mắt được một chút thì bỗng dưng có tiếng điện thoại từ xa vẳng lại. Điện thoại cạnh giường chỉ mới báo bảy giờ sáng.

“Em, Risako đây.”

“Có chuyện gì thế?” Anh vừa hỏi vừa ý thức được cảm giác lo âu đang dâng lên trong lồng ngực. Giọng nói của cô có vẻ căng thẳng hơn bình thường.

“Xin lỗi anh. Cậu ấy bỏ trốn rồi.”

“Bỏ trốn?” Trước khi kịp hỏi ai bỏ trốn thì anh đã nắm bắt ngay tình hình. “Hiura không còn ở đó nữa?”

“Ừm. Bọn em nói chuyện rất nhiều vì không ngủ được, nhưng em chỉ mới ngủ quên một lúc thì đã không thấy cậu ấy đâu.”

“Thế à...”

Không thể trách Risako được. Chỉ cần tưởng tượng ra hoàn

cảnh tối qua, anh hiểu ngay cảm giác của Mitsuki lúc ấy.

“Hay cậu ấy quay lại tòa nhà ở Ikebukuro rồi?” Risako lo lắng hỏi.

“Không có chuyện đó đâu. Như thế thì hơi vô nghĩa.”

“Nếu không phải là tòa nhà đó, thế thì cậu ấy đi đâu...?”

Tetsuro vắt óc suy nghĩ. Anh nhớ lại cuộc nói chuyện tối qua.

“Nơi duy nhất anh nghĩ đến là bãi biển Miura.”

“Bãi biển Miura? Vậy là Mitsuki đã đến biệt thự của Nakao? Nhưng tối qua trông cậu ấy không có vẻ gì là biết rõ về căn biệt thự ấy cả.”

“Cậu ấy biết. Dù biết nhưng vẫn vờ như không biết trước mặt chúng ta. Cậu ấy định sẽ một mình đi gặp Nakao.”

“Tại sao... cậu ấy lại làm vậy, gặp Nakao rồi thì sao?”

Tetsuro không thể trả lời câu hỏi ấy. Không phải là anh không biết, anh có vài suy đoán trong đầu, nhưng ngập ngừng không nói ra. Risako dường như đọc thấu được suy nghĩ của Tetsuro.

“Có khi nào hai người ấy cùng chết với nhau không?”

Giọng cô phát ra khản đặc.

“Risako, chúng ta chuẩn bị khởi hành đến bãi biển Miura ngay thôi, đuổi theo Hiura.”

“Nhưng chúng ta không có địa chỉ.”

“Sẽ có. Nhưng giờ này còn hơi sớm, phải kiên nhẫn chờ thôi.”

“Em hiểu rồi. Em đến chỗ anh ngay đây.”

“Không, như thế sẽ không kịp mất. Em đến Shinjuku đi, công ty của Sugai.”

“Công ty của Sugai? Nghĩa là sao?”

“Anh sẽ giải thích sau. Sau khi tìm được nơi hẹn sẽ nhắn em ngay, chuẩn bị đi nhé.”

“Em hiểu rồi.”

Nghe Risako đáp xong, anh liền dập điện thoại ngay và lập tức gọi cho Sugai. Tối hôm qua anh gọi giờ khuya, bây giờ thì gọi giờ sớm. Có lẽ vợ cậu ta sẽ không hài lòng chút nào.

Shinjuku, tám giờ bốn mươi phút sáng. Anh có thể nhìn thấy văn phòng chính phủ nằm ở hướng chéo phía trước mặt. Tetsuro dừng xe ở góc một con đường hẹp cạnh một tòa nhà cao, tay liên tục đập lên vô lăng. Anh có thể cảm giác đồng hồ trên bảng hiển thị điện tử đang chạy rất nhanh.

“Em nghĩ Mitsuki chết sẽ không giải quyết được gì cả.” Risako lầm bầm ở ghế phụ bên cạnh. Giọng cô như đang rên rỉ.

“Anh thì nghĩ cậu ấy nhất quyết sẽ không để Nakao chết một mình đâu.” Anh cũng không cho rằng Mitsuki sẽ ngăn Nakao tự sát, nếu thế thì cậu ấy đã không phải giữ bí mật với Risako.

“Nhưng nếu Mitsuki chết cùng thì kế hoạch của Nakao chẳng phải sẽ bị xáo trộn ư?”

“Anh chưa nghĩ tới chuyện đó, nhưng với tình hình hiện tại

thì mọi thứ đã nằm ngoài kế hoạch của cậu ấy rồi.”

Anh nhìn thấy Sugai xuất hiện ở cửa chính của tòa nhà. Cậu ta mặc vest dưới tiết trời mùa đông. Dường như ngay cả cậu ta cũng nhận ra không khí có gì đó căng thẳng nên liên tục vỗ vạt dưới của chiếc áo.

“Tớ tìm được rồi nhưng chỉ có địa chỉ chứ không có số điện thoại, chỉ có số liên lạc của nhà riêng thôi.”

“Địa chỉ là đủ rồi, xin lỗi cậu, tớ phải đi bây giờ đây.”

“Này Nishiwaki, Nakao có chuyện gì à?”

“Lúc nào đó tớ sẽ kể lại toàn bộ cho cậu.”

Tetsuro không nhìn vào mắt Sugai, anh biết là không thể kể hết tất cả cho cậu bạn được, bí mật phải được giữ kín đến cùng. Cảm giác tội lỗi khiến ngực anh đau nhói.

“Bọn tớ phải đi đây.” Tetsuro mở cửa xe.

“Nishiwaki.” Sugai đặt tay lên cánh cửa. “Nếu gặp Nakao, nhờ cậu chuyển lời cho cậu ấy là hôm nào đó lại làm một chén ở Kushikatsu nhé.”

Tetsuro nhìn Sugai, ánh mắt cậu ta tràn đầy sự chân thành mà trước đây anh chưa từng nhìn thấy. Tuy không rõ sự tình nhưng Sugai vẫn cảm nhận được điều gì đó.

Tetsuro gật nhẹ đầu và đóng cửa lại. Anh khởi động xe, sau khi chạy một đoạn rồi vẫn nhìn thấy hình bóng Sugai đang đứng tiễn bạn trong gương chiếu hậu. Ở ghế phụ bên cạnh, Risako chỉ phát ra một tiếng sụt sùi rất nhỏ.

Anh chạy vào cao tốc Shuto, nhắm thẳng đến thành phố

Yokosuka. Trong xe, hai người hầu như không nói gì. Tetsuro tua lại trong đầu toàn bộ những sự việc xảy ra trong hai tháng trở lại đây. Anh tự đặt câu hỏi cho bản thân rằng sự can thiệp của mình liệu có ý nghĩa gì không, và vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Chạy hết con đường Yokohama Yokosuka sẽ gặp một con đường duy nhất dẫn ra biển. Con đường đông đúc xe tải cỡ lớn nối đuôi nhau qua lại khiến anh cảm giác như đang chạy xe trong khu vực thuộc khu công nghiệp. Dù vậy, khi đến gần cuối con đường thì những cửa hàng kinh doanh đồ lặn và lướt sóng lần lượt xuất hiện khắp nơi.

“Hôm qua, khi em nói chuyện với Mitsuki...” Sau một lúc lâu, Risako đã chịu lên tiếng. “Em nghĩ có lẽ đã có một nhầm lẫn lớn xảy ra.”

“Nhầm lẫn? Về chuyện gì?”

“Chúng ta. Em, anh, và cả bản thân Mitsuki nữa.”

“Nghĩa là sao?” Anh liếc mắt sang vợ mình.

“Mitsuki đã nói cho em biết rất nhiều chuyện về Nakao, trong suốt một năm nay và cả lúc trước nữa, thậm chí cả khoảng thời gian hai người họ còn yêu nhau.”

“Rồi sao?”

Thấy Tetsuro sốt ruột hỏi, cô im lặng một lúc rồi thở dài.

“Chỉ là suy nghĩ của em thôi nhưng quả thật cậu ấy rất giống con gái. Cách cậu ấy nói về Nakao không hề giống cách một người con trai nói chuyện chút nào.”

Tetsuro chần chừ chưa đáp lại ngay. Anh toan hỏi cô đến lúc này rồi sao còn thắc mắc chuyện đó. Nếu tâm hồn của Mitsuki là nữ thay vì nam, thì toàn bộ giả thiết bấy lâu nay đều bị đảo ngược từ gốc rễ? Điều đó càng chứng tỏ nỗ lực của mọi người trở nên hoàn toàn vô nghĩa. Thành thật mà nói thì Tetsuro có phần đồng ý với lời Risako vừa nói. Lâu nay anh vẫn luôn mơ hồ cảm thấy như thế.

“Như vậy thành ra Mitsuki đã nói dối ư? Tại sao cậu ấy phải làm vậy? Thậm chí còn đi tiêm hóc môn, và làm tổn thương cổ họng của mình...? Không thể hiểu nổi.” Cô nói và lắc đầu. “Có thể cách em nói không nhất quán, nhưng quan sát hành động của Mitsuki mới thấy sự không nhất quán hiện rõ trong đó. Nếu Mitsuki thật sự là con trai, anh có nghĩ cậu ấy sẽ quyết định chết cùng Nakao không?”

Tetsuro nín lặng. Nghi ngờ của Risako không phải là không có lý.

Anh vẫn tiếp tục chạy xe trong khi ngắm nhìn bãi biển ở phía tay trái. Biển có màu xám, phản chiếu gam màu u tối của bầu trời. Anh vượt qua rất nhiều chiếc xe tải. Đám bụi bay tứ tung từ đoàn xe chạy như dội thẳng vào xe Tetsuro.

Risako đang kiểm tra vị trí trên bản đồ và địa chỉ mà Sugai cung cấp, sau đó bảo Tetsuro dừng lại. Risako bước xuống sau khi anh tấp xe vào sát lề đường. Phía bên phải có một cửa hàng bán dụng cụ câu cá nhỏ, hình như cô vào đó hỏi đường.

Vài phút sau, cô trở ra.

“Em biết chỗ rồi. Qua hai cột đèn giao thông nữa thì rẽ bên

phải.”

“Được.” Tetsuro nhả phanh tay, tim anh bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Theo chỉ dẫn, anh tiến vào một con đường nhỏ, hai bên đường cây mọc rậm rạp. Đi thêm một đoạn thì anh rẽ trái vào con đường nhỏ cắt ngang và thoáng nhìn thấy một tòa nhà ở cuối con đường. Trên cổng vào khiêm tốn có gắn một chiếc bảng tên bằng kim loại được khắc chữ “Takashiro”. Tetsuro dừng xe.

Biệt thự nhà Takashiro là một tòa nhà được ốp gạch bốn phía, cảm giác khá giống ngôi nhà ở Setagaya. Có vẻ người nhà Takashiro có thể thay đổi địa điểm nhưng vẫn giữ nguyên phong cách sống.

Risako nhấn chuông gọi cửa. Không có tiếng đáp lại.

“Hình như nhà không có ai.”

“Thế à?” Tetsuro nhìn lên tầng hai tòa nhà. Cửa sổ đều buông rèm và không có bất kỳ động tĩnh gì.

Hay là mình đã đến trễ, một ý nghĩ lóe lên trong đầu nhưng anh lập tức dập tắt nó.

Ngay bên cạnh cửa chính là gara có gắn cửa cuốn, đủ rộng cho hai chiếc xe cùng đậu. Tetsuro thử kéo cửa lên nhưng không được, nó đã bị khóa. Dù vậy sau khi nâng cửa lên anh vẫn tạo được một khe hở cách vài centimet so với mặt đất. Tetsuro cúi thấp người, quan sát bên trong qua khe hở.

“Thế nào?” Risako hỏi.

“Không thấy rõ lắm, nhưng hình như chiếc xe không ở trong đó.” Anh đứng dậy, phủi sạch quần áo.

“Vậy là nó đã được chuyển đi nơi khác?”

“Có lẽ.”

Thêm một nỗi bất an khác xâm chiếm Tetsuro. Phải chăng suy đoán của anh rằng Nakao đang trú ẩn ở căn biệt thự này... đã sai? Anh đứng chôn chân tại chỗ vì chưa nghĩ ra phải làm gì tiếp theo. Ngay lúc ấy, điện thoại di động của anh reo lên. Là Mitsuki, anh suy nghĩ trong đầu.

“A lô.”

“Nishiwaki à? Tớ Hayata đây.”

4

Anh không ngờ đó là Hayata.

“Có gì không?”

“Tuy vụ sát hại Togura phát sinh khá nhiều vấn đề nhưng tớ vẫn giữ vững quan điểm sẽ bảo vệ lẽ phải, nên quyết định sẽ cung cấp thông tin.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh ghì chặt điện thoại trong tay.

“Mới xuất hiện một địa điểm này, có lẽ chẳng mấy chốc hung thủ sẽ bị bắt ngay thôi.”

“Cái gì?”

“Chiếc xe một khoang thuộc sở hữu của nhà máy Kadomatsu nơi Togura làm việc trước đây và đã biến mất ngay sau vụ sát hại bỗng nhiên mới được tìm thấy.”

Tim anh nện thình thịch trong lồng ngực. “Nó được tìm thấy ở đâu?”

“Không thể nói cho cậu biết được, bọn tớ có nghĩa vụ phải bảo mật thông tin.”

“Hayata.” Tetsuro hít một hơi sâu. “Làm ơn đi, cậu biết là Nakao đang ở đó mà, người sắp bị bắt chính là cậu ấy.”

“Tớ đã quyết định không nghĩ đến chuyện đó rồi. Về cơ bản đó là thông tin nằm ngoài tầm hiểu biết của tớ.”

“Tớ nói với cậu vì xem cậu như một người bạn, không phải là một Hayata hành nghề phóng viên, nhưng cậu lại giả vờ như mình không phải là bạn bè của Nakao.”

“Tớ đã nói rồi. Trò chơi đã kết thúc.”

“Ý cậu muốn nói là tình bạn cũng kết thúc luôn chứ gì? Đó không phải là thứ có thể dễ dàng cắt đứt như thế, cũng không phải là thứ cậu có thể tùy ý cắt đứt hay hàn gắn tùy thuộc hoàn cảnh của mình. Tớ sẽ không để cậu chạy trốn chỉ vì cảm thấy mối quan hệ ấy đầy rẫy phiền phức đâu. Cậu hãy tự nhận lấy trách nhiệm của một người bạn đi.”

Hayata im lặng. Dù đã qua nhiều lần trao đổi với nhau nhưng đây là lần đầu tiên Hayata để lộ sự bối rối.

“Chỗ đó ở Kanagawa đúng không?” Tetsuro nói. “Cụ thể là bán đảo Miura?”

“... Tại sao cậu nghĩ thế?”

“Vậy là đúng rồi. Chỗ nào ở bán đảo Miura? Bây giờ tớ đang ở bãi biển Miura, tại biệt thự của Nakao, nhưng không biết phải đi đâu tiếp theo.”

“Gặp Nakao rồi cậu sẽ làm gì?”

“Tớ chưa biết. Chỉ biết chắc một điều là muốn ngăn cản cậu ấy tự sát.”

“Có thật cậu ấy đã quyết định như thế...?”

“Cậu ấy muốn chết.” Tetsuro chậm rãi nói. “Cậu ấy ý thức được thời gian của mình đang dần cạn kiệt vì căn bệnh ung thư tuyến tụy. Tuy nhiên, bảo vệ bí mật của bạn bè với cậu ấy

mới là mục tiêu quan trọng nhất. Nhưng tớ không muốn cậu ấy làm thế. Cậu cũng vậy đúng không? Hay với cậu, công việc vẫn là trên hết?"

Một lần nữa Hayata lại không thể đáp trả. Tetsuro dần mất kiên nhẫn. Nếu bây giờ cậu ta đang đứng đây, anh sẽ buộc cậu ta nói ra dù cho phải dùng đến nắm đấm.

"Tớ không biết bây giờ còn kịp không." Cuối cùng Hayata nói. "Cảnh sát từ trụ sở Tokyo đang được điều động đến chỗ đó. Có vẻ như họ không muốn bị nẫng tay trên nên không thông báo với cảnh sát ở Kanagawa. Vì thế chắc chắn có sự tham gia của các giám sát viên."

"Như thế càng không có thời gian nói chuyện lan man nữa. Làm ơn cho tớ địa chỉ chỗ đó đi."

Anh có thể nghe thấy một chất giọng thấp đến lạ thường, xen lẫn tiếng gầm gừ cùng với tiếng thở dài. "Hãy tìm quán Sankaiya."

"Sankaiya?"

"Một kiểu gian hàng trên phố, phục vụ đồ ăn Nhật. Chiếc xe một khoang dừng bên cạnh quán."

"Sankaiya nhỉ, cảm ơn cậu."

"Nishiwaki." Hayata nói. "Tớ sẽ tiếp tục thu thập thông tin. Tớ sẽ không lơ là với tội ác đâu."

"Tớ hiểu. Cậu cứ trở lại làm Hayata của công việc đi." Nói xong, Tetsuro dập máy.

Anh thuật lại cuộc nói chuyện trên điện thoại cho Risako,

sau đó leo lên xe. Anh nổ máy và quay lại đoạn đường lúc nãy.

“Nghe tin Nakao sắp chết, dường như cậu ta cũng bị sốc.” Tetsuro nói.

“Hayata có lẽ đã phải đấu tranh với chính mình. Nhưng việc thông báo cho chúng ta biết địa điểm tìm thấy chiếc xe chứng tỏ cậu ấy đã xiêu lòng.”

Có lẽ thế, Tetsuro đồng ý.

Không thể định vị được quán Sankaiya trên bản đồ nên trước mắt, Tetsuro cứ tiếp tục chạy xe. Ra khỏi đường bờ biển, sau đó hỏi người dân địa phương có khi sẽ nhanh hơn.

“Bây giờ chắc Mitsuki đang ở cùng Nakao nhỉ?”

“Ừm.”

“Không hiểu bằng cách nào mà cậu ấy có thể xác định đúng vị trí của Nakao như thế. Lúc Mitsuki đến, có khả năng Nakao vẫn còn ở tại biệt thự, sau đó chắc hai người đã ra ngoài cùng nhau.”

“Anh có cảm giác không phải vậy.”

“Tại sao?”

“Giả sử có Mitsuki ở đó thì Nakao sẽ không rời khỏi biệt thự đâu. Nói đúng hơn là không thể. Nếu làm thế thì khi cậu ấy tự sát, Mitsuki sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra. Đứng ở vị trí của Nakao, cậu ấy sẽ không thể thực hiện hành động tiếp theo nếu như có Mitsuki ở bên cạnh.”

“Tức là ngay từ ban đầu Mitsuki đã đến đó với mục đích

ấy?”

“Có lẽ thế. Cậu ấy đã nảy ra ý gì đó khi nghe đến cái tên bãi biển Miura.”

Anh dừng xe trước một cửa hàng bán gạo nằm dọc đường. Người bán thường vận chuyển hàng hóa đi các nơi nên chắc sẽ nắm rõ địa bàn quanh đây. Risako lập tức xuống xe.

Trong lúc chờ đợi, Tetsuro vừa vỗ tay lên vô lăng vừa suy nghĩ về trạng thái tinh thần hiện tại của Nakao. Nếu có Mitsuko ở bên cạnh, chắc chắn cậu ấy sẽ đứng ngồi không yên. Không những không thể tự sát, mà còn dễ bị cảnh sát tóm nữa.

Risako sải bước rất nhanh trở lại.

“Sau khi đi qua một ngã tư lớn ở phía trước, sẽ nhìn thấy một hàng cọ ở phía bên trái, và sẽ nhìn thấy bảng tên quán ở phía đối diện.”

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Chờ Risako đóng cửa xong, anh liền nhấn chân ga.

“Không biết Nakao còn ở đó không.”

“Có lẽ là không. Cậu ấy không thể để người khác chú ý được.”

“Hay ở trong chiếc xe một khoang?”

“Anh không biết. Nhưng nếu thế thì có lẽ bây giờ sở cảnh sát Kanagawa đã nhận được yêu cầu điều tra rồi.” Anh vừa nói vừa nghĩ, Nakao sẽ không hành động bất cẩn như thế đâu.

Anh băng qua ngã tư và nhìn thấy hàng cọ ở phía tay trái,

đối diện là một bãi cát rất thích hợp để mọi người tắm biển. Tetsuro nới lỏng chân ga.

“Thấy rồi! Ở đằng kia.” Risako kêu lên.

Ở phía bên phải con đường có một quán ăn rõ ràng là nhà kiểu Nhật, phía trên có gắn bảng tên quán “Sankaiya”. Anh lái xe đi quá một tí rồi đạp phanh và đánh lái về bên trái, sau đó dừng xe ở một khoảng trống vừa đủ phía dưới cây cọ. Nếu đúng vào mùa đi tắm biển có lẽ bãi đậu xe ở chỗ này sẽ tấp nập lắm. Trong bãi có thêm một vài chiếc xe khác nhưng không thấy bóng dáng chủ xe đâu. Vấn đề là chiếc xe một khoang cũng không có ở đây.

Trước mắt anh là một bãi cát trải rộng, một chiếc thuyền tróc sơn bị bỏ mặc nằm lật úp trên cát. Mặt biển êm dịu và có thể nghe thấy cả tiếng sóng vỗ. Nếu thời tiết đẹp hơn một chút nữa chắc sẽ có những cặp đôi lái xe ngang qua và dừng lại.

Tetsuro xuống xe. Gió thổi từ biển vào làm anh phải thu người lại vì lạnh.

“Ở đằng kia...” Risako hếch cằm về phía bên kia đường.

Chỗ đó là bãi đậu xe của quán Sankaiya, anh nhìn thấy mảnh giấy dán từ chối đậu xe trái phép. Có lẽ vào mùa cao điểm, bãi đậu xe thường xảy ra nhiều trường hợp khách đến chơi đậu xe vô tội vạ.

Trong bãi đậu xe có sức chứa tối đa tầm mười xe, hiện tại chỉ có một chiếc xe duy nhất đậu lại. Tetsuro đông cứng người khi nhận ra đó là chiếc xe một khoang sơn màu trắng.

Anh hít một hơi hệt như lúc chuẩn bị lái xe và chậm rãi tiến ra đường. Có lẽ quanh đây chưa bị cảnh sát theo dõi, anh vừa đi vừa quan sát chiếc xe một cách bí mật. Bên hông xe có dòng chữ "Xưởng sắt Kadomatsu", và cả số điện thoại nữa. Phía trong có vẻ như không có người. Tetsuro quay lại xe của mình, giả vờ ngắm biển. Risako đứng cạnh anh.

"Chúng ta nên làm gì đây?" Cô hỏi nhỏ.

"Trước tiên phải tìm cho ra Nakao đã."

"Đúng là vậy, nhưng phải tìm cậu ấy bằng cách nào?"

Nếu biết thì anh đã không phải cực khổ như thế này rồi, Tetsuro kiềm chế để không nói câu đó ra và tập trung suy nghĩ. Ở quanh đây, ngoài quán xá ra còn có nhà dân, hay là cậu ấy đang ở trong một căn nhà nào đó? Nếu thế thì làm sao để tìm ra cậu ấy bây giờ?

Đúng lúc ấy, điện thoại di động của Tetsuro lại reo lên. Anh trao đổi ánh mắt với Risako, sau đó nhấn nút nghe máy. "A lô?"

"Đứng chỗ đó sẽ nguy hiểm đấy." Người ở đầu dây bên kia nói. Một giọng nói khiến Tetsuro nổi cả da gà.

"Nakao, cậu đang ở đâu thế?"

Risako ở bên cạnh căng thẳng thấy rõ khi thấy phản ứng của Tetsuro.

"Các cậu không nên đứng quanh quẩn ở chỗ đó. Cảnh sát đang theo dõi đấy. Giả vờ vừa đi bộ vừa nói chuyện, thỉnh thoảng làm mặt cười nữa nhé."

“Nói cho tớ biết cậu đang ở chỗ nào đi. Hiura đang ở cùng cậu chứ?”

“Đừng vội, tớ sẽ nói cho cậu biết ngay thôi. Mitsuki đang ở cạnh tớ nên không cần phải lo. Các cậu cứ tiếp tục đi bộ dọc theo con đường đó, hướng ngược lại với quán Sankaiya. Đúng rồi, cứ thế nhé.”

Một tay cầm điện thoại, Tetsuro vừa bước đi vừa cẩn thận liếc nhìn xung quanh. Cách Nakao nói chuyện cho thấy cậu ấy đang ở một nơi có thể quan sát hai người.

“Hãy băng qua đường, sau đó rẽ vào con hẻm nhỏ đầu tiên, các cậu sẽ nhìn thấy khách sạn Seaside Club.”

Hai người rẽ vào con hẻm theo chỉ dẫn, một tòa nhà màu trắng xuất hiện ở phía trước. Tòa nhà không hề được trang trí gì, tạo cảm giác như một trụ sở nghiên cứu nhiều hơn là khách sạn. Mặt tiền tòa nhà được dán kính cùng với logo của Seaside Club.

“Bọn tớ tìm thấy Seaside Club rồi. Cậu đang ở trong đó à?”

“Rất tiếc nơi đó chỉ dành cho thành viên câu lạc bộ thôi. Các cậu cứ bỏ qua nó và đi tiếp nhé.”

Hai người tiếp tục đi theo chỉ dẫn thì gặp một bãi đất trống nhỏ. Phía trước là một vách đá và không có đường đi.

“Đường cụt rồi.”

“Tớ biết rồi. Hãy nhìn sang bên trái, các cậu sẽ thấy những bậc thang bằng đá, hơi bị cây che một tí.”

Nhìn kĩ mới thấy có khoảng năm, sáu bậc thang gì đấy,

những bậc thang rất nhỏ và dốc.

“Bọn tớ phải leo lên đó?”

“Ừ. Đi trốn nên phải cực khổ thế đấy.”

Những lúc như thế này mà anh không cảm thấy trong giọng nói của Nakao có chút căng thẳng nào. Tetsuro vẫn giữ điện thoại và quay sang nói với Risako: “Em chờ anh ở xe nhé?”

“Em không được đi à?”

“Chúng ta cũng cần phải nắm bắt tình hình xung quanh chứ. Với lại hai người cùng đến chỗ Nakao không chừng sẽ khó hành động hơn.”

Risako làm vẻ mặt không mấy đồng tình, sau khi suy nghĩ một lúc, cô nói “Được rồi” và quay lưng bước đi. Nhớ để mắt đến cảnh sát nhé, anh toan nói như vậy nhưng cuối cùng đã kịp dừng lại. Lời khuyên đó không mấy hữu ích với một cô gái nhạy bén như thế.

Tetsuro trèo lên những bậc thang. Được một đoạn thì anh xoay người và trèo lên cao hơn.

“Tớ phải leo đến lúc nào đây?” Tetsuro hỏi.

“Đến khi nào không leo được nữa thì dừng. Cơ thể thiếu vận động nên đã mệt rồi ư?”

“Một chút thôi.”

Sau một hồi, anh đã nhìn thấy bậc thang cuối cùng. Khi còn hai, ba bước nữa là đến nơi, đột nhiên anh nghe thấy một giọng nói: “Welcome, nói vậy cũng được nhỉ?”

Đó là gương mặt của một người bạn đã lâu anh không gặp.

5

Nakao mặc một chiếc áo khoác và quàng khăn quanh cổ. Cậu ấy trông còn hom hem hơn lần cuối anh gặp, hai bên má hóp lại, cằm nhọn chĩa ra hệt như cây thước tam giác. Trên khuôn mặt ấy là một nụ cười.

Sau lưng Nakao có một ngôi đền nhỏ. Mitsuki dường như đang nằm dựa vào đó, nhắm mắt và thu mình trong chiếc túi ngủ.

“Hiura...”

“Cậu ấy không sao, chỉ buồn ngủ thôi. Sao các cậu tìm được chỗ này?”

“Là Hayata nói.” Tetsuro kể lại cuộc nói chuyện trên điện thoại với cậu ấy.

Nakao thở dài.

“Hayata à? Tớ có nghe Mitsuki nói cậu ta không chịu hợp tác đúng không?”

“Cậu ta cũng không muốn cậu chết.” Tetsuro nói xong và nhìn thẳng vào mặt cậu bạn. “Cậu quyết định sẽ chết đúng không?”

Nakao gãi mặt và mỉm cười. “Tớ đã được nghe về suy luận của cậu từ Mitsuki rồi. Đáng nể đấy. Khám phá ra vụ hoán đổi

hộ tịch quả thật rất xuất sắc.”

“Suy luận của tớ đã sai đúng không?”

“Không.” Nakao dựa vào cây sồi ở bên cạnh. “Tất cả đều đúng, không có chỗ nào tớ cần phải chỉnh sửa cả.”

Lòng Tetsuro trở nên u ám. Anh đã ước Nakao có thể sửa lại suy luận của mình.

“Nakao, tự thú thì sao?” Anh thử nói. “Hiura đã nói toàn bộ tình hình cho tớ nghe rồi, nhưng cậu đâu có lỗi gì khi giết Togura. Như thế đủ điều kiện để được xem xét giảm nhẹ cơ mà. Vụ hoán đổi hộ tịch thì chỉ cần giữ bí mật tuyệt đối là được.”

Nhưng trên miệng Nakao vẫn là nụ cười khó hiểu ấy. Cậu ấy cứ thế quay sang nhìn Mitsuki.

“Nhìn cậu ấy kìa Nishiwaki. Gương mặt khi ngủ trông rất đáng yêu, nhìn không giống đã ngoài ba mươi tuổi gì cả, và còn y hệt như con gái nữa chứ.”

“Ý của cậu là gì?”

Nghe Tetsuro hỏi, Nakao hít một hơi thật sâu, sau đó lắc đầu hai, ba lần.

“Có lẽ cậu đã biết rồi, mẹ tớ là đàn ông. Bên ngoài là phụ nữ, nhưng bên trong hoàn toàn là đàn ông.”

“Tớ có nghe được từ Saga.”

Nakao gật đầu. “Lúc nhỏ, chính bà đã nói chuyện đó với tớ. Thật khó tin, ban đầu tớ chỉ nghĩ đây là một trò đùa.”

Nghĩ thế đúng là không có gì lạ, Tetsuro đồng tình.

“Nhưng khi nhìn thấy hai hàng nước mắt chảy dài của bà, tớ mới nhận ra đây không phải là một trò đùa. Tớ đã rất sốc. Nhưng sự thật khiến tớ thấy sốc hơn chính là việc bố đã biết tất cả.”

“Bố cậu biết nhưng vẫn quyết định kết hôn ư?”

“Theo lời mẹ kể, bà đã nói với ông sau khi sinh tớ, nhưng trước đó bà có lờ mờ đoán ra rằng ông đã biết chuyện. Lý do là vì khi bà thú nhận, ông không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào.”

“Thật khó tin.”

“Chắc thế.” Nakao hơi nghiêng đầu. “Tớ nghĩ chuyện đó cũng không đáng quan tâm lắm. Điều đáng nói là sau khi nghe lời thú nhận của mẹ, quan điểm về giới tính của tớ đã thay đổi hẳn. Nghĩ lại, điều đó cũng là hiển nhiên thôi nhỉ? Bởi vì người phụ nữ có mối quan hệ gần gũi nhất với mình trên đời này hóa ra lại là đàn ông.”

“Saga nói rằng cậu có khả năng phân biệt giới tính thật sự của một người.”

“Nghe có vẻ to tát, thật ra tớ chỉ khác người bình thường ở chỗ là có thói quen tách rời bên ngoài và bên trong khi nhìn người, sau một thời gian thành ra quen nên có thể thấy được bản chất nhanh hơn thôi.”

“Vậy cậu nghĩ sao về trường hợp của Hiura? Cậu đã không nhìn ra cậu ấy là con trai à?”

Nakao không trả lời câu hỏi của Tetsuro, biểu cảm của cậu ấy trở nên phức tạp. Một chút bối rối, ngượng ngùng và cả

dằn vặt nữa.

“Tớ biết Mitsuki không phải là một cô gái bình thường, chính vì thế nên tớ mới bị cô ấy thu hút.”

“Chính vì thế?”

“Ừm.” Nakao gật đầu. “Nói huỵch toẹt ra là tớ đã theo đuổi hình bóng của mẹ, và cô ấy tạo cho tớ cảm giác thân quen.”

“Dù biết tâm hồn cô ấy là con trai nhưng cậu vẫn qua lại với cô ấy?”

“Cái đó khác.” Nakao lắc đầu. “Tớ đã nói rồi, với tớ Mitsuki là con gái. Trước đây và bây giờ vẫn vậy.”

Tetsuro không hiểu Nakao đang nói gì, anh không phản ứng lại mà chỉ nhìn mặt cậu bạn chằm chằm.

“Đúng là kỳ lạ thật. Mặc dù tớ cảm giác cô ấy và mẹ có gì đó rất giống nhau nhưng tại sao tớ lại không nhìn thấu Mitsuki được nhỉ? Ở cô ấy thật sự có một sức hút rất lớn, có lẽ tớ đã bị nó hấp dẫn. Tuy nhiên điều đặc biệt ấy đồng thời lại là vấn đề liên quan đến giới tính. Có thể gọi đó là mâu thuẫn, hoặc là bí ẩn cũng được.”

“Mâu thuẫn? Bí ẩn?”

Nakao cau mày, vỗ tay vào phía sau đầu, dường như cậu ấy đang vật lộn tìm cách diễn đạt chính xác nhất những gì mình nghĩ. Cuối cùng, cậu ấy thở dài và nhìn Tetsuro, vẻ mặt đầy kiên định.

“Mitsuki là con trai, đồng thời cũng là con gái.”

“Cái đó thì tớ biết.”

Nakao lắc đầu. “Không phải chỉ đơn thuần là thân xác con gái và tâm hồn con trai đâu. Tâm hồn cậu ấy có cả hai phần con trai và con gái. Hoặc dùng cách nói ngược là không có phần nào cả.”

“Nghĩa là cậu ấy mang cả hai giới tính?”

Sau một hồi suy nghĩ về câu hỏi của Tetsuro, quả nhiên Nakao tỏ ra không đồng tình. “Dùng cách nói đó vẫn chưa đúng, nó vẫn chưa thể hiện được tâm hồn đầy phức tạp của cô ấy. Nói dễ hiểu là thế này. Giả sử con trai là viên đá màu đen, còn con gái là màu trắng, thì Mitsuki sẽ là viên màu xám, là sự kết hợp của cả hai bên, có lẽ là năm mươi năm mươi, không quá nghiêng về bên nào cả. Vốn dĩ con người không mang màu đen hay màu trắng hoàn toàn, mà là ở đâu đó trên thanh chuyển màu từ đen sang trắng. Trường hợp của cô ấy là ở ngay chính giữa.”

“Thanh chuyển màu à...” Hình như Tetsuro đã nghe được điều tương tự ở đâu đó rồi. Anh chợt nhận ra đó là lời của Aikawa, chủ quán Bloo, nhưng chị ta sử dụng hình ảnh dải Mobius. Dù là con trai hay con gái đều nằm trên dải Mobius...

“Bộ não của con người luôn không ổn định.” Nakao nói. Tùy theo tình trạng thể chất cũng như môi trường xung quanh mà mỗi ngày vị trí trên thanh chuyển màu sẽ thay đổi. Cả tớ và cậu cũng có những ngày sẽ nhích về phía nữ tính nhiều hơn. Ở mức chín mươi đến chín mươi lăm phần trăm nam tính thì không gây ảnh hưởng quá lớn, nhưng từ bốn mươi lăm đến năm mươi phần trăm thì có sự khác biệt rõ rệt, phần trắng lúc

ấy sẽ chiếm tỉ lệ nhiều hơn."

"Tức là tâm hồn của Hiura sẽ chạy qua chạy lại một cách khó đoán trên thang màu đó?"

"Chính xác." Nakao nhiệt tình đồng ý. "Về nguyên nhân của sự dịch chuyển đó thì tớ không rõ, có thể phần nào liên quan đến sinh lý. Chính vì vậy tớ đã không thể nhìn thấu được bản chất của cô ấy."

"Khi ở bên cạnh cậu..." Tetsuro nhìn xuống Mitsuki đang say ngủ. "Có lẽ phần nữ tính trong cậu ấy đã chiến thắng, nên đối với cậu Mitsuki là một cô gái."

"Có lẽ thế." Nakao nói.

Cả khi ở bên tớ cũng vậy, Tetsuro thầm nghĩ. Tâm hồn của Mitsuki lúc ấy đã dịch về phía nữ tính, còn với Risako có lẽ nó lại nghiêng về phía nam tính hơn.

Anh nhớ ra tấm hình chụp Mitsuki vào ngày lễ tốt nghiệp ở nhà bố mẹ cô. Dáng vẻ mỉm cười nữ tính ấy không thể là giả vờ được.

"Có lẽ bản thân Mitsuki cũng không nhận thức được giới tính thật sự của mình." Nakao tiếp tục. "Thế nên sẽ rất đau khổ. Rốt cuộc mình là ai? Vì cảm thấy không thoải mái khi là con gái nên khẳng định mình là con trai, nhưng khi sống với thân phận là con trai rồi thì quả nhiên vấn đề vẫn chưa chịu biến mất. Tuy không nói ra nhưng cô ấy vẫn có phần miễn cưỡng khi trở thành con trai."

"Nhưng lúc nào cậu ấy cũng hết sức nhấn mạnh phần con trai của mình trước mặt chúng ta."

“Cô ấy muốn chúng ta tin đó là sự thật, đồng thời cũng là một cách tự thuyết phục bản thân nữa.”

Tetsuro gật đầu. Anh cảm thấy mình bắt đầu nắm bắt được mọi chuyện.

“Saga có nói rằng quá trình hoán đổi hộ tịch của Mitsuki đã bị tạm hoãn, là do cậu đã nhận ra điều đó?”

“Bây giờ, nếu chuyển sang hộ tịch của con trai thì vấn đề của Mitsuki vẫn còn đó. Tương tự như cảm giác khó chịu khi làm con gái, sự dịch chuyển ngược lại cũng sẽ khiến cậu ấy đau khổ thôi.”

“Dịch chuyển ngược...?”

“Chỉ đơn thuần là đảo ngược những thứ được phản chiếu trên gương thôi.” Câu nói của Saga vang vọng trong tai Tetsuro. Vậy ra đó là ý anh ta muốn nói.

“Tớ tự hỏi bấy lâu nay bọn tớ đã làm gì, không chỉ với Mitsuki mà còn với Tateishi Suguru cùng Saeki Kaori và những người khác nữa. Có thật như thế sẽ tốt cho họ không? Tớ có cảm giác những việc mình làm là hoàn toàn vô nghĩa và xa rời với cách giải quyết từ trong bản chất.” Nakao mỉm cười yếu ớt. “Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi, tớ chỉ còn cách phải cố hết sức bảo vệ bí mật của họ, dù phải đánh đổi cả mạng sống.”

“Đó là lý do cậu muốn chết ư, cậu thôi đi.” Tetsuro tiến một bước về phía Nakao. “Tớ cất công đến tận chỗ này là để ngăn cản chuyện đó xảy ra.”

Nakao cúi mặt, một lần nữa lại hướng mắt về phía Mitsuki.

“Khi đến đây, Mitsuki đã nói với tớ rằng sẽ không để tớ chết một mình.”

“Cậu ấy dự định sẽ chết cùng cậu chứ gì?”

“Có lẽ thế, nhưng tất nhiên tớ sẽ không để chuyện đó xảy ra. Vì biết cô ấy sẽ không chịu ngoan ngoãn ra về nên tớ đã mang lon cà phê pha với thuốc ngủ cho cô ấy uống. Cuối cùng cô ấy cũng chịu dịu xuống, túi ngủ thì tớ mang theo từ biệt thự.”

Hèn gì cô ngủ say như thế.

“Cậu đang dùng thuốc ngủ à?”

“Ừm, gần đây nếu không có nó tớ sẽ không ngủ được. Viên tớ cho Mitsuki uống là viên cuối cùng rồi.”

“Cậu không ngủ được vì bị cơn đau hành hạ?”

Nakao không thể cười nổi trước câu Tetsuro vừa hỏi. Cậu ấy chỉ đút tay vào túi áo khoác và im lặng thở dài.

“Tại sao Hiura lại biết nơi này?” Tetsuro đổi chủ đề.

“Cô ấy nhớ ra chỗ này sau khi nghe cậu suy đoán chiếc xe một khoang đang được cất giấu ở biệt thự nhà Takashiro.” Nakao tiến về phía những bậc thang lúc nãy Tetsuro đã leo lên, nhìn xuống thị trấn nằm bên bờ biển.

“Đây là chỗ tớ và Mitsuki từng hẹn hò. Cả hai cùng leo lên những bậc thang này, bọn tớ ngồi bên nhau ngắm nhìn cảnh đêm. Lúc đó cô ấy vẫn là con gái.”

Đây có vẻ như là một nơi đầy kỷ niệm. Mitsuki tin rằng nếu Nakao chọn một nơi để chết thì chắc chắn là nơi này.

“Nói thật tớ đã rất ngạc nhiên. Cho đến tối hôm qua, tớ vẫn đang ở biệt thự, sáng nay vừa đến nơi thì Mitsuki đã ở đây rồi. Tớ cứ nghĩ mình nằm mơ.”

“Cậu định sẽ cho Mitsuki ngủ say rồi tự sát một mình à?”

“Tớ rất muốn làm vậy nhưng đáng tiếc là không thể. Nếu để Mitsuki như vậy, chẳng mấy chốc sẽ bị cảnh sát phát hiện mất.”

Tetsuro đồng ý.

“Quả nhiên cậu là người đã thông báo vị trí chiếc xe cho phía cảnh sát.”

“Tớ không gọi cho cảnh sát mà là xưởng sắt Kadomatsu. Tớ không biết thông tin sẽ mất bao lâu mới đến được trụ sở cảnh sát Tokyo sau khi cảnh sát tỉnh Kanagawa nhận được thông báo. Không ngờ là tớ lại gặp Mitsuki ngay sau khi vừa báo tin. Sau khi đã cho cô ấy uống thuốc ngủ và băn khoăn không biết phải làm gì tiếp theo thì thấy cậu và Takakura xuất hiện.”

Tetsuro đến đứng cạnh Nakao, cùng hướng mắt về một phía với anh. Những mái nhà của các quán ăn và của nhà dân xếp san sát nhau giống hệt những bậc cầu thang. Tetsuro nhìn thấy xe mình dừng phía trước đó. Chắc Risako đang ở trong. Cả chiếc xe một khoang màu trắng cũng ở ngay trước mắt.

“Vì thế cậu mới gọi bọn tớ, để giúp cậu mang Hiura đi nơi khác?”

“Thế được không?”

“Được, nhưng với một điều kiện. Cậu phải đi cùng bọn tớ.”

Nakao nhún vai, khuôn miệng hơi giãn ra. “Mitsuki có nói rằng QB bây giờ đang là chỉ huy.”

“Chỉ huy rởm thì đúng hơn.”

Nakao lắc đầu. “Nishiwaki này, thời đó đúng là vui nhỉ? Tại sao con người lại thay đổi? Mà còn theo chiều hướng xấu đi nữa? Thành công thì trở nên ngạo mạn, thất bại thì vội nản chí. Hồi trước tớ không hề muốn trở thành một con người như hiện tại, không hề muốn kết hôn với một cô gái con nhà giàu, hay là còng lưng làm việc để không làm ô uế thanh danh gia đình. Nhưng thực tại thì rõ ràng tớ đã chọn con đường ấy. Vì ghét mình như thế nên mới chuyển hướng sang theo đuổi những kế hoạch liên quan đến vấn đề giới tính với Saga. Nghĩ lại thì đó chỉ là một cách để thỏa mãn bản thân thôi, là một cách để chạy trốn hiện thực. Thật nhớ cái thời chỉ biết đánh bại đối thủ trước mắt.”

“Nói như cậu thì bản thân tớ cũng không khác gì mấy.”

“Thế à?” Nakao gật đầu sau khi đáp lại cái nhìn của Tetsuro. “Chắc vậy.”

Tetsuro chợt nhớ ra lời Hayata từng nói. Có lẽ chỉ có một mình cậu ta là không thay đổi. Đến bây giờ cậu ta vẫn chỉ nghĩ đến việc đánh bại đối thủ trước mắt. Dẫu cho đó có là bạn của mình đi chăng nữa...

“Nakao, hãy đầu thú đi.” Tetsuro nói. “Nếu biết chính cậu là người đã báo tin về chiếc xe, chắc chắn họ sẽ chấp nhận lời tự thú.”

Nakao mở to mắt trong một khoảnh khắc rồi lập tức lại trở về với vẻ điềm đạm như mọi khi. “Với hoàn cảnh hiện tại thì tớ không còn cách nào khác. Nishiwaki, cậu chỉ cần im lặng và dẫn theo Mitsuki thôi.”

“Tớ sẽ không để cậu chết, không những ở đây mà còn ở bệnh viện nữa. Chỉ cần lấy lý do cậu phải được kiểm tra sức khỏe gấp sau khi tự thú, cảnh sát có lẽ sẽ thông cảm phần nào.”

Nakao đảo mắt đi chỗ khác, có lẽ vì lạnh nên cậu ấy khép hai vạt áo khoác lại.

“Dù tớ đi đầu thú thì cũng không muốn Mitsuki bị liên lụy. Tớ muốn cô ấy phải trốn càng xa càng tốt.”

“Bọn tớ nên làm gì?”

“Bây giờ tớ sẽ đến chỗ chiếc xe một khoang, khả năng là sẽ bị viên cảnh sát đang bí mật theo dõi chiếc xe bắt lại. Lúc ấy tớ sẽ thừa nhận mình đã sát hại Togura trong chiếc xe đó.”

“Rồi sao?”

“Nhân cơ hội cảnh sát đang hướng sự chú ý vào tớ, các cậu hãy dẫn theo Mitsuki rời khỏi thị trấn này. Lối chơi mà chúng ta hết sức tự hào đấy.”

“Ý cậu là tung hỏa mù?”

“Đúng thế.”

Giả vờ ném bóng cho cầu thủ trung vệ Nakao, nhân lúc đối phương hướng sự tập trung đến cậu ấy, Tetsuro thực hiện một đường chuyền dài, thế là chiến thắng nằm trong tầm tay.

“Nhưng bây giờ Hiura vẫn chưa tỉnh, vừa đi vừa cõng cậu ấy như thế sẽ khiến người khác chú ý.”

“Hai người chúng ta sẽ cùng mang cô ấy xuống hết cầu thang này. Trước đó hãy liên lạc với Takakura nhờ cô ấy lái xe đến chờ dưới chân cầu thang.”

“Dưới chỗ này có đường đi à?”

“Không sao, chỉ có người dân địa phương mới biết con đường tắt ấy thôi.”

Tetsuro rút điện thoại ra gọi cho Risako. Sau khi giải thích tình hình một cách ngắn gọn, anh chuyển điện thoại cho Nakao để cậu ấy hướng dẫn chi tiết đường đi.

“Được rồi, chúng ta mang Mitsuki xuống thôi.” Nakao trả lại điện thoại và nói.

Tetsuro cõng Mitsuki lên còn Nakao thì đỡ cô từ phía sau, rồi cả ba người cùng chậm rãi leo xuống cầu thang. Mitsuki rất nhẹ, quả nhiên là cơ thể của con gái.

Sau khi chờ ít phút ở chân cầu thang thì Risako cùng chiếc xe xuất hiện.

“Cảm giác có nhiều nhóm người lạ trông rất đáng ngờ đang kéo đến. Có khi nào là cảnh sát không?” Cô nói.

“Có lẽ thế.” Tetsuro đáp.

“Nhưng không hề thấy bóng dáng chiếc xe cảnh sát nào cả.”

“Đây đâu phải là phim truyền hình, cảnh sát đời nào lại đi báo động cho hung thủ như thế.”

Mitsuki được đặt ngồi vào ghế sau của xe. Cô hơi hé mắt ra một tí nhưng lại nhắm lại ngay.

“Mitsuki trông cậy vào các cậu nhé.” Nakao nói.

“Cứ để bọn tớ lo.” Tetsuro khẳng định.

Nakao gật đầu và quay sang nhìn Risako.

“Nhờ cậu giúp một tay nhé Takakura. Bọn tớ không có ý định lừa các cậu đâu, đừng giận nhé.”

“Đừng bận tâm đến chuyện đó. Hơn nữa cậu nên tranh thủ đi khám càng sớm càng tốt nhé.”

Giọng nói của Risako hơi run, nước mắt cô tuôn trào.

“Nishiwaki đã dặn dò tớ kĩ rồi, bị bắt thì trước tiên nhận trách nhiệm vụ án, nếu được miễn bản án tử hình thì phải nhanh chóng đến chỗ bác sĩ ngay.”

Nakao có vẻ như đang nói đùa nhưng cả Tetsuro lẫn Risako đều không cười nổi.

“Chờ khoảng mười phút rồi hẵng quay lại đường cũ, sau đó tuyệt đối đừng manh động. Các cậu hiểu chứ?” Nakao đưa ngón tay trỏ lên và làm vẻ mặt nghiêm túc.

Tetsuro im lặng gật đầu. Sau khi an tâm rồi, Nakao lập tức quay gót bước đi. Nhưng được hai, ba bước thì cậu ấy dừng chân và quay trở lại.

“Tớ muốn để lại một vật kỷ niệm nào đó cho Mitsuki nhưng chẳng có gì cả. Cậu mặc cái này cho cô ấy nhé, trời lạnh thế này mà cô ấy mặc hơi phong phanh.” Nakao vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác màu đen ra.

“Cậu không lạnh à?”

“Tớ không sao. Chẳng mấy chốc sẽ được một nhóm cảnh sát đang nóng máu vây quanh cơ mà, chưa kể xe cảnh sát còn có điều hòa.”

Đúng là không thể cười nổi.

Nakao mở cửa xe, tự tay đắp áo khoác cho Mitsuki đang say ngủ. Sau khi ngắm cô ấy một lúc, Nakao ghé sát mặt lại. Qua lớp cửa kính có thể nhìn thấy đôi môi hai người chạm vào nhau.

6

“Khi nào Mitsuki tỉnh lại, hãy thay tớ giải thích tình hình cho cô ấy nhé.” Nakao nói.

“Chắc chắn tớ sẽ bị trách vì không chịu đánh thức cô ấy dậy, nhưng thôi kệ, tớ sẽ thử.”

“Trông cậy vào cậu đấy.”

Nakao chìa tay phải ra. Tetsuro nắm lấy tay cậu ấy, bàn tay gầy trơ xương. Đã rất lâu rồi, không biết bao nhiêu lần anh chuyền bóng đến bàn tay này. Ngày hôm nay thì ngược lại, bàn tay ấy giao phó cho anh một trọng trách khác. Lần này, Mitsuki là quả bóng.

“Thật may khi được gặp các cậu ở đây. Cảm ơn đã đến chỗ tớ.”

“Sắp tới chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Nakao mỉm cười và gật nhẹ đầu.

“Cẩn thận nhé.”

Nakao hơi nâng tay lên đáp lại câu nói của Risako, rồi cứ thế bước đi. Lần này có vẻ như cậu ấy sẽ không quay lại nữa. Dù thế Tetsuro và Risako vẫn dõi theo cho đến khi hình bóng Nakao mất hút dưới bóng đổ của các tòa nhà.

“Cậu ấy nói mười phút nhỉ?” Tetsuro ngồi vào ghế phụ và

nhìn đồng hồ, Risako cầm lái.

“Ừm, cho đến lúc đó chúng ta tuyệt đối không được manh động.”

“Không còn cách nào khác.” Tetsuro thở dài.

Anh không thể có mặt tận nơi để biết được liệu Nakao có thật sự đầu thú hay không. Nhưng anh hiểu với hoàn cảnh này thì mình không thể làm gì được nữa. Không có lý do gì để Nakao không phải nhận bản án cả. Hiện tại chỉ còn mỗi cách đó.

Đột nhiên anh nghe thấy giọng nói giận dữ, không phải của một người mà là vài người đang la hét. Đồng thời còn có tiếng xe chạy. Tetsuro và Risako nhìn nhau.

“Risako, cho xe chạy đi.”

“Nhưng vẫn chưa được mười phút.”

“Mặc kệ, em cứ lái đi.”

Risako nổ máy và cài số lùi. Cô cho xe lùi rất nhanh và đánh lái, khi tiếng rít của bánh xe vang lên cũng là lúc chiếc xe chuyển sang hướng khác. Cô lập tức sang số và chiếc xe lao đi.

Đúng lúc ấy có tiếng còi xe cảnh sát từ xa vẳng lại, với âm thanh đó có lẽ là phải vài chiếc đang tiến đến.

“Dừng lại đi. Risako, dừng lại!”

Chiếc xe chỉ vừa mới lăn bánh, cô đã lập tức đạp vào chân phanh khiến Tetsuro chúi về phía trước. Anh chỉnh lại tư thế, mở cửa và lao ra khỏi xe.

“Anh đi đâu thế?”

“Em chờ ở đây.”

Tetsuro bắt đầu chạy về phía con đường lúc nãy. Cho đến khi nhìn thấy bậc thang, anh liền leo lên không chút lưỡng lự. Hơi thở đứt quãng, phổi thì đau nhói, anh cắn chặt răng di chuyển đôi chân. Tiếng còi đang mỗi lúc một xa dần.

Lúc lên tới ngôi đền nhỏ lúc nãy, anh thoáng nghe thấy âm thanh hệt như tiếng gầm. Anh vừa thở hồng hộc vừa hướng về phía bờ biển.

Đường biển chạy dài từ đông sang tây. Con đường hướng về phía tây có nhiều đoạn gấp khúc, lúc ẩn lúc hiện, kéo dài đến tận mũi đất xa tít tắp. Anh nhìn thấy xe cảnh sát đang tập trung ở mũi đất ấy.

Biển phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Tetsuro đưa tay lên che bớt ánh sáng cho đỡ chói mắt và quan sát tình hình ở khu vực đó. Vài phút sau, tầm nhìn của anh hướng đến khu vực phía dưới mũi đất. Cách biển tầm hai mươi mét, một vật hình chữ nhật màu trắng đang nằm trên bãi đá phía dưới mũi đất. Khói từ đó bốc lên mù mịt. Toàn bộ cảnh sát đã xuống xe và di chuyển xuống khu vực bên dưới.

Tetsuro ngồi bệt xuống tại chỗ, hai tay ôm đầu và nhắm chặt mắt lại.

Toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Nakao và anh ngay tại vị trí này đang tua nhanh qua tâm trí anh hệt như một cuốn băng video đang xoay tròn. Gương mặt đóng kịch của cậu ấy hiện lên trong mớ hỗn độn ấy. Anh ngồi im không cử động với

những suy nghĩ bất lực trong đầu. Anh cầu cho mọi thứ chỉ là một sự nhầm lẫn. Nhưng xác suất để chuyện đó xảy ra gần như bằng không. Trước khi rời khỏi đây, Nakao đã quyết chí rồi. Quả nhiên không ai có thể ngăn cản được quyết định của cậu ấy.

Một lúc sau anh nghe thấy tiếng ai đó đang bước lên cầu thang. Anh nghĩ có thể là Risako, nhưng không buồn ngẩng mặt lên xem.

Chủ nhân của tiếng bước chân tiến lại trước mặt anh. Anh mở mắt ra thì thấy Mitsuki đang đứng đó.

“Hiura, cậu tỉnh rồi à...”

“Tớ không biết chuyện gì đang diễn ra nhưng...” Giọng cô ngắt quãng. “Có vẻ như cậu ấy đã đạt được mục đích của mình.”

Tetsuro lắc đầu. “Tớ đã không thể ngăn cậu ấy lại.”

Mitsuki liền ủ rũ nói: “Tớ cũng thế...”

Nước mắt tuôn dài trên gương mặt cô, rơi xuống mặt đất ngay trước chỗ Tetsuro đang ngồi, đúng vị trí Nakao chỉ vừa mới đứng lúc nãy.

Bỗng nhiên có thứ gì đó thôi thúc anh trong suy nghĩ. Anh vội đứng dậy.

“Đi thôi, Hiura. Đi khỏi đây thôi.”

“Đủ rồi. Giờ thì thế nào mà chẳng được.”

Tetsuro tát vào má cô khi cô vừa dứt lời. Mitsuki đưa tay lên ôm mặt.

“Tớ đã hứa với cậu ấy rồi. Tớ phải bảo vệ cậu.”

Tetsuro nắm lấy tay cô và bắt đầu bước xuống các bậc thang.

Trong xe, Risako đang ôm mặt với hai tay kê trên vô lăng. Nhìn thế, Tetsuro hiểu ngay cô cũng đã nắm được tình hình hiện tại.

Anh mở cánh cửa ở ghế lái ra, Risako giật mình ngẩng mặt lên, mắt cô đỏ ngầu.

“Đi thôi, Risako. Anh sẽ lái.”

“Nhưng Nakao...”

“Anh biết. Chuyện đó để sau.”

“Nhưng...”

“Em qua ghế phụ đi.”

Risako xuống xe và chuyển qua ghế phụ, còn Mitsuki yên vị ở ghế sau. Sau khi khoác áo khoác của Nakao lên, cô liên tục vuốt ve phần tay áo với vẻ thương tiếc.

“Cả hai phải cố gắng kiềm chế nước mắt trong mười phút tới nhé.” Nói xong Tetsuro khởi động xe.

Anh trở lại con đường cũ dọc bờ biển lúc nãy, hướng đi về phía mũi đất bây giờ tắc nghẽn kinh khủng. Có lẽ họ đã bắt đầu khám xét quanh khu vực chiếc xe rơi. Tetsuro cho xe chuyển qua làn xe chạy đối diện. Anh vẫn nghe thấy tiếng sụt sịt của Risako.

Ngay lúc vừa đi qua quán Sankaiya, đột nhiên có hai người đàn ông xuất hiện phía trước xe. Một người mặc áo khoác,

người kia mặc đồng phục cảnh sát. Tetsuro buộc phải đạp phanh cho xe dừng lại.

Người đàn ông có lẽ là nhân viên điều tra đến gõ cửa bên phía ghế lái. Tetsuro hạ kính xuống.

“Xin lỗi đã làm phiền, tôi có vài câu muốn hỏi anh.”

“Vâng?”

“Mới cách đây vài phút, chiếc xe này đã dừng lại ở bãi đậu xe bên đó. Lúc ấy, người ngồi ở ghế lái là nữ.” Người nhân viên điều tra chỉ tay về phía Risako.

“Thế thì sao ạ?”

Hai bàn tay cầm vô lăng của anh đang vã mồ hôi. Tetsuro cố gắng tỏ ra bình tĩnh, hết sức tập trung để không mắc sai sót.

“Thật ra ở đây đang có một vụ án và tôi đang làm công tác điều tra. Xin phép được hỏi mọi người đến đây du lịch hay thế nào?”

“Ừm, kiểu vậy.”

“Tại sao lại dừng xe ở đó?”

“Chỉ để nghỉ giải lao giữa chừng thôi.”

“Khi chỉ có một mình cô gái trong xe, những người còn lại đã đi đâu?”

“Chúng tôi chỉ đi dạo bộ quanh đây...”

Trong mắt người đàn ông ánh lên tia nhìn nghi ngờ. Có lẽ anh ta đã để ý chiếc xe một lúc lâu. Bỗng nhiên thấy nó biến mất rồi xuất hiện trở lại khiến anh ta đánh hơi thấy mùi kỳ lạ.

“Tôi có thể xem giấy tờ của mọi người được không?”

“Không vấn đề gì.” Tetsuro giả vờ tìm bằng lái xe trong tình trạng hoảng loạn. Giải thích thế nào về trường hợp của Mitsuki đây? Không thể khai báo tên thật của cô được.

Đúng lúc ấy. “Ê, cậu đang làm gì ở đây thế?” Anh nghe thấy giọng nói ở đâu đó. Tetsuro nhìn về hướng ấy thì thấy Hayata đang sải bước tiến đến.

“Hayata...”

“Gì chứ? Sao cậu lại ở đây?” Hayata hỏi.

Nhân viên điều tra nói với cậu ta: “Là người quen của cậu hả?”

“Vâng. Cậu này là Nishiwaki, làm nghề viết tự do. Vụ án lần này tôi có nhờ cậu ấy thu thập thông tin giúp... Danh thiếp của cậu đâu?”

Nghe Hayata nhắc, Tetsuro liền rút danh thiếp ra. Sau khi nhìn tấm danh thiếp với ánh mắt nghi ngờ, người nhân viên điều tra nhìn Hayata không mấy hài lòng.

“Mọi người tụ tập ở đây là gợi ý của cậu à?”

“Chúng tôi tuyệt đối không gây cản trở công tác điều tra đâu.”

“Gây hiểu nhầm như thế này mà gọi là không cản trở à?”

“Tôi xin lỗi vì đã gây rắc rối. Thành thật xin lỗi anh.” Hayata cúi đầu thành thật.

Người nhân viên điều tra tặc lưỡi, sau đó nhìn vào bên trong xe.

“Hai người còn lại thì sao?”

“Cô ấy là nhiếp ảnh gia, tên là Takakura Risako.”

Risako thấy đây là lúc thích hợp để xuất trình danh thiếp. Người nhân viên chồng tấm danh thiếp của cô lên tấm của Tetsuro, hơi gật đầu. “Còn người ở phía sau?”

“Cậu ấy...” Sau vài giây chần chừ, Hayata điềm nhiên nói tiếp. “Là bạn của tôi, Nakao Kosuke, cậu ấy rất am hiểu khu vực này nên tôi rủ đến.”

Tetsuro ngạc nhiên nhưng không thể hiện ra mặt. Anh chỉ liếc nhìn Hayata và chớp mắt một cái.

“Nakao... à?” Vẻ mặt bối rối của người nhân viên điều tra chứng tỏ anh ta không xác định được giới tính của Mitsuki. “Có thể cho tôi xem danh thiếp không?”

“Hình như hôm nay cậu quên đem theo nhỉ?” Tetsuro nói.

Ngay khi khuôn mặt của người nhân viên tối sầm lại, Mitsuki nói với tông giọng trầm hơn cả lúc trước: “Không, tớ có đây.” Nói rồi cô rút ví từ trong túi áo khoác ra. Là ví của Nakao. Sau khi rút tấm danh thiếp trong ví ra, cô chuyển nó cho Tetsuro.

“Trên này ghi là Takashiro.” Người nhân viên nhìn vào tấm danh thiếp nói.

“Tên này mới ly hôn gần đây. Trước đây cậu ấy dùng họ của vợ.” Tetsuro nói. “Cứ đi hỏi là anh sẽ hiểu ngay.”

Người nhân viên điều tra nhét ba tấm danh thiếp vào túi, gãi một bên mũi.

“Các cậu cố gắng đừng gây rắc rối quanh đây nữa.” Anh ta nói với Hayata.

“Vâng. Chúng tôi xin lỗi vì đã làm phiền.”

Người nhân viên điều tra tiến lại chỗ viên cảnh sát, chỉ có Hayata ở lại.

“Hayata...”

“Rời khỏi đây nhanh.” Hayata nói mà không nhìn Tetsuro.

Tetsuro gật đầu và cho xe chạy. Khi anh nhìn vào kính chiếu hậu thì thấy cậu ta đã quay lưng bước đi.

Tetsuro chợt nhớ ra một điều... Cầu thủ nút chặn không chỉ đón đường chuyền mà còn xây dựng hàng rào để bảo vệ trung phong.

7

Cuối cùng, cảnh sát đã không xác định được danh tính của người đàn ông lao xe xuống bãi biển Miura. Trước khi tự sát, anh ta đã đổ dầu hỏa lên đầu và tự thiêu, khiến công tác nhận diện khuôn mặt trở nên khó khăn.

Điều duy nhất cảnh sát có thể xác minh là chiếc xe một khoang mà người đàn ông ấy đã đâm xuống mũi đất chính là chiếc xe mà nạn nhân Togura Akio đã sử dụng ngay trước khi bị sát hại và thuộc quyền sở hữu của xưởng sắt Kadomatsu, dấu vân tay để lại trên phần xe chưa bị thiêu trùng khớp với dấu vân tay được tìm thấy ở căn hộ của Kaori, ngoài ra cỡ bàn tay và ngón tay hoàn toàn giống với số liệu trên giấy báo tử của Togura Akio. Người nhà của Togura là bà Togura Yoshie và Yasuko khai nhận hoàn toàn không biết người đàn ông ấy là ai, hơn nữa không rõ họ có thể nhận diện khuôn mặt đến đâu với tình trạng của thi thể.

Đội điều tra đã tìm đến quán Mắt Mèo. Tuy nhiên, họ không thu được bằng chứng chứng minh giả thiết người đàn ông đã chết ấy là Kanzaki Mitsuru. Vài dấu vân tay trùng khớp với thi thể được phát hiện tại một căn hộ cho thuê theo tuần dưới cái tên Kanzaki Mitsuru.

Saeki Kaori không hiểu sao vẫn biệt tăm biệt tích. Nhóm

điều tra ở quán Mắt Mèo tuy xác định được Kaori từng làm tiếp viên ở đó thật ra không phải là Saeki Kaori nhưng tên thật là gì thì không rõ.

Đội điều tra đành phải giải tán trong cay đắng. Một vài thành viên trong đội vẫn tiếp tục điều tra danh tính của thi thể nhưng chẳng mấy chốc lại bị cuốn vào một vụ án mới. Không một ai còn đề cập đến vụ án nữa và cứ thế, nó dần rơi vào quên lãng.

***

Tháng Mười một lại đến.

Sau khi cạn ly chúc mừng, Người khổng lồ Anzai lại lên tiếng than phiền: “Năm nay Hayata không tham dự à? Càng ngày càng ít người thế này thì buồn quá.”

“Có sao đâu, chỉ cần mọi người vẫn đang sống tốt là được.” Matsusaki nói.

“Biết thế nhưng một năm ít nhất phải gặp nhau một lần để còn thắt chặt tình cảm chứ.”

“Cậu nói cứ như đang diễn tuồng ấy. Chưa gì đã say rồi à?”

Tetsuro tự rót bia uống trong khi quan sát mọi người trêu chọc Anzai. Trông thì chẳng có gì thay đổi so với năm ngoái nhưng thật ra lại có một điểm khác biệt rất lớn. Tuy nhiên không một ai biết chuyện gì đã xảy ra cả.

“À đúng rồi, hôm nay tớ có mang đến thứ này hay lắm, để lấy cho xem.” Anzai đút bàn tay to tướng của mình vào túi trong áo vest và lôi ra thứ gì đó.

“Gì thế? Đưa xem.” Matsusaki ở bên cạnh sốt ruột. “Bưu thiếp à, từ ai đấy? Ồ, của tên đó à?”

“Của ai cơ?” Tetsuro hỏi.

“Nakao. Ồ, du lịch vòng quanh thế giới cơ đấy. Tên đó nhàn rỗi ghê.”

“Đưa tớ xem.” Tetsuro chìa tay ra.

Bưu thiếp được gửi từ Greenland. *Xin chào. Bây giờ tớ đang dừng chân ở thế giới của băng tuyết...* Trong đó viết như vậy.

Matsusaki nói: “Đã cất công cưới được vợ giàu như thế, sao cậu ta lại ly hôn nhỉ, thật là.”

“Dù sao đi nữa sống trong thế giới thượng lưu cũng có cái giá của nó. Nakao thì không hợp với những thứ đó.” Anzai uống một ly sake.

“Có điều, Nakao không phải là một đứa chữ nghĩa trôi chảy, hồi trước cậu ta cũng không thuộc dạng thích đọc. Quả nhiên cậu ta phải chịu nhiều áp lực khi vào giới thượng lưu nhỉ?” Matsusaki vừa ngắm tấm bưu thiếp đặt trên bàn vừa nói đầy cảm thông.

“Cái đó thì tớ không rõ nhưng tâm bưu thiếp là do Hiura viết.”

Matsusaki trợn mắt trước câu nói của Anzai. “Hiura? Tại sao?”

“Khi nhận tấm bưu thiếp vào mùa hè năm nay tớ mới biết Nakao và Hiura đi du lịch cùng nhau. Trong đó viết rằng mối quan hệ giữa hai người ngày càng khăng khít. Tấm này đề tên

Nakao, tấm trước là của Hiura gửi.”

“Thế à? Đúng rồi, tớ nghe nói Hiura cũng đã ly hôn.”

Matsusaki quay sang nhìn Tetsuro, anh im lặng gật đầu.

“Hừm, như thế thì bọn họ trở thành cặp đôi đã từng ly hôn một lần còn gì. Không biết ai là người thổ lộ trước nhỉ?”

“Chuyện đó đâu có quan trọng.” Anzai vỗ vào lưng Matsusaki một cái, nhét tấm bưu thiếp vào túi một cách cẩn thận. “Cuối cùng hạnh phúc thật sự đã tìm đến sau hơn mười năm yêu thầm. Bây giờ thì hai người đó đã trở thành một rồi. Người ta hạnh phúc như thế khiến tớ cảm thấy việc chúng ta chơi bóng cũng trở nên ý nghĩa hơn.”

Tetsuro không tài nào nghe nổi cuộc trò chuyện giữa Anzai và Matsusaki. Anzai đã vô tình chạm đến sự thật. Hơn mười năm yêu thầm. Có lẽ đúng là vậy. Rất nhiều người đang ở trên dải Mobius vẫn tiếp tục duy trì tình yêu một chiều như thế.

Sugai nãy giờ vẫn im lặng giờ quay sang nhìn Tetsuro.

“Nhắc mới nhớ, cậu nói là có mang thư đến đúng không?”

“Ồ.” Mọi người cùng dồn ánh mắt vào anh.

Tetsuro lấy một bức thư từ túi ra. “Cái này cũng được gửi từ nước ngoài. Ở Savannah, Mỹ. Cô ấy đang làm việc chăm chỉ lắm.” Anh nói và chuyển cho Sugai.

“Savannah? Từ ai thế?” Anzai hỏi.

“Risako, à... Takakura.”

Mọi người bắt đầu chuyền nhau đọc bức thư. Tetsuro vừa nhìn cảnh đó vừa hồi tưởng lại lúc tiễn cô đi.

“Em sẽ quay về sau khi giành một cú Touch-down.” Cô nói ở sân bay.

“Cố lên.”

“Ừ. Em sẽ cố gắng. Cứ tin ở em.” Cô nói thêm. “QB.”

Cứ tin ở em, QB...

Tetsuro nốc cạn ly bia, tưởng tượng cảnh cô đang chạy trên một bãi cỏ xanh mướt.

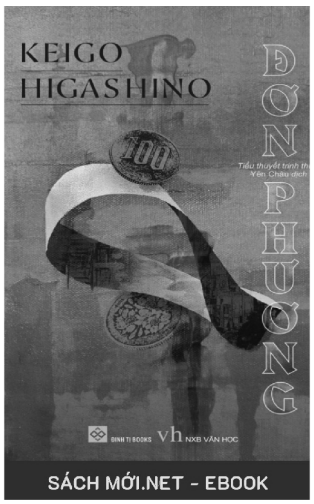

Diễn Giải

Đơn phương của tác giả Keigo Higashino là một tác phẩm trinh thám ẩn chứa những dự đoán về tương lai. Có lẽ tôi không cần phải giải thích quá nhiều với những độc giả đã đọc đến phần này của cuốn sách. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ rằng ngay khi sách vừa được xuất bản, một bộ phim truyền hình cùng tên đã bắt đầu được bấm máy, tin tức về cuốn sách nhanh chóng lan truyền và gây xôn xao trong dư luận. Ban đầu, tác phẩm được đăng tải thành nhiều phần (từ ngày 26 tháng 8 năm 1999 đến ngày 23 tháng 11 năm 2000) bởi nhà xuất bản Shunkan Bushun (sách được xuất bản dưới hình thức ấn phẩm riêng biệt vào ngày 30 tháng 3 năm 2001). Thời điểm đó, tác phẩm vẫn chưa gây được ấn tượng với độc giả trên thế giới nên mới được bổ sung thêm phần giải thích này.

Tất nhiên cái tên *Đơn phương* sẽ khiến chúng ta liên tưởng đến một câu chuyện tình. Đồng thời, vì đây là tác phẩm trinh thám được viết bởi Keigo Higashino nên có lẽ nó sẽ không chỉ dừng lại ở một câu chuyện tình yêu thuần túy? Tôi chưa bao giờ nghĩ nội dung của tác phẩm sẽ như thế này.

Trên đai của cuốn sách được xuất bản có dòng giới thiệu như sau.

Cựu thành viên câu lạc bộ bóng bầu dục Mỹ trường Đại học

Teito là Nishiwaki Tetsuro gặp lại cô quản lý Hiura Mitsuki sau mười năm xa cách và nghe cô thú nhận một "bí mật".

Liệu cuộc sống của họ sẽ thay đổi như thế nào trong tương lai kể từ thời điểm đó?

Một tuyệt tác trinh thám viết về những người bạn thân đã cùng trải qua một thời thanh xuân không bao giờ phản bội nhau.

Nghĩa là tác phẩm bao hàm một chủ đề quan trọng (từ bây giờ tôi hy vọng bạn đọc có thể trải rộng tầm mắt hơn).

Sau khi nhận được giải thưởng Edogawa Rampo với tác phẩm đầu tay *Sau giờ học* thuộc thể loại trinh thám vào năm 1985, không dừng lại ở những chủ đề về tuổi trẻ (*Lễ tốt nghiệp, Tên sát nhân trong trường đại học*) hay lý luận chính thống (*Trong một ngôi nhà trên núi tuyết, Ngôi nhà ngày xưa tôi chết, Một trong hai người đã giết cô ấy*), một mặt Keigo Higashino tiếp tục viết các tác phẩm xoay quanh những bí ẩn và sự thật bất ngờ với giọng văn nghiêm túc và sắc sảo, mặt khác ông tự thách thức bản thân khi theo đuổi một vài chủ đề mới như bóng chày (*Quả bóng ma thuật*), ballet (*Khu rừng say ngủ*) hay trượt tuyết (*Kế hoạch bay lượn*). Ngoài ra, từ những yếu tố hài hước (*Luật thám tử*) đến cách kể chuyện hồi hộp về mặt tối của con người hay những số phận trớ trêu đầy bi kịch (*Bạch dạ hành, Ảo dạ*), phong cách viết của ông cực kì đa dạng. Dù đó là một thế giới đặc biệt đến đâu đi nữa thì hương vị trinh thám vẫn luôn hiện hữu, cùng với những nỗ lực vượt qua mọi ranh giới, khiến chúng ta có thể cảm nhận được

chiều sâu trong từng chủ đề nhất định.

Trong rất nhiều tác phẩm tiêu biểu, cuốn sách khiến đông đảo bạn đọc biết đến cái tên Keigo Higashino có lẽ chính là cuốn *Bí mật của Naoko* xuất bản năm 1998. Như các bạn đã biết, tác phẩm còn được chuyển thể thành phim với nữ chính do Hirosue Ryoko thủ vai, và đạt Giải thưởng Nhà văn trinh thám Nhật Bản lần thứ 52 (hạng mục truyện dài). Đó là cuốn tiểu thuyết xoay quanh những bí ẩn trong một gia đình nọ, nơi người chồng choáng váng trước sự thật đáng kinh ngạc là linh hồn của người vợ quá cố đã nhập vào cơ thể cô con gái.

Trong một cuộc phỏng vấn với tạp chí *Da Vinci* (tháng 5 năm 2001), khi nói về tác phẩm *Đơn phương,* tác giả từng chia sẻ rằng mình được truyền cảm hứng từ cuốn *Bí mật của Naoko.* Thân xác của con gái và tâm hồn của vợ, nói cách khác là sự khác biệt giữa "bên ngoài và bên trong", nếu thay thế từ khóa về mối liên hệ giữa "vợ và con gái" trong cuốn *Bí mật của Naoko* bằng "nam và nữ" thì sao nhỉ? Vì thế một nhân vật giữ vai trò chủ đạo có giới tính dịch chuyển qua lại giữa ranh giới mơ hồ của "nam và nữ" đã được ra đời. Đó chính là một cô gái với nỗi phiền muộn khi sở hữu "thân thể con gái" và "tâm hồn con trai".

Như tôi có đề cập một chút ở phần đầu, gần đây xã hội đã mở lòng hơn với những vấn đề liên quan đến chứng rối loạn nhận diện giới tính, chẳng hạn như việc nữ diễn viên Ueto Aya gây xôn xao dư luận khi thủ vai một học sinh mắc chứng bệnh này trong một bộ phim truyền hình dài tập nổi tiếng được

phát sóng trên tivi tháng 10 năm 2001 tên là *Thầy Kinpachi lớp 3B,* hay sự kiện trở lại thi đấu đua thuyền của Ando Hiromasa với tư cách là con trai, người từng là nữ vận động viên Ando chinatsu vào năm 2002. Tác phẩm cho thấy Keigo Higashino là một nhà văn biết nắm bắt thời đại.

Tuy nhiên, tác phẩm không thể tránh khỏi sự nghi ngờ về tính chính xác của thông tin cũng như mức độ phổ biến của kiến thức liên quan đến chứng bệnh này.

Từ trước đến nay, rõ ràng chúng ta đã chấp nhận cách giải thích nghiêng về sinh học rằng ở giai đoạn thụ tinh, nữ sẽ mang nhiễm sắc thể XX, và nam sẽ là XY. Tuy nhiên, cũng có những trường hợp phát sinh những biến đổi dẫn đến sự không đồng nhất giữa thể chất và tinh thần trong giai đoạn phôi thai phát triển sau thụ tinh. Trong thời kỳ sơ sinh, não bộ được xem là trung tâm điều tiết lượng hóc môn. Đến tuổi nhi đồng, sự rối loạn trong cơ chế xác định giới tính có thể gây ra hiện tượng cơ thể của nam nhưng não bộ của nữ, hay ngược lại cơ thể là nữ nhưng não bộ là nam.

Việc những người mắc chứng rối loạn nhận diện giới tính quyết định chuyển giới bằng cách phẫu thuật hay tiêm hóc môn là một cách để sửa chữa những khiếm khuyết về mặt sinh học, hoàn toàn không phải là một kiểu "biến thái" với những sở thích khác người.

Tác phẩm *Đơn phương* có đề cập đến những trường hợp liên giới tính, chuyển giới hay phương pháp cắt đi bộ phận sinh dục nam trong một vài lĩnh vực. Và cũng không ít người

gặp phải rắc rối liên quan đến những luật định về nhận thức xã hội cũng như hộ tịch. Chủ đề này đã được khá nhiều nhà văn khai thác, xuất bản thành sách và tiểu thuyết thông qua lời thú nhận của những mảnh đời khốn khổ. Nếu đọc thử những tác phẩm đó, chẳng phải chúng ta có thể nhìn thấy những hoàn cảnh tương tự như Hiura Mitsuki sao?

Ngay từ đầu, vốn dĩ không tồn tại một đường ranh giới rạch ròi để phân biệt hai giới nam và nữ. Những yếu tố nam tính và nữ tính có thể cùng tồn tại song song bên trong một con người. Nói cách khác, trên thực tế cái nhìn bên ngoài của xã hội về sự nam tính hay nữ tính khác nhiều so với thực chất bên trong. Có trường hợp đàn ông râu rậm nhưng thật ra lại rất yếu đuối. Không có thứ gì gọi là tiêu chuẩn tuyệt đối cả.

Tuyệt đối là gì khi tồn tại trường hợp ngày hôm qua giống con trai hơn nhưng hôm nay lại nghiêng về con gái nhiều hơn? Không chỉ riêng gì những người mắc chứng rối loạn giới tính, cả tôi và bạn có lẽ đều là những người như thế.

Ngoài ra, bên cạnh sự nhầm lẫn giữa nam và nữ, mối quan hệ giữa người lớn và trẻ con cũng tương tự. Có trường hợp một cậu bé chỉ thích những trò chơi hay phim hoạt hình nhẹ nhàng có thể đam mê thể thao sau khi dậy thì và trở thành một kẻ luôn ồn ào, say xỉn khi vào đại học. Nhưng không lâu sau, cậu bé đó sẽ bắt đầu tìm việc, kết hôn và có con, bỗng chốc trở thành một người trưởng thành hết sức ôn hòa. Không chỉ có mỗi “giới tính” là yếu tố khó phân biệt rạch ròi.

Câu chuyện một lần nữa lại xoáy vào mối quan hệ phức tạp

và không rõ ràng giữa những nhân vật từng là bạn bè và người yêu. Thời đại học đã từng giáp mặt với nhau nhiều bao nhiêu thì bây giờ đi làm rồi lại hiếm khi gặp mặt. Tuổi trẻ vô tư theo đuổi ước mơ một thời giờ cũng chỉ còn là quá khứ. Tác phẩm chính là sự hồi tưởng về một thời thanh xuân như thế cùng những câu chuyện về tình bạn và tình yêu thầm lặng.

Mới đây, Keigo Higashino đã chia sẻ trong một cuộc phỏng vấn rằng ý tưởng cho tác phẩm này đã lóe lên trong đầu ông khi vô tình nghe bài hát *Bầu trời đêm Nomukou* của SMAP. Vì thế nên ông đã quyết định kể một câu chuyện tập trung vào những người đàn ông và phụ nữ đã ngoài ba mươi còn lưu luyến thanh xuân một thời. Thêm vào đó, tác giả không hề có ý định sẽ đưa vào tiểu thuyết môn bóng bầu dục Mỹ yêu thích của ông. Tuy nhiên, khi suy nghĩ về câu chuyện của những người bạn thời đại học, cái tên "Câu lạc bộ bóng bầu dục Mỹ" đã xuất hiện trong đầu ông. Dường như ý tưởng này còn đến trước cả chủ đề về chứng rối loạn nhận diện giới tính nữa.

Một người không thể lưu lại một nơi quá lâu. Sự gần gũi không phải lúc nào cũng giúp hai người kết nối tình cảm. Bí mật phải được giấu kín vì người mình thương. Những suy nghĩ phức tạp của những con người ấy kết nối với nhau một cách bất ngờ và không thể đoán trước được trong nội dung của câu chuyện.

Ban đầu tác giả chỉ kể những kỷ niệm hồi còn trẻ về giải đấu vòng hay chỉ đơn thuần là vụ sát hại một kẻ rình mò, nhưng về sau câu chuyện lại diễn biến hết sức bất ngờ. Bên

cạnh việc khắc họa hành động và tính cách đặc trưng tùy vào từng vị trí thi đấu của các thành viên trong câu lạc bộ, đây vẫn là cuốn tiểu thuyết trinh thám mà trong đó "QB", tức Nishiwaki Tetsuro, đã theo đuổi đến cùng sự thật đằng sau vụ án. Cuốn sách kết thúc thật sự để lại dư âm trong lòng người đọc.

Nhân tiện, bìa cuốn sách được xuất bản ở Nhật có nền màu xanh navy đậm, tên tác phẩm và tác giả được viết bằng phông chữ Mincho màu trắng. Màu xanh đậm ấy có lẽ sẽ khiến người ta liên tưởng đến bầu trời đêm trong bài hát *Bầu trời đêm Nomukou* nhỉ? Nhưng khi mở bìa ra, phía bên trong sẽ xuất hiện một bức tranh. Đó là hình ảnh hai bóng người màu đen đang đi trên dải "Mobius". Trong đó, một người đang đứng trên đầu gối của mình, tạo cảm giác như đang bị nỗi phiền muộn bao trùm. Đối với sách khổ bunko, ý tưởng ấy lại được dùng cho phần thiết kế ở mặt sau của đai sách.

Cuốn sách đề cập đến vấn đề chuyển giới và người chuyển giới, có những phân đoạn kể về "mối quan hệ giữa nam và nữ là mối quan hệ giữa hai mặt của dải Mobius". Đặc biệt ấn tượng nhất là câu nói "Riêng tôi nghĩ trên đời này không tồn tại chứng rối loạn nhận diện giới tính. Đối tượng cần điều trị chính là bộ phận xã hội có cách nhìn nhận vấn đề như thế thì đúng hơn".

"Con người vốn dĩ hay sợ hãi những thứ mình chưa biết rõ. Vì sợ nên mới cố loại bỏ chúng. Dù thuật ngữ "chứng rối loạn nhận diện giới tính" ngày một trở nên phổ biến đi nữa thì vẫn không có gì thay đổi. Bản thân trong suy nghĩ đã không có ý

định tiếp nhận thì truyền tải kiểu gì cũng vô ích. Tình yêu một chiều có lẽ sẽ còn tiếp tục kéo dài.”

Tác phẩm không chỉ đơn thuần khiến chúng ta nhận ra được điều gì đó về vấn đề rối loạn nhận diện giới tính, mà nó còn khắc họa vô vàn hình thức “yêu thầm”. Câu chuyện tràn đầy những cảm xúc thầm kín và đáng trân trọng dành cho người mình thương và mong muốn một ngày nào đó họ sẽ nhận ra.

Thật và giả, thiện và ác, đẹp và xấu, thỉnh thoảng con người tiếp nhận chúng bằng cách tách ra làm hai phần. Bản thân hy vọng mình đang làm điều đúng đắn nhưng thực tế đâu có đơn giản như thế. Nó còn tùy thuộc vào việc ánh sáng đang soi rọi phần nào, không thể diễn đạt hết ý chỉ bằng một câu nói, khi yếu tố mâu thuẫn luôn đi kèm bên cạnh. Nhiều phương diện và đầy mơ hồ. Cuộc đời của con người quả thật như đang đi bộ trên dải “Mobius”. Và luôn “yêu thầm” phía đối diện đầy bí ẩn ấy.

Đôi lúc, chúng ta cảm thấy bực tức vì tình cảm của mình không chạm đến đối phương, nhưng đó là hiện thực đau buồn đành phải chấp nhận. Khi cuối cùng nó đã trở thành kỷ niệm về một thời quá khứ đã qua thì đó cũng chính là một trải nghiệm mà chúng ta muốn ôm ấp. Chính thứ cảm xúc không thể rút lại ấy sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn. Khi đọc xong cuốn sách, cảm xúc bất ngờ dành cho sự thật và những thay đổi đột ngột trong tác phẩm đồng thời là tình cảm mà tác giả muốn truyền tải đến bạn.

Tôi hy vọng từ đây về sau, bạn có thể tận hưởng những góc độ khác nhau của “dải Mobius” mà tác giả Keigo Higashino đã vẽ nên.

Yoshino Hitoshi

Nhà phê bình văn học

THƯ VIỆN EBOOK

SÁCH MỚI.NET

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN

WWW.SACHMOI.NET